

Giới thiệu Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa

Thể loại: Xuyên nhanh, sủng, boss, 1x1

Coverted: PaduC - wattpad

Dịch/Editor: Bạch Từ Lăng/PaduC

Vòng quay định mệnh giúp Nam Tầm gặp gỡ được một con thần thú có thể xuyên qua các thế giới. Cô và nó hợp tác cùng nhau, cô giúp nó thu thập công đức. Sau khi thành công cô có thể quay lại quá khứ nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng hiện giờ cô thật sự hối hận, khóc không ra nước mắt.

Không ngờ những giá trị công đức mà cô kiếm được từ vai đại boss giá trị hắc hóa 100 giá trị ác niệm 100, cô chỉ muốn lọc sạch những tình hồn tà ác đó nhưng lại không muốn bọn họ động lòng với cô a a a!

Biến thái 1 ăn thịt người!

Biến thái 2 là ác quỷ!

Biến thái 3...

Cho đến khi Nam Tầm biết rằng hóa ra tất cả đều là một người thì hai mắt tròn tròn trực tiếp nằm trên đất già chết.

Boss đại nhân tà mị cuồng khóc bá túm cười tà: "Bảo bối, nàng không phải muốn lọc sạch linh hồn ta sao? Vậy dứt khoát cũng tình lọc thân thể ta đi."

Nói xong, trực tiếp cời áo tháo thắt lưng trần trụi: "Đến đây nào bảo bối, mau tới tình lọc ta."

Nam Tầm: "Tự làm vậy không thể sống, thật muốn chết quá phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đừng tình tương, tình tương sẽ bị sét đánh

Nam Tầm đã chết, chỉ vì cứu một đứa bé chạy băng qua đèn đỏ, mà bị xe đâm cho nát như, chết mới thể thảm làm sao.

Nhưng hiện giờ, cô nhìn xung quanh lại thành ra một mảnh tối đen, có chút ngu ngơ.

Đây là nơi nào? Tại sao ở đây lại tối đen như mực, chẳng thấy cũng chẳng nhìn rõ quang cảnh gì hết? Chẳng lẽ...

Định mệnh, cô vì cứu người mà biến thành một đồng thịt nát, không thể lên trời thì cũng thôi đi đây lại bị đẩy xuống địa ngục ư?

Nam Tầm vừa định chỉ tay lên trời mà mắng to, đột nhiên mảnh đen kịt tối tăm này giờ lại biến chuyển ngay trước mắt, dần dần hình thành một con lốc xoáy.

Con lốc xoáy ấy càng ngày càng lớn, cũng càng lúc càng sáng rõ, sau cùng khai mở biến thành một bầu trời rực rỡ ánh sao.

Nam Tầm ngơ ngác đứng nhìn kỳ cảnh trước mắt.

Cộc cộc cộc, âm thanh của một vật gì đó đang chạy ra ngoài.

Đột nhiên, hai mắt của Nam Tầm tròn trĩnh, một con tuần mã trắng như tuyết bay ra từ khoảng không, ngay giữa không trung tung mình thành một vòng cung tuyệt đẹp, sau đó vừng vàng mà tiếp đất ngay trước mắt Nam Tầm.

Tứ chi nó thon dài, lông mao mượt mà đẹp đẽ, cái đuôi tựa như một tán ô xoè, một chân trụ một chân co, toả ra ánh sáng lấp lánh như sao trời.

"Muốn tiếp tục sống không?" Con ngựa trắng nhìn chằm chằm Nam Tầm hỏi.

Bên ngoài Nam Tầm có vẻ không chùn bước trước bão táp, nhưng trong lòng lại cả kinh sét đánh ầm ầm, mảnh liệt không hề đứt đoạn.

Cô đã chết rồi! Đã thế còn có thể trông thấy một con tuần mã, con ngựa này không những toả ra vàng hào quang mà còn biết nói chuyện!

“Ta là thánh thú thượng cổ Hư Không Thú, sở hữu thần lực cường đại, là chủ của thời gian và không gian, có thể nghiền nát không gian, cũng có thể xuyên qua thời không, không những có thể quay trở lại quá khứ, mà còn đi được tới tương lai.” Ngựa trắng nói.

Nghiền nát không gian? Xuyên qua thời không?

Nam Tầm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền chỉ vào nó mà cười haha: “Bảo bối này, ngươi không phải chọc cười ta đâu, haha...”

Nam Tầm cảm thấy còn cười chưa thoả mãn, thì đã bị một cỗ áp lực thật lớn đang gia tăng đột ngột quét qua, linh hồn trong khoảnh khắc bị đè ép tới mức muốn vỡ vụn!

Chỉ tồn một cái nháy mắt, cô đã ở trong một toà đại điện cổ kính, mà phụ nữ nơi đây đều mặc váy dài tay rộng.

Nam Tầm như hoá đá, còn chưa kịp nhìn kĩ, linh hồn cô lại bị bóp méo.

Cứ như thể mười mấy hiệp, Nam Tầm chứng kiến đủ loại không gian thế giới muôn hình vạn trạng, nào là cổ đại vương hầu thế gia, nào là cộng quân dân quốc, rồi thế giới hiện đại, thế giới tu chân, thế giới giữa các hành tinh...

CMN (chửi thề) còn có cả xã hội nguyên thủy nữa chứ, một mảnh vải cũng không mặc, chỉ bọc vài phiến lá cây làm tiết khô, thực sự rất đau mắt.

Hư Không Thú ngúng nguẩy cái đuôi phát sáng sau mông, nói: “Chỉ cần ngươi giúp ta độ hoá những kẻ mang sát khí ác ý, thanh tẩy những linh hồn xấu xí, giúp ta thu thập đủ công đức, ta liền mang ngươi quay trở lại quá khứ, cải mệnh cho bản thân ngươi.”

Nam Tầm đảo mắt, hỏi lại: “Những người ngươi gọi là mang đầy sát khí ác ý, liệu ta có thể hiểu rằng bọn họ là những kẻ tâm lý biến thái, sát nhân cuồng ma, hận không thể bắt tất cả mọi người cùng chết, đã thế còn muốn huỷ diệt thế giới, chính là cái loại vai phản diện đại boss?”

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tầm cũng trầm mặc trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô đã cười rộ lên: “Được thôi, dù gì ta cũng đã chết rồi, cuộc mua bán này ta cũng chẳng thiệt thòi, đúng không?”

Cô cười cười đuôi mắt uốn cong thành một đường, con ngươi đen lấy phản chiếu toàn bộ bầu trời, so với ánh sao càng thêm sáng lạng.

Hư Không Thú có vẻ vừa ý, gật gật đầu.

Ngay sau đó, thân thể nó co rúm lại nhỏ xíu, cuối cùng lại biến thành một viên cầu tròn lẩn. Trên mặt viên cầu có mắt mũi miệng, tứ chi ngắn tũn cơ hồ đều được giấu dưới lớp lông mềm mại như nhung.

“Tại sao ngươi lại biến thành cái dạng này?” Nam Tầm giật mình, hai mắt sáng lên.

Bộ lông xù kia, mới đáng yêu làm sao.

Hư Không Thú đột nhiên biến thành một viên cầu nhiều lông tròn vo, rất không tự nhiên mà vắn vẹo cái eo, hừ nhẹ một tiếng: “Còn không phải do vừa nãy mang ngươi xuyên qua nhiều thế giới như vậy, linh lực tiêu hao quá mức, cho nên mới bị biến thành trạng thái lúc nhỏ.”

“Phụt, vậy mới nói đừng tinh tướng, tinh tướng sẽ bị sét đánh, ha ha ha...” Nam Tầm không nhịn được cười ha hả, tiếng cười réo rắt, bừa bãi tới cực điểm.

Hư Không Thú xụ mắt giọng vuốt nhỏ, bỗng nhiên nhắm vào ngay giữa trán của Nam Tầm lấy một giọt máu, lạnh lùng thốt lên: “Khế ước linh hồn kí kết thành công, tiến vào thế giới đầu tiên...”

“Này đại đã, ta còn chưa chuẩn --” Nam Tầm nói còn chưa hết câu, linh hồn đã bị một áp lực quen thuộc bức bách khiến cho vắn vẹo.

Tiếp theo hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Phụt một tiếng.

Âm thanh của tiếng binh khí sắc nhọn xuyên qua máu thịt dần dần rõ ràng.

Nam Tầm từ từ mở mắt liền cảm thấy có thứ gì đó bắn trên mặt mình, cô đưa tay lên sờ thử.

Đỏ tươi màu đỏ tươi, sền sệt sền sệt, thì ra là máu.

Vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy một cái đầu tròn vo kì quái ở ngay trước mặt mình, máu chảy đầm đìa.

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thế giới 1, Yêu Vương biến dị - Cô dâu loài người

Nam Tầm cười ha ha một tiếng trong lòng, giọng điệu cực kì dịu dàng tự nhảm trong đầu: “Bảo bối người đi ra đi, ta đảm bảo không đánh chết người đâu~”

Trên cổ tay Nam Tầm xuất hiện thêm một chiếc vòng bạch ngọc, vòng tay hơi nóng lên, tiếng Hư Không Thú trực tiếp vang lên trong đầu Nam Tầm.

“Người có thể gọi bản thân thú là Bát gia.” Hư Không Thú nói.

Nam Tầm khước miệng hơi nhếch: “Tiểu Bát, Bát gia, đến đây, nói với tỷ một chút tình huống ở đây thế nào.”

Hư Không Thú hừ hừ: “Chính là tình huống mà người đang thấy, xét thấy lúc trước người nghi ngờ năng lực của bản thân thú, cho nên ta trực tiếp mang người tới thế giới cao cấp. Nơi này khá tương đồng với nơi mà ta cư ngụ, người có thể dùng tâm cảm thụ sức mạnh cường đại của ta, khả khả.”

Hai chữ khả khả này trong giây phút đã dim Hư Không Thú cao lãnh một phát xuống nền đất.

“Huyền Nhi biểu muội, muội không sao chứ?” Một giọng nam vang lên đầy hoảng hốt.

Sau một phút, Nam Tầm liền cảm thấy trên tay căng cứng, nằng được một người đàn ông cao lớn kéo ra phía sau.

Nam Tầm có chút lơ mơ, một lần sóng ký ức đang mạnh mẽ rót vào đầu của nàng.

Nhìn bóng người cao to che chắn ở phía trước, Nam Tầm kêu một tiếng theo bản năng: “Biểu ca?”

Tần Nhạc Hiên quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, dịu dàng cười cợt với nàng: “Biểu muội yên tâm, có ta ở đây, sẽ không cho người xảy ra chuyện gì.”

Khước mắt giương lên, khuôn miệng cười mỉm, trời sinh phong lưu.

Tần Nhạc Hiên bày ra một kết giới bảo vệ cho Nam Tầm, sau đó liền tiến về phía trước đối phó với đám quái vật.

Nam Tầm tìm tòi trong ký ức, bày quái vật này hình như có tên gì đó mà Yêu nguyệt Ma Lang thú, tính cách cực kỳ tàn bạo, vừa xuất hiện liền là cả đám.

Đây là một thế giới Huyền Vũ, vị trí bọn họ đang ở gọi là đại lục Ngân Xuyên, người tu luyện Huyền Vũ được xưng Huyền giả, cường giả vi tôn*.

Trên đại lục Ngân Xuyên lúc này không có hoàng đế, chỉ lấy Ngũ đại Gia tộc cầm đầu các gia tộc lớn.

Ngũ đại Gia tộc phân bố ở vị trí đông tây nam bắc trên đại lục Ngân Xuyên, trong đó gia tộc có thế lực lớn nhất có họ kép Túy Ly, là tộc nhân tộc Ngự thú cực kỳ bá đạo cầm đầu.

Tộc nhân tộc Ngự thú là gì?

Chính là nhân tộc trời sinh có năng lực giao lưu cùng vạn thú*, hiểu được rất nhiều vu thuật và bí thuật nghịch thiên, ngay cả Yêu thú Thần thú cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Mà cỗ thân thể Nam Tầm nhập vào này là con gái độc nhất của gia chủ tộc Túy Ly, đứng hàng thứ chín, tên Túy Ly Huyền, lớn lên một bộ khuynh quốc khuynh thành hồng nhan họa thủy, chỉ tiếc -- như gỏi thêu hoa, nhìn được mà không dùng được.

Túy Ly Huyền không kế thừa bất kì năng lực ngự thú nào của tộc nhân Ngự thú tộc.

Chỉ bằng điểm này, Túy Ly Huyền đã được coi là sĩ nhục của tộc Túy Ly.

Nhưng, có thể ngự thú hay không, Nam Tầm nay đã biến thành Túy Ly Huyền hiểu rõ hơn bất kì ai, mỹ nhân này thật ra tâm địa quá thiện lương, nàng không nỡ bóc lột những linh thú kia, vì vậy mới tình nguyện làm một tên ngớ ngẩn cái gì cũng không biết.

Túy Ly Huyền vô dụng như vậy đương nhiên bị gia tộc Túy Ly ruồng rẫy, bị đem ra làm vật hy sinh cho gia tộc.

Cha mẹ tuy rằng rất thương yêu nàng, nhưng căn bản không chống lại được trưởng lão gia tộc cùng Tứ đại Gia tộc khác cưỡng ép, chỉ có thể giao nàng ra để gả cho Vương của các loài yêu thú -- Một con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà* làm nhân loại cùng chúng thần thú kiêng dè không thôi.

“Tiểu Bát này, con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này là một con rắn sao?” Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

“Đúng vậy khả khả. Ngươi yên tâm, tuy rằng thú thể của Yêu Vương có xấu một chút, nhưng sau khi hấn hóa hình lại anh tuấn bất phàm, ngọc thụ lâm phong, đẹp như thiên thần. Chà chà, ngươi phải biết, những con yêu quái nhỏ bé kia ái mộ Yêu Vương có thể xếp hàng dài tới Bắc cực, nhiều không đếm xuể. Ngươi gả đi tuyệt đối không chịu thiệt thòi. Hơn nữa băng trí tuệ và vẻ đẹp của ngươi, khiến cho con Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà này bỏ tà theo chính là việc nằm trong tầm tay, điểm công đức của ta phải dựa vào ngươi rồi.”

Khỏe miệng Nam Tầm liền gật gật.

Đột nhiên rất muốn treo con Hư Không Thú hình viên cầu này lên mà đánh, bây giờ phải tính sao đây?

*Cường giả vi tôn: Kẻ mạnh làm vua.

*vạn thú: chục nghìn con thú

*Tử trảo xích huyết đằng xà: con rắn màu đỏ có cánh và bốn móng:3

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nguyên chủ à, bị Yêu Vương ăn

Nam Tầm soi mói Tần Nhạc Hiên đang chiến đấu kịch liệt với đám Yêu nguyệt Ma lang thú ngoài kia, đáng đáp mạnh mẽ, rắn rỏi khôi ngô, đặc biệt đôi mắt như hoa đào khẽ nhếch lên, rất hấp dẫn người ta, cũng khó trách Túy Ly Huyền bị hấn dụ theo bỏ trốn.

Túy Ly Huyền mới vừa biết được tin tức phải gả cho Yêu Vương, ngay ngày hôm sau liền bỏ nhà theo Tần Nhạc Hiên. Chẳng qua dựa vào thể lực to lớn của tộc Túy Ly ở giới Huyền Vũ, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa cũng bị tóm lại.

“Tiểu Bát, Túy Ly Huyền thật đâu? Ta nhập vào cơ thể của nàng, vậy nàng đi đâu?” Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi mới nói: “Ba ngày nữa Túy Ly Huyền sẽ chết thảm, ta đồng ý siêu độ linh hồn giúp nàng, cho nên ta đem ngươi về ba ngày trước khi nàng chết thật để sử dụng cơ thể của nàng.”

Chờ chút!

Định mệnh, nàng hình như vừa phát hiện ra chuyện khó lường gì đó!

“Tiểu Bát, ngươi nói là ba ngày nữa ta sẽ chết thể thảm sao?” Đôi mắt đẹp của Nam Tầm khẽ trừng.

Hư Không Thú cười haha một tiếng: “Đúng vậy đấy.”

“Chết như thế nào? Chết thảm đến mức nào?”

“Chuyện này thì, vẫn chấp nhận được, ngươi bỏ nhà theo trai cùng đàn ông lạ đã xúc phạm đến vảy ngược của Yêu Vương, sau đó Yêu Vương ăn ngươi từng miếng từng miếng vào bụng, còn tên đàn ông kia thì bị Yêu Vương hút khô máu treo ở cửa thành phơi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng bị phơi thành một cái xác khô.”

Nam Tầm đã không nghe lọt câu tiếp theo, trong đầu của nàng hiện tại đều là câu nói “ăn từng miếng từng miếng vào bụng” quanh quẩn.

“Tiểu Bát à, ăn theo ngươi hiểu cũng giống từ ăn mà ta hiểu ư?” Nam Tầm ôm chút hy vọng.

Hư Không Thú mất hứng: “Ta giống kẻ hay đùa giỡn sao, ngươi chính là bị con Yêu Vương khát máu tàn bạo kia ăn từng miếng vào bụng đó, đến xương cũng chà thềm nhá.”

Nam Tầm rung mình một cái, hừ nói: “Không phải ta, là Túy Ly Huyền mới đúng.”

“Khả khả, bây giờ ngươi chính là Túy Ly Huyền, ba ngày nữa ngươi sẽ bị Yêu Vương ăn đó, làm cho tốt vào, ta rất xem trọng ngươi nha~”

Nam Tầm cảm thấy một lòng không muốn nói chuyện cùng Hư Không Thú nữa.

Lúc này, Tần Nhạc Hiên vừa giết hết một đám Yêu nguyệt Ma lang thú mang theo mùi máu tanh đi tới.

Hắn không dám đến gần, sợ một thân mùi máu làm ô uế thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên trước mắt.

“Biểu muội đừng sợ, ta đã giải quyết hết toàn bộ bầy Yêu nguyệt Ma lang thú này rồi.” Tần Nhạc Hiên nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu mê luyến.

Nam Tầm khẽ cười cười: “Biểu ca, hình như ta nghe thấy tiếng nước chảy đâu đây, chúng ta mau đi rửa mặt đi.”

Tần Nhạc Hiên đứng ngốc tại chỗ, chỉ dằn độn nói: “Biểu muội, muội cười lên trông thật đẹp.”

Giọng nói như muốn cuốn trôi đi.

Nam Tầm xi một tiếng bật cười, nàng phải đẹp đến độ nào mà cười một cái liền có thể mê hoặc đối phương thành bộ dáng này?

Tần Nhạc Hiên đầu nặng bước chân không vững đi về phía trước, hai vành tai hướng về phía Nam Tầm trở nên đỏ bừng.

Nam Tầm đi theo sau hần, nhìn dáng dấp đần độn này thỉnh thoảng lại cười khê hai tiếng.

Hai người đi không bao lâu quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ trong veo.

Tần Nhạc Hiên đành phải gần đầu nguồn dòng suối cho Nam Tầm, tự mình bơi xuống dưới, còn dặn dò liên tục: “Biểu muội, nếu có chuyện phải gọi ta ngay, ta ở phía trước.”

Nam Tầm đáp lại, chờ người đi xa liền không thể chờ đợi được nữa mà đi tới bên bờ.

Mặt nước rất trong, bóng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng dung mạo của nàng.

Nam Tầm thấy khuôn mặt của bản thân mình xong, liền hít một ngụm khí lạnh, trong lòng hỏi Hư Không Thú: “Tiểu Bát, nói thật, có phải ngươi là nhan không* không?”

Hư Không Thú khả khả đáp: “Nhìn ta đối tốt với ngươi như thế nào, tìm cho ngươi một dung mạo khuynh quốc khuynh thành như vậy, đã thế bỏ nhà theo trai cũng là bỏ trốn cùng với một mỹ nam.”

Hai mắt Nam Tầm nhìn trời, trợn trừng một cái đầy khinh thường: “Đúng, xác thực khuynh quốc khuynh thành, chỉ là ba ngày sau sẽ là khuynh quốc khuynh thành trên trời cao.”

Hư Không Thú không chột dạ chút nào, eo mập uốn một cái, móng vuốt nhỏ nhếch lên: “Ai ya, vì vậy mới cần ngươi tới xoay chuyển càn khôn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tới đây, đến trong lòng của tử tử

Nước sông hắt lên một khuôn mặt thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp tựa thiên sơn tuyết liên*, khí chất sạch sẽ xuất thần, đôi mắt đẹp ẩn chứa sóng nước mùa thu uyển chuyển, trong suốt thấy đáy, không vương một chút tạp chất nào, sống mũi thẳng đứng, đầu mũi tròn bóng, cơ hồ có thể trông thấy khuôn mặt đang chiếu ra những ánh nắng ấm áp, môi khép hờ tựa cánh hoa đào, lộ ra một khe hở, lỗ mũi có thể trông thấy chiếc lưới màu phấn hồng.

Đây là một người con gái mỹ miều đến nỗi người ta luyến tiếc tới gần, chỉ sợ chẳng may tới gần sẽ khiến nàng bị nhiễm bụi trần khí tục.

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt nhìn nữ tử trên mặt nước, người ẩn bên trong cũng chớp chớp đôi mắt nhìn lại nàng.

“Thôi được rồi được rồi, ngươi đừng than thân trách phận nữa, mau nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ của bản thân ngươi đi—” Hư Không Thú đang nói một nửa liền im bặt.

“Tiểu Bát? Tiểu Bát?” Nam Tầm kêu lên vài tiếng cũng không nghe thấy đối phương trả lời.

Nam Tầm cảm thấy quái lạ mà nói thầm vài tiếng, nhìn xung quanh một vòng cũng chưa nhận ra có gì không ổn.

Phát hiện trên tóc và mặt vẫn còn dính máu tươi, Nam Tầm liền ngồi xổm xuống đất, đem mái tóc nhúng vào trong làn nước, nghiêng đầu, sau đó lấy tay làm lược, vừa gột rửa mái tóc vừa suy nghĩ tình cảnh hiện tại.

Nếu như mục tiêu của nàng là độ hoá Yêu Vương, vậy thì nhất định phải trở thành người bên cạnh Yêu Vương. Trước mắt lần hoà thân này chính là một cơ hội hiếm có, cũng may nàng mới chỉ rời đi có một ngày, vẫn còn khả năng quay lại tìm cơ cho việc đào hôn.

Gột rửa sạch mái tóc dài, Nam Tầm trực tiếp cúi xuống lấy nước vỗ vào mặt.

Bọt nước trên mặt nàng chảy xuống từng hạt từng hạt, dưới ánh nắng mặt trời lóe ra hào quang lấp lánh, mỗi hạt nước rơi xuống tựa như là một viên trân

châu.

Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh lạ, Nam Tầm quay đầu.

Ở nơi cách nàng không xa có một cây đại thụ, bên dưới có một con tràng nhĩ thỏ (thỏ tai dài) đang giương cặp mắt lên quan sát nàng chăm chú.

Con thỏ này mang đôi mắt đỏ như máu, u ám mà thâm sâu, quanh thân tản ra một cỗ khí tối tăm buốt đến tận xương.

Nam Tầm không hề nhận ra không khí xugn quanh nó, nàng hoàn toàn bị bộ lông xù của linh thú thu hút.

Tràng nhĩ thỏ là loài linh thú thấp kém nhất, chỉ ăn cỏ, đối với Nam Tầm mà nói chẳng có chút nguy hại nào, hơn nữa nhóc thỏ này cả người lông xù xù, đặc biệt rất đáng yêu.

Nam Tầm nhấc làn váy, nhẹ nhàng mà bước tới, ngồi xổm xuống, cùng tràng nhĩ thỏ mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

Thế mà con tràng nhĩ thỏ này không hề trốn tránh, cứ đứng đó đợi nàng tiến lại gần.

“Này thỏ con, có phải mi bị lạc đường hay không? Lại đây, ngồi trong lòng tỷ tỷ, ta mang mi trở về nhà.” Nam Tầm cười tủm tỉm nói giọng dụ dỗ, duỗi tay liền ôm trường nhĩ thỏ vào lòng.

Con tràng nhĩ thỏ này thân mình hơi cứng lại một chút, ở nơi không ai có thể nhìn thấy, con người đỏ như máu quét qua một đạo sát khí cuồng bạo.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ta có thể nuôi nó làm thú cưng được không? Con tràng nhĩ thỏ này thực sự đáng yêu chết người rồi, cơ mà người yên tâm đi, ta vẫn thích người nhất, người vẫn là cưng nhất.” Nam Tầm hỏi Hư Không Thú trong lòng.

Hư Không Thú không trả lời.

Nam Tầm coi như là nó đã đồng ý rồi, vui mừng nâng tràng nhĩ thỏ lên cao, “Thỏ con, sau này mẹ con chúng ta sống nương tựa vào nhau có được không?”

Tràng nhĩ thỏ không phản ứng, tựa hồ nghe không hiểu nàng nói gì, nó chỉ mở to đôi mắt đỏ như máu, khẽ liếc qua nàng.

Nam Tầm cũng chả mong chờ nó có thể hiểu những gì nàng nói, nàng vốn chỉ muốn tìm một con vật nuôi không có linh tính nghe nàng lái nhai vài câu, người ở đây nàng cũng chẳng thân quen, Tiểu Bát thì không thêm đề ý tới nàng, thứ nàng sợ chính là nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì đã buồn chết rồi.

Nam Tầm sờ qua sờ lại đôi tay của nhóc thỏ nhin không được mà tiến lại gần nó mà cọ cọ vài cái.

Ha ha, thật mềm mại, thật thoải mái, sau này có thể đem ra làm gối ôm.

Đôi tai dài của tràng nhĩ thỏ hơi rũ xuống, đôi đồng tử cũng hướng xuống thấp, ẩn sâu trong đáy mắt đang cất lực áp chế một cỗ khát máu thô bạo khuấy động.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ta không nghe, không nghe không nghe

“Biểu muội, muội đã xong chưa?” Xa xa truyền đến tiếng của Tần Nhạc Hiên.

Nam Tầm ôm tràng nhĩ thỏ vào trong ngực, đáp: “Biểu ca, ta rửa mặt xong rồi.”

Nghe được lời này, Tần Nhạc Hiên trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Nam Tầm, hán ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ trước mắt, cũng không biết nhìn thấy được gì, đột nhiên quay người đi.

“Biểu muội, ta đi nhóm lửa, váy của muội bị ướt, phải phơi khô mới được.” Nói xong lão đảo đi xa.

Nam Tầm cúi đầu nhìn bản thân, nàng vừa gội sạch tóc, bây giờ mái tóc dài đen nhánh bị nàng vắt lên trút xuống từ vai phải như thác nước đen, phần đuôi tóc đang chảy xuống mấy giọt nước, vừa vịn nhỏ trên eo, thấm ướt quần áo, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt bên hông.

Cũng khó trách dọa Tần Nhạc Hiên thành cái dáng vẻ này.

Nam Tầm vội vã dịch con tràng nhĩ thỏ trong ngực xuống bên dưới chặn da thịt bên hông.

Vì thế, đôi mắt đỏ bừng của trằng nhĩ thổ không biết xui xẻo thế nào mà nhắm ngay chỗ kia, thu hết đường cong bên hông vào trong mắt.

Trong con ngươi của con thú không chút cảm xúc dư thừa, chỉ có chút tỉnh mạch, lúc nhìn đến chỗ mê người kia như chẳng phải nhìn thấy cảnh đẹp, mà là một bữa ăn ngon.

Nếu Nam Tầm nhìn thấy ánh mắt bây giờ của trằng nhĩ thổ, nhất định sẽ sợ tới mức ném con thú thật xa, sau đó bỏ chạy.

Khổ nỗi chính là Nam Tầm không thấy được, Hư Không Thú cư trú trong vòng tay cũng không nhắc nhở nàng.

Tần Nhạc Hiên nhóm một đồng lửa, bô bô nói với thiếu nữ đối diện kế hoạch sau này, có vẻ rất hưng phấn.

Nam Tầm ngồi yên nghe, thỉnh thoảng vuốt lông cho con trằng nhĩ thổ trong ngực, nghĩ Tần Nhạc Hiên này chỉ sợ thật sự mê mị Túy Ly Huyền, nếu không sẽ không lộ dáng dấp ngượng ngập như mới nếm tình đầu như vậy, tuy rằng nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiên chắc chắn là tay già đời.

Đội đối phương nói xong, Nam Tầm nhìn hần, bỗng mở miệng nói: “Biểu ca... Hay là chúng ta vẫn nên trở về đi thôi.”

Gương mặt tuấn tú còn mang theo khát khao của Tần Nhạc Hiên lập tức đánh lại: “Biểu muội, muội nói gì vậy?”

Nam Tầm nói: “Xin lỗi biểu ca, ta lừa huynh, thực ra ta không thích huynh, chỉ là ta quá sợ hãi, cho nên mới muốn biểu ca mang ta trốn hôn.”

“Biểu muội muội đừng nói nữa! Ta không nghe, ta không muốn nghe!”

Nam Tầm nghĩ thầm: người anh em, người không thể không nghe, nếu hai ta thực sự tiếp tục bỏ trốn, chờ Yêu Vương biết đến, ta sẽ bị nuốt sống, mà người cũng sẽ biến thành xác khô, ta thật vì mạng của người mà.

Thế là Nam Tầm không quản hần, tiếp tục nói: “Biểu ca, nếu ta thực sự bỏ đi như vậy, gia tộc Túy Ly sẽ hổ thẹn vì ta, vị trí gia chủ của cha chỉ sợ cũng không ngồi vững. Dù sao ta cũng không có gì vương bận, hòa thân liền hòa thân đi, một cái mạng mà thôi. Nếu có thể đổi lấy hòa bình giữa nhân tộc và yêu thú, hy sinh một mình ta vẫn rất có lợi.”

Nam Tầm cũng thấy tự cảm động bởi một phen lời nói hiên ngang lắm liệt của mình.

Về mặt Tần Nhạc Hiên biến đổi, hơi khống chế không được tức giận quát: “Biểu muội muội đừng có hồ đồ! Không đi được đâu! Muội có biết Vương của yêu thú là con quái vật tàn bạo khát máu thế nào không! Nếu muội đi, nhất định một đi không trở lại!”

Lúc hần nói lời này, con trằng nhĩ thổ vui trong ngực Nam Tầm giương mắt nhìn phía hần, một đôi đồng tử đỏ sền sệt như máu tỏa ra lệ khí cực độ hung ác nham hiểm.

Nam Tầm lộ một nụ cười yếu ớt, về mặt có chút bi ai, thê mị như đoá sen trắng không dính bụi trần: “Vậy thì có sao, nếu như đây là điều mọi người mong muốn, ta liền thuận theo mong muốn của họ, chỉ mong khi ta hy sinh thực sự có thể đổi lấy hòa bình ngăn ngại họ muốn.”

“Không được, ta không cho phép muội mạo hiểm! Biểu muội muội rõ ràng biết tâm ý của ta, nhưng vì sao... đến tột cùng vì sao muội đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Tần Nhạc Hiên nói lắm bầm, thân mình run rẩy, một bộ dáng bị đá kích lớn.

Nam Tầm lại xin lỗi lần nữa: “Ngày mai trời vừa sáng, chúng ta liền trở về đi thôi, là ta có lỗi với huynh.”

“Túy Ly Huyền!” Tần Nhạc Hiên tức giận kêu cả họ cả tên nàng.

Đôi mắt hoa đào của người đàn ông lóe đầy tia máu, hần cười lạnh một tiếng: “Ta đây đối với người như móc tim móc phổi, người lại hỏi bảo ta như vậy? Lúc cần thì lợi dụng ta, lúc không cần thì đá văng?”

Nam Tầm bị vẻ mặt dữ tợn của hần dọa sợ rồi.

Đm, nàng đoán được Tần Nhạc Hiên sẽ tức giận, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hần sẽ nổi điên thành như vậy.

Tần Nhạc Hiên bước từng bước đến gần nàng, về mặt càng ngày càng nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bị dọa ngốc, con thú uống máu người

Nam Tầm lùi về sau một bước, thăm nghĩ toi rồi, tên Tần Nhạc Hiên này nhìn có vẻ thẹn quá hóa giận rồi.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ngươi mau nói gì đi! Ta coi như có biết Taekwondo với Tần đả*, nhưng thế giới này quá trâu bò, ta căn bản không đánh thắng được hắn. Ta cũng không muốn vừa đến thế giới này đã chết toi đâu.” Nam Tầm kêu nửa ngày, Hư Không Thủ vẫn không đáp lại tiếng nào.

“Biểu ca, có chuyện gì thì từ từ nói.” Nam Tầm cười khan, nỗ lực điều hòa không khí.

Khóe miệng Tần Nhạc Hiên nhếch lên, giọng điệu cực kì ôn hòa: “Biểu muội, ta muốn muội, chờ chúng ta đã gạo nấu thành cơm, muội sẽ không nghĩ đến chuyện trở về nữa.”

Nam Tầm chửi thề trong lòng, không nhìn ra tên Tần Nhạc Hiên này có vẻ đàng hoàng hóa ra là mặt người dạ thú.

Nam Tầm lập tức bỏ chạy, lúc chạy còn không quên vót theo con trăng nhĩ thổ.

Nhưng nàng đâu phải đối thủ của Tần Nhạc Hiên. Trên đại lục Ngân Xuyên này, Huyền giả phân từ thấp đến cao theo thứ tự Huyền đồ, Huyền sĩ, Huyền sư, Huyền tướng, Huyền Vương, Huyền Hoàng, Huyền Đế, Huyền Thánh.

Mỗi một Huyền giai lại chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh cấp.

Tần Nhạc Hiên tuổi còn trẻ đã là Huyền sư sơ cấp, không phải tay mơ như Nam Tầm nghĩ mà có thể động.

Nam Tầm bị gã đàn ông phía sau vỗ xuống đất, mắt thấy một tay hắn sắp mò vào làn váy nàng, con trăng nhĩ thổ trong ngực Nam Tầm bỗng bay vào một cái ra ngoài.

Trăng nhĩ thổ trực tiếp nhảy đến trên vai Tần Nhạc Hiên, ngoác miệng ra, một đôi răng cửa sắc bén cứ như vậy đâm vào máu thịt Tần Nhạc Hiên.

Ừng ục, ừng ục.

Nam Tầm xác định mình không nghe lầm, mẹ nó đây là tiếng nuốt máu người.

Con trăng nhĩ thổ này vì cứu nàng lại đi uống máu người.

Nam Tầm có chút hơi cảm động, lại nhìn Tần Nhạc Hiên đã hôn mê bất tỉnh, Nam Tầm lập tức ôm lấy trăng nhĩ nhỏ nhanh chân bỏ chạy.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, Nam Tầm ngẩng đầu lên trời hừ nhẹ vài tiếng, thả ra tinh thần lực của mình.

Qua một lúc, một con chim thanh loan xà xuống từ bầu trời đêm.

“Người bạn nhỏ, có thể chở ta một đoạn đường không? Ta muốn về gia tộc Túy Ly ở phương nam.”

Chim thanh loan kêu hai tiếng, cúi người xuống.

Nam Tầm vui vẻ trong lòng, lập tức ôm trăng nhĩ thổ bò lên.

Túy Ly Huyền vô dụng chỗ nào chứ, nàng ta vốn là thiên tài ngự thú mà! Nàng tùy tiện ngâm nga vài câu là có thể triệu hồi linh thú xung quanh.

Không lâu sau, chim thanh loan giương cánh bay cao, hướng về phương nam.

Ánh mắt trăng nhĩ thổ trong lồng ngực Nam Tầm rơi trên người nàng, bên trong lạnh căm mang theo nghiên cứu nghiên ngắm.

Đội sắp đến gần nhà, Nam Tầm liền từ biệt thanh loan, chuyển sang đi bộ.

“Cửu muội? Sao ngươi lại ở đây!” Một người đột nhiên sợ hãi kêu lên.

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, là một thiếu nữ mặc váy hồng nhạt thêu đủ loại bướm.

Thiếu nữ gặp nàng, gương mặt vẻ khiếp sợ.

Nam Tầm nhàn nhạt quét nàng: “Tam tỷ, nơi này là nhà của ta, ta không ở nơi này thì nên ở nơi nào?”

“Không phải ngươi vừa bỏ trốn cùng Hiên biểu ca à!” Giọng Túy Ly Nguyệt the thé, nói xong dường như ý thức được mình vừa nói chuyện gì không nên nói, lập tức che miệng lại.

Nam Tầm hơi ngoác khóe môi: “Tam tỷ, đừng nói lung tung chuyện làm bẩn người trong sạch này nha. Nếu bị phụ thân ta và mấy vị trưởng lão biết được, sợ là muốn đánh què ngươi đấy.”

Nói xong, trực tiếp xẹt qua bên người thiếu nữ kia, một thân quần áo trắng nhẹ nhàng dập dờn trong gió, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Túy Ly Nguyệt tức đến độ suýt cắn nát một cái răng bạc, tức không có chỗ phát tiết, liền nện trên đầu hai con đực phi báo bên cạnh.

Cặp đực phi báo kia phát tiếng gào thét khổng lồ, nhưng giận mà không dám nói gì.

Gia tộc Túy Ly tuy tu luyện Huyền Vũ cũng không có gì xuất sắc, nhưng năng lực Ngự thú của họ cực kỳ mạnh mẽ. Bọn họ là Ngự thú sư trời sinh, dù chỉ là một Huyền sĩ nhỏ nhỏ cũng có thể điều khiển một con linh thú hơn ngàn năm tuổi.

Túy Ly Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Trở về cũng được, gả cho con súc sinh kia rất tốt.”

Dưới cái nhìn của nàng, tất cả yêu thú đều là súc sinh, cả Yêu Vương cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiểu Bạch, đây là rượu độc ư

Cha mẹ Túy Ly Huyền biết được con gái rượu của mình trở về liền vội vã đuổi tới.

Nam Tầm còn chưa ngồi ấm mông trên ghế đã thấy cửa phòng bị một cơn gió phá tan.

Một phụ nhân mỹ lệ hùng hổ chạy vào, nhanh chân vài bước đến trước mặt Nam Tầm ôm chặt lấy nàng, gào lên: “Huyền Nhi, con gái ngoan của mẹ, con trở về làm gì vậy. Nếu đã chạy thì chạy xa một chút a, thực sự là tức chết mẹ rồi!”

Vị đại thúc đẹp trai, cũng chính là cha nàng theo phía sau, nhìn thấy bộ đức hạnh này của mẹ nàng, vội vã tạo kết giới cách âm ngoài gian nhà, bằng không lời này mà bị người có ý đồ nghe được, nhất định gặp phiền toái.

Nam Tầm lấy làm kinh hãi.

Hóa ra cha mẹ nàng ngay từ đầu đã biết nàng bỏ trốn cùng Tần Nhạc Hiến?

Nam Tầm cúi thấp đầu, nói nhỏ: “Mẹ, nếu con bỏ đi luôn, mẹ với cha phải làm sao bây giờ? Hơn nữa con ở gia tộc Túy Ly cũng không có tác dụng gì, không bằng làm chút công hiến vì gia tộc.”

Mẹ nàng vừa nghe lời này, nước mắt cứ chảy xuống không dứt như nước lũ.

Cha nàng cũng đỏ mắt: “Huyền Nhi, là cha bất lực, không bảo vệ được con.”

Nam Tầm lắc đầu, nói rung rung: “Nội có mấy vị trưởng lão tộc Túy Ly tạo áp lực, ngoại có các thế gia khác nhìn chăm chăm. Người ngoài chỉ nhìn thấy cha thân là gia chủ gia tộc Túy Ly mà vẻ vang, sao biết được nỗi khổ trong lòng cha. Vì vậy, con không trách cha mẹ, thật sự.”

Cha nàng một đàn ông có tuổi, nghe xong lời này cũng không nhịn được nữa, ôm lấy mẹ nàng cùng nhau gào lên.

Nam Tầm.....

Mẹ nàng còn muốn giúp nàng chạy trốn, không ngờ tin tức nàng trở về đã bị Túy Ly Nguyệt mách cho mấy vị trưởng lão, các trưởng lão nghe tiếng tới rồi, còn giằng co với cha nàng hồi lâu.

Cuối cùng cha Túy Ly Huyền tro mắt nhìn mấy vị trưởng lão cách ly toàn bộ sân của nàng, kết giới cách ly cường đại này chỉ sợ con ruồi cũng không lọt được khe.

Gia chủ tộc Túy Ly, nghe chức vị này vẻ vang bao nhiêu a. Thực ra cha nàng rất uất ức, ông chính là một con rối năng lực xuất sắc của gia tộc Túy Ly, quyền quyết định một số chuyện lớn cuối cùng vẫn phải do mấy vị trưởng lão.

Nhân tộc và Thú tộc đã chiến đấu vài trăm năm, lúc trước có thể nói hai bên cùng tồn tại. Nhưng Thú tộc có năng lực hồi phục mạnh mẽ hơn Huyền giả nhân loại, vì lẽ đó bọn họ nhất định phải kéo dài thời gian đình chiến này.

Sau đó, mấy gia tộc lớn trải qua thương lượng, liền có sách lược kết giao như hiện tại.

Gia tộc Túy Ly chính là đứng đầu Ngũ đại gia tộc, vì thể hiện thành ý kết giao, người này đương nhiên phải xuất thân từ tộc Túy Ly, nhưng con cháu nhà Túy Ly đều có năng lực, mấy vị trưởng lão căn bản không nỡ.

Liền, ánh mắt của mọi người rơi trên người Túy Ly Huyền.

Không có bản lĩnh, nhưng lại là con gái gia chủ, còn đẹp như thiên tiên, lật cả tộc Túy Ly cũng không tìm được người thích hợp hơn nàng.

Cả sân to rộng trong nháy mắt chỉ còn mỗi Nam Tầm, còn có con tròng nhĩ thổ trong lòng nàng.

Có lẽ do tròng nhĩ thổ quá nhỏ bé không gây chú ý, cả quá trình chưa ai đặt mắt trên người nó.

Nam Tầm thử liên hệ cùng Hư Không Thú, nhưng con vật nhỏ này không biết xảy ra chuyện gì, một tiếng cũng không thèm đáp lại.

Thế là Nam Tầm chỉ có thể cắn nhai lại nhai cùng tròng nhĩ thổ.

Lúc ăn cơm, Nam Tầm ăn cùng bàn với tròng nhĩ thổ, lúc ngủ ôm tròng nhĩ thổ chung chăn chung gối, cứ như vậy trôi qua hai ngày.

Ngày hôm đó, Nam Tầm ôm tròng nhĩ thổ nằm trên xích đu, ánh mắt thất thần nhìn bầu trời đêm đầy sao.

“Tiểu Bạch, ta muốn uống rượu quá, uống say rồi thì chẳng còn buồn phiền gì nữa cả.” Nam Tầm xoa lỗ tay tròng nhĩ thổ nói thầm.

Dù đôi tai có bị chà đạp, tròng nhĩ thổ cũng chỉ phản ứng nhàn nhạt, nó nghiêng đầu nhìn bàn bên cạnh, tròng mắt đỏ sẫm xẹt qua một đạo huyết quang rồi biến mất.

Một phút sau, Nam Tầm chỉ vào bàn nhỏ hô lên kinh ngạc.

“Rượu? Sao nơi này lại có thể có một bình rượu?” Nam Tầm nhìn chằm chằm bàn nhỏ trước mắt, chỉ thiếu một chút có thể nhìn ra cái lỗ.

Cuối cùng Nam Tầm xác định mình không hoa mắt, trên bàn kia thực sự có một bình rượu xuất hiện.

Nam Tầm thấp thỏm hỏi lâu, hỏi tròng nhĩ thổ: “Tiểu Bạch, mi nói xem rượu này không phải rượu độc chứ?”

Tròng nhĩ thổ liếc nàng một cái, mặt không hề cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đồng tử rắn, thổ hóa trai đẹp

Nam Tầm trừng mắt, một đôi mắt đẹp nhìn hướng tròng nhĩ thổ, cười hi hi: “Tiểu Bạch, uống cùng ta đi, chúng ta không say không về, hai ta vừa vặn có thể làm bạn đi đường Hoàng Tuyền*.”

Nói xong, nàng nâng bầu rượu, ngửa đầu uống ngụm lớn, tư thế uống rượu phóng khoáng đến quả thực không giống nữ nhân.

Miệng nàng căng một ngụm lớn, sau đó nhấc tròng nhĩ thổ lên, miệng vĩnh lên liền rót rượu vào miệng con thỏ.

Ở lúc bờ môi Nam Tầm chạm vào miệng nhỏ của tròng nhĩ thổ, quanh thân tròng nhĩ thổ bỗng tán ra huyết sát chi khí cường đại, một đôi mắt màu máu của thỏ lại biến thành... Đồng tử dựng đứng của loài rắn!

Rót xong một ngụm rượu lớn, đầu Nam Tầm đã bắt đầu xoay vòng vòng.

“Tiểu Bạch ơi, làm sao cơ thể mi lại lắc lư như vậy? Mi không phải say rồi đấy chứ?” Nam Tầm chế nhạo tròng nhĩ thổ.

Trong mắt tròng nhĩ thổ xẹt qua một tia tâm tình bất định.

Huyết sát chi khí quanh người hấn dọa người như vậy lại không khiến nữ nhân này lộ ra chút sợ hãi nào?

Nam Tầm không cảm giác được sát khí gì cả, chẳng qua cảm thấy không khí xung quanh hơi lạnh, nàng liền một tay ôm tròng nhĩ thổ vào ngực sưởi ấm, một tay cầm bầu rượu tiếp tục uống.

Thiếu nữ mặc váy trắng dài lắc lư đứng lên, dáng người lay động uyển chuyển đung đưa, thỉnh thoảng xoay một vòng, tự thành một vũ điệu mê hoặc lòng người, thoáng như tiên tử rơi làm xúng thế gian.

Quay một vòng lại một vòng, rượu trong bầu chảy xuống theo khoeo môi nàng, vẫn kéo dài tới phong cảnh ý vị trong vạt áo.

Rượu đã hết, nàng tiện tay ném bầu rượu kia đi.

Nghe tiếng leng keng, thiếu nữ không khỏi cười ha ha lên: “Rượu ngon, rượu ngon.”

Nam Tầm nhìn phía tròng nhĩ thổ, nắm lỗ tai nó bắt đầu nhảy.

Sau đó, nàng vừa nhảy vừa hừ nhẹ: “Phát bay pháp, phát oa bay pháp, phát oa phát..... Phát phát oa, phát oa phát oa. Phát oa phát a a ôi, cái nào mấy cái nào, nha nha kéo mấy kéo, cái nào cái nào cái nào nha nha cái nào mấy cái nào lạp lạp mấy lạp lạp rồi mấy ừ ừ.....”*

Mặc dù chỉ là tiếng phát phát phát oa oa oa, nhưng tiếng ca trong tròng này phảng phất như nước suối sạch sẽ nhất trần đời, ngọt ngào đến cực điểm thông thấu đến cực điểm, lại mờ ảo tựa tiên âm, phá tan tầng mây u ám xông thẳng lên trời.

Tròng nhĩ thổ mang khuôn mặt thô chết* lúc nghe được tiếng ngâm nga này lại biến có biến hóa vi diệu, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ bỗng trở nên vô cùng thâm thúy như hai động sâu không đáy.

Trong bóng đêm, thiếu nữ không vướng bụi trần xoay tròn múa, tiếng hát sạch sẽ mờ ảo.

Bên ngoài kết giới, một đám chim đang chậm rãi tụ lại, đủ loại chim nhỏ xoay quanh bay lượn trên góc sân theo tiếng ngâm nga, đám chim quanh thân dẫn theo linh khí đủ mọi màu sắc không ngừng tập hợp, dệt thành một thế giới ngũ thái ban lan*, đẹp đến như mộng ảo.

Nhìn thấy dị tượng như vậy, con mắt tròng nhĩ thổ giật giật, đột nhiên tránh thoát lòng nàng, trong chớp mắt liền nhảy vào bóng tối.

Tiếng ngâm nga của Nam Tầm im bặt: “Tiểu Bạch, mi muốn đi đâu vậy? Tiểu Bạch --”

Khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm đỏ ửng, ô ô hai tiếng: “Đồ Tiểu Bạch không lương tâm, uống công ta thương người, ợ ~”

Tròng nhĩ thổ đã hòa vào bóng tối nghe được tiếng nói thảm hơi dừng bước chân một chút, sau đó lại tiếp tục nhảy về sâu trong màn đêm.

Tròng nhĩ thổ chạy lại chạy, cái bóng* nho nhỏ dưới ánh trăng càng kéo càng dài, càng cao càng rộng, cuối cùng đã biến thành dáng hình cao lớn của một người.

*Cái bóng là bóng bị ánh sáng chiếu ra, không phải bóng dáng.

Bóng người từ từ đứng lên từ mặt đất, sừng đen nòng nặc tụ lại phía sau tròng nhĩ thổ.

Từ trong sừng đen, một người đàn ông mặc áo choàng đen thông thả đi ra.

Người đàn ông dáng người cao to kiên cường, mái tóc đen tùy tiện khoác trên vai, gương mặt tuấn mỹ vô đúc tựa yêu thần, chỉ là trên mặt không có bất kì biểu cảm gì, lông mày dài, một đôi đồng tử dựng đứng đỏ sẫm như máu không hề gợn sóng, làm cho người ta có cảm giác âm u, sống mũi cao thẳng như ngọc trụ kinh thiên, môi mỏng khẽ nhếch hơi phiếm tím.

Áo khoác đen bập bùng trong màn đêm quanh quần cùng huyết sát chi khí thô bạo bao quanh thân hắn, mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt trướng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Yêu Vương? Định mệnh*, bị hù chết

Tròng nhĩ thổ vừa thoát khỏi không chết ngay lập tức ý thức được nguy hiểm, phát ra một tiếng kêu chói tai, xò móng vuốt bỏ chạy.

Huyết đồng* của người đàn ông hơi nghiêng, năm ngón tay vừa cong đã biến thành một bộ móng sắc bén tựa rồng lại tựa như chim ưng.

Con tròng nhĩ thổ liều mạng khều khoạng bốn chân giữa không trung, cuối cùng vẫn bị hấp hút vào móng, sợ hãi kêu loạn chết chết.

Con mắt đỏ sẫm của hắn quét về phía ba môi* của tròng nhĩ thổ, một bàn tay khác vẫn giữ hình dáng tay người chậm rãi lần được môi mình, ngón tay nhẹ nhàng vờn về trên đó.

Không biết nhớ tới cái gì, môi mỏng của người đàn ông khẽ cong lên.

Sau đó đôi môi vẫn mang ý cười đột nhiên không báo trước mở to, bên trong lộ hai cái răng nọc vô cùng sắc bén.

Người đàn ông nhắm ngay tròng nhĩ thổ ở tay phải cắn một cái, cứ như vậy cắn rớt một mảng thịt sống.

Trong khoảng khắc, máu me đầm đìa, bộ lông trắng như tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tràng nhĩ thổ dù sắp chết vẫn cố gầy dựa, nhưng chỉ phí công, rất nhanh đã bị người đàn ông nuốt từng miếng vào bụng.

Người đàn ông mặt không thay đổi nhai thịt thổ trong miệng, môi mòng phiếm tím bị máu tươi nhuộm đậm. Trong màn đêm lóe ra ánh sáng buốt lạnh, lộ ra khuôn mặt đẹp trai đến cực điểm kia, lại giống như ác quỷ cất bước trong màn đêm chuyên uống máu người.

Đợi đến khi tràng nhĩ thổ bị nuốt sống không chừa mảnh xương, người đàn ông khô ngo cao lớn mặc áo choàng đen này mới chậm rãi đi về hướng kết giới.

Kết giới cách ly nhìn có vẻ cực kỳ vững chắc của gia tộc Túy Ly cứ như vậy bị hấn dùng một móng vuốt xé rách, sau đó không coi ra gì rồi đi.

Ở một khắc người đàn ông rời đi kết giới, trong đầu Nam Tầm đột nhiên xuất hiện tiếng của Hư Không Thú: “Định mệnh, hù chết bảo bảo! Không hổ là vai ác đại boss giá trị ác niệm 100!”

“.... Tiểu Bát, ngươi còn sống cơ à, ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ? Có điều, khi nào thì ngươi học được nhưng từ ngữ hiện đại này vậy?” Nam Tầm ợ một cái, trong miệng toàn mùi rượu.

“Lão tử vẫn sống tốt, làm sao chết được?” Hư Không Thú hừ nói.

Nam Tầm cất tiếng: “Vậy mà mấy ngày nay ta gọi ngươi vô số lần, làm sao ngươi không lên tiếng?”

Hư Không Thú trầm mặc hồi lâu mới nói: “Lão tử không nghĩ thế giới này có Yêu Vương mạnh như vậy. Mẹ nó hấn mới xuất hiện một giây đó, lão tử liền cảm nhận được sát lục chỉ khí nồng nặc quanh người hấn. Nếu lúc đấy ta lại nói với ngươi thêm một câu, tuyệt đối sẽ bị hấn phát hiện, sau đó hai ta đều chơi xong (game over).”

Nam Tầm nghe nó nói xong liền có chút lờ mờ: “Tiểu Bát, ngươi nói mê sảng gì đấy. Yêu Vương ở nơi nào, làm sao ta không thấy?”

Hư Không Thú ha ha hai tiếng.

Nam Tầm đánh hơi được mùi vị không ổn từ hai tiếng ha ha này.

“Chính là con vật ngươi kêu Tiểu Bạch rồi ôm vào ngực như ôm bảo bối... Con tràng nhĩ thổ kia đấy.”

Nam Tầm ghen hai giây: “Tiểu Bát, ngươi đang trêu ta sao?”

“Đúng, ta đang trêu ngươi.”

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha, ngươi thấy có khả năng sao?” Hư Không Thú lại nói một câu khiến Nam Tầm cứng lại rồi.

“Yêu Vương này thật thần thông quảng đại, trực tiếp dùng bí pháp giấu mình trong bóng của tràng nhĩ thổ, lại phân một tia nguyên thần bám vào trên người nó để khống chế nó.” Hư Không Thú giải thích.

Nam Tầm vẫn khó có thể tin: “Nhưng tại sao Yêu Vương phải bám trên người tràng nhĩ thổ?”

“Vấn đề này hỏi rất hay.” Hư Không Thú dừng một chút, trả lời: “Có thể là... Ăn no rừng mỡ?”

Nam Tầm...

“Tiểu Bát, ta cảm thấy ta đã xong rồi.” Nam Tầm vuốt mặt, vẻ mặt như cha mẹ chết.

Hư Không Thú ha ha nói: “Đúng đấy, ta đếm xem ha. Thời điểm ngươi ôm Yêu Vương không buông tay, Yêu Vương động sát khí một lần. Lúc sượt trên mặt hấn, lại một lần. Lúc vồ lỗ tai hấn, lại tới một lần. Chính lúc ngươi ăn bữa tiệc lớn, còn nhất định bắt hấn ăn củ cải, cũng là một lần. Lúc đêm ngươi ngủ ôm hấn chảy nước miếng, Yêu Vương còn nhìn chăm chăm cổ ngươi cả buổi. Vừa nãy ngươi mạnh mẽ ép hấn uống rượu, sát khí mãnh liệt trong mắt Yêu Vương đủ đâm người ngươi ra cái động. Còn có cuối cùng, ngươi kéo hai lỗ tai hấn nhảy vòng vòng...”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đến đây, cùng thương tổn lẫn nhau

“Cục cưng, ngươi đừng nói nữa, hãy để ta lắng lắng.” Nam Tầm không muốn nghe, nằng cảm thấy nếu cứ nghe tiếp sẽ không nhịn được tát chết chính mình.

“Nghĩ thoáng chút đi, sự tình đã qua.” Hư Không Thú khuyên nhủ.

Nam Tầm nghĩ đến cái gì, vội vã lên án nó: “Ngươi biết rõ trảng nhĩ thổ là Yêu Vương mà ngươi lại không nhắc nhở ta?”

Hư Không Thú ho nhẹ một tiếng: “Ta cũng không nghĩ tới Yêu Vương mạnh như vậy, ta mà lên tiếng, hẳn nhất định sẽ phát hiện ta.”

“Vì vậy ngươi trở mắt nhìn ta liên tục tìm đường chết?” Nam Tầm nói âm u.

“Không có trở mắt nha, ta thừa dịp khoảng thời gian này cố ý đi học tri thức thể giới các ngươi, giờ ta là một con Hư Không Thú bất kịp thời đại, hi hi.”

Nam Tầm: “Cục cưng, ngươi thật sự không cân nhắc hiện hình sao?”

Hư Không Thú hừ hừ: “Ngươi cho rằng ta dần như ngươi sao? Hiện hình để ngươi đánh ta?”

Nam Tầm: “... Cục cưng, ngươi thật thông minh.”

“May là Yêu Vương bám vào người trảng nhĩ thổ, mà không phải lộn rừng gì đó.” Nam Tầm có chút vui mừng vỗ vỗ lồng ngực mình.

“Có gì khác nhau sao?” Hư Không Thú khó hiểu.

“Nếu là lộn rừng nhỏ, ta sẽ không nuôi nó, mà nướng lên ăn luôn.”

Hư Không Thú:...

Bỗng nhớ tới cái gì, Nam Tầm bấm tay tính toán, không khỏi thốt lên đầy kinh ngạc: “Tiểu Bát, hình như ngày mai chính là ngày cuối cùng, xong xong, ngày mai ta sẽ bị Yêu Vương nuốt sống!”

Hư Không Thú ừ một tiếng.

“Ta cảm thấy hai ta có thể trực tiếp đi thể giới kế tiếp.” Nam Tầm đề nghị thực chân thành.

Hư Không Thú lập tức trả lời một câu: “Không tới phút cuối cùng tuyệt không thể từ bỏ, ta xem trọng ngươi nha~”

Nói xong lời này, Hư Không Thú lại tiếp tục giả chết rồi.

Sau đó mặc kệ Nam Tầm hô hoán thế nào, Hư Không Thú đều quyết giả chết đến cùng.

Nam Tầm hy vọng ngày mai mình cũng có thể ru rú trong nhà, nhưng rất hiển nhiên, ghét của nào trời trao của ấy. Sáng sớm ngày kế, một đám người liên xuất hiện oanh oanh liệt liệt trước tiểu viện của nàng.

Vốn là con gái gia chủ, tiểu viện độc lập này của nàng đã được cho là vô cùng rộng rãi, vậy mà khi nhóm người này đến lại lập tức trở nên chật chội lạ thường.

Mấy vị trưởng lão đi phía trước, sau đó là cha mẹ nàng, tiếp theo chính là một đoàn thúc thúc bá bá thăm thăm ca ca muội muội* theo sau.

Nam Tầm không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy ánh mắt mấy ông lão nhìn nàng sáng quắc đến có thể ăn thịt người, mà vẻ mặt cha mẹ nàng đều như sắp khóc.

Đội mấy ông lão thăm thía nói ra sự tình, Nam Tầm vẫn còn thần thờ.

Vương bầy yêu thú kia vậy mà sai một tiểu yêu đến nói, ngày mai sẽ phái người tới đón tân nương tử*.

Nguyên bản đề nghị kết giao là mấy gia tộc lớn đơn phương mong muốn. Bọn họ dự định trực tiếp ném người lẫn kiệu hoa trước lối vào Ma Vực, sau đó liền xem Yêu Vương có đồng ý nhận nương tử hay không.

Họ chưa từng nghĩ tới, Yêu Vương biết được việc này lại càng chủ động phái người tới đón dâu!

Này có phải có nghĩa Yêu Vương rất hài lòng ứng cử viên tân nương tử?

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, có chút kích động: “Tiểu Bát, ngày mai Yêu Vương tới đón ta, vậy có phải có nghĩa hôm nay ta sẽ không bị ăn? Ta đã thay đổi vận mệnh bị ăn của Tỷ Ly Huyền rồi!”

Hư Không Thú khà khà một tiếng: “Chúc mừng nha, nói không chừng ngày mai ngươi bị ăn đấy? Ngươi đã quên ngươi làm những chuyện đại nghịch bất đạo với Yêu Vương rồi hả?”

Nam Tầm:...

“Ha ha, cục cưng à, nếu ta mà bị ăn thì điểm công đức của ngươi cũng đi tong nha.” Đến đây, cùng thương tổn lẫn nhau a.

Hư Không Thú lập tức liền ỉu xiu.

*Thúc thúc bá bá thăm thăm ca ca muội muội: chú bác cô dì anh em

*Tân nương tử: tân nương, cô dâu

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kiệu hoa cmn là màu trắng

Mấy vị trưởng lão không ngừng tận lực tẩy não Nam Tầm, cái gì mà phải hiểu được hy sinh cái tôi vì tập thể, làm như vậy cũng vì gia tộc Túy Ly.

Nam Tầm rất muốn phun nước bọt vào mặt họ.

Nhưng vì không phá vỡ thiết lập nhân vật*, Nam Tầm vẫn yên tĩnh làm một đóa bạch liên* không rành thế sự.

Đêm đó, ngoài sân nhỏ lại được bỏ thêm một tầng kết giới, một bộ váy cưới đỏ thắm được cha mẹ nàng đưa tới.

Mẹ nàng như thường lệ lại gào khóc một trận, sau đó lôi kéo tay Nam Tầm, lên lút đưa nàng một sấp bùa chú, nhỏ giọng thăm thì: “Huyền Nhi, đây là bùa chạy trốn, bùa nổ, còn có bùa truyền tống thượng phẩm. Con hãy cầm lấy, tùy thời sử dụng.”

Nam Tầm cất đồ vật cẩn thận, rồi nhin không được ôm lấy vị phụ nhân mỹ lệ này, nói trong lòng: “Tiểu Bát, ta nhớ mẹ ta.”

Hư Không Thú cuối cùng không giả chết nữa, cũng trả lời một câu: “Ngoan, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ cẩn thận, chờ ta thu thập đủ điểm công đức là ngươi có thể trở về.”

Nam Tầm nhỏ vài giọt nước mắt không nói gì. Nàng luôn cảm thấy Tiểu Bát đang hố người, hơn nữa còn là hố sâu không đáy.

“Tiểu Bát, ta nhớ tới qua ta hát dẫn tới thật nhiều linh thú, chẳng lẽ không ai nhìn thấy trận rầm rộ này sao?” Nam Tầm rất khó hiểu.

Muôn loài chim bay đến nha, kỳ cảnh ngàn năm khó gặp như thế lại không người thấy?

Hư Không Thú giải thích: “Yêu Vương cách ly nơi này với bên ngoài, vì vậy trừ ngươi và hấn, còn có những linh cảm* kia, những người khác đều không nghe thấy.”

“Tại sao hấn phải làm vậy?”

Hư Không Thú: “Ngươi hỏi ta ta hỏi ai?”

Nam Tầm không nhin được phi nhỏ nó: “Ngươi đưa ta tới thế giới này không phải để cảm thụ sức mạnh cường đại của ngươi sao? Vậy mà đến chuyện này cũng không biết.”

Hư Không Thú lại bắt đầu giả chết.

Sáng sớm ngày kế Nam Tầm liền bị đánh thức. Một đám nha hoàn, ma ma nối đuôi nhau tiến vào, bắt đầu hậu hạ Nam Tầm rửa mặt chải đầu.

Sau một canh giờ*, Nam Tầm nhìn trong gương thấy một tân nương bị đóng gói thật kiêu diễm bốc lửa, không khỏi nở nụ cười, không ngạc nhiên chút nào nghe được xung quanh tiếng hít hà liên tiếp.

Ai nói tộc Túy Ly toàn mấy ông lão bảo thủ chứ, nhìn xem áo cưới họ tuyển cho nàng này, bộ ngực sửa nửa lộ, bên ngoài chỉ che một tầng lụa mỏng đỏ, nửa lộ nửa không là đáng về quyền rũ người nhất, bản thân nàng nhìn đều sấp phun máu mũi rồi.

Trước cửa lớn tộc Túy Ly đã có một cỗ kiệu lớn xuất hiện, nhưng sắc mặt người nhà Túy Ly người này so người kia càng khó coi.

Nam Tầm nhìn thấy cũng phải thốt ầm một tiếng, cỗ kiệu này lại màu trắng!

“Tiểu Bát, ngươi cảm thấy Yêu Vương có ý gì? Lẽ nào hấn muốn kết hôn một xác chết tên Túy Ly Huyền?” Giọng Nam Tầm có chút run rẩy.

Hư Không Thú chỉ trả lời một câu: “Chúc ngươi may mắn.”

Nàng kiều là tám con Địa ngục Ma báo đôi mắt xanh biếc, ngoài ra cũng không còn yêu thú nào khác.

Tám đôi mắt xanh biếc đồng loạt rơi trên người Nam Tầm làm nàng có áp lực thật lớn.

Mặc dù chỉ phải tám con Địa ngục Ma báo tới đón dâu, cổ kiều lại còn trắng như đám ma, nhưng mọi người giận mà không dám nói gì.

Nam Tầm quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi lên kiều trong rừng ánh mắt kính sợ, tiếc hận, lo lắng hoặc cười trên sự đau khổ của người khác.

Người còn chưa ngồi vững, tám con Địa ngục Ma báo này đã nhấc lên cổ kiều trắng quay đầu liền đi, tốc độ nhanh như bay, vội vã như đi đầu thai vậy.

Nam Tầm người này đây, tuy rằng trên miệng luôn ồn ào sợ sệt, nhưng thật ra là người vô tâm, chỉ chốc lát liền đã ngủ gật. Chỉ là nàng không nghĩ tới mới ngủ gật một lát, lúc tỉnh lại, nàng đã không ở trong kiều từ lâu.

Nàng đang nằm trên một tràng kỷ*, ánh sáng xung quanh có chút tối tăm, nguyên tố ngũ hành tự nhiên trong không khí rất mỏng manh, tràn ngập tại không gian này đây là nguyên tố hắc ám Huyền giả không thể hấp thu.

Nơi này hẳn là... Ma Vực trong truyền thuyết.

*phá vỡ thiết lập nhân vật: out of character

*đóa bạch liên - bạch liên hoa: thánh mẫu, marysue

*lĩnh cảm: chim

*một canh giờ: 2 tiếng

*tràng kỷ: ghế dài, từ này Việt Nam có.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ta à, là tới quyền rũ Yêu Vương

Còn chưa mở mắt, Nam Tầm đã nghe xung quanh có người nhỏ giọng xuyết xoa “Đẹp quá”, “Nhân tộc lại cũng có túi da đẹp như vậy”, cái gì mà “Nghe nói đây là con gái độc nhất của gia chủ Túy Ly, nhân tộc vì dùng mỹ nhân kế cũng thực dám bỏ vốn lớn.”

Nam Tầm còn muốn nằm nghe ca ngợi thêm một lát, nào biết một người bỗng kêu lên: “Tĩnh rồi tĩnh rồi, nữ nhân này tĩnh rồi!”

Nam Tầm đánh mở mắt liền đối diện bốn đôi mắt đen thui phát sáng, cách ra xa xem lại, là bốn tỷ nữ rất đẹp.

Bốn người khẽ hành lễ: “Diện kiến cô nương.”

Thái độ lười nhác mà chẳng để tâm này, hiển nhiên không đem tân nương nhân tộc trước mặt để vào mắt.

Nhưng Nam Tầm là ai chứ. Bất kể nam nữ già trẻ, không quá một canh giờ, nàng tuyệt đối có thể hòa vào một đồng.

Thế là một canh giờ sau, bên trong điện truyền đến tiếng cười cười nói nói vui vẻ, đặc biệt náo nhiệt.

“Ngươi con người này thật thú vị, hoàn toàn khác những nhân loại ta biết.” Tỷ nữ kêu Hồng Trù che miệng cười duyên nói.

Nam Tầm trừng mắt nhìn nàng: “Nhân loại đều không phải như ta, hai con mắt một lỗ mũi một cái miệng sao?”

“Xì” Lục Tuệ không nhịn được phụt cười: “Ý của Hồng Trù là, nàng nhìn thấy nhiều nhân loại giao hoạt gian trá, mà ngươi lại đơn thuần không rành thế sự như vậy.”

“Đúng rồi, làm sao ngươi lại đến Ma Vực của chúng ta?” Lam Thủy hỏi.

Nam Tầm cầm một quả đồ ăn từ đĩa trái cây bên cạnh, cũng không cần biết là quả gì, cứ như vậy cắn răng rứt, sau đó vung vẩy hai chân, cười khanh khách với Lam Thủy: “Ai nha, Lam Thủy tỷ tỷ không phải đoán được rồi sao. Ta là tới thực thi mỹ nhân kế, nếu Yêu Vương có thể thích ta, ta có thể thổi gió bên gối hắn, để Yêu Vương không tấn công nhân tộc nữa, rồi nhân tộc cùng yêu thú có thể sống chung hòa bình.”

“Khụ! Khụ khụ...” Mấy người bị sặc nước.

Lam Thủy lập tức gõ lên trán nàng: “Ngươi cũng thực thật thà, hỏi cái gì nói cái đó. Nhớ kỹ đây, những câu nói như thế ngàn vạn lần đừng để người khác nghe được, bằng không ngươi không giữ được mạng nhỏ đâu.”

Ba người kia vội vàng gạt đầu cũng dặn dò một phen.

Nam Tầm cười ha hả: “Xin nghe mấy bị mỹ nhân tỷ tỷ giáo huấn.”

Hồng Trù cười nhõng nhẽo: “Cái miệng nhỏ của ngươi như lau mặt vậy. Nhưng vẫn là quên đi thôi, chúng ta so với ngươi cũng chẳng tính mỹ nhân gì.”

Mấy người đùa giỡn một phen, mỗi ngày trò chuyện tâm sự trên trời dưới đất, đảo mắt đã trôi qua một tháng.

Nam Tầm chống cằm, trông mòn con mắt hướng bên ngoài cửa điện.

“Lục Tuệ, Yêu Vương đã đón ta về, nhưng vì sao không tới gặp ta? Hắn không gặp ta thì ta làm sao quyến rũ hắn?” Nam Tầm hỏi, chớp chớp đôi mắt to đen láy long lanh nước.

Một tiếng cà rúc.

Bên trong đại điện đen kịt, Yêu Vương ngồi lệch trên vương ý hắc huyền tinh, trong tay đang nắm một ly rượu tinh xảo. Cũng không biết làm sao, Yêu Vương vừa ngậy người, bàn tay dùng sức một chút, ly rượu làm bằng chất liệu tốt nhất đã bị bóp nát.

Rượu tinh khiết nồng nàn chảy xuống theo ngón tay thon dài, cả phòng ngập tràn hương rượu.

Dừng một chút, mặt hắn lại không thay đổi tiếp tục uống.

Con yêu thú đứng ngoài cách đại điện ba trượng không nghe được tiếng gì, liền lặp lại một lần: “Vương, bây giờ đã qua một tháng, ngài tính xử trí nữ tử nhân tộc kia thế nào? Có phải hút cạn máu nàng ta rồi treo ở đầu thành nhân tộc?”

Yêu Vương cười nữ tử nhân tộc nhưng chưa hề có động tĩnh một tháng nay, lũ yêu thú hoàn toàn cho rằng Yêu Vương đang biến đổi phương pháp nhục nhả nhân tộc, chỉ là bọn hắn càng thích phương thức máu tanh trực tiếp, nên không kịp đợi, đẩy một con tiểu yêu đến dò hỏi.

Yêu Vương lạnh lùng liếc hắn một chút, nói điềm nhiên: “Chuyện của bản vương khi nào đến phiên các ngươi lăm miệng?”

Yêu thú kia rầm một tiếng quỳ trên mặt đất: “Tiểu nhân biết sai!”

Con mắt máu đỏ của Yêu Vương hơi híp lại, thường thức xoay cái ly trong tay, cũng không biết nhớ tới cái gì, khóe miệng vậy mà khẽ cong lên: “Quyến rũ sao... A, bản vương ngược lại muốn nhìn, ngươi phải quyến rũ như thế nào...”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kinh hãi, đùa giỡn Yêu Vương

Trong điện, một đám yêu thú giương mắt nhìn nhau, không biết Yêu Vương vì sao bỗng nhiên tự lảm bảm, đợi đến lúc vô tình chúng liếc thấy Yêu Vương khóe miệng mang cười, nhưng cùng run lên trong lòng, không dám ho he gì nữa.

Lần cuối Yêu Vương lộ ra nụ cười kiểu này là khi nào đây, hình như là lần ăn tươi nuốt sống Yêu Vương đời trước.

.....

Bốn người Lục Tuệ nghe được lời nói của Nam Tầm đã không thấy kinh ngạc nữa.

Dừng xem nha đầu này đáng về ngây thơ trong sáng, nàng thật ra là người lỗ mãng cái gì cũng nói được. Càng khiến người ta không thể chỉ trích là, lúc nào phát ngôn, nha đầu này cũng về mặt vô tội, ánh mắt trong suốt.

Mỗi lúc như vậy các nàng liền lập tức cảm thấy các nàng tự mình quá đen, cho nên mới suy bụng ta ra bụng người làm bản đối phương.

Vậy nên bất luận Nam Tầm làm cái gì nói cái gì, bốn người một khi đối diện đôi mắt sạch sẽ như thanh tuyến đó liền một câu nói nặng cũng không mở miệng được.

“Khụ, Tầm Tầm à, Yêu Vương ngài bề bộn công việc, ngươi thông cảm chút.” Từ Linh giải thích.

Nam Tầm liền gục đầu xuống, hỏi Hư Không Thủ trong lòng: “Tiểu Bát, ta vừa mừng lại vừa lo, Yêu Vương lạnh nhạt ta, mạng nhỏ của ta tạm thời được bảo vệ. Nhưng nếu hấn vẫn không gặp ta, nhiệm vụ của ta làm sao bây giờ? Làm sao ta còn có thể giúp người độ hóa Yêu Vương, làm sao lọc sạch quả tim đen sì si này?”

Hư Không Thủ không phản ứng nằng.

Nam Tầm sâu kín hít một hơi, thật là gánh nặng đường xa mà.

“Nhàn tới nhàn chán, không bằng chúng ta chơi đuổi bắt đi?” Lục Tuệ thấy nằng thương tâm khô sở như vậy, nỗ lực rời sự chú ý.

Nam Tầm đã thay cái váy cưới bốc lửa hôm đó từ lâu, nằng mặc vào váy trắng nằng thích nhất, sạch sẽ đến không dính bụi trần.

Lúc này, mắt nằng quán một mảnh lụa đỏ. Trắng điểm tuyết đỏ, có một phen phong vị khác.

Dài lụa được Lục Tuệ buộc, nha đầu này buộc cũng thật chặt, Nam Tầm ngay cả chút ánh sáng cũng không nhìn thấy được.

Nói thật là trò giải trí ở cổ đại thực sự quá ít, càng không nói thời đại chỉ có nhân tộc, thần thú và yêu thú thượng cổ. Các nằng dù chỉ có thể chơi trốn tìm, bắt bướm bắt chim gì đó, nhưng Nam Tầm đã rảnh rồi sắp mốc meo, chỉ chơi trốn tìm thôi cũng khiến nằng thật hào hứng.

Nam Tầm duỗi hai tay sờ soạng bốn phía.

Không biết nha đầu xấu xa nào chọc eo nằng một chút, lại người nào sờ tay nhỏ của nằng.

“Bọn nha đầu xấu xa, dám đùa giỡn ta, chờ ta bắt được các người, nhất định phải hôn một ngụm, xem các người còn dám hay không.” Nam Tầm cười hô.

Vừa mới bắt đầu vẫn là tiếng cười nói không ngừng, đột nhiên trong phút chốc, không khí xung quanh bỗng im bất. Nam Tầm cảm thấy không đúng, đang muốn kéo dài lụa trên mặt xuống xem, đúng lúc này lại nghe được tiếng bước chân tới gần.

Khỏe miệng Nam Tầm cong lên: “Cho rằng không lên tiếng là ta không biết các người ở nơi nào sao?”

Dứt lời, nằng đột nhiên nhào về phía trước ôm lấy người kia, lại sau đó miệng nhỏ của nằng vênh lên, cứ như vậy hôn tới, còn “chụt” một tiếng vang dội.

Nhưng mà --

Cái hôn này không dừng trên mặt trướng của đối phương, mà lại rơi vào... trên cằm.

“Hít~”

Xung quanh vang lên vài tiếng hít sâu, một luồng khí lạnh tản ra trong phút chốc, buốt giá đến người ta phải rùng mình.

Nam Tầm trái tim hồi hộp đập đập một tiếng.

Nếu lúc này nằng còn không biết mình ôm người đàn ông, nằng chính là đồ ngu. Nhưng hành động liền mạch vừa nãy không rút lại được a, chờ phát hiện người mình ôm không đúng, cái miệng nhỏ của nằng đã vênh lên về phía trước.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ta xong đời! Người này tám chính phần mười là Yêu Vương, ta vậy mà dám đùa giỡn hấn!”

Người có thể đi tới đi lui tự nhiên ở nơi này ngoại trừ vị Yêu Vương khát máu tàn bạo trong truyền thuyết kia, sợ là không còn người thứ hai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Kinh diễm, người thật đẹp mắt

Không nghe Hư Không Thủ đáp lại, Nam Tầm mới nhớ ra Tiểu Bát nhà nằng yếu bóng vía, sợ Yêu Vương cực kì.

Nam Tầm định làm bộ không biết mình hôn người đàn ông, nhưng điều này có thể sao?

Cái eo nằng ôm cường tráng như vậy, cái đầu cao to như vậy, kẻ ngu si đều biết không thích hợp rồi.

Trái tim Nam Tầm nhảy rầm rầm lên, rất sợ Yêu Vương một chốc liền ăn tươi nuốt sống nằng.

Bỗng nhiên nàng buông tay, nhanh chóng lùi về sau vài bước, kéo vạt xuống dài lụa bịt mắt, sau đó nhìn người đàn ông trước mặt.

Này vừa nhìn, nàng liền ngây dại.

Nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiền lớn lên đã rất đẹp trai, không nghĩ tới so cùng người này cũng chỉ là bùn.

Người này có một đôi mắt đỏ sẫm long lanh thâm thúy, lông mày dài, sống mũi thẳng, môi mỏng hơi phiếm tím mân thành một đường thẳng, mà dù cho là huyết đồng hay là sắc môi hơi tím khác người thường cũng không cách nào che lấp đáng vẻ anh tuấn của hắn. Cằm độ cong vừa đúng, thêm chút thì hơi âm nhu*, thiếu chút thì quá mức thô kệch. Lúc hắn nhìn khiến người cảm giác được giá lạnh tận xương, nhưng vẫn như thiêu thân muốn ngấm lâu vài lần.

Nam Tầm và Tiểu Bát như nhau là nhan không, vẫn là fan cứng. Nàng thích tất cả những thứ đẹp đẽ, đặc biệt là người, nhưng chỉ giới hạn ở thưởng thức, sẽ không sinh ra cảm tình khác.

Vậy là lúc này nàng nhìn người đàn ông bằng ánh mắt không thêm che giấu kinh diễm, cũng không mang chút si mê dâm loạn nào.

“Dung mạo người thật dễ nhìn.” Nam Tầm không nhịn được cảm thán chút.

“Hít ~” Người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Nam Tầm có một tật xấu, nàng vừa nhìn thấy thứ gì xinh đẹp, lá gan sẽ vụt vụt phình to mấy lần, sau đó là các loại tìm đường chết, người khác muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Giờ phút này, nàng chuyển tâm thưởng thức mỹ nam trước mắt, hoàn toàn quên mất thấp thỏm trước đó.

Bốn nha hoàn Lục Tuệ, Hồng Trù, Lam Thủy và Tử Linh phía sau Nam Tầm hoàn toàn vui đầu gất gao quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy không ngừng.

Các nàng muốn nhắc nhở Nam Tầm, nhưng các nàng không dám, ở uy hiếp tính mạng phía trước, các nàng vẫn rất sợ chết.

Người đàn ông trước mắt mặc một thân trường bào đen bó eo, áo choàng ngoài thân, cổ áo và tay áo được thêu ám văn màu vàng có vẻ cao quý vô cùng.

Gương mặt tuấn tú kia vẫn luôn không có biểu tình, bên trong huyết đồng đỏ đậm lại như xẹt qua tâm tình gì đó, một thoáng liền qua.

“Người cũng biết ta là ai?” Người đàn ông hỏi, tiếng nói trầm thấp, lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm không khỏi nói thầm: “Liên giọng nói cũng dễ nghe như vậy.”

Ngón tay nàng đùa nghịch lục đồ trên tay, đôi mắt sáng người nhìn hắn, cười nói: “Có thể ra vào tự nhiên ở đây, ngoài trừ vị Yêu Vương trong lời đồn kia còn có thể là ai?”

“Vậy người có biết, cõi đời này không người dám nhìn thẳng bốn vương?” Yêu Vương nói, âm thanh không trập trùng, nghe không ra hi vọng*.

Hồng Trù đang quỳ chung quy không đành lòng, thấp giọng cầu xin: “Vương, mời ngài bớt giận, Tầm Tầm nàng không hiểu quy củ, nàng cũng không có ý mạo phạm vương.”

Yêu Vương chưa liếc nàng một cái, nhưng Hồng Trù miệng đã phun một ngụm máu tươi, thân thể nằm rạp xuống, tựa hồ có sức ép vô hình đang ấn trên người nàng.

Về mặt Nam Tầm hơi đổi: “Hồng Trù!”

Nàng chợt trừng Yêu Vương, nói có chút tức giận: “Vì sao không thể nhìn thẳng? Người không thể gặp người hay là sao? Rõ ràng lớn lên đẹp mắt như vậy, vì sao ta không thể nhìn chút? Nếu người không thích ta xem người, sau này ta không nhìn người nữa, người trách tội người khác làm gì!”

Môi mỏng Yêu Vương mím lại càng chặt, một lúc lâu, hắn hơi nheo mắt, đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan: “Người không cảm thấy đôi huyết đồng này của bốn vương đáng sợ?”

“Không phải là hai con mắt đỏ sao, nơi nào đáng sợ hả? Người không muốn có thể cho ta!”

Thời khắc này, xung quanh rất yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết vậy.

*âm nhu: vẻ nữ tính

*hi - vọng: vui - giận

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nghe nói, ngươi muốn quyền rũ bốn vương

Về mặt Yêu Vương bí hiểm nhìn Nam Tâm, hắn không nói lời nào, Nam Tâm cũng mím môi không nói lời nào.

Bỗng Yêu Vương phất tay hướng bốn người phía sau, trầm giọng nói: “Tất cả các ngươi lui ra.”

Hồng Trù còn muốn nói điều gì, lại bị mấy người Lam Thùy lôi đi.

Một nữ tử nhân tộc mà thôi, dù có chút tiếc hận, các nàng cũng không có bản lĩnh nhúng tay. Chỉ mong hôm nay Yêu Vương tâm tình tốt, có thể lưu nàng toàn thân.

Chờ mấy người đều lui ra, thân thể cao to của Yêu Vương bỗng nghiêng về phía trước, bóng dáng màu đen hoàn toàn bọc Nam Tâm bên trong.

Nam Tâm theo bản năng lui về sau hai bước: “Làm, làm gì?”

Nàng bất tri bất giác phản ứng lại, người trước mắt là mỹ nam tuyệt sắc không sai, nhưng hắn còn là Yêu Vương ăn thịt người không chớp mắt trong miệng Tiểu Bát!

Đm, nàng vừa nãy đã nói cái gì?

“Bây giờ biết sợ?” Yêu Vương giễu cợt một tiếng, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy eo nàng, siết nàng rất chặt, phảng phất dùng chút sức là có thể cắt đứt.

Nam Tâm nào ngăn vội vã giờ hai tay ôm cổ hắn, cũng ôm gắt gao, vẫn còn ngơ ngác quay đầu, trong miệng lại phun ra một chữ: “Sợ.”

“Sợ còn dám chọc ta, hả?” Người đàn ông bỗng mở miệng, khóe môi hơi cong lên thành độ cong mê người.

“Ta chỉ ăn ngay nói thật, nếu như làm ngươi tức rồi, sau này ta sẽ không nói nữa. Ngươi có thể không ăn ta được không?” Nam Tâm nhìn hắn, đáng đáp thật đủ tội nghiệp.

“Đã sợ bốn vương, vì sao ôm cổ bốn vương?” Trong giọng điệu bình thản là ý cười không dễ phát giác.

Rất nhạt, rất ngắn, liền thoáng mà qua.

Nam Tâm càng ôm sát cổ hắn, trong lời nói mang theo âm rung: “Ôm chặt để đợi lát nữa ngươi ăn ta, ta sẽ không nhìn thấy cảnh ngươi ăn ta, mà nói không chừng ta còn có thể nhân cơ hội cắn cổ ngươi một cái.”

Lý do này thật khiến người ta không nhịn được cười.

“Yên tâm, tạm thời không ăn ngươi.” Yêu Vương hơi nhún mày.

Tuy vậy Nam Tâm vẫn chú ý hai chữ “tạm thời” trong câu, vì lẽ đó sớm hay muộn cũng bị ăn?

Trong lòng Nam Tâm sợ sệt, nỗ lực gọi Tiểu Bát, Tiểu Bát nhưng yếu bóng vía đến không dám thốt một câu.

Nàng liền vội vàng vùi mặt vào cổ người đàn ông, lộ ra hàm răng trắng nghiêng kèn kẹt ở đó: “Được rồi, lúc ngươi ăn ta xin thông báo sớm một tiếng, ta trước cắn ngươi mấy cái. Con người của ta à, có lúc không muốn chịu thiệt.”

Yêu Vương nhìn thiếu nữ hồi lâu, cảm giác hơi nóng đánh vào cổ, ánh mắt ám trầm.

Tầm mắt hắn hơi dời xuống, rơi vào thân thể linh lung yếu điệu của thiếu nữ, không khỏi nheo mắt lại.

Nam Tâm cười khan một tiếng, nỗ lực dời sự chú ý: “Thế nào, vóc người ta cũng không tệ lắm đúng không?”

Yêu Vương đột nhiên nắm chặt cánh tay, một đôi huyết đồng gắt gao nhìn chằm chằm Nam Tâm: “Ngươi nữ nhân này thực sự là...”

Rõ ràng sợ hắn muốn chết, nhưng ngược lại càng ôm hắn chặt hơn.

Hắn không nhìn thấu nữ nhân này.

Nam Tâm ôm cổ hắn, nhìn đôi huyết đồng đỏ sẫm long lanh kia, không hiểu sao lại buông lỏng người, bỗng cong cong mặt mày: “Nghe đồn dung mạo ngươi mặt xanh nanh vàng, có ba đầu sáu tay, vì vậy vừa biết phải gả cho ngươi, ta sợ cực kì. Không nghĩ tới ngươi lại đẹp trai như thế. Nếu sớm muộn

phải chết, ta ngược lại đã chẳng sợ hãi nữa.”

Yêu Vương không vạch trần việc nàng đào hôn, hấn sâu kín nhìn nàng chốc lát, bất thành linh phun ra một câu: “Nghe nói... Ngươi muốn quyến rũ bốn vương? Hiện tại bốn vương liền ở ngay đây, ngươi muốn quyến rũ làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mất khống chế, vẫn là ăn người đi

“Khụ, khụ khụ.” Nam Tầm bị sặc nước miếng.

Đm! Chẳng trách Tiểu Bát vẫn không lên tiếng, hóa ra một tháng qua, Yêu Vương một mực giám thị nàng?

Cmm cuồng nhin trộm a! (stalker)

Nam Tầm run lên một cái, nỗ lực nhếch miệng cười khan: “Đó là ta nói đùa, ngài cũng đừng coi là thật.”

“Không, bốn vương lại cảm thấy ngươi nói rất nghiêm túc.” Yêu Vương nói.

Nam Tầm không biết có phải mình nghĩ quá rồi hay không, nàng ngửi thấy mùi đùa giỡn từ lời của hắn.

“A!” Nam Tầm bỗng kinh hô.

Thất thần một lát, Nam Tầm liền bị người đàn ông này ôm ngang lên!

Yêu Vương môi mòng vẫn cong một đường đẹp đẽ, giọng nói như cũ tình mịch không gọn sóng: “Đi vào, giúp ngươi quyến rũ.”

Nam Tầm...

Có câu nói tự làm bậy không thể sống, nàng thật muốn đi chết ngay bây giờ.

Nam Tầm đã quên hơn một tháng này nàng nói ra có bao lời hùng hồn, Yêu Vương cuồng rình coi này có phải đều nhớ tất cả trong lòng không hả?

Nếu là như vậy... Ha ha.

Trên giường, một nam một nữ ngồi đối mặt nhau.

Người đàn ông đẹp trai vô cùng nhưng mặt không hề cảm xúc nhìn thiếu nữ, chờ động tác của nàng.

Nam Tầm thỉnh giáo Hư Không Thú trong lòng: “Tiểu Bát, nên quyến rũ thế nào?”

Hư Không Thú cuối cùng cũng coi như không giả bộ chết, liếc linh nguy hiểm bị Yêu Vương phát giác, nhỏ giọng chỉ đạo: “Rất đơn giản, các loại ôm này, cò này, vận vẹo này, liếm này.”

Nam Tầm: “... Ta luôn cảm thấy ta tuổi già khó giữ được mình.”

Hư Không Thú: “Đừng dài dòng, nhanh lên!”

Nam Tầm nuốt ngụm nước miếng, khẽ hỏi người đàn ông trước mặt: “Ngươi thật muốn để ta... quyến rũ ngươi?”

Yêu Vương ừ một tiếng, trong con ngươi đỏ sẫm, màu máu sền sệt sâu thẳm đến cực điểm

“Mặc kệ ta làm gì ngươi sẽ không tức giận chứ?” Nam Tầm hỏi.

Yêu Vương lại ừ một tiếng.

“Khụ, vậy ta liền... bắt đầu nhé?”

“Ừ.”

Nam Tầm xem xét người đàn ông nửa ngày, rồi từ từ đến gần, thật nhanh chọt một ngụm trên môi mòng của hắn.

Mặt người đàn ông không hề cảm xúc.

Nam Tầm lá gan lại phì ra, tới gần hôn hai con mắt của hắn, sau đó đến chóp mũi cũng một chút.

Người đàn ông vẫn mặt không cảm xúc.

Tay Nam Tầm hơi run rẩy mò bên hông hắn, tháo ra đai lưng, tiếp theo hai tay nhỏ dò xét tiến vào.

Lòng ngực cứng rắn, da dẻ bóng loáng, thật lạnh.

Nam Tầm vừa vận thực nóng, trên mặt đã nóng bỏng lên, liền kéo vạt áo nửa người trên của đối phương xuống, cả người dựa vào ôm lấy đối phương, khuôn mặt nóng bỏng kề sát ngực hắn, dựa theo Tiểu Bát dạy, cọ này cọ này.

Thích, thích thích thích.

Nàng nghe được tiếng tim đập, một cái một cái, đặc biệt có lực.

Sau đó một khắc nào đó, âm thanh kia càng ngày càng nặng, càng lúc càng nhanh.

Nam Tầm đang cảm thấy khó mà tin nổi, nàng chợt thấy cổ mình có cảm giác mát mẻ, nên liếc mắt nhìn.

Nam Tầm thiếu chút nữa sợ ngất đi.

Một cái lưỡi rắn thật dài từ miệng người đàn ông này thò ra, chính đang liếm cổ nàng, cần cổ rất nhanh đã bị liếm ướt một mảnh.

“Cmn Tiểu Bát! Ta sắp bị Yêu Vương ăn! Hắn đang liếm cổ ta, thấy không? Đm hắn đang liếm cổ ta! Hắn chuẩn bị ăn ta!” Nam Tầm sợ đến sắp nứt cả tim gan.

Đúng như dự đoán, sau một phút Nam Tầm liền nghe được giọng người đàn ông trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu: “Vừa nãy bốn vương có chút mất kiểm soát, bốn vương tuyệt đối không cho phép phát sinh tình huống như thế, vì vậy bốn vương cảm thấy vẫn ăn luôn là tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đáng sợ, lão xử nam vạn năm

“Tiểu Bát Tiểu Bát, nhiệm vụ thất bại! Hai ta mau trốn đi!” Nam Tầm sợ hãi kêu to trong lòng.

Hư Không Thú tức tốc trả lời một câu: “Không cần từ bỏ. Vẫn còn cơ hội. Người mau nỗ lực khiến hắn sung sướng cả về tinh thần và thể xác, vượt qua cảm dỗ huyết nhục. Cmn, người nhanh lên. Chậm chút nữa sẽ bị ăn thật đấy!”

Vội vã chỉ đạo xong, Hư Không Thú lại tiếp tục giả chết rồi.

Não Nam Tầm quay mòng mòng. Tuy nói chết qua một lần cũng không sợ chết như vậy, nhưng nàng thực sự không muốn bị ăn từng miếng, kiểu chết này quá ghay vò người.

Thế là Nam Tầm bỏ nhào người đàn ông trên giường, không nói hai lời liền mạnh mẽ hôn lên môi hắn, cắn xé lung tung, tay nhỏ trượt khắp người hắn, từ từ mò xuống phía dưới.

Ngực người đàn ông phập phồng, một khắc nào đó bỗng hít một ngụm khí lạnh.

Hắn rốt cuộc buông tha ý nghĩ ăn luôn Nam Tầm, bàn tay siết chặt gáy nàng, hung hăng mà nhiệt liền mút hôn môi hồng.

“Nữ nhân, đây chính là người không muốn thống khoái, sau này hối hận cũng vô dụng.” Gắn bó giao triền, hắn nói như vậy, tiếp theo lộn một vòng trời đất quay cuồng đặt thiếu nữ dưới thân.

Nam Tầm chợt thấy trên người mát lạnh, quần áo nàng bị bàn tay người đàn ông chần một chương, trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

Sau một giây, Nam Tầm hoảng sợ tròn to hai mắt.

Trong phòng lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nghe thực sự bi ai, làm người nghe rơi nước mắt.

Giường dưới thân không biết làm bằng chất liệu gì mà thật không rắn chắc, kêu loạn kệt kệt kệt, từng tiếng từng tiếng, từ thấp đến cao, từ nhanh tới

chậm, cuối cùng tiếng vang cuối quá mức khốc liệt, trực tiếp rằm một cái sụp mắt.

Lúc mấy người Lục Tuệ cảm nhận được khí tức Yêu Vương đã đi xa, vội vã chạy vào phòng hy vọng có thể thay Nam Tầm nhặt xác. Nào ngờ trên giường không có ai, chân giường lại rải rác đầy vụn quần áo.

Giường sụp đến không nhìn ra dáng vẻ ban đầu, nhưng trên giường có thể thấy được một vết máu chói mắt.

Hồng Trù không ngừng lau nước mắt: “Chỉ sợ Tầm Tầm đã bị vương nuốt sống.”

Ba người kia không khỏi lờm nhàng.

Lam Thủy nói: “Hong Trù, lẽ nào ngươi không ngửi thấy mùi gì sao?”

Hồng Trù gật đầu, tiếp tục khóc: “Đương nhiên ngửi thấy, toàn là mùi máu! Mấy người các ngươi thật vô tâm, Tầm Tầm ít ra cũng kêu chúng ta tỷ tỷ hơn một tháng, giờ nàng bị Yêu Vương ăn, các ngươi lại chẳng thương tâm chút nào!”

Từ Linh không nhịn được bật cười: “Này rõ ràng là mùi vị hoan ái*, sợ là Yêu Vương đã sung hạnh Tầm Tầm, chúng ta sau này phải đổi giọng gọi phu nhân.”

Hồng Trù há to miệng cả kinh: “Sao, sao sao có thể có chuyện đó? Yêu Vương rõ ràng chưa từng lâm hạnh bất cứ nữ nhân nào!”

Thấy vẻ mặt ba người giống nhau như đúc, Hồng Trù hỏi chậm chạp: “Vậy Tầm Tầm đâu, làm sao không thấy người?”

Lục Tuệ che miệng cười nhẹ: “Tự nhiên là vương chưa thỏa mãn, mang nha đầu này về tẩm cung tiếp tục.”

“Nhưng tẩm cung của vương chưa bao giờ để bất kì kẻ nào đặt chân!” Hồng Trù lại cả kinh.

Rất nhanh, Hồng Trù liền tin mấy người giải thích, bởi sáng sớm ngày kế, Nam Tầm đã nằm trên giường các nàng thay mới, khuôn mặt trắng xám đến không còn chút máu nào.

Mấy người tiến lên vừa nhìn liền sợ hãi nhảy dựng.

Trên da thịt vốn trắng nõn như tơ lụa của thiếu nữ chẳng chút dấu răng xanh tím, xem ra thật khủng bố.

Bốn người vừa mừng lại vừa lo.

Đừng nói khiến người ngủ lại, Yêu Vương chưa bao giờ cho người nào đặt chân vào tẩm cung, thiếu nữ trước mắt này lại khiến Yêu Vương phá lệ!

Nhưng nhìn đến bộ dáng này của nàng, mấy người còn có lo lắng không nói thành lời.

Thân thể nhân loại yếu đuối không thể so với yêu thú hóa hình người, làm sao có thể chịu được Yêu Vương đòi lấy vô độ?

Mấy người vội vã hầu hạ Nam Tầm tắm rửa thay quần áo. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Nam Tầm nằm trên giường, một bộ không muốn sống.

“Tiểu Bát à, đàn ông quả nhiên trên giường một vẻ, dưới giường một vẻ. Ta đã sắp rách thành vải nát, hán còn ném ta về.”

Lúc này Hư Không Thú đã có thể nói chuyện, bởi tên biến thái này cuối cùng không giám thị Nam Tầm nữa.

“Ngươi nên vui mừng. Vì ta mách nước cho ngươi nên Yêu Ngươi này chưa tàn nhẫn quyết tâm ăn ngươi.”

Nam Tầm ha ha, hai mắt thần thờ nhìn trần nhà, khóc lớn trong lòng: “Tiểu Bát, ta không sạch sẽ. Người ta trước đây còn chưa từng yêu đương, kết quả vừa tới đây, cái gì cũng mất...”

Hư Không Thú lời ít ý nhiều an ủi nàng: “Thân thể này không phải của ngươi. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, linh hồn của người đều cực kỳ sạch sẽ. Ngươi có thể coi tất cả như trò chơi, chờ nhiệm vụ hoàn thành, trò chơi cũng kết thúc, ngươi lại có thể trở về thế giới hiện thực.”

“Có thật không?”

“Thật!”

Hư Không Thú không biết mình một phen khuyến bảo ý vị sâu xa khiến sau này Nam Tầm hoàn toàn thả bay chính mình, làm nó vừa vui mừng lại đau đầu.

“Có hai tin tức tốt, một là giá trị hắc hóa của Yêu Vương vốn chỉ có 80, vẫn chưa hắc hóa hoàn toàn. Hai là giá trị ác niệm vừa rút từ 100 xuống 95.”
Lúc này Hư Không Thú thấy tâm tình Nam Tầm không ổn, vội vã đòi sự chú ý của nàng.

Nam Tầm vừa nghe lời này quả nhiên có chút tinh thần, tuy nhiên nàng vẫn không nhịn được châm chọc trong lòng: “Ta sắp rách thành vải nát, giá trị ác niệm mới giảm 5 điểm?”

Nhưng rất nhanh nàng lại mừng rỡ lên: “Tiểu Bát, đây có phải có nghĩa, cùng Yêu Vương lăn lộn 19 lần nữa, ta có thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của hắn?”

Hư Không Thú trầm mặc một hồi, trả lời: “Người có thể thử xem.”

Lão xử nam vạn năm vừa khai huân* rất đáng sợ, chớ nói vị Yêu Vương này không gần nữ sắc đã mười mấy vạn tuế*.

Chạng vạng ngày hôm đó, dâu tây xanh tím vô cùng thê thảm trên người Nam Tầm còn chưa biến mất, mấy nha đầu đang cười đùa với nàng ăn ý lùi ra.

Sau đó một khắc, không khí trước mặt nàng vạn vạn một trận, người đàn ông mặc áo bào đen đẹp tựa thần kia cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

Nam Tầm còn chưa uống xong một hớp trà, liền bị người này trực tiếp gánh đi đại điện.

Trong căn phòng đen thui, chỉ có vài viên dạ minh châu khảm trên tường phát ra ánh sáng nhàn nhạt xanh thẫm, nhìn qua có chút âm u khủng bố.

Nam Tầm không quá thích nơi này, có điều lúc làm loại chuyện đó độ sáng tối chút cũng tốt cực kì, nàng dễ thẹn thùng.

Hôm nay Yêu Vương im lặng vô cùng, thấy nàng rồi một câu chưa nói đã chần vờ quần áo nàng, dè lên.

Tiếng rên rỉ đứt quãng tràn ra từ miệng Nam Tầm, nàng vội vã bưng kín miệng mình, nhưng không ngờ bị người đàn ông trên người đẩy ra: “Đừng nhấn nhai, bốn vương thích nghe.”

Giọng đàn ông phá lệ trầm thấp khàn khàn, Nam Tầm chưa từng nghe qua.

Nam Tầm một đôi mắt to đầy nước, nói có chút tủi thân: “Lần sau đừng phá vỡ quần áo của ta, thật đáng tiếc.”

Động tác người đàn ông dừng một chút, nói thấp giọng sát bên tai nàng: “Không sao, lần sau bốn vương đưa người một ít.”

Nam Tầm bị người đàn ông lăn qua lộn lại như bánh nướng áp chảo, thân thể mềm thành bãi bùn, cả người xụi lơ vô lực.

Sau đó nàng bị người đàn ông ôm ngang trở về tiểu điện.

Thời điểm mấy người Lục Tuế tắm rửa cho Nam Tầm, nhìn thấy một thân dấu hôn xanh xanh tím tím đặc biệt rõ ràng, không khó tưởng tượng tình hình chiến đấu của hai người có bao nhiêu kịch liệt.

*hoan ái: làm chuyện đó:D make love:D có nên gắn mắc H cho truyện này không đây hihi. Mấy chap nữa có tên XO gì đó cũng có nghĩa này nha:D

*khai huân: thoát kiếp virgin:D

*tuế: năm - “vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khả khả, linh thú dễ thương

Hồng Trù nhìn mà mặt đỏ tận mang tai: “Vương làm sao thô lỗ như vậy, ra tay cũng không biết nặng nhẹ.”

Nam Tầm ha ha nói: “Hong Trù yên tâm, lần này ta đã trả thù lại, phía sau lưng hắn toàn vết xước ta dùng móng tay cào, phỏng chừng còn chảy máu đấy, không thể nhẹ hơn ta bao nhiêu.”

Mấy người bị lời của nàng dọa sợ rồi.

Đây chính là Yêu Vương! Nha đầu này lại dám khiến Yêu Vương chảy máu! Chẳng lẽ nàng không biết máu Yêu Vương quý giá thế nào sao?

Nam Tầm nằm nhàoai trong bồn tắm chộp mắt, không thể chờ đợi hỏi Hư Không Thú: “Tiểu Bát, giá trị ác niệm thế nào rồi?”

Hư Không Thú có chút ịu xù: “Giảm, giá trị ác niệm giảm xuống 94.”

Khuôn mặt tươi cười của Nam Tầm cứng đờ: “Cái gì? Người ta nhọc công khổ sở hầu hạ hần lâu như vậy, cái quái gì mới giảm một điểm?”

Hur Không Thú giải thích: “Lần thứ hai mà, khẳng định không so được lần đầu tiên.”

Nam Tầm thở dài, lòng chua xót tiếp nhận sự thật này: “Một điểm thì một điểm, tích ít thành nhiều.”

Bởi vì bị đá kích, hai ngày sau Nam Tầm khó tránh khỏi sa sút lười biếng. Mãi đến khi Hur Không Thú nói nàng biết, sau một lần giá trị ác niệm chỉ còn giảm 0.1, Nam Tầm bị giật mình cũng không dám tiếp tục biếng nhác, mỗi lần đặc biệt phối hợp.

Ngắn ngủn mấy ngày, thân thể Nam Tầm và Yêu Vương đã đạt tới trình độ phù hợp trước nay chưa từng có.

Nam Tầm không biết Yêu Vương có hài lòng hay không, bởi hần làm mỗi lần một ít, về mặt cũng ngày ngày càng lạnh lùng.

Nam Tầm không để ý tới những thứ này, chỉ cần giá trị ác niệm đối phương giảm là được.

Ngày tháng không biết xấu hổ giăng co được hơn một tháng, giá trị ác niệm của Yêu Vương rơi từ 94 xuống 85 sau lại không còn động tĩnh gì nữa.

Nam Tầm nóng nảy.

Hur Không Thú nhưng bình tĩnh cực kì, còn an ủi nàng: “Đừng vội, ở thế giới Huyền Vũ này, nhân loại tu luyện Huyền Vũ đều có thể kéo dài tuổi thọ. Tuy rằng tộc nhân Ngự thú tộc không có thiên phú tu luyện Huyền Vũ, nhưng bọn họ biết được rất nhiều vu thuật bí thuật, có lẽ có biện pháp kéo dài tuổi thọ, ngươi còn rất nhiều thời gian nha. ~”

Nhưng Nam Tầm không hề cảm thấy được an ủi.

Chuyện Yêu Vương ngày ngày sủng hạnh một nữ tử nhân tộc đã sớm truyền khắp Ma Vực, cũng không biết Yêu Vương nói gì mà những yêu thú thống hận nhân loại tận xương cũng không coi chuyện này to tát.

Nam Tầm hỏi Hur Không Thú nguyên nhân.

Hur Không Thú nói: “Cái này à, bởi Yêu Vương nói trước mặt lũ yêu thú, ngươi chỉ là món đồ chơi mà thôi, chờ hần chơi chán sẽ ăn luôn ngươi, sau đó tuyên chiến với nhân tộc.”

Nam Tầm rùng mình: “Được lắm, quả là đàn ông cận bã vô tình qua cầu rút ván.”

Có điều thù oán phải lớn đến nỗi nào mà yêu thú quyết không đội trời chung với nhân tộc chứ?

Hur Không Thú lại giải thích: “Là nhân tộc tự tìm đường chết. Trước đây thật lâu thật lâu vốn chỉ có yêu thú và thần thú tranh đấu, chẳng qua thần thú không địch lại yêu thú, liền sắp xếp nhân tộc trà trộn vào, yêu thú chết trên tay nhân tộc vô số kể, bây giờ nỗi thù hận nhân tộc còn vượt qua cả thần thú.”

Nam Tầm lại nghe Tiểu Bát kể rất nhiều chuyện liên quan đến yêu thú thần thú và nhân tộc, được mở mang nhận thức sâu hơn với thế giới này.

Ví dụ như Yêu Vương, một con Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà thật ra là thần thú Đằng Xà biến dị, nhưng biến dị này lại thiên tính khát máu tàn bạo, bị thần thú Đằng Xà coi như dị loại, nhẫn tâm trục xuất ra bộ tộc Đằng Xà, cuối cùng lưu lạc thành Thượng cổ hung thú.

Lại ví dụ như con thần thú đang đứng đầu Tử đại thần thú - Thanh Long, rất lâu trước đây vốn sống chết đối đầu cùng thần thú Đằng Xà.

Vì tranh cướp địa vị lão đại trong nhóm thần thú, đồng thời vì kéo dài nòi giống, Thanh Long từng tạp giao* cùng rất nhiều thần thú khác nhau, sinh ra đủ loại long thú, Hắc Long, Hoàng Long, Lam Long, trong đó huyết thống thuần khiết cao quý nhất bộ tộc chính là Ngũ Trảo Kim Long, có thể xưng quý tộc trong long tộc.

Hiện nay, số lượng đầu rồng ở bộ tộc long thú được tính khả quan, đã sớm thắng thế tộc Đằng Xà tự cho là thanh cao.

“Vật dĩ hi vi quý*, tộc long thú nên thực hiện kế hoạch hóa gia đình thôi.” Nam Tầm bình luận.

*Vật dĩ hi vi quý: hiếm mới quý

Hur Không Thú nói: “Bầu không khí giữa nhóm long thú đã ô uế, lưu tình* khắp nơi, vô cùng không biết xấu hổ.”

Trời vừa tối, Nam Tầm liền bị Yêu Vương bánh nướng áp chảo, giữa ban ngày lại trò chuyện tào lao cùng Tiểu Bát, tháng ngày trôi qua muốn bao nhiêu suy sút có bấy nhiêu suy sút.

Đột nhiên hai ngày nay, Yêu Vương không lại sủng hạnh Nam Tầm nữa, khiến Nam Tầm cảm thấy kinh ngạc.

Nam Tầm hỏi mấy người Lục Tuệ, không người nào không áp ứng.

Cuối cùng vẫn là Hồng Trù tức giận bất tỉnh: “Mấy lão già ở Ma Vực từ khi nghe Yêu Vương có thể gần nữ sắc, dâng lên không ít yêu thú xinh đẹp từ Ma Vực, lúc này sao vương có thể nhớ được phu nhân! Ta còn nghe nói, buổi tối hôm qua, vương ngự vô số nữ tử, toàn bộ tẩm cung đều có thể nghe

được tiếng những con thú dâm dăng đó rên rỉ, tức chết ta!”

Nam Tầm nghe xong hơi xúc động: “Tiểu Bát, đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.”

Hư Không Thứ: “Yêu Vương vốn là yêu thú, còn là một con rắn. Ngươi chưa từng nghe xà tính bốn dâm sao?”

Nam Tầm nhất thời không có lời nào để nói.

Tuy vậy Nam Tầm cũng không thương tâm, trái lại cảm thấy được giải thoát rồi. Mấy ngày nay lẩn lộn cũng không giảm giá trị ác niệm của Yêu Vương, nàng có thể thừa dịp này suy nghĩ biện pháp khác.

Làm thế nào để một con yêu vương khát máu tàn bạo nhận ra thế gian chân thiện mỹ* đây?

Nam Tầm ngày ngày suy nghĩ, cơm cũng ăn ít đi rất nhiều.

Đáng vẻ ấy rơi vào mắt mấy người Hồng Trù chính là trà không nhớ cóm không nghĩ.

Hồng Trù thay nàng tỏ vẻ không đáng, ngày ngày nhắc tới vương sủng hạnh yêu nữ nào, yêu nữ đó căn bản không cách nào so với nàng.

Nam Tầm cảm thấy mạch não Hồng Trù thực kì quái, may là nàng không có cảm tình gì với Yêu Vương. Nếu là ai yêu tha thiết Yêu Vương, nghe được những lời này của Hồng Trù chắc phải tức hộc máu.

Mấy người Lục Tuệ vì đồ nàng vui vẻ, không biết tìm từ nơi nào hai con linh thú đáng yêu.

Linh thú kia kêu chi chi thú, cả người lông xù cũng màu trắng, còn đáng yêu hơn trăng nhĩ thố.

Khả năng đặt tên của Nam Tầm thực phé, liền gọi chúng nó Đại Bạch, Tiểu Bạch.

“Hồng Trù, Đại Bạch và Tiểu Bạch đâu, ta vừa nhỏ đồng cỏ này, khẳng định chúng nó thích.” Trong tay Nam Tầm túm một nhúm cỏ tươi xanh mơn mẫm.

Hồng Trù vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Phu nhân, đã lúc nào rồi mà ngươi chỉ biết trêu đùa linh thú, vương đã hồi lâu không đến rồi!”

Lam Thủy lập tức kéo nàng sang bên, thấp giọng mắng: “Được rồi! Đừng nhắc những chuyện này trước mặt phu nhân, ngươi còn hận sắc mặt phu nhân chưa đủ khó coi sao?”

Nam Tầm không thèm để ý xua tay: “Không sao không sao, Hồng Trù cũng sợ ta thất sủng thôi, nhưng chuyện như vậy ta làm sao được, chẳng bằng thế nào thì thế thôi.”

Hồng Trù tức giận giậm chân.

Đại Bạch và Tiểu Bạch đột nhiên không thấy, mấy người liền phân công nhau tìm.

Lục Tuệ không biết nhìn thấy cái gì, bỗng hét lên một tiếng, mấy người nghe thấy lập tức chạy đến.

Đại Bạch và Tiểu Bạch vốn là hai con linh thú đáng yêu nay chỉ dư lại một miếng da nằm dưới bóng cây, máu thịt bên trong đã bị hút khô.

Bốn tỷ nữ cùng một người ngằm hiểu ý.

Sợ là không biết vương tới đây lúc nào, sau đó thấy hai con linh thú không hợp mắt liền ăn luôn.

Nam Tầm nhìn hai tấm da còn thấm máu, mắt tối sầm lại ngất đi.

*tạp giao: giao phối linh tinh bất kể đối tượng nào

*lưu tình: ý ở đây là tạo con cháu khắp nơi

*chân thiện mỹ:

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Mang thai, mộng bức sẩy thai

Khi tỉnh lại, trong phòng nồng đậm mùi thuốc gay mũi.

Nam Tầm vừa mở mắt đã thấy nam nhân ngồi bên giường, bỗng bật dậy đầy nghi ngờ: "Không phải ngài đi sùng hạnh mấy yêu thú xinh đẹp kia rồi sao, làm sao lại nhớ đến chỗ ta rồi hả?"

Nam Tầm chỉ đơn thuần khó hiểu, nhưng vào tai người bên lại thay đổi ý vị, tựa như đang ghen, oán trách hẳn.

Ánh mắt Yêu Vương nhìn nàng khẽ động, trong mắt xẹt qua chút cảm xúc.

"Ngươi mang thai." Yêu Vương bỗng mở miệng nói.

Nam Tầm đầu tiên là sửng sốt, hai mắt lập tức trừng lớn, choáng váng tại chỗ.

Ở lúc Nam Tầm còn không lấy lại tinh thần để cảm nhận tâm trạng vui sướng sắp làm mẹ, Yêu Vương đột nhiên bưng bát thuốc đen sì đến trước mặt nàng, mặt không đổi sắc ra lệnh: "Uống đi."

Nam Tầm nhìn bát thuốc màu đen tản ra vị đắng, ngu ngơ hỏi một câu: "Đây là cái gì? Thuốc dưỡng thai sao?"

Yêu Vương không nói gì, chỉ mím môi mỏng, đáy mắt có tâm tình phức tạp đang loạn xoay vòng.

Nam Tầm đột nhiên liền hiểu, đây không phải thuốc dưỡng thai mà là... Thuốc phá thai.

Nam Tầm nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn nhìn rồi từng viên nước mắt như hạt châu lặng lẽ chảy xuống, khóc lóc hỏi: "Không thể không uống sao?"

Yêu Vương nhìn nàng với vẻ lãnh khốc vô tình: "Ngươi không thể hoài đứa trẻ của bổn vương."

Sau đó Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, nhận lấy bát thuốc kia ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rồi nhẹ buông tay, cái bát đập choang xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Nam Tầm không chú ý tới Yêu Vương bỗng nắm chặt hai tay, chặt đến lòng bàn tay nhỏ máu.

"Tiểu Bát, trong lòng ta thật khổ sở. Đứa nhỏ này xác thực không thể muốn. Ta vốn là một linh hồn lang thang, không thể sinh con ở bất kì thế giới nào, chỉ là nghĩ đến tự tay giết chết đứa trẻ chưa thành hình này, ta luôn có cảm giác thật tội lỗi." Nam Tầm cup mắt, vẻ mặt bi thương.

Coi như không có bát thuốc phá thai này của Yêu Vương, nàng cũng sẽ không lưu lại đứa bé này.

"Mới có mấy tháng, ta đã trải qua đại hôn, mang thai, sảy thai, ha ha..." Câu cuối ha ha không hề hết tang thương.

Hư Không Thú vậy mà dám trả lời nàng: "Thế giới này ném hết thống khổ, thế giới sau sẽ quen. Lần này là sai lầm của ta, nhiệm vụ sau này ta đảm bảo không để xảy ra sai lầm như vậy nữa."

Nam Tầm kinh ngạc: "Tiểu Bát, ngươi đang nói chuyện ư, không sợ Yêu Vương phát hiện ngươi?"

Hư Không Thú hừ hừ: "Hiện tại hắn đang tâm thần bất định, nào có tâm tư chú ý những thứ khác."

Nhìn Nam Tầm uống thuốc xong, Yêu Vương liền rời đi, bóng lưng xem qua có chút hờu quạnh. Nam Tầm lại không quản hắn, đầu nàng lệch xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thuốc phá thai của Yêu Vương quả nhiên là thuốc tốt, nàng uống vào bụng cũng không đau, trái lại tinh thần tốt hơn rồi.

Chợt nghe được tiếng kỳ quái, Nam Tầm mở mắt nghiêng đầu nhìn, thấy được cảnh khiến nàng thật giật mình.

Hồng Trù đang cong mình quỳ trên đất, chính đang lê lưỡi liếm thứ gì ở đó!

"Hong, Hong Trù, ngươi đang làm gì đấy?" Nam Tầm một mặt như gặp quỷ.

Từ Linh bên cạnh ho nhẹ một tiếng giải thích: "Vừa lúc Yêu Vương đi, lòng bàn tay chảy mấy giọt máu. Mắt Hồng Trù tình cờ lập tức liếm được ngay."

Luệ Tuệ cũng nói về tiết hận: "Lúc trước ta có thể hóa hình nhờ may mắn được Yêu Vương ban cho một giọt máu. Vừa nhìn thấy giọt máu trên đất, đang nghĩ cầm lọ lại đây cất giữ, nào biết Hồng Trù động tác nhanh như vậy!" Nói xong, hận hận trừng Hồng Trù.

Nam Tầm co giật khóe miệng, nhìn về phía Lam Thủy, người duy nhất vẫn tính bình thường.

Lam Thủy lúng túng cười: "Phu nhân không biết sao, máu Yêu Vương chứa đựng yêu lực cường đại. Toàn bộ Ma Vực đều khát vọng được Yêu Vương ban một giọt máu. Chỉ là trừ chính Yêu Vương, ta chưa từng thấy người nào có thể làm Yêu Vương chảy máu."

Nam Tầm gật gù, không hỏi tại sao Yêu Vương chảy máu. Do tâm tình không tốt, nàng rất nhanh đáp chần ngủ như chết rồi.

Lam Tầm cho đám Lục Tuệ một ánh mắt, mấy người nhỏ giọng lui ra.

"Yêu Vương sở dĩ không cho phu nhân lưu lại đứa nhỏ này, chắc không phải sợ đứa nhỏ này muốn mạng phu nhân chứ..." Không biết ai trong bốn người nhỏ giọng thầm thì một câu.

Vài tháng liên tiếp, Yêu Vương đều chưa từng đến tiểu điện chỗ Nam Tầm, nghe nói kẻ này ngày ngày chè chén, rượu ngon không ngừng, tháng ngày trôi qua rất xa hoa lãng phí.

"Cmn, giá trị ác niệm của Yêu Vương đột nhiên giảm 10 điểm!" Hư Không Thú chột rống lên như quỷ kêu, dọa Nam Tầm đang cắn hạt dưa sợ hết hồn.

Nam Tầm sững đến phát rồ, nhưng lại nghi hoặc không rõ: "Làm sao đột nhiên giảm nhiều vậy? Chẳng lẽ Yêu Vương bỗng thông suốt chuyện gì?"

Phải biết rằng Yêu Vương keo kiệt cực kì. Trước đây nàng ra sức cùng hần lăn lộn, hần cho nhiều nhất cũng chỉ 5 điểm, sau đó càng đáng thương 1 điểm, 0.5 điểm. Bây giờ bỗng giảm cả 10, đây chính là chuyện chưa từng có!

Nam Tầm bỗng vỗ tay: "Ta biết rồi. Nghe nói dạo này Yêu Vương hàng đêm ngủ vài nữ nhân, đoán chừng do quá thỏa mãn, khiến hần phát hiện thế gian này hóa ra còn chuyện mất hồn như vậy, vì vậy giá trị ác niệm mới có thể giảm nhiều như thế."

Hư Không Thú gật đầu tán thành: "Vậy chúng ta có nên chọn cho hần vài mỹ nhân?"

"Chuyện này không cần ta quan tâm, những lão yêu Ma Vực kia chắc đã xem xét hết toàn bộ yêu thú Ma Vực xinh đẹp rồi, đủ cho hần một trận mất hồn."

Nam Tầm tâm tình tốt, không khỏi ngâm nga khúc: "Pha phi pha, pha phi pha, pha oa pha..."

"Gia điệu này thật bi thương." Hồng Trù không nhịn được xoa viền mắt ê ẩm, giúp Nam Tầm đổi một mâm quả hạch.

Lục Tuệ luôn thờ dãi: "Phu nhân đã bắt đầu tìm vui trong nỗi khổ."

Tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ. Đầu tiên nàng ngửi được một mùi rượu thơm tinh khiết, sau đó không nhịn được ghé sát vào chỗ có hương rượu nồng nặc nhất, chỗ kia mềm nhũn, còn có chút lạnh, nàng nhẹ nhàng đến gần nếm nếm.

Cuối cùng nàng xoa miệng, hừ hừ mà nở nụ cười: "Thật ngọt a, a..."

Không khí xung quanh bỗng nóng rực, một luồng khí nóng đến mức có thể làm bỏng người bao quanh Nam Tầm.

Hồ hấp bị thứ gì cướp đi, trên người mát lạnh, sau đó nóng lên...

Hôm sau trời vừa sáng, Nam Tầm nhìn mảnh xanh xanh tím tím trên người mình, một mặt hóa đá.

"Tiểu Bát, tối qua Yêu Vương tới à?"

Hư Không Thú gật đầu: "Ta chỉ biết hần tới, lúc sau xảy ra cái gì đừng hỏi ta. Loại hình ảnh cay nghiệt này ta luôn tự động che chắn, hơn nữa ta không dám xem chiến, nhìn lâu hần sẽ phát hiện ta."

Nam Tầm nói câu này còn tạm được, sau đó hỏi Tiểu Bát: "Người nói Yêu Vương có phải có bệnh không? Hần đã có nhiều nữ yêu thú xinh đẹp như vậy còn đến trên chóc ta làm gì?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, nói chung là vì ta tìm cho người một bộ thân thể trời sinh vu vật, khiến hần nhớ mãi không quên?"

Nam Tầm....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tầm Tầm, nàng quá ham chơi

Nam Tầm đang định nói gì, bỗng nhiên Tiểu Bát lại kêu to hưng phấn: "Oa oa oa! Vừa nãy ta kiểm tra, giá trị ác niệm của Yêu Vương lại giảm 5 điểm, hiện giờ đã thành 70 rồi!"

Nam Tầm nghe vậy, hai mắt sáng lên. Nàng chột cảm thấy tiền đồ sáng lạn, giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0 chỉ ngay trong tầm tay!

Lúc này tâm tình thay đổi tốt hơn, sức ăn của Nam Tầm cũng biến lớn, mấy người Lục Tuệ vui mừng không thôi.

Mấy ngày liên tiếp, cứ đến mỗi đêm khuya, con Yêu Vương này đều lên lút nhân lúc tối lửa tắt đèn vào tiểu điện của Nam Tầm, sau đó ôm Nam Tầm liều chết triền miên, lần qua lộn lại áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm dù rất muốn mở mắt xem tình hình, nhưng cũng không biết tại sao, nằng nề cảm thấy đối phương đang ở, lại không mở mắt nổi, ngoại trừ rên rỉ thở dốc cũng không nói được tiếng nào.

Nam Tầm bực mình đến không được.

Ở Yêu Vương hàng đêm bò giường, sáng hôm sau vẫn truyền ra tin Yêu Vương hàng đêm sênh ca sủng hạnh yêu thú, Nam Tầm giờ mới hiểu được, cái gì mà Yêu Vương đêm đêm ngự vài nữ nhân chứ, tất cả là dọa người. Yêu Vương căn bản chưa sủng hạnh qua những nữ yêu thú kia!

"Tầm Tầm." Giọng đàn ông khàn khàn mất tiếng mang hương rượu thơm vang bên tai, huân đến người cũng say.

Nam Tầm nói với mấy nha đầu Lục Tuệ, tên ở nhà của mình kêu Tầm Tầm. Nàng sợ lúc bị gọi Huyền Huyền hay Tiểu Huyền, nàng chưa phản ứng kịp liền lờ, nhưng nàng chỉ nghe qua mấy nha đầu kia gọi mình Tầm Tầm lúc nô đùa, chưa bao giờ nghe giọng trầm thấp hòa hoãn như vậy, mang theo loại nhiệt độ nóng rực thâm thấu linh hồn gọi tên nàng.

Lỗ tai có chút ngứa, có chút tê dại, như muốn mang thai.

Nam Tầm rất muốn mở mắt, lần này nàng rút cuộc như nguyện. Nàng cảm nhận được trọng lượng nặng nề đè trên người mình, cũng nhìn thấy cặp mắt đỏ sẫm pha huyết quang trong bóng đêm.

Cặp huyết đồng kia vẫn luôn nhìn thẳng vào nàng.

"Người làm sao..." Nam Tầm há miệng, một câu còn chưa nói xong, môi mỏng lạnh lạnh của người đàn ông này bỗng ngậm lấy môi nàng, ngăn không cho nàng nói lên lời.

Đợi đến khi Nam Tầm lần thứ hai một thành bãi bần, Yêu Vương từ phía sau ôm nàng vào ngực hân, cầm ti trên đầu nàng, hai tay siết eo nàng thật chặt.

Hai đôi mắt đồng thời nhìn khung trăng ngoài cửa sổ, một đôi đen láy long lanh, một đôi đỏ sẫm dọa người. Hai người trong lúc nhất thời lặng im không nói gì.

"Đêm nay mặt trăng thật tròn..." Nam Tầm thanh thanh giọng cảm thán một câu.

Yêu Vương ở phía sau trầm thấp ừ một tiếng, nói: "Cảnh sắc lại đẹp thế nào cũng không sánh bằng một phần ngàn Tầm Tầm trong mắt bôn vương."

Nam Tầm khước miệng run rẩy: "Tiểu Bát, Yêu Vương bị làm sao vậy, cứ như trong một đêm đốt sáng kỹ năng nói lời âu yếm ấy."

Tiểu Bát nhận tưng không dám lên tiếng lúc này.

"Tầm Tầm, nàng còn oán giận bôn vương?" Yêu Vương hỏi.

Nam Tầm sững sờ: "Oán giận người cái gì? Là giận người cho ta uống thuốc phá thai, hay oán người lạnh nhạt ta mấy tháng?"

Lời này khiến Yêu Vương đột nhiên nắm chặt bàn tay, một lúc lâu, phía sau truyền đến giọng nói tràn đầy hổ thẹn của hân: "Tầm Tầm, bôn vương... Chớ trách ta, Tầm Tầm. Đứa bé kia xác thực không thể giữ lại. Nàng chỉ có một tâm thân thể nhân loại, làm sao chịu được huyết mạch bá đạo từ Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà? Đứa nhỏ sẽ lấy mạng nàng, mà bôn vương không nỡ nàng chết. Còn những lời đồn đại bên ngoài về những nữ nhân kia, bôn vương chưa từng chạm vào các nàng."

"Ta không tin." Nam Tầm hừ nhẹ một tiếng.

Yêu Vương hít sâu, có chút bất đắc dĩ: "Bôn vương tuy là một con yêu thú, nhưng bôn vương chưa bao giờ nói dối."

Nam Tầm sờ bụng mình, động tác này vào được mắt Yêu Vương, khiến xấu hổ trong mắt hân càng sâu.

"Vậy sau này ta cũng không thể có con sao?" Nam Tầm hơi thương cảm hỏi.

Yêu Vương hung hăng ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, sẽ có, bôn vương sẽ nghĩ cách cải thiện thể chất của nàng, đảm bảo nàng có thể chịu đựng huyết mạch của bôn vương. Vì vậy lần này đừng trách ta được không?"

Nam Tầm khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Được, ta tin chàng một lần. Chàng kêu ta Tầm Tầm, vậy ta nên gọi chàng là gì? Chàng tên gì?"

Yêu Vương sững sờ.

Tên...

"Gọi ta Huyết Minh đi." Yêu Vương nói, ánh mắt khẽ động, có chút tự giễu: "Tên này đã mấy vạn năm chưa từng có người kêu lên rồi."

Nam Tầm xoay người, nâng mặt hần, nghiêm túc nhìn hần, nói: "Vậy mỗi ngày ta đều gọi chàng như vậy có được không? Huyết Minh, Huyết Minh, Huyết Minh..."

Cái tên mấy chục nghìn năm chưa từng được người kêu lại từ miệng nữ nhân này khẽ lẩm bầm mà ra, trái tim Huyết Minh mạnh mẽ nhảy lên, đôi mắt máu khẽ nhú lại, vươn mình đè nàng dưới thân.

Nam Tầm trộm hít một tiếng trong lòng: "Tiểu Bát, người nói rất đúng. Xà tính bốn dặm, huống chi còn là con lão dân xà."

Lật qua lật lại, Huyết Minh trực tiếp ôm Nam Tầm trở về tắm cung Yêu Vương, nơi này có một ao tắm cực lớn.

Con đại yêu này có ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ, không cho phép tỷ nữ giúp Nam Tầm tắm rửa. Hần tự mình ra trận, đúng là một phen giặt sạch Nam Tầm từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Vừa tắm xong, hần nhìn chăm chăm Nam Tầm vẫn đang trần truồng, ánh mắt bỗng lại nóng rực lên, nóng rực đến nỗi có thể xuyên người nàng ra cái động.

Nam Tầm nghĩ không xong, liền một cước đạp người vào trong nước, khiến Huyết Minh uống phải mấy ngụm nước tắm, sau đó nàng bò thật nhanh hướng về mép ao.

Kết quả một giây sau, tại đây trong ao tắm này đã xảy ra cảnh tượng khiến Nam Tầm cả đời khó quên.

Bên hông nàng bỗng bị quần bởi một cái đuôi rắn trơn trượt, đỏ như máu, vẩy bên trên nhiễm huyết quang, làm người ta sợ hãi cực kỳ.

"Tầm Tầm, nàng quá ham chơi rồi." Phía sau truyền đến tiếng đàn ông âm trầm, còn phảng phất ý cười lạnh lẽo.

Nam Tầm sắp khóc: "Con mẹ nó Tiểu Bát, cái đuôi rắn thật lớn. Ta nghĩ sẽ có ngày như thế, nhưng ta không nghĩ nó tới nhanh như vậy..."

Nam Tầm bị đuôi rắn quần quanh kéo kéo, kéo tới trong lòng người đàn ông.

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai tà tứ kia, Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt, quay người lại chưa thấy đầu rắn to. Nửa người nửa xà cái gì còn có thể tạm thời chấp nhận.

"Tầm Tầm, nàng đang sợ ta sao?" Huyết Minh hỏi, giọng nói mang vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Nam Tầm nỗ lực cười: "Mới nhìn thấy tự nhiên hơi sợ, nhưng nhìn nhiều lần khẳng định ta sẽ không sợ nữa."

Môi mọng Huyết Minh khẽ cong: "Ta biết rồi, sau này mỗi ngày ta đều hóa bán thú. Chờ nàng nhìn quen bộ dáng này, ta lại hiện ra thú thể hoàn chỉnh, đến lúc đó nàng sẽ không sợ rồi."

Nam Tầm....

Thấy nàng không nói lời nào, ánh mắt Huyết Minh trầm xuống, giọng nói bỗng dung hạ nhiệt độ: "Lẽ nào Tầm Tầm mới vừa gạt ta? Nàng sợ thân thú của ta, nàng cảm thấy thân thú của ta thật xấu?"

Nam Tầm khóc lớn trong lòng: "Tiểu Bát, Yêu Vương là đại biến thái hi nộ vô thường! Đáng về nửa người đuôi rắn quái đản, chẳng lẽ ta phải nói đẹp đẽ? Nhưng nếu ta nói thân thú của hần thật xấu, người nói xem hần có thể trong lúc nóng giận ăn luôn ta?"

Tiểu Bát yếu bóng vía chú định sẽ không trả lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tầm Tầm, quần áo đã cởi

"Không xấu không xấu. Không phải là rắn sao, trước đây ta từng nuôi đấy." Nam Tầm lập tức trả lời, cười đặc biệt chân thành.

Nam Tầm chưa từng nuôi, người từng nuôi rắn là Túy Ly Huyền.

Nghe xong lời này, Huyết Minh có chút cao hứng, lại có chút tức giận. Hần ôm sát con người nhỏ bé trong ngực, trầm giọng dặn dò: "Cái tính động một cái là nhặt nuôi linh thú linh tinh của nàng nên sửa đi. Sau này không cho phép nuôi bất kì linh thú nào nữa, nếu không hai con chi chi thú kia là kết cục của chúng nó."

Nam Tầm sờ sờ một tiếng trong lòng. Đại Bạch và Tiểu Bạch của nàng quả nhiên bị biến thái chết tiệt này ăn!

"Được, ta sửa. Nhưng Huyết Minh, về sau chàng cũng đừng ăn thịt sống nữa, rất không vệ sinh sạch sẽ nha." Nam Tầm run rẩy trong lòng, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

Huyết Minh sững sờ, có vẻ không nghĩ tới đối phương sẽ trả lời một câu như vậy.

Hắn cười nặng nề ra tiếng: "Nhưng thịt tươi ăn ngon, ta thích mùi vị của máu. Nếu sau này nàng không ngoan, ta liền ăn luôn nàng."

Nam Tầm rung mình: "Huyết Minh, đừng giống kiểu này được không?"

Huyết Minh thè lưỡi rần liếm cổ nàng, phía sau lưng, còn có xương quai xanh đẹp đẽ, dùng chất giọng khàn khàn nói: "Đừng sợ, ta chỉ dọa nàng thôi. Tầm Tầm, ta không hiểu sống chung cùng nhân loại thế nào, ngày sau nàng dạy ta được không?"

Nam Tầm nghe thế, cả người sững sờ trong phút chốc, sau đó gật đầu đáp: "Ta cũng không hiểu làm sao ở chung cùng yêu thú, chàng cũng dạy ta được không?"

Huyết Minh cười nói: "Tốt."

Người đàn ông này luôn luôn mang vẻ mặt không hề cảm xúc, một khi cười lên tựa như hàn băng vạn năm hòa tan, như vạn cây hoa mai trong một đêm nở rộ.

Trái tim Nam Tầm lỡ nhịp.

Hừ, thật là sắc đẹp hại người mà.

Từ đó, Nam Tầm được Yêu Vương tiếp đi tẩm cung, bắt đầu cuộc sống ở chung không biết xấu hổ không tiết tháo.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp Ma Vực, nổ tung giữa đám yêu thú đã hóa hình và yêu thú chưa hóa hình.

Mấy con đại yêu vạn năm thán hồng nhan họa thủy, nhưng trước thực lực tuyệt đối của Yêu Vương, lũ yêu thú không dám ho he gì.

Ngoại trừ tám con Địa ngục Ma báo đến rước dâu và bốn tỷ nữ, không có bất kì yêu thú nào biết vị nữ tử nhân tộc này trông ra sao. Chúng nó chỉ biết Yêu Vương canh giữ người này đến gió thổi không lọt, hiện tại còn trực tiếp đem người vào tẩm cung của mình.

Đây chính là thù vinh mấy chục ngàn năm qua chưa người nào từng nào có!

Lũ yêu thú ước ao lại đồ kị, nhiều hơn là ý nghĩ muốn đánh chết Nam Tầm.

Nam Tầm bé quan sống cuộc sống gia đình. Bên ngoài tẩm cung Yêu Vương có kết giới cường đại, ngoại trừ Yêu Vương, không có bất kì yêu thú có thể đi vào, an toàn cực kì.

Lúc Yêu Vương không có ở đây, Hư Không Thú thỉnh thoảng sẽ lên sóng, hồi báo tiến độ cho Nam Tầm.

Mãi tới mãi lui, giá trị ác niệm của Yêu Vương rút cuộc rút xuống 50.

"Đang làm gì?" Bên tai bỗng truyền đến giọng đàn ông nhu hòa, sau đó liền có lưỡi rần liếm thoải vành tai Nam Tầm, sau đó quần áo vốn mỏng manh bị người đàn ông này tùy ý khây, cứ như vậy xoẹt xoẹt rơi xuống đất.

Nam Tầm mẹ nó muốn nắng người, không, muốn nắng rần.

Nàng chẳng qua chỉ kiến nghị con dâm xà này đừng mỗi lần đều chán vỡ xiêm y của nàng, kết quả con dâm xà này xác thực không chán vỡ xiêm y của nàng nữa, nhưng lại tìm về cho nàng vài món váy lụa lông lẻo, hai ngón tay kéo một chút là có thể kéo rách.

May là mỗi ngày Nam Tầm đều ru rú trong tẩm cung không ra cửa, bằng không một thân quần áo này nàng thật sự không cách nào gặp người.

Tên biến thái chết tiệt, con dâm xà chết tiệt.

Nam Tầm vỗ lui đầu hắn, rồi chuyên chú nướng thịt lợn rừng da hồng trong tay: "Đừng nghịch, đang nướng thịt cho chàng đây."

Dám quang vinh chính đại bác lò nướng thịt trong tẩm cung Yêu Vương, chỉ sợ tìm toàn bộ đại lục Ngân Xuyên cũng chỉ có một mình Nam Tầm.

Huyết Minh ôm eo nàng từ phía sau, bàn tay hạnh kiểm xấu vuốt ve chỗ hắn thích nhất, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, nhưng ta đã cởi xiêm y của nàng."

Nam Tầm tròn trắng mắt hướng lên trời: "Cởi thì cởi, toàn thân ta có chỗ nào chàng chưa nhìn qua? Tất cả đội ta nướng chín thịt lợn này rồi nói sau."

Huyết Minh thâm trầm nhìn chăm chăm thịt linh thú bị nướng cháy mờ xì xì trong tay nàng: "Vậy lúc nào mới có thể nướng xong?"

Nam Tầm đến gần hít một ngum mùi thơm "Ngay đây."

Thịt nướng tỏa hương thơm phức. Sau khi nướng kỹ thịt, Nam Tầm xé một chân, còn dư lại toàn bộ cho Huyét Minh. Nhìn hấn lớn miệng cắn, nàng vui vẻ hỏi: "Ăn ngon không? Có phải ngon hơn ăn thịt tươi?"

Động tác ăn thịt của Huyét Minh dừng một chút, trầm giọng nói: "Nếu ngày ngày nàng nướng thịt cho ta ăn, vậy ta có thể đáp ứng nàng, sau này không ăn thịt sống nữa."

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Không sao cả, vậy mỗi ngày ta đều nướng cho chàng ăn. Có điều, không cho phép chàng bắt nạt những linh thú nhỏ bé đáng yêu kia đây."

Khóe miệng Huyét Minh khẽ nhếch, trầm trầm đáp một tiếng: "Tốt."

Chờ hai người com nước no nê, Huyét Minh đưa ngón tay tới miệng Nam Tầm.

Nam Tầm ngay lập tức cúi đầu, một bộ thâm cừ đại hận nhìn hấn: "Ngày hôm nay có thể miễn không? Ta mới ăn thịt nướng xong, chàng liền bắt ta uống máu."

Huyét Minh bắt đắc dĩ xoa đầu nàng: "Nàng cũng biết cả Ma Vực này có bao nhiêu yêu thú muốn uống máu bốn vương đều không uống được, nàng lại làm vẻ mặt ghét bỏ này."

Nam Tầm đương nhiên biết, hình ảnh Hồng Trù nằm bò trên đất liếm máu thật khắc sâu lòng người.

Đây là thế giới Huyền Vũ, cũng không phải thế giới tiên hiệp mà động vật thực vật tu luyện hơn một ngàn năm là có thể thành yêu. Thần thú và yêu thú nơi đây đều là linh thú*, trừ vài thần thú huyết thống cao quý và đại yêu chưa quá trăm năm có thể hóa hình người, hoặc cao thâm hơn từ nhỏ có thể hóa hình người, thì linh thú bình thường chỉ có tu vi đạt đến trình độ giống Đế giai nhân loại mới có khả năng hóa hình.

Nhưng Đế giai đâu dễ đạt thành như vậy. Nhân tộc một đời theo đuổi Thánh giai, đếm đến nay cũng có rất ít mấy người từng thành công, đạt đến Đế giai cũng không quá trăm người.

Nhân tộc như vậy, yêu thú càng như thế.

Vậy vì sao Ma Vực xuất hiện rất nhiều yêu thú hóa hình?

Tất cả vì một con đại yêu, cũng chính là con dâm xà trước mặt Nam Tầm đây.

Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà là Đằng Xà biến dị nhưng yêu lực cao hơn thần thú Đằng Xà không chỉ một cấp bậc. Máu nó thừa hưởng yêu lực cường đại của nó, phàm là uống máu con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này, tu vi đều tăng nhanh như điều gặp gió, không quá 500 năm liền có thể đạt Đế giai, mà nhân loại cũng phải tốn bốn đến năm ngàn năm, thậm chí càng lâu.

Có thể nói, toàn bộ Ma Vực, trừ mấy lão yêu thú tự mình tu luyện thành công, những yêu thú hóa hình khác tất cả nhờ dùng qua máu Yêu Vương.

Nhân tộc và thần thú muốn giết chết Yêu Vương cũng không phải không có lý do. Năng lực bá đạo như vậy thực khiến người ta kiêng kỵ.

Nam Tầm ôm ngón tay Huyét Minh, nhìn ngón tay thon dài mượt mà này, nói thầm: "Nhưng ta không thích uống máu, mùi khá tanh."

Huyét Minh búng trán nàng: "Ngoan, uống mới có lợi cho nàng."

Nam Tầm không thể làm gì khác hơn là cắn ngón tay hấn, mút vài lần có lệ.

Uống xong máu, Nam Tầm tính toán, lại nên áp chảo bánh nướng rồi.

Quả nhiên, lần này Huyét Minh áp chảo bánh nướng thật hăng say, chỉ là đến nửa đường, ánh mắt hấn đột nhiên sáng quắc hỏi Nam Tầm "Tầm Tầm, ta ngày ngày cho nàng xem thân thú của ta, không biết nàng... đã chuẩn bị xong chưa?"*

*chuẩn bị xem thân thú hoàn chỉnh đó ==>))

*linh thú: theo mình suy luận thì linh thú là động vật có khả năng khai linh trí hoặc đã khai linh trí, tức là có suy nghĩ như con người => linh thú là động vật có trí khôn, trong đó bao gồm thần thú- yêu thú, nhưng muốn tu luyện đến Đế giai mới hóa hình người được

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đói chết hay tìm chết?

Nam Tầm cơ hồ trong một giây đã hiểu ý của hấn, ngay lập tức vội vã lắc đầu: "Chuyện này... Chuyện này... Có thể cho ta thêm một chút thời gian?"

Nếu mỹ nam đang mây mưa cùng nàng bỗng hóa thành một con rắn dài đỏ đậm có cánh, có bốn móng to, hình ảnh này quá đẹp nàng không dám nhìn, chắc chắn sẽ trợn mắt ngất đi ngay.

Đôi huyết đồng của Huyết Minh xẹt qua tia thất vọng, thờ dài một tiếng: "Được, bốn vương chờ nàng."

Nam Tầm khóc ròng trong lòng cùng Tiểu Bát, nàng thật sự không hiểu tại sao Yêu Vương vẫn xoắn xuýt muốn hóa thú rồi lăn lộn cùng nàng, tâm lý nàng có năng lực chịu đựng có vẻ rất lớn sao?

Yêu Vương biến thất vọng thành động lực, áp chảo bánh nướng càng hăng say khiến Nam Tầm nhất thời kích động mà cào một đường sau lưng hấn.

Không cần nhìn, khẳng định đã chảy máu.

Bị nàng xẹt một cái như vậy, Huyết Minh vốn đang áp chảo bánh nướng tối sầm mắt, đột nhiên ôm chặt nữ nhân dưới thân.

Sau một khắc, sau lưng trần trụi của hấn bỗng mọc lên một đôi cánh không lồ, trên lưng cũng xuất hiện hàng gai nhọn sắc bén, như cắm hàng loạt mũi dao nhỏ máu.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng. Cánh của Tứ Trao Xích Huyết Đằng Xà!

Nghe đồn rẽ cánh là nơi yếu nhất, Yêu Vương dám lộ điểm yếu cho nàng xem?

Đôi cánh màu máu to lớn giãn ra rồi hợp lại, bao lấy hai người bên trong, che đi một mảnh ý xuân tràn lan.

Ngày kế, Nam Tầm vừa tỉnh đã nghe Hư Không Thú vui vẻ nói: "Giá trị ác niệm rút xuống 40 rồi."

Nam Tầm chậm rãi xoay người: "Tôi qua con dâm xà kia nói với ta, hấn bị tộc Đằng Xà mời làm khách, có khả năng phải tốn một thời gian mới có thể trở về, bảo ta tự chơi ở đây. Ôi, ta không nghĩ tới đây, hấn đường đường là Yêu Vương vậy mà cũng thêm đi Hồng Môn Yến* này. Đằng Xà sớm đã trục xuất hấn khỏi tộc, lần này mời hấn làm khách, khẳng định chẳng có ý tốt gì."

*Hồng Môn Yến: ý nói một cái bẫy, một bữa ăn vui vẻ nhưng thực ra đầy nguy hiểm

Hư Không Thú không để ý lắm: "Theo bản thân thú đo lường, hấn là sự tồn tại lợi hại nhất ở thế giới này, người bình thường không tính kể được hấn."

Nam Tầm ồ một tiếng, tiếp tục nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Chợt nhiên nghĩ đến gì, Nam Tầm tung mình bật dậy: "Đm, xong đời! Huyết Minh dẫn đi dẫn lại không cho ta bước khỏi tầm cung nửa bước."

Yêu Vương bày kết giới bảo vệ cường đại ngoài tầm cung, trừ khi nàng chủ động ra ngoài, những người khác đừng hòng bước vào.

Hư Không Thú ngáp một cái: "Vậy người đừng ra ngoài chứ sao."

Nam Tầm co quắp nghiêm mặt nói: "Hấn chẳng để lại gì cho ta ăn, ta vẫn ở đây chẳng phải chết đói đến nơi rồi à?"

Đạt đến cảnh giới của Yêu Vương là đã không cần ăn ngũ cốc hoa màu, nhưng Nam Tầm không được, nàng không ăn cơm thật sẽ chết đói.

Hư Không Thú trầm mặc hồi lâu mới nói: "Theo bản thân thú biết, ra cửa điện này, bên ngoài không thiếu yêu thú muốn mạng người đâu."

Nam Tầm đi ra ngoài có thể bị người ám hại chết, mà không đi ra ngoài nhất định sẽ chết đói.

Vì vậy sau khi đói bụng ba ngày, Nam Tầm đầu óc nặng nề rút cuộc bước ra tầm cung Yêu Vương.

Nam Tầm thấy xa lạ cực kì với khung cảnh xung quanh đây, bình thường nàng đều được Yêu Vương ôm, thuận đi mà vào, vào rồi lại chưa từng ra ngoài.

"Phu nhân! Làm sao ngài lại đi ra đây vậy?"

Nam Tầm mới ra tầm cung không lâu, liền nghe tiếng thét kinh hãi.

Nam Tầm nhìn người kia, không khỏi vui vẻ: "Hồng Trù? Sao người ở đây? Mấy người Lam Thủy đâu, vì sao chỉ thấy một mình người?"

Hồng Trù nghe xong lời này, tức giận giậm chân: "Ta lo lắng cho ngài, vì vậy mới đến đây ngó xem. Nhưng chúng yêu thú đều biết bên ngoài tầm cung là cấm địa của Yêu Vương, không có bất kì yêu thú gì được đến gần. Mấy người Lam Thủy thật cứng nhắc, dù nói thế nào cũng không chịu đi cùng ta."

Nam Tầm hơi cảm động, vội khoác tay nàng ta: "Cảm ơn Hồng Trù, nhưng đừng trách Lam Thủy. Toàn bộ Ma Vực nào có ai dám cãi mệnh lệnh của Yêu Vương?"

Hồng Trù nói: "Không phải ta đây đang cãi đấy sao, nhưng mấy ngày nay Yêu Vương không ở đây nên không biết ta tới."

Nam Tầm ngượng ngùng nói: "Hồng Trù, ta có chút đói bụng, có thể làm cho ta ít đồ ăn không?"

Đầu tiên Hồng Trù sững sờ, lập tức cười duyên: "Vương cũng thật là, lại quên phu nhân phải ăn ngũ cốc hoa màu, không thể so những yêu thú hóa hình như chúng ta."

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Trù, cuối cùng Nam Tầm cũng chưa uất ức tới mức đói chết.

Chỉ là Nam Tầm lại rầu rĩ, Huyết Minh không cho nàng bước khỏi tầm cung một bước. Bây giờ nàng mới phát hiện ra, không biết còn có thể đạp trở lại hay không?

Đáp án hiển nhiên là, không thể.

"Phu nhân mau mau về tầm cung đi. Giờ người xuất hiện đã như lao đầu đến trước mũi đao, mấy lão yêu kia đã sớm muốn lấy mạng ngài rồi." Hồng Trù thúc giục.

Nam Tầm lúng túng: "Ta ra rồi còn có thể trở về?"

Hồng Trù cười cười: "Người bình thường thì không được, nhưng phu nhân lại khác. Ngài ân ái triều miên cùng Yêu Vương mấy năm, trên người sớm mang mùi Yêu Vương, chỉ cần chút huyền lực mong manh là có thể xé rách kết giới đi vào."

Nam Tầm nghe được hai chữ "mấy năm", cảm thấy hơi khiếp sợ, nàng vội hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, ta chung sống cùng Yêu Vương trong tầm cung đã mấy năm rồi hả?"

Hư Không Thú nói: "Đúng vậy đó, chứ không ngại nghĩ sao."

Nam Tầm nhất thời cảm khái không thôi. Nàng nghe Hồng Trù, trực tiếp đi vào kết giới, ai ngờ vừa chạm vào, trán nàng đã sưng thành ngọn núi nhỏ.

Hồng Trù đỡ trán: "Thật xin lỗi phu nhân, ta đã quên ngài chỉ là Huyền sư sơ cấp."

Nam Tầm cảm thấy mình tiến bộ thật mau, nhưng lại nghe ra ý tứ khinh bỉ từ miệng Hồng Trù.

Lúc vừa tới Ma Vực nàng chỉ là một Huyền đồ, mỗi ngày được Huyết Minh cho ăn các loại linh đan diệu dược lúc này mới tu đến Huyền sư sơ cấp như nay.

Từ Huyền đồ đến Huyền sĩ rồi mới tới Huyền sư, nàng cảm thấy nàng tiến bộ tốc độ như thần nhá. Hơn nữa Ma Cung ở đỉnh Ma Vực, nơi gần như không có nguyên tố tự nhiên trong không khí, tất cả đều là nguyên tố hắc ám, nàng chỉ có thể cảm huyền tinh tu luyện. Huống chi thời gian nàng tu luyện mỗi ngày ít như vậy, thời gian còn lại dùng để ứng phó con dâm xà nào đó rồi.

Hồng Trù suy nghĩ một chút nói: "Trong lúc vô tình ta có học được chút chút Toàn ảnh thuật. Nếu phu nhân không chê, ta sẽ chui vào bóng của ngài, cùng theo ngài vào."

Nam Tầm sững sờ, nhớ tới trước đây Yêu Vương từng giấu mình trong bóng trăng nhĩ thổ. Đây không phải bí pháp sao, Hồng Trù vậy mà cũng biết được?

Lúc này Nam Tầm vỗ tay một cái: "Thật tốt." Lập tức lại nghiêm mặt nói: "Không bằng Hồng Trù cũng thuận tiện mang nhiều chút đồ ăn vào?"

Hồng Trù vung vẩy túi chứa đồ trong tay, cười nói: "Ày, trong này đều là lương khô."

Hai người ăn nháp với nhau, Hồng Trù giấu dưới bóng Nam Tầm, mà Nam Tầm được nàng ta trợ lực, rất dễ dàng phá tan tầng kết giới bảo vệ kia, một lần nữa về tới tầm cung.

Lần này có lương khô dự trữ, Nam Tầm không cần lo lắng mình sẽ chết đói nữa.

Tiến vào tầm cung, Hồng Trù liền chui ra từ bóng nàng, sau đó ném bao chứa lương khô trên mặt đất.

"Cảm ơn người Hồng Trù. Chờ Huyết Minh trở về, nhất định ta sẽ nói tốt cho người trước mặt hắn vài câu. Người mau mau rời đi đi. Nếu nơi này có mùi của người, Huyết Minh trở về sẽ không cao hứng." Nam Tầm nhắc nhở.

Hồng Trù không có trả lời, nàng ta khó mà tin nổi nhìn chằm chằm Nam Tầm, giọng cất cao: "Huyết Minh? Người dám gọi thẳng tên húy của vương!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khóc mù mắt, giá trị ác niệm bản ngược trở lại

Vừa gào xong, nàng ta lại trừng mắt lườm lò nướng giữa tầm cung: "Nơi này vì sao lại có thứ này?"

Nam Tầm hơi nhíu mày, nói thầm cùng Hư Không Thú: "Tiểu Bát, hình như ta đánh hơi được mùi đồ kị... Xong đời, ta giống như vừa dẫn sói vào nhà rồi."

Hư Không Thú cười ha ha: "Hiếm thấy có lúc ngươi giác ngộ được như thế."

Nam Tầm: "Ngươi không hiểu. Phụ nữ hiểu phụ nữ nhất. Ngươi nhìn xem, sắc mặt ghen ghét của Hồng Trù đã lộ ra. Chỉ là ta không nghĩ tới, bình thường nàng ngày trang trước mặt ta tốt như vậy, ta ngờ ra là không phát hiện chút nào."

Hư Không Thú hừ hừ: "Ngươi thần kinh thô, đương nhiên không phát hiện, ta đã sớm phát hiện."

"Ngươi phát hiện mà ngươi không nói?" Nam Tầm khinh bỉ nó.

Hư Không Thú quanh co tìm cớ: "Còn không phải vì biến thái Yêu Vương động chút là thích giám thị ngươi nên ta chưa tìm được cơ hội."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ta sợ nhất Hồng Trù sẽ giết người diệt khẩu." Nam Tầm hơi thấp thòm.

Hư Không Thú lại bắt đầu mách nước: "Nghĩ biện pháp thỏa mãn lòng hư vinh của nàng ta đi, như vậy nàng ta nhiều lắm cũng dè biiu nhục nhã ngươi thôi, sẽ không lập tức giết ngươi."

Nam Tầm....

"Ta hỏi ngươi đấy, cái thứ rác rưởi này là ngươi tha vào tầm cung của vương?" Hồng Trù cau mày.

Nam Tầm gật đầu: "Đúng vậy, vì ta muốn nướng thịt cho vương ăn."

Hồng Trù biến sắc ngay tức khắc, quát lên: "Vương không phải nhân tộc, mới không cần ăn đồ nướng chín! Sau này đừng cho hắn ăn những thứ dơ bẩn này!"

"À nha, được." Nam Tầm vội vã nói hắn là.

Đừng trách nàng tưng, một khi còn chưa độ hóa tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, nàng phải nghĩ cách bảo vệ mạng nhỏ của mình.

Hồng Trù trừng nàng, khoe miệng bỗng cong lên, vươn tay bóp cằm nàng: "Khuôn mặt xác thực đẹp, nhưng ngươi căn bản không có tư cách đứng trước mặt Yêu Vương."

Nam Tầm giả vờ mới phát hiện đáng vẻ lạ lùng của nàng ta, tròn to hai mắt: "Hồng Trù, ngươi, ngươi, vì sao ngươi dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta?"

Hồng Trù hừ lạnh, ngón tay mảnh khảnh bấm cầm Nam Tầm ra vết máu, sau đó đẩy nàng ra.

Nam Tầm thuận thế ngã trên nền đất, để nàng ta có thể nhìn từ trên cao xuống mà làm mưa làm gió, tận lực thỏa mãn lòng hư vinh của nàng ta.

"Túy Ly Huyền, ngươi chỉ là kẻ hèn nhân loại, dựa vào cái gì ngày ngày quẩn Yêu Vương không tha? Ngươi cái đồ nhân loại dê tiện! Ta từng cho rằng Yêu Vương không thích nữ sắc, vì hắn chán ghét bất kỳ nữ nhân nào đến gần. Nhưng là! Nhưng là Yêu Vương lại có hứng thú với ngươi! Ngươi đến tột cùng có chỗ nào hơn Hồng Trù ta? Khuôn mặt? Nhưng Hồng Trù ta cũng không kém. Hay kỹ xảo trên giường? Hồng Trù ta biết chín chín tám mươi mốt tư thế, đảm bảo hầu hạ Yêu Vương vui sướng, sao ngươi có thể sánh được ta?"

Nam Tầm thâm cười ra tiếng: "Tiểu Bát, nữ yêu này thật đen tối, không phải nàng ta xem xuân cung đồ nhiều quá đấy chứ?"

Hư Không Thú: "Trước hết nghĩ tới hoàn cảnh của ngươi đi."

Nam Tầm lập tức không cười được.

Hồng Trù hoàn toàn lộ sắc mặt xấu xí, đồ kị Nam Tầm đến muốn chết: "... Ngươi có biết khi ta nhìn người ngươi đầy dẫu hân có bao nhiêu kích động lại có bao nhiêu đồ kị? Kích động vì vương thích nữ nhân, ta cũng có cơ hội, mà đồ kị vì vương mê luyện ngươi. Mấy năm qua, trừ mỗi tháng hiện thân ở đại hội Ma Vực, vương chưa từng bước ra tầm cung một bước, hùng tâm tráng chí muốn một lần diệt trừ hết nhân tộc cũng bị ngươi mài cho chẳng còn, ngươi thật đáng chết!"

Nam Tầm núp mình ở góc, nói có chút tổn thương: "Hồng Trù, ta đến bây giờ vẫn coi ngươi như chị em. Ngươi nếu thích vương, có thể nói cho ta, ta sẽ

nói cho vương."

"Đủ rồi Túy Ly Huyền. Hồng Trù ta không cần ngươi bố thí!"

Hồng Trù bề ngễ nhìn nàng từ trên cao, cười lạnh: "Giờ ngươi có hai lựa chọn. Một là cút ngay ra tẩm cung của vương, sau khi rời khỏi đây sẽ bị chúng yêu thú phanh thây mà chết. Hai là ở đây hầu hạ ta, không thì ta sẽ lập tức ăn ngươi!"

Nam Tầm vì bảo vệ mạng nhỏ, rất muốn chọn cái thứ hai. Nhưng nàng làm con gái gia chủ tộc Túy Ly, không thể khiến cha già mất mặt.

Thế là Nam Tầm rất có cốt khí ra khỏi tẩm cung Yêu Vương mà nàng đã ở được mấy năm.

Hồng Trù phía sau cười lạnh một tiếng, dường như đã thấy kết cục nàng bị lũ yêu thú chia năm xẻ bảy.

Lúc sắp bước khỏi tẩm cung, Nam Tầm không nhận được ngoảnh đầu nhìn lại, trùng hợp thấy Hồng Trù nâng tờ lụa tuyết tẩm trên giường bị trên miệng mũi, lộ ra dáng vẻ say mê. Sau đó, nàng ta co rúc trong chăn, giãy dụa thân thể, trong miệng rên rĩ a a nha nha.

Nam Tầm...

Nam Tầm thật không không biết xấu hổ nói cho nàng ta, Huyết Minh chưa bao giờ đáp tờ tuyết tẩm, là nàng thích tẩm xong rồi bọc trên người, trên đó dù có mùi gì cũng là của nàng.

Vừa ra tẩm cung, Nam Tầm lập tức móc một đồng bùa mẹ già kín đáo đưa cho nàng, nàng nhớ trong này có Truyền tống phù.

Truyền tống phù mặc dù có thể đưa người đi cách mấy chục dặm, nhưng toàn bộ Ma Vực bày kết giới, nàng nhất định không ra được, chỉ có thể tạm thời rời tẩm cung Yêu Vương ở đỉnh Ma Vực.

Nam Tầm đang chuẩn bị sử dụng Truyền tống phù rời đi nơi này, không ngờ Hư Không Thú trong đầu đột nhiên kêu như quỷ rống: "Đờ mờ Đờ mờ! Vừa xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của Yêu Vương bỗng nhảy vọt tới 100! Giá trị ác niệm cũng nhảy về 99!"

Trong đầu Nam Tầm như có tiếng vang ầm ầm, biểu tình khiếp sợ không kém Hư Không Thú: "Tiểu Bát ngươi nói gì? Giá trị ác niệm biến về 99? Con mẹ nó vì sao giá trị ác niệm còn có thể đàn hồi! Đây chẳng phải, chẳng phải tâm huyết của ta nhiều năm qua đổ sông đổ bể?"

Nam Tầm thực muốn khóc lớn một hồi.

Hư Không Thú cũng bị đá kích, trong nhất thời trầm mặc không nói.

"A!" Nam Tầm đang khổ sở bỗng bị người che miệng lại.

Nam Tầm muốn giãy dụa, lại nghe được bên tai một giọng nói quen thuộc: "Đừng sợ, là ta."

Nam Tầm trừng mắt, hình như là tiếng của Lam Thủy.

Không phải chứ, một Hồng Trù, lại tới một Lam Thủy, lẽ nào Lam Thủy cũng trộm ái mộ Yêu Vương nên hận nàng tận xương?

Lam Thủy đưa Nam Tầm một cái ô lụa đen, trầm giọng nói: "Cầm cái ô này rồi đi phía sau ta, bất luận thấy cái gì cũng không được mở miệng nói chuyện."

Nam Tầm cúi đầu nhìn ô lụa đen trong tay, mơ hồ cảm nhận được yêu khí quán quanh nó, không khỏi hỏi: "Lam Thủy, đây là cái gì?"

"Ô liếm tức yêu khí thượng hạng, có thể che giấu khí tức nhân loại của ngươi." Lam Thủy nói, hơi nhàu mày: "Huyền Nhi, việc này không nên chậm trễ, mau chóng rời đi cùng ta."

Nam Tầm ngẩn ra, bốn người Lam Thủy và Lục Tuệ chưa bao giờ kêu nàng Huyền Nhi, Lam Thủy trước mắt không hiểu sao khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Tuy rằng kỳ quái, cũng không có ác ý, vì vậy Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, che ô liếm tức theo phía sau nàng.

Lam Thủy dựa vào một viên lệnh bài đi một đường thông suốt.

Dọc theo con đường này, Nam Tầm thấy được không ít yêu thú nhân hình, nửa người nửa thú, còn có yêu thú hung ác không thể hóa hình.

"Lam Thủy, ngươi đang dẫn ta đi đâu vậy?" Nam Tầm nhỏ giọng hỏi.

"Rời Ma Vực." Lam Thủy sắc mặt nặng nề đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bị tóm, Yêu Vương thật thê thảm nha

"Lam Thủy, ta không thể rời Ma Vực." Nam Tầm lập tức nói.

Mục đích của nàng là ở bên người Yêu Vương để tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, đương nhiên không thể rời đi Ma Vực.

Lam Thủy cho rằng nàng sợ Yêu Vương truy sát, không khỏi nhẹ giọng giải thích: "Chớ sợ, Yêu Vương đã bị Long thú và Đẳng Xà liên thủ bắt được, việc này chẳng mấy chốc sẽ truyền đến Ma Vực, ngươi cần phải rời đi trước lúc này."

Cái gì?

Về mặt Nam Tầm chấn động.

Huyết Minh bị bắt?

"Tiểu Bát, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Yêu Vương bị tóm được?" Nam Tầm vội hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú: "Ngươi chờ chút, đợi ta nhìn xem."

Nam Tầm đoán rằng Hư Không Thú chắc có thiên lý nhãn hoặc thuận phong nhãn gì đó, hoặc là một pháp bảo có thể nhìn nơi nó muốn.

"Con mẹ nó không tốt, chuyện lớn rồi! Ta thấy Yêu Vương bị giam trong một cái lồng, cả người chảy máu đầm đìa! Chẳng trách giá trị hắc hóa lập tức biến thành 100, giá trị ác niệm cũng bắn ngược về 99!" Hư Không Thú rống như quỷ gào.

Nam Tầm rơi vào trạng thái mộng lung: "Nếu hắn chết rồi, ta làm sao bây giờ?"

Hư Không Thú nói: "Trước hết thoát thân quan trọng, chờ lũ yêu thú đợi ở Ma Vực biết Yêu Vương xảy ra vấn đề, sợ là muốn bắt ngươi khai đao."

Người Nam Tầm run lên, sau lại yên lặng.

Mắt thấy hai người đã đến lối vào Ma Vực, hai đầu rắn đen to bằng hai thùng nước tràn thủ ở cửa Ma Vực bỗng quát khê: "Hoàng kim Cự mãng, ngươi định đi đâu? Phía sau ngươi là yêu thú nào? Vì sao ta không nhìn được thú thể của nàng ta?"

Lam Thủy lấy ra lệnh bài, tức giận nói: "Đại nhân Thiết Dực Hòa sư mệnh ta ra ngoài làm việc. Vị phía sau này là em gái vừa hóa hình, cũng là Cự nhân Miêu đầu ưng mà vương tự mình điểm hóa. Chẳng lẽ các ngươi muốn chặn đường ta?"

Hai đầu rắn đen vừa nghe là thiên địch của mình Cự nhân Miêu đầu ưng, lại có Yêu Vương tự mình điểm hóa, liền không dám nghi vấn thân phận của nàng nữa, vội nói bồi tội: "Đã là đại nhân Thiết Dực Hòa sư có chuyện phải làm, Hoàng kim Cự mãng đương nhiên có thể rời đi."

Nam Tầm ngón ngang trong gió, nàng chơi với Lam Thủy lâu như vậy, lần đầu tiên biết thân thú của nàng là một con Hoàng kim Cự mãng.

Lam Thủy không xinh đẹp bằng Hồng Trù, làm sao lại là Hoàng kim Cự mãng chứ?

*mãng: mãng xà, rắn

Rời Ma Vực, Lam Thủy lại dẫn Nam Tầm đi rất xa mới dừng lại.

"Lam Thủy, rốt cuộc vì sao ngươi phải giúp ta trốn thoát?" Nam Tầm hỏi.

Ánh mắt Lam Thủy nhìn nàng đầy từ ái, giống ánh mắt trường bối nhìn tiểu bối: "Huyền Nhi, hiện tại Yêu Vương đã bị bắt, giờ ngươi là công thần lớn nhất. Nếu có thể thoát thân thành công, ngươi chính là kiều ngao của tộc Tủy Ly."

Nam Tầm mòng bức, hỏi Tiểu Bát: "Yêu Vương bị bắt thì liên quan gì đến ta?"

Hư Không Thú nói nó cũng không rõ ràng.

Sau đó Nam Tầm liền rùng mình, nàng luôn cảm thấy mình bị quấn vào bẫy rập nào đó. Ở tình huống nàng không biết, dường như đã xảy ra đại sự gì.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Nam Tầm nhú mày nhìn Lam Thủy.

Vành mắt Lam Thủy hơi đỏ lên: "Huyền Nhi có từng nghe cha mẹ ngươi đề cập đến cô cô Lam Tâm của ngươi?"

Về mặt Nam Tầm hơi đổi.

Nàng đương nhiên biết cô cô Lam Tâm trong miệng Lam Thủy. Cha nàng hai trăm tuổi mới có nàng, sau khi sinh nàng lại chưa từng gặp lại vị cô cô này. Có người nói trong trận đại chiến nhân thú trăm năm trước, vị cô cô Lam Tâm này, cũng chính là em gái cùng cha khác mẹ của cha nàng Túy Ly Lam Tâm bỗng mất tích không dấu vết, sau đó chưa từng xuất hiện qua.

Tất cả mọi người đều nói Túy Ly Lam Tâm đã mất mạng trong bụng yêu thú giữa đại chiến, cha mẹ nàng còn vì vậy buồn bã một thời gian dài.

"Người rõ ràng là yêu thú, làm sao có thể là cô cô ta. Cô cô ta đã sớm chết rồi." Nam Tâm nói, bởi vừa nãy có khả năng nàng vừa nghe một chuyện cười.

Lam Thủy cười khổ: "Huyền Nhi, người đã giác tỉnh truyền thừa đặc thù của Ngự thú tộc chúng ta hay chưa?"

Nam Tâm lắc đầu: "Chưa từng."

Lam Thủy gật đầu: "Vậy thì khó trách. Trong truyền thừa của Ngự thú tộc chúng ta có các loại phương pháp ngự thú tinh túy, còn có rất nhiều bí pháp và cấm thuật tuyệt thế, trong đó có loại cấm thuật lợi hại gọi là Phệ hồn thuật...."

Lúc trước Túy Ly Tâm bị thương trong đại chiến, tinh thần lực cũng bị trọng thương nên không còn cách nào ngự thú, nhưng Túy Ly Lam Tâm lại cực kì có thiên phú trong tu luyện Huyền Vũ. Dù nàng không thể ngự thú cũng là Huyền giả rất lợi hại.

Tuy nhiên ở tình huống như vậy, mấy lão già tộc Túy Ly lại đưa ra một quyết định điên rồ.

Họ sử dụng Trừu hồn thuật, rút ra sinh hồn Túy Ly Lam Tâm còn đang sống sờ sờ, sau đó nhét vào cơ thể một con Hoàng kim Cự mãng.

Túy Ly Lam Tâm bị mạnh mẽ nhét vào cơ thể Hoàng kim Cự mãng, một thể song hồn, vì giữ lấy cơ thể của nó, nàng dựa theo ý mấy vị trưởng lão mà sử dụng cấm thuật Phệ hồn thuật để cắn nuốt nguyên thần Hoàng kim Cự mãng.

Nam Tâm đã sớm kiến thức mấy lão già kia buồn nôn thế nào, nhưng không nghĩ họ còn có thể làm chuyện càng ghê tởm hơn.

Lam Thủy thấy nàng oán giận, không khỏi cười cợt: "Không nên trách các vị trưởng lão. Việc này là ta tự nguyện, ta cam nguyện làm tai mắt của tộc Túy Ly, giúp mọi người sớm ngày tiêu diệt Yêu Vương khát máu tàn bạo, vì một nhân tộc thái bình thịnh thế."

Giờ khắc này Nam Tâm cảm thấy quanh thân Lam Thủy như tỏa hào quang, còn là loại ánh sáng vàng chói mắt, thiếu chút nữa lóa mù mắt nàng.

Nàng vốn thấy bất công thay cho Lam Tâm, nhưng chưa hề nghĩ tất cả do nàng cam tâm tình nguyện.

"Đứa nhỏ, mấy năm qua ngày ngày người bồi tiếp Yêu Vương, thực sự khổ người. Tuy vậy cũng may người hạ vu độc cho Yêu Vương, lúc này mấy vị đại nhân tộc Long thú và Đẳng xà mới đắc thủ bắt sống súc sinh kia. Người là nữ anh hùng của cả nhân tộc, tộc Ngự thú chúng ta tự hào vì người."

Nam Tâm sững sờ.

Chờ chút, vị cô cô này của nàng đang nói gì, tại sao nàng một câu cũng nghe không hiểu?

"Ý của nàng là, vì người hạ vu độc đặc thù của tộc Ngự thú lên Yêu Vương, lúc này mới khiến Yêu Vương không địch lại rồi rơi vào kết cục như thế, bị giam trong lồng, cả ngày bị quất, kết cục thảm hại." Hư Không Thú tốt bụng mà giải thích một câu.

"Mẹ nó ta biết ý của nàng. Ta chỉ không hiểu lúc nào ta hạ vu độc Yêu Vương rồi hả?" Nam Tâm có chút nóng nảy.

"Ta cũng không biết đấy." Hư Không Thú trả lời một câu liền im luôn.

Nam Tâm muốn đánh chết Hư Không Thú.

"Huyền Nhi, trở về đi thôi. Cô cô sẽ không tiễn người." Lam Thủy bỗng nói, ánh mắt nàng nhìn phương xa, vẻ mặt phiền muộn.

Nam Tâm đột nhiên hoàn hồn kinh ngạc: "Cô cô chẳng lẽ không theo ta về tộc Túy Ly?"

Túy Ly Lam Tâm sờ sờ đầu nàng, khóe miệng mỉm cười: "Cô cô đã trở nên người không ra người, thú không ra thú từ lâu, không có mặt mũi nào lại về tộc Túy Ly, càng không có dũng khí đối mặt tất cả tộc nhân tộc Ngự thú. Huyền Nhi, như vậy từ biệt ở đây đi."

Nam Tâm há miệng muốn khuyên bảo nàng, nhưng một câu cũng không thốt lên lời.

"Đi nhanh đi." Túy Ly Lam Tâm thúc giục.

Nam Tâm cứ đi được mười bước lại quay đầu lại, chờ đến lần cuối cùng quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng nữ tử vừa khẽ cười duyên với nàng.

"Đừng xem nữa. Nàng đã sớm có ý muốn chết, bây giờ Yêu Vương bị bắt, nàng đã không còn lý do sống tiếp." Hư Không Thú nói.

"Người đang nói nàng sẽ tự sát?" Nam Tâm cả kinh, tuy nhiên nghĩ đến lại thấu hiểu: "Nàng ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, rõ ràng là một con người, lại phải

nghĩ cách trà trộn vào đám yêu thú, trong lòng nàng khẳng định rất khó đi, bây giờ cũng coi như giải thoát rồi."

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tầm bỗng cảm thấy bước chân của mình trở nên thật nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Oan uổng, bị cho là quyến rũ đàn ông của nàng ta

Không biết đã đi bao lâu nhưng thực sự đã đi mệt, Nam Tầm mới triệu hồi một con Đại bàng Kim Sí. Đại bàng Kim Sí ngày đi hơn ngàn dặm, chẳng mấy chốc đã đưa Nam Tầm về tới gia tộc Túy Ly.

Có người gặp nàng trở về, lập tức kinh ngạc thét lên, rất nhanh một đám người chạy ra đón.

Giữa ánh mắt khác nhau của mọi người, cha già mẹ già của nàng nước mắt ràn rụa mà tiếp nàng về.

Trong mắt người ngoài, Nam Tầm là đại công thần. Đại đa số người kính nể không thôi hành vi "vì nghĩa quên mình" của Nam Tầm, chỉ có số ít người nhìn nàng bằng ánh mắt cổ quái, dù sao nàng ủy thân cho Yêu Vương mấy năm, thân thể đã sớm không sạch sẽ.

Mẹ già ôm nàng khóc rất lâu, khóc không thành tiếng nói: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Nam Tầm cảm thấy rất mệt mỏi, ôm mẹ nàng nói nhỏ: "Mẹ, con mệt quá."

Mẹ nàng liền dẫn nàng nghỉ ngơi cho khỏe, mắt đỏ rời đi.

Nam Tầm hít một hơi: "Tiểu Bát, xin lỗi nhé. Lãng phí nhiều thời gian như vậy mà ta lại không thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, điểm công đức cũng chẳng chiếm được rồi."

Hư Không Thú nói: "Đừng nhụt chí, còn có cơ hội mà. Yêu Vương bị bắt, cũng không phải chết."

Nam Tầm nhảy bật lên từ trên ghế: "Con mẹ nó Tiểu Bát, người có ý gì? Yêu Vương chẳng lẽ còn có thể trốn ra được?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta chưa nói hết mà. Yêu Vương là nhân vật mạnh mẽ nhất thế giới này, hấn sao có thể chết dễ dàng như vậy, trốn ra là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nam Tầm lại chậm rãi ngồi xuống, nói vô cùng dịu dàng với Hư Không Thú: "Người có biết bây giờ bên ngoài ca tụng ta thế nào? Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly một mình vào động ma, liều mình vì thiên hạ, giúp Yêu Vương bị bắt, quả thật là kỳ nữ thiên hạ khó gặp, ha ha."

"Tiểu Bát à, người biết điều này có nghĩa gì không? Điều này có nghĩa là Yêu Vương trốn ra được, người hấn muốn ăn đầu tiên chính là ta."

Nói xong, ngữ điệu dịu dàng của Nam Tầm đột nhiên xoay ngoắt: "Cái quái gì vậy, cuối cùng vẫn bị ăn!"

Hư Không Thú lần đầu tiên dùng giọng điệu thương lượng với nàng: "Ta biết người ở thế giới này ngày ngày run sợ, để bồi thường, mặc kệ nhiệm vụ thế giới này có hoàn thành hay không, thế giới sau ta đều đáp ứng một yêu cầu của người, thế nào?"

Nam Tầm lúc này mới có chút tinh thần: "Còn tạm được."

Sau đó, Nam Tầm bắt đầu ăn no chờ chết ở nhà Túy Ly.

Nam Tầm nghĩ rất đơn giản, nếu nhất định bị Yêu Vương ăn, không bằng nhân dịp này ăn nhiều chút.

Chỉ là, khẩu vị Nam Tầm rõ ràng rất tốt, nhưng ngày càng gầy gò thêm, sắc mặt cũng biến thành màu trắng xám bệnh trạng.

Mẹ nàng phát hiện sắc mặt nàng là lạ, lập tức mời tới thật nhiều vị thầy thuốc có mặt mũi, nhưng mỗi vị đều lắc đầu nói không tra được nguyên nhân sinh bệnh.

Mẹ nàng cũng chỉ có thể kết luận là tâm bệnh, lo lắng không ngớt.

Nam Tầm nói muốn thanh tịnh, mẹ nàng đều nghe theo nàng, chỉ cách dăm ba bữa lại đến xem nàng, mỗi ngày làm đồ ngon cho hạ nhân mang đến. Mẹ nàng lại lo lắng bọn hạ nhân lắm mồm nói lung tung gì đó, liền chuyên môn chọn hai nha đầu yên tĩnh, một hầu hạ rửa mặt, một hầu hạ ẩm thực, còn lại đuổi hết ra ngoài.

Nói chung, mẹ nàng vì nàng đúng là moi hết tim gan.

Nam Tầm thích yên tĩnh, ngoại trừ lúc cần thiết, luôn đuổi đi hai nha đầu, một mình ở lại.

Nam Tầm miễn cưỡng làm mình tỉnh táo, nghe Hư Không Thú tám nhắm cùng nàng chuyện linh tinh phát sinh ở nhà Túy Ly những năm nàng không ở đây.

Ví dụ như, Tần Nhạc Hiên, biểu ca bà con xa của nàng, lúc trước lòng tràn đầy đều là nàng, còn suýt nữa làm chuyện cảm thú với nàng, không lâu trước đây cưới đã Túy Ly Nguyệt, làm quan hệ nhà Tần và nhà Túy Ly thân càng thêm thân.

Lại ví dụ như, gia tộc Túy Ly những năm này giữ quan hệ rất tốt với tộc Long thú, Ngũ tỷ của nàng còn kết khế ước bình đẳng cùng một vị đại nhân Long thú.

Nam Tầm uống một chén trà, lão đảo đến trong tiểu viện hóng gió.

"Tiểu Bát, mấy ngày gần đây ta luôn cảm thấy choáng đầu ừ tai, ta đây bị sao vậy?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi mới nói: "Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho người một viên thuốc cường thân kiện thể này."

Nó vừa nói xong, trong miệng Nam Tầm liền thêm một viên thuốc, vào miệng lập tức tan.

"Ta cảm thấy tốt lắm rồi, cảm ơn người nha Tiểu Bát." Nam Tầm cười cợt, nằm trên xích đu.

Hư Không Thú: "Người đừng đột nhiên khách khí với ta như vậy, ta thật không quen."

Nam Tầm.....

Xích đu đu đưa kẽo kẹt, đầu óc Nam Tầm dần mê man, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Đột nhiên cảm thấy trên mặt hơi ngứa, Nam Tầm giật mình, đột nhiên mở mắt ra.

Vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt phóng to chuẩn bị dán lại đây, Nam Tầm vươn mình tách ra, gầm lớn: "Đăng đồ tử*, người dám phi lễ ta!"

*Đăng đồ tử = đồ sở khanh

Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, âm u nhìn nàng nói: "Túy Ly Huyền, chuyện đến nước này, người còn giả bộ cái gì trinh tiết liệt nữ*? Thân thể của người cũng không biết bị súc sinh kia làm nhục bao lần! Tinh nguyện để một súc sinh chà đạp cũng không đồng ý ủy thân cho ta, người cũng thật đủ ti tiện!"

*Trinh tiết liệt nữ = người con gái thà chết bảo vệ trinh tiết

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện, người lên lút vào sân của nàng không phải ai khác, chính là Tần Nhạc Hiên lúc trước trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

"Làm càn, ai cho phép người tiến vào! Bây giờ ta là đại công thần tộc Túy Ly, người dám bất kính với ta?" Nam Tầm quát đầy tức giận.

Tần Nhạc Hiên như nghe được chuyện cười, bắt đầu cười ha ha: "Ta nói biểu muội a biểu muội, người chẳng lẽ không biết mọi người ngầm bàn tán người thế nào sao? Thân thể này của người ủy thân cho Yêu Vương đã sớm dơ bẩn không thể tả, theo tính tình mấy ông lão sĩ diện đến chết kia, sớm muộn sẽ âm thầm kết liễu người. Cũng chỉ có cha mẹ ngu xuẩn của người mới thực sự tự hào vì người!"

"Người câm miệng!" Nam Tầm mắng.

Ở gia tộc Túy Ly, cũng chỉ có cha mẹ nàng đối nàng tốt nhất. Nàng không cho phép Tần Nhạc Hiên nói một câu không phải.

"Biểu muội, chẳng lẽ người còn không rõ tình cảnh của mình sao? Biểu ca đã từng làm tổn thương người?"

Nói xong, hắn đột nhiên kéo tay Nam Tầm, đáy mắt xẹt qua vẻ phức tạp, giọng nói cũng hạ thấp: "Huyền Nhi, ta mang nàng rời nơi này có được không? Biểu ca không chê."

Đáy mắt sâu xa dần theo vẻ khẩn cầu, chỉ là Nam Tầm không nhìn thấy.

Nàng hất tay Tần Nhạc Hiên, lạnh lùng nói: "Biểu ca dám nói chưa từng làm tổn thương ta? Nếu lúc trước không có Tiểu Bạch cứu ta, ta cũng đã bị người..... Bây giờ người vừa cưới Tam tỷ, cẩn thận mà sống cùng nàng, đừng tiếp tục đến nhục nhã ta!"

Một điểm sáng cuối cùng nơi đáy mắt Tần Nhạc Hiên tắt rụi, hắn cười lạnh liên tục: "Hay, hay, ngày sau ta sẽ không quản người nữa."

Nói xong hắn phất tay áo rời đi, có điều mới tới cửa đã thấy Túy Ly Nguyệt đi vào.

Nam Tầm nhìn ánh mắt ác độc của nữ nhân kia, thở dài một hơi trong lòng: "Tiểu Bát, phỏng chừng nàng ta tưởng ta quyến rũ đàn ông của nàng ta, vì vậy mới lộ vẻ mặt như bắt gian tại giường này."

Hư Không Thú lập tức trả lời: "Nàng nghĩ không sai mà, Tần Nhạc Hiên quyến rũ người, với người quyến rũ hẳn có khác nhau nhiều sao?"

Nam Tầm....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Phát sóng trực tiếp, Yêu Vương ăn thịt người

Tần Nhạc Hiên về mặt nhàn nhạt nhìn người vừa đến, hơi nhíu mày: "Sao nàng lại đến đây?"

Túy Ly Nguyệt giọng the thé: "Nếu ta không đến, làm sao nhìn thấy các người khanh khanh ta*!"

*khanh khanh ta = anh anh em em

Tần Nhạc Hiên ôm lấy eo nàng ta: "Nguyệt Nhi ngoan, đừng náo loạn, ta tới nhục nhĩ nữ nhân này, làm sao khanh khanh ta ta với nàng ta được. Một đóa tàn hoa bại liễu, sao so bằng nửa phần nàng?"

Nam Tầm cảm thán, phụ nữ quả là loại sinh vật kỳ quái. Nàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Túy Ly Nguyệt lập tức cười rộ lên, then thùng ôm lấy Tần Nhạc Hiên: "Hiên ca ca, chàng nói thật chứ."

"Tự nhiên là thật." Tần Nhạc Hiên cười nâng cằm nàng ta, cúi đầu hôn xuống.

Nam Tầm dôi mắt làm như không thấy, lại không ngờ cách làm này của nàng giống như kích thích hai người kia, động tác của hai người kia càng thêm can rở, rên rỉ không ngừng, thiếu chút nữa trình diễn một hồi xuân cung sống trước mặt nàng.

Nam Tầm không biến sắc, trái lại có tâm sự dờ ra nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Chẳng biết lúc nào, tiếng phóng đặng không còn, lúc Nam Tầm nhìn sang chỉ còn dư lại một mình Túy Ly Nguyệt.

Vốn cũng là mỹ nhân xinh đẹp, nhưng vì căm ghét khiến gương mặt xem ra cực kì dữ tợn.

"Túy Ly Huyền, ta nói cho người biết, cách Hiên biểu ca xa một chút! Bây giờ người xách giày cho chàng cũng không xứng!"

Nam Tầm hít một hơi: "Nhìn ta giống người cần ôm đùi gấp sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Tần Nhạc Hiên này không quá mấy năm liền thăng từ Huyền sư sơ cấp đến Huyền vương trung cấp, đúng là kỳ tài ngút trời!"

Nam Tầm ồ một tiếng, nhìn bầu trời đêm lại trở nên buồn ngủ.

Nàng rốt cuộc bị làm sao vậy, tại sao lại cảm giác cơ thể càng ngày càng suy yếu?

Thoáng cái đã trôi qua hai tháng, nghe nói hai tháng này Ma Vực xảy ra nội loạn, Ngũ đại gia tộc nhân tộc và Thanh Long cầm đầu chúng thần thú nhân cơ hội này tấn công Ma Vực. Chúng yêu thú như rắn mất đầu bị đánh tan tác, cuối cùng bị bức ép đến đỉnh Ma Vực, mở ra đại trận phòng ngự Yêu Vương bố trí, lúc này mới ngăn trở nhân tộc cùng thần thú tiến thêm một bước công kích.

Lũ yêu thú giết mình nhận ra sơ đồ bố trí trận phòng vệ ở Ma Vực bị trộm, giữa họ có kẻ trộm!

Rất nhanh, chúng yêu thú liền liên tưởng đến nữ nhân nhân tộc Yêu Vương cưới kia, trong khoảng thời gian ngắn mọi mũi tên đều chỉ về Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly.

Nam Tầm nghe Hư Không Thú đưa tin tình hình thực tế, uất ức đến suýt phun một ngụm máu.

Cái quái gì vậy, tại sao cái gì cũng đổ hết lên đầu nàng?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, sơ đồ bày trận phòng vệ này sợ là bị cô cô Túy Ly Lam Tâm của nàng trộm được rồi đưa tộc Túy Ly, cho tới kịch độc trên người Yêu Vương, nàng suy nghĩ nát óc cũng không biết ai làm. Bằng tính cảnh giác của Huyết Minh, căn bản không ai có thể đến gần hẳn.

"Tính đi tính lại, kiểu gì cũng bị Yêu Vương ăn, công nổi thì công đi." Nam Tầm nhìn rất thoáng.

Hur Không Thú chợt hỏi một câu: "Ngươi biết lúc trước vì sao bản thân thú nhìn trúng ngươi không?"

Nam Tầm ngáp đầy biếng nhác: "Chẳng lẽ vì ta xinh đẹp như hoa?"

Hur Không Thú yên lặng chốc lát, giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: "Ngươi người này nhìn như tùy tính, sống thật phóng khoáng, có vẻ ở chung với ai cũng được, nhưng thật ra là kẻ không tìm không phải chưa bao giờ dễ giao phó cảm tình, trời sập xuống cũng có thể ngủ như lợn chết. Tuy nhiên, một khi ngươi đã để tâm chuyện gì thì sẽ làm hết toàn lực, chấp nhất đến đáng sợ, người như vậy làm nhiệm vụ tỷ lệ thành công thường rất cao."

"Ai ya làm sao ngươi bỗng nhiên khen ta, ta thật ngượng ngùng." Nam Tầm che mặt e thẹn.

Hur Không Thú:.....

Tóm lại thì những câu nó nói phía trước bị đối phương tự động xem nhẹ?

"Tiểu Bát, ta có phải bị ung thư không hả? Ta cảm thấy cơ thể như bị vết sạch, lập tức thành đèn cạn dầu rồi." Nam Tầm ôm lồng ngực mình nói.

Nàng hơi nghiêng mình, dùng tay chống đầu, gương mặt xuất trần thoát tục đã mất hết sắc máu, trắng bệch như tờ giấy.

Lần này, Hur Không Thú trầm mặc rất lâu: "Thực ra, ta nghi ngờ ngươi bị trúng ----"

Còn chưa hết lời, Hur Không Thú như nhận thấy gì, ngữ điệu đột nhiên thay đổi: "Đờ mờ, Yêu Vương phá vỡ nhà giam Chín tâm trời ma chí bảo của Long tộc, hiện đã trốn ra ngoài rồi!"

Nam Tầm nhất thời tim không đau, đầu cũng không đau, sợ đến run rẩy hỏi: "Có người nói lúc Yêu Vương bị giam ở đó bị tộc Long thú hành hạ rất thảm. Tiểu Bát, có cách nào thấy tình huống của Yêu Vương bây giờ không?"

Ngữ khí Hur Không Thú có chút quái lạ: "Ngươi thật muốn nhìn?"

Nam Tầm gật đầu mãnh liệt, sau khi xem cũng có thể chuẩn bị tâm lý.

"Yêu Vương đang trên đường về tẩm cung, ta phát sóng trực tiếp cho ngươi ngay đây."

Hur Không Thú vừa dứt lời, Nam Tầm liền cảm thấy hai mắt nóng lên, sau đó nàng liền "xem" được tẩm cung Yêu Vương.

"Tại sao lại có một nữ nhân giống ta như đúc ngồi giữa tẩm cung?" Nam Tầm cả kinh, nhưng rất nhanh nàng đã hiểu.

Kết giới của Yêu Vương không phải người nào cũng có thể phá tan đi vào, vì vậy nữ nhân bên trong rất có thể là Hồng Trù, có điều không biết Hồng Trù dùng bí pháp gì khiến nàng ta giống nàng như đúc.

Nhưng chẳng lẽ Hồng Trù không biết Ma Vực đã trời đất xoay vần sao? Hay là nàng ta sợ ra ngoài tẩm cung không đi vào được nữa, hai tháng qua nàng ta chưa từng rời tẩm cung nên cũng không biết ngoài điện xảy ra chuyện gì?

Nam Tầm chưa kịp nghĩ sâu, bởi tẩm cung bỗng rung chuyển một trận, hur không bỗng văng vèo, một người đàn ông cao to mặc áo ào đen trực tiếp xuất hiện trong tẩm cung.

Nam Tầm bị giật mình.

Người đàn ông dù có mặc một thân áo bào đen cũng không che nổi vết thương đầy rẫy trên người hắn. Khắp mình hắn đầy máu me, đặc biệt là trên khuôn mặt vốn đẹp trai vô dục có vài vết roi sâu tận xương, máu thịt tràn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được xương trắng, lại thêm đôi mắt màu máu tàn ra thù hận khắc cốt kia, cả người như ác quỷ tắm áo mà ra.

"Túy Ly Huyền" trong tẩm cung bị dọa đến hoa dung thất sắc, lao đảo lùi lại mấy bước, nói có chút hoảng sợ: "Vương, vương ngài làm sao có thể biến thành bộ dạng này?"

Đôi mắt máu tràn đầy thù hận của Yêu Vương thẳng tắp nhìn chằm chằm 'Túy Ly Huyền', bỗng nhiên sau một khắc đã biến thành một đôi đồng tử dựng đứng màu máu!

Hắn đột nhiên há miệng, trên lợi lộ ra hai viên răng ngọc sắc bén, sau đó miệng càng ngoác càng lớn, không quá một lúc đã biến thành một đầu rắn khổng lồ!

Lưỡi rắn thật dài xèo một tiếng quấn "Túy Ly Huyền" vào miệng lớn như chậu máu, đầu người đẹp đi vào miệng rắn, tiếp theo là cơ thể, cuối cùng là hai chân mất một chiếc giày, hoàn toàn bị nuốt vào miệng rắn.

Tất cả xảy ra trong một hai giây ngắn ngủi.

Hình ảnh gián đoạn, Nam Tầm tỳ vào bàn bên cạnh, khom lưng, há mồm.

Nôn, nôn hết sức.

Lần đầu tiên tận mắt thấy hình ảnh Yêu Vương ăn thịt người, dạ dày Nam Tầm không ngừng quay cuồng, bữa cơm cách đây một đêm cũng bị nôn ra.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, bị ăn cũng không phải người" Hư Không Thú an ủi như thế.

Nam Tầm che lại dạ dày, muốn khóc không khóc được nói: "Hắn muốn ăn chính là ta, chính là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tầm Tầm, coi như tìm được người

Nam Tầm hối hận, nàng không nên bắt Tiểu Bát mở Thiên lý nhãn. Nàng rõ ràng đã chuẩn bị tốt tinh thần bị ăn, nhưng vừa tận mắt thấy Yêu Vương ăn thịt người, nàng tình nguyện tự dùng đao kết quả cho sớm ngày lên trời, cũng không muốn bị Yêu Vương nuốt vào bụng.

Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh.

Trắc yêu linh* ngoài nhà Túy Ly đột nhiên vang lên giữa bóng đêm tĩnh mịch.

*Trắc yêu linh = chuông cảm ứng yêu quái

Mọi người bị dọa tỉnh, các loại linh thú hí vang đầy sợ hãi.

"Không xong, có yêu thú lợi hại vừa xông vào -- " Không biết là trưởng lão nào hét lớn, ngay sau đó liền vang lên những tiếng bước chân giòn gang, những tiếng kêu hoảng loạn.

Nam Tầm bỗng thẳng lưng: "Đờ mờ Tiểu Bát! Đừng nói với ta là Yêu Vương tìm tới cửa. Không phải hắn đang ở tẩm cung Ma Vực sao?"

Hư Không Thú giải thích: "Có một loại Huyền kỹ gọi là thuận di, ý là trong chớp mắt có thể xé rách hư không đến bất kỳ nơi nào hắn muốn."

*thuận di: dịch chuyển tức thời

Nam Tầm...

Hư Không Thú nói xong câu đó thì không hề hé răng nữa, Nam Tầm đoán Yêu Vương đã đến rồi.

Trong nháy mắt, đầu nàng xẹt qua vô số hình ảnh, cuối cùng dừng lại ở cảnh tượng "Túy Ly Huyền" bị hắn ăn tươi nuốt sống.

Hai chân nặng như chì, thực sự là muốn động cũng không động được.

Vậy là nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn phía trước, chớp đôi mắt to đen láy ngậm đầy nước...

Bị dọa.

Bóng đêm trước mắt nhẹ khuấy lên, một người mặc áo bào đen máu me be bét xuất hiện trước mặt Nam Tầm.

Môi mỏng hắn khẽ nhếch, dịu dàng nói với nàng: "Tầm Tầm, coi như tìm được nàng rồi."

Nước mắt Nam Tầm chảy càng dữ dội, nàng nhìn hắn, khẽ lắp bắp: "Huyết Minh... Rốt cuộc chàng đã tới."

Hai người chậm rãi đi về hướng người còn lại, thâm tình nhìn nhau chăm chú, sau đó cùng giang tay ra.

Một đôi tay run rẩy muốn đụng vào vết roi trên mặt đối phương, một phe khác lại trực tiếp bóp lấy cái cổ trắng nõn tinh tế.

Nam Tầm bị siết đến không nói được một câu, cổ họng bị chặn lại, chỉ cần đối phương lại dùng thêm chút sức, cái cổ này cũng sẽ cà rắc mà gãy.

"Tầm Tầm, bốn vương đối người không tốt sao? Vì sao phải phản bội bốn vương, hả?" Huyết Minh ghé sát bên tai nàng, giọng trầm thấp mang lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm muốn giải thích, nhưng cổ nàng sắp bị bóp vụn: "Minh.... Không có..... Phản bội....."

"Tầm Tầm, có nhớ bốn vương từng nói gì không? Nếu người không nghe lời, bốn vương sẽ ăn người từng miếng, từng miếng vào bụng." Huyết Minh ôn

nhu nói, bàn tay bóp cổ nàng chậm rãi buông ra.

Nam Tầm có thể thở dốc, ho khan kịch liệt, nhưng ngay khi người kia vừa buông tay mấy giây, hắn đột nhiên cúi đầu cắn lên bả vai nàng vô cùng tàn nhẫn, xé rớt một mảnh da thịt.

Nam Tầm đau đến nước mắt chảy ròng, nhưng vẫn cứ thế nhắm nhin không ho một tiếng.

Huyết Minh nhai miếng thịt trong miệng, môi mỏng bị máu nhuộm đậm, chói mắt đến cực điểm.

"Minh, ta chưa từng phản bội chàng, tại sao chàng không tin ta..." Nam Tầm khóc không ra tiếng, giọng tràn đầy oan ức.

Nàng oan ức thật sự, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, kết quả cái gì cũng bắt nàng gánh.

Huyết Minh há mồm, hai viên răng nọc sắc bén đâm thật sâu vào máu thịt chuẩn bị lại cắn một ngụm, nghe được nàng biện giải, hắn khinh thường xì một tiếng, lạnh giọng trào phúng: "Tầm Tầm, ngươi và ta cùng ở chung ngày ngày đêm đêm, kẻ có thể hạ vu độc cho ta đến thần không biết quỷ không hay chỉ có thể là tộc nhân Ngự thú ngươi. Vu độc này thật đúng là lợi hại a, có thể đông lại hơn nửa tu vi của bản vương. Bản vương bị nhốt trong nhà giam Chín tâm trời ma, ngày ngốc ở đó hai tháng có thừa, ngươi có biết hai tháng này bản vương bị hành hạ thế nào?"

Nói xong, giọng hắn đột nhiên trầm xuống: "Mà hết thảy, đều bái Túy Ly Huyền ngươi ban tặng!"

"Tầm Tầm, bản vương thật sự thích ngươi, nhưng ngươi lại tính kế bản vương, khó thoát cái chết. Bản vương nghĩ tới nghĩ lui, không bằng nuốt ngươi vào bụng, như vậy chúng ta có thể hợp hai làm một. Tầm Tầm, ngươi nói xem có được không?"

Cơ thể Nam Tầm không ngừng run khẽ, cảm giác suy yếu lúc trước lại vây đến, lúc này càng thêm mãnh liệt.

Nàng biết mình sắp bắt tinh, liền dùng một tay ra sức bóp cánh tay hắn, một tay khác nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, thờ hỏn hển giải thích: "Huyết Minh, ta không biết vì sao chàng trúng độc, càng không hề tiết lộ sơ đồ trận phòng ngự Ma Vực. Ta ngày ngày ở chung một chỗ với chàng, chưa từng bước khỏi tâm cung một bước, thì làm sao biết bố trận phòng ngự Ma Vực thế nào được? Minh, lúc biết chàng bị bắt ta rất lo cho chàng, thật sự rất lo cho chàng... Ta thật sợ chàng đã chết, thật sợ..."

Nói lời cuối cùng, nàng không nhìn được khóc rưng rức lên: "Ta không phải kỳ nữ hiền ngoan lầm liệt trong miệng nhân tộc, ta không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì... Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn chàng sống sót trở về, Minh, chàng tin ta, tin ta đi mà..."

Ánh mắt Huyết Minh nhìn nàng đầu tiên là trào phúng xem thường, tiếp theo hồ hững, cuối cùng hắn chậm rãi tròn to mắt, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ.

Nam Tầm cảm thấy vẻ mặt hắn rất kỳ quái, chẳng lẽ vừa nãy nàng diễn quá xuất sắc, Huyết Minh rốt cuộc tin tưởng nàng?

Đầu óc có chút trầm, có thứ chất lỏng chảy xuống từ miệng mũi, Nam Tầm ngẩn ra, không khỏi đưa tay lên sờ.

Máu.

Mũi và miệng nàng đều đang chảy máu.

Tầm mắt dần dần nhòe đi, khóe mắt cũng chảy ra hai hàng huyết lệ.

"Ta, ta đây làm sao vậy?" Nam Tầm không hiểu hỏi.

"Huyết Minh, Huyết Minh, đầu ta thật choáng, mắt cũng không thấy rõ chàng nữa, ta mệt mỏi quá, rất muốn ngủ a..."

Bàn tay Nam Tầm nắm chặt vạt áo Huyết Minh không biết buông ra từ lúc nào, cơ thể cũng chầm chậm ngã xuống phía sau.

Huyết Minh đột nhiên duỗi tay bắt lấy eo nàng, hung hăng ôm nàng về trong ngực hắn, giọng nói mang theo tia sợ hãi chính hắn cũng không nhận ra được: "Tầm Tầm! Tầm Tầm..."

Huyết Minh ôm ngang Nam Tầm vừa muốn rời đi, đã thấy ánh lửa sáng rực ngoài sân.

Khứu giác nhạy bén của linh thú đánh hơi được mùi vị đại yêu, dẫn tộc nhân Túy Ly vây quanh chỗ sân này.

Mọi người chỉ nghĩ là tướng lĩnh yêu thú Ma Vực nào đó, không nghĩ được lại là Yêu Vương!

"Yêu Vương không phải bị nhốt tại nhà giam Chín tâm trời ma của đại nhân Thanh Long sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây!" Trưởng lão cầm đầu vừa hải vừa sợ.

Phải biết nhà giam Chín tâm trời ma này được đúc bằng xương rồng và gân rồng đã ngoài hai trăm ngàn năm, còn dùng Thiên Hỏa cực kỳ hiếm thấy chế tác, đúc ra lại đánh thêm mấy đạo cấm chế Thượng cổ, chính là bảo khí Thánh giai Long tộc! Yêu Vương liền chạy thoát dễ dàng như vậy?

"Huyền Nhi!" Trong đám người có một phụ nhân xinh đẹp kêu lên sợ hãi.

Người con gái trong ngực Yêu Vương sống chết không rõ, thất khiếu đổ máu, trên vai lại be bét máu thịt, máu tươi chảy ròng ròng nhiễm đỏ quần áo trắng, xem ra vô cùng thê thảm.

"Đồ nghiệt súc! Người làm gì con gái ta?" Gia chủ Túy Ly, Túy Ly Khánh Thạch biến sắc quát lớn.

Mẹ của Túy Ly Huyền nhìn thấy Túy Ly Huyền đã bị Yêu Vương ăn vài miếng, trực tiếp trợn trắng mắt ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ai ya, kỹ thuật diễn không tồi nha

Huyết Minh vốn muốn dùng một ngọn đuốc thiêu hết tòa phủ đệ Túy Ly đến không còn một mống, nhưng hắn nhìn thấy gã đàn ông trung niên vẻ ngoài giống mấy phần người con gái trong ngực mình liền hạ thủ lưu tình, bàn tay vung lên, một trận khói đen đánh tới mấy lão già cầm đầu kia.

Khói đen bao vây không mời lửa tự cháy, mấy lão rít gào không ngừng.

Mọi người vội vã dập lửa, lại trong lúc lơ đãng, Yêu Vương máu me đầy mình đã mang thiếu nữ sống chết không rõ rời đi.

"Gia chủ! Mấy vị trưởng lão đã, đã..." Một người bi thống kêu lên.

Mọi người phần hạn gần chết nhìn đồng tro đen trước mắt, mấy vị trưởng lão đã bị khói đen của Yêu Vương trực tiếp thiêu thành tro tàn!

Cha Túy Ly Huyền Túy Ly Khánh Thạch siết chặt nắm đấm, gằn từng chữ: "Yêu Vương giết hại con gái ta, còn đốt chết năm vị trưởng lão tộc Túy Ly ta, thù này không báo, ta thẹn với liệt tổ liệt tông! Càng thẹn với tất cả tộc nhân Ngự thú! Từ đây Yêu Vương chính là kẻ thù không đội trời chung của tộc nhân Ngự thú, ta Túy Ly Khánh Thạch không tiếc bất kì giá nào cũng phải diệt trừ con nghiệt súc này!"

Khi Nam Tầm tỉnh lại, nàng đang nằm trong ngực Yêu Vương.

Đôi huyết đồng của người kia không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, mỗi thủ thấu xương hận không thể nuốt nàng vào bụng đã tiêu tan không thấy, thay vào đó là tình yêu nồng nặc nóng rực như dung nham cùng với nỗi hối hận nồng đậm.

Nam Tầm chậm rãi giơ tay lên đụng vào vết thương tràn cả máu thịt trên mặt hắn, có chút đau lòng nói: "Mấy ngày không gặp chàng, chàng liền biến thành đáng vẻ chẳng ra người chẳng ra quỷ này. Nhưng không sao cả, trong mắt ta, chàng vẫn đẹp tựa lần đầu chúng ta gặp gỡ."

Giọng nàng rất nhẹ, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngủ thiếp đi, nhưng khóe miệng hơi cong khiến gò má tái nhợt gầy gò bỗng có thêm chút sức sống.

Huyết Minh cũng kéo khóe môi: "Là ta đã quên, Tầm Tầm thích nhất khuôn mặt của ta, ta không nên mang đáng vẻ quỷ quái này dọa nàng."

Nói xong, bàn tay hắn tích tụ một đám khói đen che lên mặt, chờ khói đen tan đi, khuôn mặt tràn đầy vết thương lại trở nên đẹp trai như yêu thần.

Nam Tầm khẽ cười, dùng đầu ngón tay đâm mặt hắn: "Chàng a, ta chưa có chê chàng, chàng nên xử lý vết thương trên người trước đi."

"Được, đều nghe nàng." Huyết Minh nói, giọng nói dịu dàng hiếm thấy.

Hắn làm lành toàn bộ vết thương trên người, chỉ là miệng thương nơi ngực dường như có hơi sâu, thời gian chữa trị lâu hơn chút.

Nam Tầm liền nhận ra được là lạ, lập tức kéo mở áo hắn, thấy được một hố máu gai mắt ở đó.

"Huyết Minh, nơi này là đan điền, chẳng lẽ bọn họ móc... Thủ đan của chàng?" Nam Tầm đau lòng rơi xuống hai hàng nước mắt, nhìn không được vuốt ve hố máu đó: "Bọn họ làm sao có thể, làm sao có thể..."

Huyết Minh sờ đầu nàng, nhẹ hôn trên chóp mũi không chút sắc máu của nàng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm đừng lo lắng. Mặc dù trong người bốn vương có vu độc, bọn chúng cũng đừng hòng làm bốn vương trọng thương. Thủ đan bốn vương không có thất lạc, chỉ là tạm thời đặt ở nơi khác."

Hơi ngừng lại, ánh mắt của hắn thâm trầm nhìn chăm chăm Nam Tầm: "Tầm Tầm, nàng có biết nàng trúng vu độc, mà thời gian đã lâu?"

Nam Tầm kinh ngạc trợn to mắt: "Minh, chàng nói gì? Ta trúng vu độc ư? Ta trúng vu độc lúc nào chứ?"

Huyết Minh nhẹ nhàng vỗ về cái cổ mảnh khảnh của nàng, nơi yếu ớt này hắn chỉ cần dùng chút lực là có thể bẻ gãy, nhưng người con gái trong ngực hắn không để ý chút nào, bại lộ hết thảy nhược điểm trí mạng của nàng trước mặt hắn.

Người con gái này a... Tại sao lại muốn trêu chọc hấn chứ, hấn sẽ không bỏ qua cho nàng, hấn chắc chắn sẽ không buông tha nàng, cả đời này nàng đừng hòng rời đi hấn.

"Minh, ta đang nói chuyện với chàng á, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm lắc lắc cánh tay hấn.

Huyết Minh nhìn nàng, động tác dịu dàng gạt mấy sợi tóc rối ra phía sau tai nàng, lạnh nhạt nói: "Ta vẫn một mực nghĩ, đến tận cùng nàng đã hạ vu độc cho ta khi nào, tuy rằng không nhớ nổi nhưng tóm lại người làm chuyện này là nàng. Vì vậy ta cho là nàng hận muốn ta đi chết, lúc ấy ta rất tức giận, tức giận đến nỗi muốn nuốt nàng vào bụng, như vậy nàng không bao giờ có thể gạt ta nữa. Nhưng khi phát hiện vu độc trong người nàng, ta mới hiểu được.... Tầm Tầm, trước khi nàng đến Ma Vực đã bị hạ một loại vu độc lợi hại, ta ngày đêm hoan hảo* cùng nàng, vu độc trên người nàng mới truyền cho ta."

*hoan hảo: làm chuyện ấy

Nói đến đoạn sau, đôi huyết đồng của Huyết Minh trào lên sát khí khát máu, quanh thân cũng quấn quanh khí hung ác tối tăm.

Nam Tầm nghe nói như thế, khẽ chửi đờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, ta muốn ngươi có ích lợi gì? Ta trúng vu độc quái đản gì ngươi cũng không biết!"

Hư Không Thú cười khan: "Bản thân thú tuy rằng thần thông quảng đại, nhưng cũng không phải toàn năng. Thầy thuốc nhà Túy Ly còn không tra được đây."

"Ngươi lại dám nói chuyện rồi hả?" Nam Tầm kinh ngạc.

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Yêu Vương bị thương thành cầu, ngay cả viên thú đan bá đạo kia cũng cho ngươi nuốt vào, bây giờ dù hấn có bốn con mắt bốn lỗ tai cũng không phát hiện được ta."

Nam Tầm ngẩn ra.

Huyết Minh cho nàng thú đan của hấn?

Tiểu Bát từ trước đến nay sợ Yêu Vương sợ muốn chết lại không sợ hấn, vậy hấn phải bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào?

Nam Tầm nhìn người trước mắt, bỗng hỏi: "Minh, vậy vu độc trên người chàng..."

Huyết Minh khẽ cười cười: "Tầm Tầm yên tâm, đã giải."

Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt khẽ biến, lập tức hỏi: "Thú đan thì sao, thú đan của chàng rốt cuộc ở nơi nào?"

Huyết Minh mím miệng, nói có vẻ không để tâm: "Cái này không cần Tầm Tầm lo lắng, nói chung ta sẽ không có chuyện gì."

Nam Tầm đột nhiên đỏ cả mặt, hỏi: "Có phải đặt trong người ta không, có đúng hay không? Chàng nói đi?"

Huyết Minh trầm mặc.

"Chàng lấy về đi, ta không cần! Ta không cần thú đan của chàng, chàng cho ta, chàng làm sao bây giờ? Rõ ràng chàng bị thương nặng như vậy... Ta không muốn, chàng lấy đi, chàng lấy nhanh đi..." Nam Tầm không ngừng lặp đi lặp lại câu này, thái độ quyết tuyệt, ánh mắt nhìn Huyết Minh tràn đầy đau lòng.

Hư Không Thú nhỏ giọng thì thầm một câu: "Kỹ thuật diễn tiến bộ nhanh như thần nha, sau này sẽ cho ngươi giải thưởng tân nữ diễn viên."

Về mặt đau lòng của Nam Tầm thiếu chút nữa vỡ tan, cũng may nhìn được.

Huyết Minh thu hết vào đáy mắt vẻ đau lòng trong mắt nàng, cánh tay ôm nàng bỗng siết chặt, cúi đầu xuống liền mạnh mẽ mút bờ môi nàng, tham lam đòi lấy không biết thỏa mãn.

"A.....a a a....." Nam Tầm dùng hết sức đẩy hấn ra, thật vất vả có thể thở dốc, vội quát khẽ một câu: "Nếu chàng không lấy lại thú đan, lần sau đừng hòng lên giường của ta!"

Cũng không biết câu này lấy lòng Yêu Vương nơi nào, càng làm hấn sung sướng cười trầm thấp, tiếng cười nặng nề khiến khoang ngực chấn động, truyền qua da thịt tới trong tai Nam Tầm, tâm tình cũng bị cảm nhiễm tốt hơn nhiều.

"Chàng cười cái gì, ta nói thật đấy!" Nam Tầm có chút xấu hổ.

Huyết Minh vừa cười vừa chán vỡ xiêm y của nàng, không nói hai lời liền ôm ngang nàng đến bên giường, sau đó xoay người đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mở khóa chín chín tám mươi một thức

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không chờ hần lại gần, Nam Tầm bỗng nổi giận đẩy hần ra: "Chàng không muốn sống nữa à? Vu độc trong người ta còn chưa giải đấy!"

Huyết Minh cười nói: "Vu độc trên người trên người ta đã trừ bỏ hết rồi, mà vu độc trong cơ thể Tầm Tầm đã có thú đan của ta khống chế, tạm thời sẽ không truyền tới trên người ta."

Nói xong, hần kiên định từng chút từng chút hợp hai làm một cùng nàng, bắt đầu lặp đi lặp lại nhấm nháp mỹ vị dưới thân.

Khi Nam * bải bần * Tầm mở mắt, đã không thấy bóng dáng người bên cạnh.

"Tiểu Bát, Yêu Vương đi đâu vậy?" Nam Tầm ngáp một cái hỏi.

Lão dâm xà khai trai lần nữa thật đáng sợ, nàng cảm thấy cơ thể của nàng đã không phải của nàng, toàn thân đau nhức vô lực.

Ngữ điệu của Hư Không Thú như bay lên: "Yêu Vương đi sửa trị những con yêu thú không an phận ở Ma Vực á~"

Nam Tầm cười ha ha: "Tâm tình tốt ha, Tiểu Bát?"

Hư Không Thú khả khả nói: "Chỉ một đêm hôm qua, giá trị ác niệm của Yêu Vương liền giảm từ 99 xuống còn 10, sao tâm tình ta có thể không tốt được chứ? Sức mạnh của tình yêu thật là lớn nha, là do ngươi đã khiến Yêu Vương một lần nữa nhận thấy thế giới này ngoại trừ giết giết giết ăn ăn còn có chuyện càng tốt đẹp hơn, ta tính 10 điểm giá trị ác niệm này chờ hần báo thù xong sẽ tiêu tan hết, mua ha ha..."

Nhưng Nam Tầm không cao hứng như nó, trầm mặc chốc lát, nàng bỗng hỏi: "Hần không còn thú đan mà có thể đánh thắng nhân tộc và Thanh Long cầm đầu Thần thú sao?"

Hư Không Thú thốt lên kinh ngạc: "Ngươi đang lo lắng cho Yêu Vương ư? Ngươi, ngươi ngươi ngươi... Không phải ngươi cũng yêu Yêu Vương rồi đấy chứ?"

Nam Tầm lườm một cái: "Ta vẫn nhớ rõ Yêu Vương cắn một miếng thịt trên vai ta đấy, cảm giác kia chưa xót thoải mái làm ta muốn chết đến nơi rồi."

Hư Không Thú ồ một tiếng.

Nam Tầm tiếp tục: "Ta càng nhớ rõ hình ảnh Yêu Vương nuốt sống Túy Ly Huyền giả kia, cảnh tượng quá tốt đẹp ta không dám nhìn, nhưng mỗi đêm nó đều phải xuất hiện trong mơ một lần, ha ha."

Hư Không Thú lại ồ một tiếng.

Nam Tầm hừ lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta là M*? Yêu một con dâm xà hờ chút sẽ ăn ta? Nếu không phải ta thông minh nhanh trí, kỹ thuật diễn hạng nhất, ta đã sớm bị biến thái này nuốt sống rồi!"

*M: masochist □

Hư Không Thú: "Ai nha, không có là tốt rồi, ta không phải sợ ngươi sa vào mả. Ngươi phải biết tất cả những thứ này đối với ngươi mà nói đều là giả, mục tiêu của ngươi là trở lại thế giới của ngươi, đừng quên sơ tâm ơ ~"

Nam Tầm nhìn viên dạ minh châu khảm trên tường, đôi mắt đen nhánh bị ánh sáng mờ ảo phản chiếu đặc biệt sáng sủa.

Nàng vẫn rất tỉnh táo.

Có lẽ một lúc nào đó Huyết Minh đối nàng tốt nhất, nàng cũng từng rung động trong nháy mắt, nhưng xưa nay nàng luôn là một kẻ vô tình lý trí đến gần như lạnh nhạt, vẫn luôn nhớ rõ mục đích của chính mình.

Lại nói, nếu không phải nàng may mắn, EQ cao, nàng con mẹ nó thật sự đã bị Huyết Minh ăn rồi! Là thật không phải giả.

Yêu Vương mỗi ngày sẽ biến mất trong chốc lát, thời gian còn lại thì ở tắm cung, không biết xấu hổ mà đè nặng Nam Tầm lăn lộn lộn.

Vừa bắt đầu chỉ là đơn thuần đè ép, sau đó không biết Yêu Vương được ai chỉ điểm thế nhưng đột nhiên thông suốt, thay đổi vô số chiến trường, trên bàn trang điểm, trên bàn đá, trên sàn nhà, thậm chí trên tường.

Tư thế cũng giải khóa chín chín tám mươi một thức tùy theo sân, chơi đến vui vẻ vô cùng.

Nam Tầm rất muốn mắng người, nhưng mỗi lần ngay cả sức lực mắng người nàng cũng không còn.

"Tầm Tầm, ta đã cho người đưa chiến thư đến nhân tộc và tộc thần thú, ước định một trận chiến mười năm sau, đến lúc đó mặc kệ kết quả thế nào, hai bên sẽ ngừng khai chiến vạn năm, bảo đảm đại lục Ngân Xuyên vạn năm hòa bình." Bàn tay Huyết Minh hạnh kiểm xấu vuốt ve nơi thịt mềm bên hông Nam Tầm, theo động tác lưu manh như vậy là khẩu khí vô cùng đứng đắn.

Nam Tầm ưỡ ỏi ừ một tiếng, giờ ngón tay mềm nhũn chỉ lồng ngực mình, nói: "Minh, vu độc trên người ta đã không còn nữa, chàng thu hồi thú đan đi thôi."

Huyết Minh yêu thương đuổi lười rần liếm bờ môi nàng, trong mắt mang cười: "Tầm Tầm có biết thiên hạ này có bao nhiêu kẻ muốn lấy thú đan của ta, thứ người khác luôn mơ tưởng sao nàng luôn khinh thường như thế?"

Đối với lười rần làm loạn trên mặt nàng, Nam Tầm thấy nhiều đã không cảm giác quái lạ nữa, nghe vậy trả lời khá nghiêm túc một câu: "Ta chỉ không muốn chàng có chuyện, thời gian mười năm đối với chàng như trong nháy mắt, chàng phải nắm chặt thời gian khôi phục thực lực mới được."

Nói xong lời này Nam Tầm quay ra nói với Tiểu Bát: "Ta cảm giác mình thật cận bã nha, các loại lời âu yếm đều có thể hạ bút thành văn, tuy nhiên cũng phải nhờ "tình thoại bảo điển" Tiểu Bát người tặng cho ta."

Cũng không biết có phải gần đây Yêu Vương khôi phục không sai biệt lắm, số lần Tiểu Bát đáp lời càng ngày càng ít, lần này không đáp lại nữa.

Lời âu yếm của Nam Tầm quả nhiên khiến Huyết Minh động lòng, hần nhéo mũi Nam Tầm, cung chiều trong ánh mắt như muốn tràn ra: "Được, đều nghe Tầm Tầm, ta sẽ mau chóng kết thúc tất cả những chuyện này. Không phải nàng nói muốn đi du sơn ngoạn thủy sao? Chờ trận đại chiến này kết thúc, ta sẽ đi cùng nàng."

Nam Tầm vui vẻ vòng lấy cổ hân: "Đây là chàng tự nói đấy."

Nói xong liền chủ động hôn lên môi hân, nói dứt quãng: "Mau tới lấy thú đan."

Huyết Minh cười ra tiếng, lưỡi dài treu đùa một trận, mới vuron vào cơ thể nàng lấy ra viên thú đan màu máu.

Mười năm ở Ma Vực thấm thoát thoi đưa. Mười năm này, Huyết Minh và Nam Tầm sống như đôi vợ chồng già, Nam Tầm mỗi ngày sẽ nấu cơm chờ Huyết Minh, Huyết Minh ban ngày xử lý xong chính vụ sẽ chạy về ăn cơm cùng nàng.

Dù là ai cũng không nghĩ đến, Huyết Minh đã từng là một con yêu thú khát máu thích ăn thịt sống uống máu tươi nay đã biết thuần thực cầm đũa, gắp một đồng rau xanh vào trong bát Nam Tầm, về mặt cung chiều nói: "Suốt ngày ăn thịt làm sao được, mau ăn chút rau cải đi."

Nam Tầm không thịt không vui, vừa nhìn thấy một đồng rau trong bát lập tức biến sắc, hừ hừ một tiếng, gắp một đũa củ cải thái sợi vào bát Huyết Minh, cười đến mặt mày cong cong: "Minh, ăn nhiều củ rốt có lợi cho cơ thể nha."

Thuận lợi nhìn thấy mặt Huyết Minh đổi sắc, Nam Tầm cười ha hả.

Trong lúc vô tình nàng phát hiện Huyết Minh cực kì căm ghét ăn củ rốt, thực ra loại rau củ này cũng không tính là củ rốt, chỉ là vị và màu sắc rất giống củ rốt, nàng coi nó như củ rốt.

Một khi Huyết Minh bắt nạt Nam Tầm, Nam Tầm liền làm củ rốt ăn. Mấy ngày nay bị người nọ chơi đùa quá mức, trong lòng nàng khó chịu, gần như ngày ngày đều làm một bàn toàn củ rốt thái sợi.

Tuy Huyết Minh biến sắc, nhưng vẫn nghe lời ăn hết củ rốt Nam Tầm gắp cho hân, sau đó nghiêm mặt nhìn nàng: "Được rồi, nàng cũng mau ăn hết rau trong bát đi, không được chừa một cọng."

Nam Tầm chỉ có thể mang về mặt đau khổ ăn củ cải xanh.

Đội hai người đã no nê, không biết cùng nghĩ đến cái gì, cùng nhau im lặng.

"Minh, ba ngày nữa chính là ngày đại chiến." Nam Tầm mở miệng nói.

Huyết Minh ừ một tiếng: "Nàng yên tâm, ta sẽ không sao cả. Đợi cho trận chiến này kết thúc, mặc kệ kết quả thế nào, hai phe phải tuân thủ ước định đình chiến vạn năm."

Nam Tầm đưa tay đan mười ngón tay cùng hân: "Chàng nhất định phải trở về bình an, chàng hứa với ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: XO, mỹ nam hóa rắn

"Được, ta hứa nhất định sẽ không rút cọng lông nào về gấp nàng." Huyết Minh cười nhạt nói.

Nói xong, Huyết Minh bỗng biến ra một vòng tay xâu từ chuỗi hạt châu đỏ như máu, sau đó đeo lên cổ tay nàng, trầm giọng dặn dò: "Vòng tay này làm từ vảy cứng rắn nhất trên người ta, trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tháo xuống. Nếu nàng gặp chuyện gì, cứ lắc nó rồi kêu tên ta ba tiếng, dù xảy ra chuyện gì ta cũng lập tức chạy đến tìm nàng."

Nam Tầm tò mò nhìn vòng tay chăm chú, lung lay mấy cái, sau đó kêu Huyết Minh ba tiếng, cười híp mắt hỏi: "Là như vậy sao?"

Huyết Minh bóp nhẹ mũi nàng, môi mỏng cong lên: "Đúng, chính là như vậy."

Đội Huyết Minh rời đi, Nam Tầm lười biếng ngáp dài: "Tiểu Bát, mười năm nay ta chưa từng ra cổng một bước, sắp quên mặt trời ngoài kia ra sao rồi."

Ôi, nàng đây có tính là bị bao nuôi?

Năm nó nàng bị Yêu Vương dùng cổ kiệu trắng khênh về Ma Vực, chưa từng báỉ thiên địa nên không được coi là vợ hán, mà nàng cứ như tình nhân Yêu Vương nuôi, cả ngày giấu giấu diếm diếm.

Nam Tầm ngây ngốc ở Ma Vực lâu như vậy, yêu thú gặp qua diện mạo của nàng cũng không có mấy.

Còn về cổ kiệu màu trắng, Nam Tầm từng hỏi Huyết Minh lý do, kẻ này mặt vô tội nói, vì hán cảm thấy màu trắng rất hợp nàng nên cố ý sai người nhất định phải làm cổ kiệu trắng, còn dùng tơ tằm tuyết vạn năm.

Nam Tầm nghe xong dở khóc dở cười.

Hư Không Thú cũng ngáp theo nói: "Mỗi ngày xem các người tình tứ sắp lóe mù mắt ta rồi. Tin tức tốt đây, giá trị Yêu Vương chỉ còn 5 điểm."

Nam Tầm chống cằm hỏi: "Chờ ta tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, có phải ta sẽ phải lập tức rời khỏi thế giới này?"

Hư Không Thú nói: "Là như vậy không sai, cho người nhiều lắm hai ba ngày dừng lại."

Nam Tầm đột nhiên im lặng không nói gì nữa.

Trận chiến này nhất định quy mô chưa từng có. Vì tránh gây họa tới dân chúng vô tội và sinh linh bốn bề, yêu thú cùng nhân tộc và Thần thú định địa điểm chiến tranh ở một mảnh cánh đồng hoang vu, cánh đồng hoang này chiếm diện tích mấy trăm dặm, cho dù là Đại năng giả Đế giai đối chiến, kích thước chiến trường cũng coi như đủ.

Buổi tối trước ngày khai chiến, Huyết Minh theo thường lệ ôm Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm rằm rì dưới thân hán, nàng lại chẳng muốn động, toàn bộ tùy đối phương dẫn dắt.

Thời điểm đang áp chảo bánh nướng hăng say, Huyết Minh bỗng hôn vành tai nàng, giọng ôn hòa nói gì đó.

Đầu óc Nam Tầm đang quay mòng đây, không nghe rõ hán nói gì, chỉ cho là hán vừa nói lời âu yếm, liền mơ màng ừ một tiếng.

Trong phút chốc, đôi huyệt đồng của Huyết Minh sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Nam Tầm thấy mà sợ hãi, yếu ớt hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, hình như vừa nãy ta vừa đáp ứng chuyện gì đó không nên đáp ứng."

Hư Không Thú đương nhiên không trả lời nàng.

Có điều Nam Tầm loáng thoáng nghe được Tiểu Bát cười trên sự đau khổ của người khác, trong lòng càng run rẩy.

Bỗng nhiên một khắc đó, con người của Nam Tầm đột ngột co rút lại, trái tim như muốn păng một tiếng nổ tung.

Yêu Vương một giây trước còn là mỹ nam tuyệt sắc, trong nháy mắt đã biến ra thú thể hoàn chỉnh -- Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà!

Nam Tầm bị sợ choáng váng, ánh mắt ngây ngốc nhìn đầu rắn khổng lồ trên đỉnh đầu, thân rắn màu đỏ thô to quấn quanh cơ thể trần truồng của nàng một vòng lại một vòng chỉ chừa cổ và đầu, hai chân trước như móng rồng chống hai bên nàng, đôi cánh đỏ đậm to lớn che đầy một người một thú bên trong.

Cái lưỡi rắn màu hồng liếm liếm khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm, đôi huyệt đồng như xích diễm trùng trùng nhìn nàng.

Nam Tầm đã sớm thấm roi lệ đầy mặt, nhưng mặt ngoài không tỏ vẻ chút nào, một lần nữa an ủi trái tim cuồng dại trong lồng ngực, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy đầu rắn kia, hơi ngửa đầu hôn lên miệng rắn.

.....

Ngày hôm sau, Yêu Vương đã lao tới chiến trường, Nam Tầm chôn mặt trong gối không muốn gặp người.

Hư Không Thú ho nhẹ: "Ngoan, ác mộng tối qua đã đi rồi, giá trị ác niệm của Yêu Vương chỉ còn 1 điểm nha, chúng ta rất nhanh có thể rời khỏi thế giới quái đản này ~"

Nam Tầm nhắc đầu lên, con mắt đỏ ngầu: "Tiểu Bát, ta có thể tin ngươi sao?"

"Đương, đương nhiên! Ngươi không tin ta còn có thể tin ai?"

Trận đại chiến nhân thú này chưa ngoài ba năm là chưa thể kết thúc. Có Nam Tầm nhắc nhở, lần này Huyết Minh không lại bỏ đói Nam Tầm, trực tiếp tặng nàng một nhần trừ vật có thể chứa cả đồ sống. Đây chính là bảo khí Đế giai, trâu bò không thể tả, Nam Tầm đeo lên liền yêu thích không muốn tháo ra.

Trong nhần trừ vật nuôi không ít linh thảo linh quả linh thú, Nam Tầm đói bụng có thể lôi một con linh thú ra nướng ăn, hoặc hái chút rau ăn.

Nam Tầm ăn no liền ngủ, ngủ no liền ăn, cuộc sống trôi qua không khác gì sâu gạo.

Cuộc sống như thế chẳng mấy chốc đã qua năm tháng, Nam Tầm nhéo hông mình, hơi thương cảm nói: "Tiểu Bát, ngươi có thấy ta mập lên một chút hay không?"

Hư Không Thú xì một tiếng: "Cả ngày ăn không ngồi rồi, chỉ mập một chút mà không phải hai chút là ngươi nên vui mừng khôn xiết rồi."

Nam Tầm than thở: "Không phải vậy thì ta còn có thể làm gì? Mấy cuốn sách Huyết Minh tìm cho ta, ta đã xem xong rồi."

"Nếu không, ta phát sóng trực tiếp cho ngươi Yêu Vương đại chiến với nhân tộc, thần thú?" Hư Không Thú chột đẻ nghi.

Nam Tầm hơi do dự: "Có phải rất đẫm máu hay không?"

Hư Không Thú liền nói: "Ngay cả cảnh Yêu Vương ăn thịt người ngươi cũng thấy, còn sợ càng máu me?"

Nam Tầm ngẫm lại cũng đúng, liền đồng ý.

Bởi sớm chuẩn bị tâm lý, Nam Tầm nhìn tới cảnh tượng cụt tay gãy chân cũng có thể mặt bình tĩnh xem tiếp.

"Ờo mờ Tiểu Bát! Ngươi mau nhìn, giữa chiến trường có một con rồng dài màu xanh thật đẹp thật uy vũ! Lẽ nào đây chính là Thanh Long đứng đầu Thần thú trong miệng mọi người?" Nam Tầm kích động nói.

"Còn có nơi đó, ngươi nhìn kia, mấy con rắn đen mọc cánh kia có phải Thần thú Đằng Xà?" Nam Tầm vội vã chỉ về một nơi khác.

Trước đây không lâu Nam Tầm mới thấy qua thú thể của Huyết Minh nên liếc qua cũng biết thứ kia là Đằng Xà.

So sánh với nhau, thú thể của Huyết Minh Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà chẳng qua là có thêm bốn cái móng đỏ như móng rồng, vây quanh thân càng sắc bén, gai nhọn trên lưng càng sắc nhọn dọa người, màu sắc cũng không đen như mực mà đỏ đậm như máu, ngoài ra cũng chẳng khác nhau nhiều.

Theo lý thuyết, Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà tuy là Đằng Xà biến dị, tính cách hơi khát máu, nhưng không thể phủ nhận một điều, trên người hắn cũng chảy huyết mạch Đằng Xà, hắn đã từng là tộc nhân Thần thú Đằng Xà.

Nhưng những Đằng Xà này vì sao lạnh lùng vô tình như vậy, nhất định phải gài Huyết Minh vào chỗ chết?

Huyết Minh từng nói, khi bé hắn sinh ra không giống anh chị em, nhận hết mọi loại bất nạt. Hắn vẫn nhìn thiên tính khát máu trong xương, yên lặng mà thừa nhận tất cả, chưa từng đáp trả, nhưng dù có thế, hắn cũng không thích không được tán thành.

Mãi đến một lần, hắn thực sự không nhịn được ăn sống một con lợn hoang da hồng có răng nanh.

Cách hắn ăn quá đẫm máu, hắn trực tiếp đâm móng vuốt vào trong bụng con lợn này, lôi hết nội tạng của nó bắt đầu gặm, ăn đến máu me đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Kinh sợ, Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà

Một màn đẫm máu này trùng hợp bị anh cùng cha khác mẹ của Huyết Minh nhìn thấy, lúc đó Đổng Xà vẫn tuổi nhỏ đã bị Huyết Minh dọa sợ rồi, nhưng hấn nhần nhin nổi sợ hãi bày ra một mưu lớn.

Hắn đánh ngất một ấu tể* Đổng Xà vừa bị yêu thú làm trọng thương rồi mang tới địa bàn săn mồi của Huyết Minh, sau đó làm thuật pháp che mắt lên ấu tể.

*ấu tể: động vật còn nhỏ hoặc mới sinh

Lúc này Huyết Minh thấy không phải một ấu tể Đổng Xà, mà là một con lợn hoang da hồng, hấn cắn từng miếng con lợn hoang da hồng này vào bụng.

Hắn không biết tất cả những chuyện này đều do anh cùng cha khác mẹ bày ra, hấn tàn nhẫn ăn đồng tộc của mình, hơn nữa còn là một ấu tể bị thương.

Tất cả bị các trưởng lão tộc Đổng Xà tận mắt nhìn thấy, bị sự khát máu tàn nhẫn của hấn dọa đến.

Huyết Minh đã từng giải thích, chỉ là bất kể hấn giải thích thế nào, những Đổng Xà kia cũng không chịu tin, chúng chỉ tin tưởng đôi mắt mình nhìn thấy, ngay cả cha mẹ ruột của Huyết Minh cũng thấy sợ hấn tàn bạo, lấy hấn làm hổ thẹn.

Huyết Minh cứ như vậy vị tử hình tại chỗ, không một ai tin hấn, tất cả mọi người đều muốn hấn chết.

Vì hòa vào tộc nhân, hấn cố nén thiên tính khát máu, quay đầu nhìn lại thứ gì cũng không đạt được, vậy là hấn hắc hóa, đánh đổi nửa mạng sống trốn ra tộc Đổng Xà, từ đây bắt đầu bất chấp tất cả tự do phóng thích thiên tính của mình, muốn ăn linh thú gì cứ há mồm mà nuốt, cách ăn muốn bao nhiêu tàn bạo có bấy nhiêu tàn bạo.

Hấn không ngừng cắn nuốt, năng lực càng ngày càng cường đại, sau lại ăn tươi nuốt sống Yêu Vương tiền nhiệm rồi trở thành Yêu Vương mới, tiếp tục tự do tùy tính.

Cứ như vậy, hung danh Tử Trảo Xích Huyết Đổng Xà truyền xa, nhân tộc và Thần thú nghe đến thì biến sắc, tộc Đổng Xà coi hấn làm hổ thẹn, vì diệt trừ tên bại hoại này thậm chí hợp tác cùng đối thủ một mất một còn- tộc Long Thú.

Lúc Huyết Minh nói tới những chuyện này, sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ, Nam Tầm lại đau lòng hấn.

Huyết Minh cũng từng là một đứa trẻ, cũng từng đơn thuần, chỉ tiếc ông trời nhất định phải biến hấn thành một con hung thần chỉ thú khát máu.

Nam Tầm nghĩ tới đây, lập tức chẳng còn hảo cảm với những con Đổng Xà giữa chiến trường kia, ngay cả Thanh Long uy vũ nàng cũng cảm thấy khinh thường.

"Tiểu Bát, ngươi có thấy Huyết Minh không? Sao ta lại không thấy hấn?" Nam Tầm hỏi.

"Cái điểm đen nhỏ kia không phải hấn sao." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm híp mắt xem xét hồi lâu, mới nhìn thấy một điểm đen nhỏ trên đầu một con Hắc Cự Mãng hai đuôi, con cự mãnh này vốn màu đen, mà hấn cũng mặc một thân áo bào đen, thực sự khó có thể nhận ra.

Nam Tầm nhìn tới Huyết Minh, ánh mắt vẫn luôn dõi theo hấn, nhìn hấn đứng trên hắc mãng phóng đại chiêu, khói đen xích huyết lợi hại bị hấn tùy tay vung lên liên quần thẳng về hướng mục tiêu, thiêu đến cả thần thú cả Đại năng Đế giai nhân tộc kêu thảm thiết không ngớt, rất nhanh đã hóa thành đồng tro tàn.

"Biến thái nhà ta thật lợi hại quá a...." Nam Tầm cảm thán.

Mất thấy Thanh Long dẫn dắt vài con tạp long* ập tới từ chính diện, mà mấy con Đổng Xà vây lại từ phía sau, Nam Tầm hít thở căng thẳng, bực tức nói: "Cây nhiều đánh ít, quá không biết xấu hổ!"

*tạp long: rồng không chính thống, sinh ra do Thanh Long tạp giao.

Hư Không Thú nói: "Đừng nóng vội, biến thái nhà ngươi có khả năng lắm, chờ xem đi."

Từ từ, biến thái thì biến thái, nó còn thêm hai chữ "nhà ngươi" vào làm gì?

Ngay lúc Hư Không Thú vừa dứt lời, điểm đen trên đầu hắc mãng bay xèo ra ngoài.

Một luồng khói đen nồng nặc nhanh chóng hội tụ xung quanh điểm đen, hình thành một đám mây đen lớn.

Thời khắc này, hết thảy yêu thú, nhân tộc cùng thần thú đang ác chiến đều dừng lại, đồng loạt nhìn trân trân về đám mây đen lớn này, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi hoặc kiêng kỵ.

Nam Tầm cũng tròn to mắt nhìn phía này.

Chờ mây đen tản đi, một quái vật khổng lồ che kín bầu trời hiện hình.

Thấy rõ dáng vẻ quái vật khổng lồ, miệng Nam Tầm ngoác thành chữ O. Thân thú của Yêu Vương lần trước nàng nhìn thấy quả thật nhỏ hơn bây giờ gấp bội lần! Hơn nữa lúc đó ánh sáng tâm cung mập mờ, hai người lại đang làm chuyện đáng xấu hổ, cho nên nàng căn bản không nhìn kỹ thân thú Yêu Vương.

Nhưng hôm nay...

Hung thú này chỉ hiện ra thú thể đã khiến vạn vật sinh lòng sợ hãi muốn lui bước.

Đôi cánh xương xẩu to lớn giãn mở cơ hồ che đầy hơn nửa bầu trời. Trên thân rắn không lồ cứng rắn là vảy đỏ xích huyết rậm rạp phủ kín. Bốn trảo trước sau, đầu móng sắc nhọn. Trên đầu rắn, một đôi mắt rắn đỏ sẫm có hàn khí khát máu tràn ra. Dọc từ đỉnh đầu xuống sau lưng mọc lên hàng loạt gai sắc bén nhìn như bị cắm vô vàn mũi dao nhỏ máu. Cái miệng lớn như chậu máu há ra, có thể thấy được đôi răng nọc lóc ánh bạc dọa người!

Nam Tầm sờ lồng ngực mình, trái tim của nàng thật quá mạnh mẽ, trước đây không lâu còn ôm ấp hôn hít với con hung thú như thế.

Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà hiện ra thú thân đơn giản thô bạo, trong nháy mắt đã nuốt hết một đám Đại năng giả nhân tộc, những Đại năng giả kia đều là những kẻ phấn khởi chiến đấu mở đường trên tiền tuyến, trình độ ít nhất cũng là Hoàng cấp trở lên, vậy mà ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có liền bị Yêu Vương nuốt sống.

Nam Tầm rung mình.

Tuy rằng nàng đã xem qua cảnh Huyết Minh ăn thịt người, nhưng hôm nay vẫn có chút... Những người này vẫn đang sống sờ sờ a, trong chớp mắt đã tiến vào bụng Yêu Vương.

"Không xem được không cần miễn cưỡng." Hư Không Thú hiểu ý nói, sau đó tắt đi phát sóng trực tiếp.

Nam Tầm khá tiếc, nhưng nghĩ đến những hình ảnh vừa nãy, vẫn ngoan ngoan tiếp thu ý kiến của Hư Không Thú.

Vừa chuẩn bị nằm xuống, Nam Tầm đột nhiên cảm giác được toàn bộ tâm cung chấn động.

"Là kết giới, có người động kết giới ngoài tâm cung." Về mặt Nam Tầm biến đổi.

Người và yêu thú bên ngoài muốn nàng chết nhiều lắm, bây giờ Yêu Vương lại đang ở chiến trường cánh đồng hoang, cách Ma Vực quá xa, kết giới này mặc dù có hãn không chế, thực lực lại không mạnh mẽ bị kịp lúc hãn ở Ma Vực. Nếu thật có nhân vật lợi hại nhất quyết muốn phá tan kết giới này, cũng không phải không thể.

Nam Tầm nghe tiếng rầm rầm, tim cũng nhảy theo thỉnh thỉnh.

"Đang phá kết giới là một con Đằng Xà, bên cạnh còn có vị biểu ca cầm thú của người." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm hơi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải những yêu thú một lời chưa nói liền ăn thịt người kia.

"Đúng rồi, còn có cha người nữa." Hư Không Thú do dự bổ sung.

Nam Tầm lập tức vui vẻ: "Ông ấy cho là ta bị Yêu Vương nhốt nên đến cứu ta?"

Hư Không Thú trầm mặc một hồi, trả lời: "Có lẽ vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí của nó có cái gì không đúng, nhưng lúc này chưa nghĩ nhiều.

Đã có cha già của nàng ở, Đằng Xà và biểu ca cầm thú hẳn sẽ không gây bất lợi cho nàng.

Những tiếng rầm rầm nghe khiến lòng người run sợ, nhưng những người bên ngoài kia còn đang không biết một mồi phá hư kết giới.

"Cha người dùng bí pháp nghịch thiên mượn lực, hơn nữa có một con Thần thú Đằng Xà, kết giới này sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ bị phá tan." Hư Không Thú nhắc nhở.

Cái gì? Nghịch thiên mượn lực?

Nam Tầm hồ hê: "Ông ấy điên rồi? Đây chính là một trong những loại cấm thuật phản phệ lợi hại nhất, ông ấy dám sử dụng bí thuật bậc này, cũng không sợ Thiên Đạo bắt dung!"

Nhưng nghe được bên ngoài tâm cung oàng một tiếng kịch liệt, sau một khắc cửa lớn tâm cung bị một chương vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bị chém một nhát đau phát khóc

Nam Tầm vừa liếc thấy cha hờ của nàng, trong lòng lo lắng chạy nhanh đến đón: "Cha, làm sao cha lại đến ---"

Chát!

Nam Tầm còn chưa dứt lời, Túy Ly Khánh Thạch đã tát vào mặt nàng làm nàng ngã lăn ra đất, khóe miệng chảy máu, mắt nổ đom đóm.

Nam Tầm ôm khuôn mặt bị đánh sưng, khó tin nhìn cha hờ, rít gào với Tiểu Bát: "Ta con mẹ nó lo ông ấy gặp chuyện, vậy mà ông ấy bay thẳng tới tát ta? Đây con mẹ nó là cha đẻ của Túy Ly Huyền sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Thật là."

Cha nàng Túy Ly Khánh Thạch chỉ vào nàng, tức giận mắng ra tiếng: "Con bất hiếu, bất hiếu a! Còn một cha người tưởng người chết thâm trong tay Yêu Vương, nhưng không nghĩ người cầu kết làm việc xấu cùng súc sinh kia! Toàn bộ tộc nhân Ngự thú đang ở ngoài kia chống lại Yêu Vương, người lại sống nhón nhơ trong tấm cung của hân! Nếu không có đại nhân Hắc Trạch nhìn thấy tận mắt, cha còn không dám tin tưởng, người người... người thật thẹn với người nhà Túy Ly!"

Gã đàn ông mặc áo màu xanh đen bên cạnh duy trì vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Gia chủ Túy Ly, những lời răn dạy để sau hãy nói, bây giờ chính sự quan trọng."

"Đúng vậy, dưỡng. Chúng ta nên nghe đại nhân Hắc Trạch làm chính sự trước đi, ta tin biểu muội chỉ bị ma quỷ ám ảnh nhất thời, trở về khuyên nhủ là có thể hồi cải làm lại từ đầu." Tàn Nhạc Hiền theo sau phụ họa.

Nam Tầm nghe ba người này, trực giác có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Nàng không muốn rời đi nơi này, nhưng trước mặt ba người này, nàng căn bản vô lực phản kháng.

Nam Tầm bị cha hờ đánh ngất rồi vác đi.

Vào thời khắc kết giới ngoài tầm cung bị phá vỡ, đồng tử dựng đứng của Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà giữa chiến trường chợt co rút lại, bắn huyết quang bốn phía. Hân muốn trở về tầm cung, không ngờ bị mấy con rồng thổi và Đằng Xà cuốn lấy không thể phân tâm chút nào. Thanh Long còn thừa lúc hân thất thần mà phá một miệng máu trên lưng hân, bây giờ hân muốn xé rách hư không rời chiến trường đơn giản là chuyện xa vời.

Huyết Minh nôn nóng không thôi, cuối cùng càng lúc càng giết chóc tàn bạo.

Nam Tầm vừa tỉnh lại đã thấy vài người đứng xung quanh: cha nàng, mẹ nàng, biểu ca cảm thú, còn có vị kia gọi Đằng Xà Hắc Trạch.

Mẹ nàng vừa kéo tay nàng vừa khóc không ngừng: "Huyền Nhi, tại sao con có thể làm chuyện hồ đồ này? Yêu Vương là ai chứ, hân ăn thịt người, khát máu tàn bạo, mười năm trước còn giết mấy vị trưởng lão tộc ta! Con làm sao có thể bị hân đầu độc? Lẽ nào con đã quên mình là tộc nhân Ngự Thú, là con gái gia chủ Túy Ly!"

Nam Tầm biết cha mẹ hờ của nàng thật thương nàng, nhưng nghe xong những lời này trái tim của nàng lại rét lạnh.

Lúc trước họ đưa nàng đi Ma Vực hòa thân, có từng vì nàng mà cân nhắc nhiều như vậy? Lẽ nào vì đại nghĩa chôn xác trong bụng Yêu Vương mới là chết có tôn nghiêm, mà bây giờ nàng sống thật tốt là sai rồi?

Nàng tự nhận chưa làm bất cứ việc gì đáng xin lỗi nhân tộc, chẳng qua chỉ "yêu" phải Yêu Vương mà thôi, chẳng lẽ cứ như vậy bị thế nhân bắt dung?

Nam Tầm bỗng cười giễu cợt, giương mắt nhìn cha mẹ hờ của nàng, nhẹ giọng nói: "Cha và mẹ có biết năm đó mấy vị trưởng lão hạ vu độc cho con? Từ giờ khắc tuyên con đi hòa thân, con chỉ là quân cờ tên gọi hy sinh vì đại nghĩa của họ thôi, trong mắt họ con đã sớm là người chết."

Túy Ly Khánh Thạch nghe nói vậy, ánh mắt lấp lóe chút xấu hổ: "Huyền Nhi, chuyện đó sau này cha mới biết. Có thể mấy vị trưởng lão hồ thẹn với con, nhưng nhiều năm qua họ cúc cung tận tụy vì nhà Túy Ly, tất cả quyết đoán cũng vì gia tộc này, cũng vì muôn dân trăm họ khắp thiên hạ. Yêu Vương một ngày chưa bị diệt, thiên hạ khó được thái bình."

Nam Tầm hơi nhếch miệng rừ rừ: "Vi vậy nên con đáng chết sao?"

Túy Ly Khánh Thạch tái xanh mặt: "Đừng nói nữa! Người ở bên Yêu Vương đã là bôi nhọ cửa nhà, cha cũng tình nguyện người chết dưới vu độc!"

Mẹ nàng ôm nàng khóc: "Huyền Nhi, đừng cãi cha con, con cứ ngoan ngoãn nhận sai đi, mẹ van con đấy."

Nam Tầm trầm giọng: "Ta không sai. Các người bắt ta tới không phải muốn lấy mạng ta sao? Nếu là vậy thì ra tay đi."

Hư Không Thủ bị thái độ bất khuất của nàng dọa sợ, tán thưởng tự đáy lòng: "Nhìn người bây giờ rất giống nữ anh hùng sắp chịu chết, đẹp trai cực kỳ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Tiểu Bát, lẽ nào người không nhìn ra ta đang câu giờ sao? À nha, biến thái nhà ta làm sao chưa tới cứu ta, còn không tới nữa thì ta sắp không giữ được tư thái bất khuất thể sống thể chết này rồi."

Hư Không Thủ.....

Vừa nãy mắt nó mù, thật sự.

Nam Tầm cố nén không nhận sai, giả vờ triệt để thái độ bất khuất thể sống chết, khiến cha của nàng hạ quyết tâm, trực tiếp nói với Đằng Xà kia: "Đại nhân Hắc Trạch động thủ đi, ta đành coi như chưa từng sinh một đứa con gái như thế."

Mẹ nàng nước mắt đầm đìa quỳ xuống đất: "Cầu xin đại nhân Hắc Trạch tha cho con gái ta một mạng, nàng chỉ bị Yêu Vương đầu độc, nhất thời lạc lối mà thôi."

Nam Tầm há miệng kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ của Túy Ly Huyền có thể vì bảo đảm một cái mạng nhỏ của nàng mà quỳ xuống cầu xin Đằng Xà.

Đằng Xà Hắc Trạch lạnh nhạt nói: "Xin phu nhân đứng lên, ta có thể không lấy tính mạng của nàng, chỉ muốn tạm thời niêm phong huyết khế Huyết Minh in ở nguyên thần của nàng, sau đó..."

Nghe xong chủ ý của Đằng Xà, người mẹ phụ ôm chặt Nam Tầm vào ngực, nói dịu dàng: "Huyền Nhi không sợ, không sợ. Đại nhân Đằng Xà chỉ muốn một cánh tay của con mà thôi."

Cái gì? Một cánh tay?

Hai mắt Nam Tầm trừng lớn nhìn Đằng Xà đi tới trước mặt nàng đặt phong ấn giữa trán nàng. Nàng trở mắt mà nhìn cánh tay đeo vòng huyết châu bị mẹ nàng nâng lên, sau đó Đằng Xà Hắc Trạch nhẹ nhàng vung một đạo Huyền nhận*.

*Huyền nhận: Huyền trong Huyền vũ, mọi người ở thế giới này tu luyện Huyền vũ, kiểu như linh lực; nhận là đao.

"A ----- "

Trong nháy mắt, Nam Tầm kêu lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bọn họ thể nhưng, thể nhưng chém một bàn tay của nàng!

Nam Tầm nhìn cánh tay ngọc tinh tể máu me be bét trên nền đất, nước mắt chảy xuống ào ào.

Hư Không Thủ khó hiểu: "Có đau đến nổi đấy không? Rõ ràng ta vừa giúp người che chắn 90% cảm giác đau."

Nam Tầm nói: "Cảm ơn Tiểu Bát, chẳng trách vừa rồi ta không đau lắm. Cơ mà ta khóc không phải vì đau, mà vì ta không còn tay, trở nên khuyết tật dị dạng. Đối với một nhan không thâm niên, này không phải muốn mạng ta sao."

Hư Không Thủ: "Ồ, vậy à, vậy vừa nãy nên để người đau chết đi."

Nam Tầm cho rằng sau này nàng luôn phải mang dáng vẻ quỷ quái này, ai ngờ một giây sau mẹ nàng liền cho nàng ăn một viên đan dược, dịu dàng dỗ dành: "Huyền Nhi đừng khóc, đừng khóc. Đây là Ngân khoáng trường cốt đan*, ăn vào là có thể mọc tay nhanh thôi."

*Ngân khoáng trường cốt đan: Thuốc mọc xương

Nam Tầm thầm mừng rỡ. Tuy nhiên do đã trải qua đại bi đại hi, trên mặt nàng biểu hiện vô cùng hồ hững, trái lại như dáng vẻ chẳng gì đáng buồn hơn.

Đằng Xà Hắc Trạch đi rồi, lúc đi cầm theo chuỗi vòng tay Huyết Minh tự mình đeo cho Nam Tầm, trên đó còn dính máu, mặt khác còn lấy đi áo ngoài của Nam Tầm, phía trên cũng dính lung tung toàn máu của nàng.

Nam Tầm có chút lơ mơ, liền vội vàng hỏi Hư Không Thủ: "Tiểu Bát, con Đằng Xà nhìn chẳng có vẻ gì tốt lành này cầm vòng tay và quần áo dính máu của ta chạy lấy người, người nói xem hắn đang muốn làm gì đấy?"

*Đằng Xà: rắn có cánh

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thú đàn nỗ tung

Hư Không Thú hít một hơi, giọng điệu thâm trầm: "Bọn chúng muốn tìm đường chết đây mà, dám dùng ngươi kích thích Yêu Vương. Lẽ nào chúng không biết Yêu Vương mà tức giận thì hậu quả rất đáng sợ?"

Mà lúc này, biểu ca cầm thú Tần Nhạc Hiên của Túy Ly Huyền vừa khéo trả lời nghi vấn này, hần cười với Túy Ly Khánh Thạch: "Mời dưỡng yên tâm, Yêu Vương đối biểu muội có tình, một khi hần thấy di vật của biểu muội lòng tất sẽ loạn. Phụ thân cháu có một con Dệt mộng thú cường đại, sẽ nhân cơ hội này dắt hần vào giấc mộng rồi nhốt hần trong đó. Đến lúc đó Yêu Vương sẽ tùy chúng ta xâu xé."

Túy Ly Khánh Thạch gạt gù qua loa, nói có vẻ mệt mỏi: "Gần nửa tộc nhân Ngự Thú ta đều lao tới chiến trường, ta cũng tận khả năng giúp đại nhân Hắc Trạch đạt được thứ hần muốn, thậm chí dùng tới bí thuật nghịch thiên. Chuyện tộc Ngự Thú chúng ta nên làm đều đã làm..."

Nam Tầm nghe được mà hết hồn, vội hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, Huyết Minh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có phải hần sẽ cho là ta chết thật rồi, sau đó rơi vào bẫy rập của bọn chúng?"

Hư Không Thú liên tục bảo đảm: "Tuyệt đối sẽ không, ngươi cho rằng mặt ngươi lớn đến nỗi nào chứ. Biến thái này dù có thích ngươi cũng chưa thể vì ngươi chịu chết."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm: "Có câu này của ngươi là ta yên tâm." Hơi ngừng lại, lại giải thích: "Còn 1 điểm giá trị ác niệm chưa tiêu trừ, Huyết Minh không thể xảy ra chuyện lúc này được."

Hư Không Thú ồ lên: "Ta cần ngươi giải thích sao?"

Nam Tầm nói không có, liền an tâm nằm trên giường dưỡng thương.

Chợp mắt không bao lâu, trong đầu vang lên tiếng rít chói tai lập tức đánh thức Nam Tầm.

Nam Tầm tung mình bật dậy, xoa trán nói: "Tiểu Bát, ngươi con mẹ nó thấy quỷ sao? Sao lại rít chói tai như thế."

Hư Không Thú khóc lớn: "A a a a! Còn đáng sợ hơn chuyện ma quỷ 1000 lần, hu hu, ngươi biết vừa nãy xảy ra chuyện gì không? Mẹ nó giá trị ác niệm của Yêu Vương lại nhảy vọt về 100 rồi! Không phải 99, là 100!"

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, ngươi đừng nói giỡn, chuyện này chẳng buồn cười chút nào đâu."

Hư Không Thú tiếp tục khóc lớn: "Ta nào có giỡn."

Nam Tầm lão đảo đi tới trước cửa sổ, sắc trời giờ đã tối, giữa bầu trời không có những vì sao, chỉ có một mảnh âm u.

Nam Tầm nhìn màn đêm, mặt không thay đổi nói: "Vòng đi vòng lại, kết quả ra công dã tràng. Tiểu Bát, lòng ta khổ a."

Hư Không Thú nức nở: "Lòng ta càng khổ. Nếu là giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0, chỉ riêng thế giới này ta có thể được rất nhiều công đức. Vừa thấy đã sắp thành công, nhưng hôm nay lại mất trắng hu hu..."

Nam Tầm không có tâm tình an ủi nó, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, năng đột nhiên biến sắc, quát khê: "Tiểu Bát, nhanh lên! Nhanh cho ta xem tình huống chiến trường!"

Trong chiến trường máu chảy thành sông, Thanh Long và Đằng Xà ở cùng một phe giằng co cùng phe còn lại Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà.

Nam Tầm từng thấy con Đằng Xà kia, tên gọi Hắc Trạch.

Hắc Trạch nắm trong tay một cái áo dính đầy vệt máu, khoe môi nhếch lên cười gần tàn khốc: "Huyết Minh, lâu rồi không thấy, có khỏe hay không..." Nói đến đây, hơi dừng một chút, sau đó lại cong môi: "... Em trai của ta."

Ánh mắt Huyết Minh gât gao rơi trên mảnh áo dính máu, lạnh lẽo thấu xương: "Lời vừa rồi của ngươi bốn vương không tin một chữ."

Hắc Trạch cười ha ha, vẻ mặt trào phúng: "Nhưng ngươi đã tin không phải sao? Kết giới ngoài tầm cung đã rách, kẻ bắt tiểu tâm can của ngươi chính là ta."

Nói xong, hần ném mảnh áo tới trước mặt Huyết Minh, lại mở lòng bàn tay, lộ ra vòng tay nhuộm máu: "Vòng tay này làm từ vảy cứng rắn nhất trên người ngươi, bị ngươi làm cầm chú, trừ khi bản thân nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể lấy xuống. À đúng rồi, còn có huyết khế ở nguyên thần của nàng ta, ngươi đã không cảm ứng được nữa chứ gì? Huyết Minh, đừng tự lừa mình dối người, nữ tử nhân loại ngươi vẫn che chở đã... Chết rồi."

"Không, không thể! Tầm Tầm sẽ không chết, nàng không thể chết được! Ta đã hứa với nàng xong việc sẽ đi du sơn ngoạn thủy, ta còn chưa thực hiện tâm nguyện của nàng, nàng chưa thể chết được, không thể chết..." Huyết Minh ôm lấy vạt áo dính máu tự lẩm bầm, biểu tình điên cuồng.

Hắc Trạch khẽ gật đầu với Thanh Long, hai người không dấu vết ra hiệu cho phía sau.

Những người phía sau lui lại lặng lẽ không tiếng động.

Hiện tại Yêu Vương tâm thần bất định, chính là thời cơ tốt nhất để mở ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ.

Từ lúc chiến trường được xác định, Thanh Long và Hắc Trạch đã hồi muốn bí pháp hung trận của tộc Ngự Thú, bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ giữa chiến trường này. Đại trận này cần lấy máu hiến tế, triệu hồi oán linh khắp thế gian, mượn sức mạnh đông đảo của chúng để tiêu diệt sinh linh trong trận.

Trận này không cách giải, đến khi vật sống cuối cùng trong trận bị thôn phệ*, trận mới mới có thể tự động giải trừ.

*thôn phệ: hấp thu

Chỉ cần mọi người cùng lui khỏi khu vực pháp trận, tiếp đó gia chủ Tàn gia thả Dệt mộng thú dẫn Yêu Vương vào trận. Đến lúc đấy chờ pháp trận này mở ra, dù là Yêu Vương có bản lĩnh lớn bằng trời cũng đừng hòng đi ra từ đại trận Thượng cổ này!

Chỉ là pháp trận còn chưa kịp mở, mọi người liền thấy Yêu Vương bỗng ngửa đầu cười ha ha. Hắn gất gao nắm lấy mảnh áo dính máu của nữ tử nhân tộc kia, hai mắt đỏ đậm nhỏ máu, tiếng cười còn bị thương hơn khóc.

"Nếu Tầm Tầm chết rồi, các ngươi còn sống làm cái gì? Thế giới này còn giữ làm gì? Không bằng hủy diệt! Hủy diệt hết thảy, ha ha ha..."

Người đàn ông một thân áo bào đen đẹp như yêu thần cười to điên cuồng, huyết sát lệ khí quanh thân tăng vọt, Huyền giả Hoàng giai xung quanh đã miệng mũi đổ máu, quỳ rạp xuống đất.

Hai mắt Hắc Trạch trừng lớn, sợ hãi hét to: "Huyết Minh, ngươi, ngươi muốn làm gì ---"

Huyết Minh nghiêng đầu nhìn hắn, một đôi mắt đỏ sẫm hung ác lạnh lẽo, hơi nhếch mép nhưng không trả lời hắn. Huyết đồng của hắn xoay quanh rơi vào trên người Thanh Long, giọng nói lãnh trầm như băng: "Thanh Long, bốn vương và ngươi không thù không oán, nhưng ngươi lại mấy lần tính kế bốn vương, thậm chí liên hợp với Hắc Trạch đối phó bốn vương. Ngoại trừ Hắc Trạch, bốn vương cũng hận thấu ngươi. Hôm nay, bốn vương lấy Tử Trảo Xích Huyết Đăng Xà chi danh nguyện rửa long tộc ngày sau nhất định đi hướng diệt vong!"

Thanh Long trợn trừng, cả giận nói: "Huyết Minh, ngươi dám!"

Hắc Trạch hét lớn với Thanh Long: "Đừng tranh luận với hắn, mau rời đi nơi này để mở đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ!"

Yêu Vương khẽ cong khóe miệng, lộ tiếng cười gằn khát máu: "Chậm, các ngươi cũng đừng nghĩ chạy, đều đến chôn cùng bốn vương và Tầm Tầm đi!"

Nhìn thấy tình hình trận chiến, lúc này Nam Tầm đột nhiên mở to hai mắt: "Tiểu Bát, Tiểu Bát! Huyết Minh hắn muốn làm gì vậy?"

Hư Không Thú cũng bị hóa đá: "Ta nghĩ hắn muốn tự bạo thú đàn, dờ mờ! Thượng cổ hung thú mấy chục ngàn năm, nếu thú đàn mà bạo, toàn bộ ---"

Tiểu Bát còn chưa nói xong, hình ảnh gián đoạn, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung lên kịch liệt.

Màn đêm đen nhánh bị huyết quang chói mắt rọi sáng, trong chớp mắt này, cả bầu trời đêm bỗng rực sáng như ban ngày.

Không lâu lắm, một tiếng nổ vang ầm ầm truyền đến từ nơi xa xôi, chấn động khiến màng tai người đau đớn.

Chân Nam Tầm mềm nhũn ngã phịch ra đất, nàng ngẩng ngốc nhìn chăm chăm bầu trời sáng choang kia, nhìn huyết quang dần tàn đi, nhìn bầu trời dần dần tối lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Điều chết hết, sao ngươi còn chưa chết

"Tiểu Bát... Vừa xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời.

Hư Không Thú hít sâu: "Yêu Vương tự bạo thú đàn, uy lực quá lớn làm toàn bộ chiến trường, tất cả nhân tộc, yêu thú, thần thú, cùng theo hắn nổ thành tro. Nếu không phải ngoài chiến trường kia được Nhân tộc dựng kết giới cách ly, e là hơn một nửa đại lục Ngân Xuyên này đều bị hắn phá hủy."

Nam Tầm bỗng ôm chặt đầu, sau một trận đau đớn khôn tả, trong đầu nàng xuất hiện rất nhiều thứ, rất nhiều tinh hoa ngự thú, còn có những vu thuật, bí pháp và trận pháp cổ xưa.

Nàng vừa thức tỉnh truyền thừa đặc thù của tộc nhân Ngự Thú.

Các tổ tiên tộc Ngự Thú, hay nói bản thân tộc Ngự Thú là một bộ tộc vô cùng thông minh. Bọn họ bắt chước phương thức truyền thừa ký ức qua huyết mạch của Đại yêu và Thần thú, dùng một loại bí thuật thượng cổ phong ấn kết tinh trí tuệ trong huyết mạch của chính họ, rồi truyền cho hậu thế.

Thời cơ đã chín, truyền thừa sẽ giác tỉnh, mà hậu nhân tộc Ngự Thú tư chất càng tốt, giác tỉnh truyền thừa sẽ càng nhiều.

Nam Tầm không nghĩ tới nàng sẽ giác tỉnh truyền thừa vào lúc này.

Yêu Vương đã chết rồi, giờ nàng thức tỉnh truyền thừa thì có ích gì chứ?

Nam Tầm qua loa lật xem những thứ trong đầu, phát hiện một hạng thuật phục sinh thì mắt sáng lên. Nếu có thuật phục sinh, nàng có phải có thể khiến thần không biết quý không hay mà phục sinh Yêu Vương?

Ngay khi Nam Tầm nhìn thấy thuật phục sinh này cần những điều kiện gì, trái tim nàng run lên, lập tức buông tha ý niệm này.

Bí thuật này cần dùng tới hàng trăm oán linh có quan hệ huyết thống để triệu tập mảnh vụn hồn phách, lại dùng tới máu thịt của trăm thuộc hạ trung thành để ngưng tụ thân thể mới, vân vân. Một cái thôi cũng khiến lưng Nam Tầm phát lạnh.

Nam Tầm thi triển một quyết pháp phá tan cửa bị Túy Ly Khánh Thạch dùng bí thuật đóng lại, rồi nhanh chóng xông ra ngoài.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, con muốn đi đâu?" Mẹ nàng vẫn canh giữ ở cửa, về mặt cả kính nhìn Nam Tầm phá cửa mà ra.

"Mẹ, con muốn đến chiến trường. Lần này mẹ đừng cản con, mẹ cũng không ngăn được con đâu." Nam Tầm nói, về mặt kiên định.

Dứt lời, Nam Tầm bỗng nhắm hai mắt, trong khoảnh khắc, tinh thần lực to lớn được thả ra ngoài.

"Chư phương linh thú, xin cho ta mượn sức." Nam Tầm nhìn phương xa nói.

Thời điểm mặt đất rung chuyển trời sinh dị tượng, tất cả tộc nhân Ngự Thú đều ồn ào lao ra phòng, tụ lại ở nhà chính.

Nhưng vào lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng Phi cầm Tẩu thú.

*Phi cầm Tẩu thú: chim bay, thú chạy

Một con Đại bàng Kim Sí hăng hái bay tới, chim Thanh Loan, chim lớn Hắc Vũ, vô số loài chim màu sắc sặc sỡ theo phía sau. Tất cả các loài chim mang thuộc tính tới, huyền quang quanh thân vô văn sắc màu nhuộm bầu trời thành một mảnh xán lạn.

Tẩu thú cũng chạy như điên tới. Mọi người lập tức nhường ra một con đường, nhìn các loại Hắc ban Liệp báo, Thiết dực Hùng sư xòe móng vuốt chạy về phía này.

Trong lòng mọi người chấn động mạnh.

Bọn họ đều là tộc nhân Ngự Thú, đương nhiên có thể nhận ra những linh thú này là được người triệu hoán tới. Nhưng những tộc nhân có bản lĩnh, bao gồm cả những người trẻ tuổi như Túy Ly Nguyệt, Tàn Nhạc Hiên đều theo đuổi đại nhân Thần Thú lên chiến trường, linh thú mấy dặm xung quanh cũng bị bọn họ mang đi chiến trường tác chiến, vì vậy những sóng linh thú này lại từ đâu mà tới?

Nếu từ nơi xa xôi, Ngự thú sư triệu hoán những linh thú này phải có tinh thần lực cường đại cỡ nào mới có thể làm được!

Mọi người tận mắt thấy một đám Phi cầm Tẩu thú này tiến vào phủ đệ nhà Túy Ly, không lâu lắm, Đại bàng Kim Sí cầm đầu bay ra, trên lưng nó có thêm một thiếu nữ áo trắng.

Vật áo trắng tung bay, không nhiễm một hạt bụi, linh cầm vờn quanh, tẩu thú đi theo, thật giống với Cửu Thiên thần nữ.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, đừng đi ---" Mẹ của Túy Ly Huyền lao đảo chạy ra, nhìn người đi xa mà lệ rơi đầy mặt.

Tất cả mọi người đều nói con gái nàng sinh không có chí tiến thủ, không có nửa phần tư chất Ngự Thú, nhưng là... Người vừa triệu hoán bách thú là ai?

Sớm biết ngày này, lúc trước mấy vị trưởng lão có chết cũng sẽ không hy sinh nàng.

Nàng đây là đi tìm nghiệt súc, đi chịu chết cùng nghiệt súc này a!

Mọi người còn không biết một mảnh chiến trường vừa mới thành tro bụi, đều cho rằng Nam Tầm phải đi chịu chết. Nhưng Nam Tầm thực ra chỉ đi nhặt xác mà thôi.

Đại bàng Kim Sí mang theo Nam Tầm bay thẳng tới chiến trường. Quân thú theo tới đánh hơi được mùi của vô số đồng bạn, rên rỉ không ngớt.

Huyết sát chi khí thấu xương trong chiến trường còn chưa tan đi khiến quần thú sợ hãi, chỉ dám loanh quanh bên ngoài. Đại bàng Kim Sí là một nhánh của Thần thú Côn Bằng, có thể chống lại Huyết sát chi khí, lao thẳng đưa Nam Tầm tới giữa chiến trường.

Nam Tầm nhìn khắp bốn phía, không có một bóng người, chỉ có máu tươi chảy ào ạt trên đất, mùi tanh nức mũi.

"Cái gì cũng không còn..." Nam Tầm nỉ non, chợt cảm thấy lồng ngực hơi đau.

Đại bàng Kim Sí bên cạnh dùng đầu thân mật cọ nằng, tựa như đang an ủi nằng.

"Ta không sao, cảm ơn ngươi." Nam Tầm chải vuốt những sợi lông vàng trên đỉnh đầu Đại bàng Kim Sí.

Một người một thú bước qua sông máu trên đất, phóng tầm mắt nhìn, trầm dậm xung quanh một mảnh vắng lặng xám xịt.

Nam Tầm nắm tay, không khỏi lẩm bẩm ra tiếng: "Tiểu Bát, ngươi nói thế giới này hết thảy đều như trò chơi, trong trò chơi không thể coi là thật. Nhưng rõ ràng là những người sống sờ sờ, sống sờ sờ..."

Hư Không Thú trầm mặc chốc lát mới đáp: "Sống chết có số, ngươi không nên quá để trong lòng."

Kỳ thực khổ sở nhất chính là nó. Mất thấy suất độ hóa Yêu Vương thành công, cuối cùng lại bị Đằng Xà Hắc Trạch làm hỏng chuyện, thật là con mẹ nó tức chết thú.

Cũng không biết đã đi bao lâu, Nam Tầm rút cuộc phát hiện vài miếng vảy xích huyết ở một vũng máu.

"... Huyết Minh."

Ánh mắt Nam Tầm hơi lóe, sau đó ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhặt vảy để trong lòng bàn tay.

Đại bàng Kim Sí thấy vảy của Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà, bỗng rít lên thăm thiết.

Nam Tầm vội an ủi nó: "Đừng sợ, ta chỉ muốn an táng Yêu Vương. Bây giờ sát khí oán khí trong chiến trường này không tiêu tan, chỉ có an táng Yêu Vương mới có thể lắng lại lửa giận của hắn."

"Ngươi sai rồi, những sát khí oán khí này không chỉ của Yêu Vương, còn của hơn mấy vạn nhân tộc và Thần thú!" Tiếng nói bao hàm thù hận truyền đến từ phía trước.

Nam Tầm đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hắc Trạch máu thịt be bét đứng trước mặt nằng.

"Tiểu Bát, vì sao Hắc Trạch chưa chết? Hắn cách Huyết Minh gần như vậy, mà Huyết Minh tự bạo thú đàn uy lực cỡ nào chứ, sao hắn còn chưa tan thành mây khói?" Nam Tầm nhủ mảy.

Hư Không Thú giải thích: "Trên tay hắn có bùa hộ mệnh Yêu Vương đưa ngươi, chính là cái vòng tay kia."

Hắc Trạch bước chân tập tễnh đi tới. Hai mắt hắn gắt gao trừng Nam Tầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta biết hắn có tâm với ngươi, cũng không ngờ đã để ý đến độ này! Lập huyết khế trên người ngươi chưa nói, còn tự bạo thú đàn! Tộc Đằng Xà ta vì tiêu diệt tên dị loại kia mà toàn bộ đến chiến trường, bây giờ a, toàn bộ chôn cùng nghiệt súc kia, toàn bộ chết rồi ha ha ha..."

Hơi ngừng lại, âm điệu hắn đột ngột chuyển biến: "Nhân tộc, Thần thú, yêu thú nơi đây đều táng cùng nghiệt súc, mà ngươi... nhân loại đề tiện nhất vẫn chưa có chết!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Người con mẹ nó mang thai

Nam Tầm nhìn thù hận và sát ý nồng nặc trong mắt hắn, không khỏi cười lạnh: "Ngươi hận ta? Đại nhân Hắc Trạch, ngươi kỳ quá nha. Nếu không phải ngươi tự cho là thông minh đi chọc giận Huyết Minh, mọi người cũng sẽ không đến mức như thế. Kẻ đầu sỏ là ngươi, đáng chết nhất là ngươi!"

Nam Tầm đứng lên, áp sát hắn từng bước: "Cầm vòng tay Huyết Minh đưa ta để bảo đảm mạng mình, ngươi không thấy xấu hổ sao?"

Hắc Trạch lão đạo lui vài bước, phịch mông ngã ngồi trên vũng máu. Hắn mở tay phải, thần thờ mà nhìn vòng tay xuyên huyết châu đã nát bấy.

Nam Tầm đi tới trước mặt hắn, không chút lưu tình đập một cước vào ngực hắn, đập đến hắn ối ra máu.

Nữ tử quan sát hấn từ trên cao, ngữ điệu lạnh như băng: "Thật muốn thọc một đao đâm - chết - ngươi. Nhưng đáng về chẳng ra người chẳng ra quỷ này của ngươi đoán chừng sống không lâu, ta cũng không muốn ô uest tay của ta."

Nam Tầm liếc hấn lần cuối cùng, rồi rời đi cùng Đại bàng Kim Sí, bỏ lại một kẻ sống dở chết dở giữa vũng máu.

"Ngươi như vậy thật giống biến thành người khác, ta thật không quen nha." Hư Không Thú đột nhiên nói.

Mặt Nam Tầm không cảm xúc, nói lạnh nhạt: "Mười mấy năm, khó tránh khỏi gần mực thì đen, nhiễm phải thật xấu hi nộ vô thường của Huyết Minh."

Hư Không Thú.....

Nó vẫn còn sợ sệt. Có một giây nào đó, nó cảm thấy Nam Tầm không tìm không phổi nó biết vốn là đồ giả, Nam Tầm hay cãi nhau âm ỉ với nó cũng là đồ giả, thật giống như trong lòng nàng có một Nam Tầm khác, kia mới thật sự là nàng.

Thật đáng sợ nha.

"Tiểu Bát, huyết khế Hắc Trạch nhắc tới là vật gì?" Nam Tầm bỗng hỏi.

Hư Không Thú đột nhiên hoàn hồn, trả lời: "Hấn là một loại khế ước. Không phải thế giới này lưu hành khế ước bình đẳng giữa người và thú sao. Chẳng qua một bên vừa chết, những khế ước rơm này sẽ hóa thành hư vô. Ngươi không cần lo lắng."

Nam Tầm rời đi chiến trường tìm đến một nơi non xanh nước biếc. Nàng tự tay đào cái hố, chôn vùi Huyết Minh vào đó, sau đó lập một bia mộ không tên.

Một người một thú dọc đường hàn huyên không ít, cuối cùng Tiểu Bát cũng coi như tìm về Nam Tầm quen thuộc kia, trong lòng cũng không hốt hoảng như vậy nữa.

"Tiểu Bát, ngươi nói xem, Huyết Minh cuối cùng tự bạo thú đan là bởi vì ta sao?" Nam Tầm nhìn bia mộ không tên hỏi.

Hư Không Thú xì một tiếng: "Ngươi ngốc à. Yêu Vương là kẻ sẽ si tình đến độ tuấn tình sao?"

*tuấn tình: tự sát vì tình yêu.

Nam Tầm trầm mặc một hồi, nói: "Rất giống mà. Lúc Hắc Trạch ném áo dính máu của ta cho hấn, hấn liền tự bạo thú đan. Không phải vì ta thì vì sao?"

Hư Không Thú khinh bỉ mà nói: "Hấn tự bạo thú đan không phải vì ngươi, mà bởi vì Hắc Trạch và Thanh Long bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ. Trận pháp này do cha hồ của ngươi tự mình bày cho họ, uy lực cực lớn, một khi mở ra, ngay cả Yêu Vương cũng cửu tử nhất sinh. Tính tình tên biến thái này ngươi không phải không biết, cho dù hấn có chết cũng phải kéo người khác chết cùng, vậy là tự bạo thú đan thôi."

"Thật không phải vì ta?" Nam Tầm chần chờ.

"Mặt ngươi lớn bao nhiêu a? Ngươi quên rồi sao, lúc đó giá trị ác niệm của Yêu Vương bắn trở về 100, đầu hấn tràn đầy ý nghĩ muốn hủy diệt thế giới, có quỷ mới nghĩ đến ngươi."

Nam Tầm ồ lên, không lại truy hỏi việc này.

"Thời gian không sớm, chúng ta nên lên đường." Hư Không Thú nhắc nhở.

Nam Tầm sững sờ: "Đi đâu?"

"Ngốc à, đi thế giới kế tiếp."

"Chờ chút, để ta rửa mặt thay quần áo một phen."

Hư Không Thú quả thực muốn quỷ: "Đều phải chết đi thế giới tiếp, ngươi còn rửa mặt thay quần áo làm cái quỷ gì a!"

"Ngươi không hiểu. Nếu muốn chết, phải chết đẹp một chút."

Hư Không Thú ha ha, tùy theo nàng. Nó có thể cảm nhận được tâm trạng Nam Tầm không tốt.

Nam Tầm tắm rửa sạch sẽ trong bồn tắm đầy cánh hoa, rửa hết mùi máu tanh trên người, mái tóc đen nhánh sáng loáng cũng được xử lý gọn gàng.

Soi mình trên mặt hồ hồi lâu, Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Bây giờ đáng về của ta thế nào?"

"Đẹp, hoàn mỹ!" Hư Không Thú trong vòng tay lên lút tròn trắng mắt.

Nam Tầm tìm được một biển hoa đẹp như mộng ảo, nằm xuống bày tư thế ngồn ngàng xinh đẹp, đợi cho cánh hoa đỏ rơi tán loạn trên váy trắng mới nói với Hư Không Thú: "Được rồi Tiểu Bát, xuất phát đi thế giới sau thôi."

Hư Không Thú thầm nghĩ: Tổ tông coi như đản vật xong.

Hư Không Thú bắt đầu phát công.

Ồ? Đờ mờ chuyện gì thế này!

Nam Tầm thấy Tiểu Bát không động tĩnh gì nửa ngày, không khỏi kinh ngạc. Nàng duy trì tư thế có vẻ rất đẹp này lâu như vậy, tay chân sắp cũng sắp cứng rồi đấy.

"Tiểu Bát, ngươi nhanh lên đi." Nam Tầm giục.

Hư Không Thú nói đầy căm tức: "Ta cũng muốn nhanh đấy, nhưng vấn đề là không rút được linh hồn của ngươi!"

Nam Tầm a lên, lơ mơ hỏi: "Đây là vì sao?"

Hư Không Thú cười gằn: "Cái này phải hỏi chính ngươi, ngươi con mẹ nó có phải đang cảm thứ gì không nên cảm không? Ta đã sớm nói lúc gần đi trên người ngươi không thể mang bất cứ thứ gì của thế giới này. Ngươi con mẹ nó coi lời lão tử như gió thoảng bên tai à?"

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, bỗng "A" lên, giơ tay của mình: "Chẳng lẽ bởi vì nhẫn trữ vật trên ngón tay ta?"

Hư Không Thú rút gào: "Còn không mau ném xuống!"

Nam Tầm có chút không nỡ: "Thật sự không thể mang đi chết sao? Linh hồn ta cũng không mang đi được mà."

Hư Không Thú nghiêng răng nghiêng lợi: "Không được!"

Nam Tầm tiếc hận hít một hơi, sau đó tháo xuống nhẫn trữ vật Huyết Minh đưa nàng.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao ta còn không thể rút linh hồn ngươi!" Hư Không Thú cả kinh, không khỏi hoài nghi: "Không phải ngươi lại cảm cái gì đấy chứ?"

Nam Tầm nói: "Thật không có." Hơi ngừng: "Quần áo có tính không?"

Hư Không Thú thoáng nghĩ ngợi: "Ta cũng không rõ. Hay là... Ngươi cởi ra thử xem?"

Nam Tầm....

Cuối cùng đương nhiên Nam Tầm không thực sự cởi sạch. Ở lúc chưa tìm ra nguyên nhân, Nam Tầm tạm thời trở về gia tộc Túy Ly.

Vào lúc này, tình huống bi thảm trên chiến trường đã truyền khắp đại lục Ngân Xuyên, cảm xúc bi thương bao phủ toàn bộ đại lục.

Thời điểm Nam Tầm trở lại nhà Túy Ly, nàng nghe được tiếng khóc của mọi người.

Vì tiêu diệt mối thù chung của nhân tộc và Thần thú là Yêu Vương, những người có chút năng lực đều lên chiến trường. Nhà Túy Ly đứng đầu Ngũ đại gia tộc càng phải lấy mình làm gương, những người tuổi trẻ phàm là có chút bản lĩnh cũng đều lên chiến trường giết địch, mà bây giờ, tất cả người và thú đều biến thành tro tàn.

Nam Tầm trở về tiểu viện của mình, sắp đặt cảm chế, ngoại trừ mẹ nàng, bất luận người nào cũng không được đến gần.

Nam Tầm cả ngày vui trong tiểu viện, nghiên cứu nguyên nhân không thể rời đi thế giới này cùng Tiểu Bát.

Đợi hơn một tháng sau, Hư Không Thú đột nhiên chửi đờ mờ: "Lão tử cuối cùng biết vì sao rồi!"

Nam Tầm đang ăn quả chua bị nó làm cho sợ hết hồn: "Tại sao?"

Hư Không Thú gần như gầm lên: "Ngươi mẹ nó còn hỏi ta tại sao, tự cúi đầu nhìn cái eo sắp mập thành thùng nước của ngươi đi!"

Nam Tầm sửng sốt: "Không phải mập hai chút sao, ngươi giận gì a?"

Hư Không Thú khóc lóc: "Béo than bần*, ngươi đây là mang thai! Hơn nữa đã hơn sáu tháng rồi! Ngươi có con ở thế giới này, có thể rời đi mới là lạ!"

*Béo cái cuccuc =)))

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Sinh trứng xong là có thể chạy lấy người

Sáu tháng trước là lúc Huyết Minh rời đi, lúc đại chiến mới bắt đầu.

Nam Tầm ngơ ngẩn: "Chẳng trách gần đây ta thấy cơ thể khá nặng nề, đặc biệt chỗ bụng dưới."

Hư Không Thú quả thực muốn vỗ tay hoan hô cho phản ứng bình tĩnh của nàng.

"Tiểu Bát, ta có thể sinh đứa bé này chứ?" Nam Tầm bỗng hỏi, trong đôi mắt đen kịt chợt lóe lên tia sáng.

Hư Không Thú thốt lên kinh ngạc: "Ngươi điên rồi à? Ngươi là người phải rồi đi!"

Nam Tầm vuốt bụng mình, nói nhẹ nhàng: "Ta cảm thấy đây là đứa bé đầu tiên quay lại tìm ta. Lần thứ nhất ta không muốn nó, lần thứ hai ta không thể không muốn nữa. Tiểu Bát, chẳng phải ngươi nói ta tùy tiện quá mức, lo rằng ta không thể tập trung làm nhiệm vụ sao? Nếu ta sinh đứa bé này, sau này ta lại có thêm một mục tiêu, đó chính là hoàn thành tất cả nhiệm vụ xong trở về xem nó."

Nếu Hư Không Thú có khả năng xuyên tới đây một lần, chắc chắn có thể xuyên lại lần nữa.

Lần này Hư Không Thú trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn ừ một tiếng.

Nam Tầm đoán rằng nếu tộc nhân biết trong bụng nàng có cốt nhục của Yêu Vương, nhất định sẽ đánh gãy chân nàng, rồi giết chết đứa trẻ trong bụng nàng. Vì vậy Nam Tầm để lại một phong thư liền lén lút rời đi gia tộc Túy Ly.

Đại bàng Kim Sí mang Nam Tầm bay về một rặng núi linh khí nồng đậm ở phương Bắc dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Bát.

Nam Tầm tạm thời nghỉ chân ở đây, mà Đại bàng Kim Sí kia không muốn rời đi nên cũng ở lại cùng nàng, thành linh thú trông nui.

Nam Tầm nhìn cái bụng rỗng cuộc hiện ra dáng vẻ mang thai của mình, có chút lo lắng hỏi Tiểu Bát: "Bụng ta bảy tháng mới lộ ra, thẳng nhóc này không phải sẽ ở trong bụng ta ba đến bốn năm gì chứ?"

Hư Không Thú: "An tâm chờ đi, ba tháng sau là có thể sinh rồi."

Còn chưa tới ba tháng, Đại bàng Kim Sí trông nui đột nhiên đến chào từ biệt, nói là nó tìm được nửa kia. Hai con đại bàng dự định ngao du bầu trời, chơi đủ rồi sẽ sinh một tổ nhai con.

Nam Tầm nhìn theo Đại bàng Kim Sí đi xa, trong lòng có chút không nỡ.

"Nếu ngươi cô đơn thì có thể gọi một đám linh thú đến chơi mà. Bây giờ ngươi đã là Ngự thú sư chính hiệu rồi." Tiểu Bát nhắc nhở.

Nam Tầm cảm thấy ý kiến này hay, nàng quyết định gọi những người bạn nhỏ.

Phi cầm Tẩu thú suốt ngày đến chơi đùa tại rặng núi này. Cũng không biết có phải chịu linh thú ảnh hưởng, linh khí nơi đây càng ngày càng dày đặc.

Nam Tầm vuốt bụng mình, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên trắng xám gầy gò trong gương đồng, cảm khái nói: "Trước đây Huyết Minh nói với ta, nếu nhân loại mang thai con của yêu thú thì thân thể sẽ không chịu nổi, nghiêm trọng có thể chết. Ta cho là hấn dọa ta, bây giờ nhìn lại có vẻ rất đúng đấy."

Hư Không Thú xì một tiếng: "Đương nhiên là thật. Huyết thống của yêu thú bá đạo cường hãn, chó nói là hung sát chi thú Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà. Nếu không phải ngươi từng liên tục uống máu Yêu Vương khiến cơ thể được cải thiện, không chừng bụng ngươi vừa được ba tháng, ngươi đã bị vật nhỏ trong bụng hút thành xác khô rồi."

Nam Tầm rùng mình, nhưng vẫn trù mến vuốt ve bụng: "Đứa nhỏ này khác mà, ngươi xem nó chưa bao giờ dần vật ta. Trừ việc ta thấy cơ thể suy yếu chút, lại không thai nghén không đau bụng. Nó ngoan cực kì."

Sự thực chứng minh, đứa trẻ trong bụng Nam Tầm thực biết điều. Lúc sinh con nàng chỉ đau một hồi như vậy.

Chẳng qua khi Nam Tầm nhìn thấy... quả trứng kia, cả người bỗng ngốc lảng.

Con mẹ nó, nàng đã quên cha đứa bé là một con rắn, còn là Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà huyết thống cường hãn!

Nàng nóng lòng chờ ôm một em bé trắng trẻo mập mạp, lại chưa ngờ tới chỉ ôm được một viên trứng rắn nhẵn nhụi bóng lưỡng.

Hư Không Thú cười trên sự đau khổ của người khác, hi hi ha ha nói: "Nhìn ngươi mỗi ngày vui mừng như điên, ta không nhẫn tâm nói cho ngươi biết, ta đã biết ngươi mang thai một quả trứng từ lâu rồi, hừ ~"

Nam Tầm không phản ứng Tiểu Bát. Nàng vuốt ve quả trứng trong tay, hôn chụt một cái lên vỏ, rồi cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó vào rổ, đắp một tấm khăn nhỏ cho nó.

Ngày hôm sau Nam Tầm gấp gấp chế tạo mười cái giỏ trứng, mỗi cái giỏ đều dùng vải vóc tốt nhất làm thành.

Nam Tầm đặt Đản Đản* vào trong giỏ, chỉ để lộ ra non nửa trứng.

*Đản là trứng, gọi Đản Đản như Huyết Minh gọi Tầm Tầm ấy

Thấy đầu trứng quá mức bóng loáng đơn điệu, Nam Tầm nổi hứng nghịch ngợm, dùng bút vẽ một đôi mắt hoạt hình to tròn, còn có mũi miệng, miệng le lưỡi, đáng yêu cực kì.

Hư Không Thú...

"Bây giờ sinh xong trứng rồi, chúng ta cần phải đi." Hư Không Thú nhắc nhở.

Nam Tầm a lên: "Nhưng nó còn chưa nở mà."

Hư Không Thú cười lạnh: "Ngươi còn muốn chờ nó nở? Đứa con trai này của Yêu Vương thông minh lắm đấy, nó phỏng chừng nhận ra ngươi muốn rồi đi nên không định phá xác. Nếu mấy trăm năm nó không phá xác, ngươi còn chuẩn bị chờ mấy trăm năm?"

Nam Tầm sững sờ, con mắt lóng lánh: "Tiểu Bát, ngươi nói quả trứng có ý thức? Còn có còn có, Tiểu Bát, làm sao ngươi biết trong trứng là bé trai?"

Tiểu Bát bắt đầu giả chết, tâm một không muốn nói chuyện.

Từ đó, Nam Tầm bắt đầu cuộc sống với quả trứng. Ban ngày nàng treo giỏ đựng Đản Đản bên hông, không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, buổi tối ôm Đản Đản vào ngực kể chuyện cho nó nghe.

Đến lúc sau Nam Tầm cũng phát hiện, Đản Đản nhà nàng rất thông minh, thích nhất nằm trong giỏ trứng bằng tơ tằm tuyết, thích nhất tắm nước linh tuyền. Nó không thích Nam Tầm vẽ mặt lên trứng, có thời gian liền nghĩ cách cọ cho trôi mất.

Như vậy qua một năm, Đản Đản vẫn không có dấu hiệu phá xác, Nam Tầm liền hít một hơi nói: "Tiểu Bát, ta tin ngươi. Đản Đản quả nhiên cố ý. Ta nghĩ rồi, chờ ta làm xong chuyện cuối cùng, chúng ta sẽ rời đi."

"Ngươi muốn làm gì?" Hư Không Thú hỏi.

Nam Tầm nói: "Cha Đản Đản phạm sát nghiệt quá nặng, ta muốn tích đức cho Đản Đản nhà ta. Trước mắt, sát khí trong chiến trường kia chưa tiêu tan, cứ theo đà này, tất sẽ sinh ra oán linh, ta muốn đi niệm phong chiến trường kia."

Hư Không Thú quát to: "Ngươi thật vĩ đại đấy. Ngươi có biết chiến trường kia lớn thế nào không? Chẳng phải chỉ bằng ngươi nghĩ phong là có thể phong!"

Nam Tầm cười khà khà: "Trong truyền thừa của tộc Ngự Thú có loại bí pháp này, có thể phong ấn một vùng không gian thành bí cảnh."

Vậy là Nam Tầm một người một ngựa lao tới ngoài chiến trường kia.

Dùng ròng rã ba ngày ba đêm, Nam Tầm rốt cuộc thành công phong ấn toàn bộ chiến trường, mà chỗ hồng duy nhất thì dùng một viên đá ngọc khóa kín.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm bẻ đá ngọc thành hai nửa, chính mình giữ một khối nhỏ, còn lại gửi về nhà Túy Ly.

Nàng nghĩ, trứng gà tốt nhất không nên đặt trong một rổ*, chẳng may đá ngọc bị người mang ý đồ xấu thấy được, muốn dùng nó mở ra bí cảnh này thì hậu quả khó mà lường được.

*Ý là nếu có tài sản để hết ở một chỗ, lúc bị cướp sẽ mất hết nên phải phân tán lung tung thì mới còn của cải.

Nhưng khi Nam Tầm nghe Tiểu Bát kể lại, nàng suýt phun ra máu.

Cũng không biết vì sao, nửa khối đá ngọc giao cho mẹ nàng lại biến thành hai nửa, sau đó mỗi nửa lưu lạc đến trong tay tộc Long thú và Đẳng Xà Hắc Trạch.

"Không sao, Hắc Trạch kia bị trọng thương đã gần đất xa trời, muốn vào cũng vô dụng, chớ nói gì Long thú. Lão tổ tông Thanh Long của chúng đã chết rồi, còn dư lại cũng chẳng ra thể thống gì, hơn nữa bọn chúng bị Yêu Vương nguyên rửa, một ngày nào đó sẽ sớm diệt vong." Hư Không Thú nói như thế.

Lúc này Nam Tầm mới gật gù, cảm thấy mình đã có thể yên tâm đi chết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đặt tên, quả trứng kê Túy Ly Phong

Editor: PaduC

"Ta đã thêm gần trăm cấm chế lên Đản Đản, có thể duy trì ít nhất 500 năm. Bây giờ chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào." Nam Tầm nói.

Hư Không Thú tức giận: "Nhìn bộ dạng như ma ốm của ngươi đi. Linh hồn yếu ớt như thế, nếu giờ mang ngươi xé rách hư không, ngươi chờ hồn phi phách tán là vừa."

Nam Tầm vừa phong ấn chiến trường khiến sắc mặt nàng tái nhợt như quý, người gầy gò như thân cây.

Nam Tầm hơi ngượng ngùng mà nói: "Ta từng cho rằng bí thuật này rất dễ dàng, không ngờ ta đã đánh giá cao năng lực của mình rồi."

Trầm mặc chốc lát, Hư Không Thú nói: "Thôi, ta lại cho ngươi thêm hai mươi năm dưỡng nguyên thần. Nhưng ngươi phải biết, thế giới này ta rộng rãi với ngươi như vậy tất cả vì sai lầm của ta khiến ngươi có con với Yêu Vương. Sau này sẽ không có chuyện tiện nghi như vậy nữa đâu."

Nam Tầm rất muốn ôm Tiểu Bát hôn mấy cái: "Tiểu Bát, cảm ơn ngươi. Có điều hai mươi năm dài quá, mười chín năm là đủ rồi."

Hư Không Thú...

Con mẹ nó khác nhau sao?

Còn dư lại mười chín năm, Nam Tầm vừa dưỡng thân thể của mình, vừa tranh thủ trò chuyện cùng Đản Đản.

"Tiểu Bát, ta nghĩ ta nên đặt tên cho Đản Đản."

"Ồ."

"Ta có thể dùng họ Nam của ta không?"

"Không thể, thế giới này không có Nam Tầm, chỉ có Túy Ly Huyền."

Nam Tầm đành phải từ bỏ.

Một ngày, Nam Tầm nhìn cây phong lá đỏ bao phủ khắp đồi núi, bỗng vỗ tay cái bốp: "Có rồi!" Ngay sau đó nhấc giỏ trứng bên hông, cười tủm tỉm hỏi: "Con trai, sau này con tên Túy Ly Phong được không?"

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Nghe giống tên nữ nhân, không hay."

Nam Tầm không quan tâm ý kiến của nó.

Sợ Đản Đản không biết chữ, Nam Tầm liền khắc dưới đáy vỏ trứng ba chữ "Túy Ly Phong".

Lại một ngày, Nam Tầm nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định đi đào mộ Yêu Vương, lấy ra vài miếng vải xích huyết năm đó nàng tự tay chôn, mang về núi Phiêu Miểu đặt cùng viên đá ngọc không trọn vẹn này ở căn nguyên linh mạch của núi.

"Tiểu Bát, trước đây ngươi nói thế giới sau sẽ đáp ứng ta một điều kiện, bây giờ còn giữ lời chứ?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú hừ hừ: "Giữ lời."

Nam Tầm nghĩ nghĩ: "Ta hy vọng thế giới sau, đại boss phản diện thích ta từ đầu, như vậy công lược dễ dàng hơn nhiều."

Hư Không Thú...

Nam Tầm thấy nó bị dọa ngốc, không khỏi cười ha ha: "Chỉ đùa thôi, ngươi đừng coi là thật."

Hư Không Thú khà khà nói: "Ta vừa tưởng thật đấy, ta có thể thỏa mãn yêu cầu này của ngươi a."

Lần này đổi thành Nam Tầm tròn tròn mắt. Nàng hơi cảm động nói: "Tiểu Bát, ngươi đúng là yêu ta."

Năm cuối cùng Nam Tầm ở đây, núi Phiêu Miểu có vài Huyền giả tán tu tìm đến. Dù sao nàng cũng phải rời khỏi, nên không ngại thu lưu mấy người. Mấy Huyền giả này ở lại liền không muốn đi, dò hỏi Nam Tầm có thể khai sơn lập tông ở đây hay không, còn nói đồng ý tôn nàng làm sư phụ.

Nam Tầm gạt đầu, tiện tay vung lên: "Có thể, cứ gọi Phiêu Miểu Tông là được rồi."

Sau khi thu xếp con trai Đản Đản Túy Ly Phong vào một hang núi được thiết lập cấm chế, Nam Tầm dự định đi tự tử. Ngày nọ chết đó, Phiêu Miểu Tông đã có trăm tên đệ tử, chúng đệ tử bái hành đại lễ.

Nam Tầm đứng trên đỉnh núi, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng như cao nhân.

Quan sát núi sông đẹp đẽ dưới chân, Nam Tầm về mặt thỏa mãn nói: "Không nghĩ tới trước khi ta chết còn sáng lập một tông phái. Ta có linh cảm, ngày sau Phiêu Miểu Tông nhất định sẽ trở thành một đại tông phái trâu bò."

Hư Không Thủ: "Bớt nói nhảm, mau rời cái thế giới quái quỷ này thôi."

Linh hồn Nam Tầm rút ra từ trong cơ thể, được Hư Không Thủ mang theo rời khỏi thế giới này.

Trước lúc ngất đi, Nam Tầm mơ hồ nghe được tiếng Tiểu Bát chửi dờ mờ: "Thật giống như có vật gì đó bám theo lão tử!"

.....

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trên một giường đơn. Giường này vừa cứng rắn vừa cộm cộm làm cả người cô không thoải mái, lại mở mắt nhìn, ai u, làm sao lại thấy một gian phòng nát thế này. Trong phòng ngoại trừ một giường nhỏ một bàn nhỏ thì không còn gì khác. Trên bàn chất một xấp sách dày gần như chiếm hết toàn bộ diện tích bàn.

Đồ dùng trong nhà rách nát hiện đại hóa khiến Nam Tầm bỗng sinh cảm giác thân thiết. Chẳng qua khi nhìn thấy cánh tay căng nhão teo nhỏ của mình, Nam Tầm kinh ngạc tròn to mắt: "Tiểu Bát, người mẹ nó tìm cho ta thân thể non nớt thế này, làm sao ta đi tiếp cận đại vai ác giá trị ác niệm 100 được?"

Hư Không Thủ tròn trắng mắt: "Non nớt chỗ nào, mười ba tuổi rồi được chứ?"

Nói xong lời này, giọng điệu Hư Không Thủ chợt trở nên nghiêm túc: "Giữa đường xuyên tới thế giới này xảy ra chút bất ngờ."

Nam Tầm bị giọng điệu của nó làm sốt sắng: "Cái gì bất ngờ?"

"Ta cảm thấy có thứ gì đi theo sau ta, nhưng điều này không có khả năng mà. Xé rách hư không cần sức mạnh vô cùng to lớn, ngoại trừ bộ tộc Hư Không Thủ chúng ta trời sinh là không chế giả của không gian và thời gian, người bình thường dùng hòng xé rách hư không dễ dàng như vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí nó, biết nó cũng không xác định, liền an ủi: "Có thể do người nghĩ nhiều."

Không biết Hư Không Thủ nhớ ra cái gì, đột nhiên chột dạ ho lên: "Trong lúc... xuyên qua thế giới ta có chút không chế sai thời gian. Lúc này giá trị ác niệm của đại boss phản diện vẫn chưa đầy vạch, cần phải chờ mười năm nữa."

Nam Tầm....

"Bảo bối, cho nên người muốn nói gì?"

"Linh khí ở thế giới này mỏng manh, trong thời gian ngắn ta chưa thể mang người xuyên qua mười năm sau, vì vậy người chờ ta chút ha, chờ ta nghỉ ngơi nghỉ ngơi, sau đó sẽ mang người xuyên thẳng mười năm nữa."

Nam Tầm hối hận, sớm biết thế cô nên nán lại thế giới trước thêm mấy năm.

Thế giới trước có con trai Đản Đản, thế giới này chỉ có một đồng chuyện rắc rối cùng bài tập làm mãi không xong.

Thân thể này tên Bạch Mạt, có ba là một con sâu rượu kiêm chức ma bài bạc, về sau lại cuốn hết tiền trong nhà bỏ trốn. Mẹ cô mang cô trải qua tháng ngày gian khổ ngày ngày ăn dưa muối củ cải, dù vậy Bạch Mạt cũng không có đói đến xanh xao vàng vọt, mà lại trở mã càng ngày càng tích cực.

Sau này cậu của Bạch Mạt có ý đồ muốn gả cô cho một ông chú bốn mươi tuổi mất chốt trấn trên.

Nhưng Bạch Mạt lại không chịu thua kém mà thi đậu trường trung học trọng điểm trong thành phố. Mẹ của cô liều mạng che chở, cậu cô lúc này mới bỏ ý kia.

Ba năm trung học cơ sở, Bạch Mạt lòng tự ái mạnh, vì vậy cũng không quen thân bạn học nào. Hơn nữa vì để không trở lại trấn lấy chồng, cô khổ học ngày đêm, cuối cùng lại thi đậu trường cấp ba tốt nhất trong thành phố.

Chỉ là lên cấp ba, cuộc sống cũng không như ý. Lớp 11 năm ấy, mẹ của cô kiểm tra ra bệnh ung thư dạ dày. Cô vừa làm công dưới tuổi quy định vừa đi học, mỗi ngày còn phải chạy đến bệnh viện, sinh hoạt quá mệt mỏi khiến cô sớm sụp đổ. Lớp 12 năm ấy, mẹ cô qua đời, cô cũng bỏ lỡ thi đại học.

Bạch Mạt đành nhận mệnh, cô bị cậu gả cho ông chú mất chốt xấu xí, cả ngày bị bạo hành gia đình, cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, ở tuổi 30 uống thuốc tự sát.

Nam Tầm "Ôi..."

Hư Không Thứ: "Than cái gì, ta đã siêu độ linh hồn Bạch Mạt để trưng dụng cơ thể cô ấy, đưa người đến lúc cô ấy mười ba tuổi."

Lúc này Bạch Mạt vừa thi đậu trường trung học cơ sở trọng điểm, ngày mai sẽ rời trấn nhỏ vào thành phố trải nghiệm cuộc sống học sinh cấp hai.

Vừa nghĩ tới chính mình phải đi học cùng một đám em trai em gái nhỏ, Nam Tầm liền thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thế giới 2, Tôi có một cuộc hẹn với lệ quỷ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ngày thứ hai, Nam Tầm tạm biệt người mẹ gầy như que củi kia của cô, ôm bà nói: "Mẹ, con sẽ học hành chăm chỉ, lúc con không ở đây mẹ phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Về mặt của mẹ cô vui mừng, nói: "Mạt Mạt, chuyện học phí và sinh hoạt phí con đều không cần quan tâm, cho dù mẹ đập nồi bán sắt vụn cũng sẽ cho con đi."

Nam Tầm gật đầu, một người mất đồ ủng bước lên đường đi thành phố.

Con nhà người ta đều được ba mẹ đưa đi, chỉ có cô là tự mình xách túi hành lý đã cũ, tự mình đi báo danh, tự mình đi làm thủ tục nội trú.

"Ta cảm nhận được tâm tình của người xuống rất thấp." Hư Không Thứ bỗng nhiên nói.

Nam Tầm nhếch miệng cười cười: "Không có gì, chỉ là nhớ đến mẹ ta thôi. Đại khái bà là nhớ thương duy nhất của ta ở trong cuộc sống thực tế."

Mẹ cô hao tổn rất nhiều tâm huyết ở trên người cô, nhưng mẹ cô lại không ép cô học cái gì. Chơi piano hay violon cao nhả như vậy cũng không phải là cô không học không được, nhưng mẹ thích, cho nên cô học, còn học đến cấp mười. Cô thích Taekwondo, thích Tấn đả, sau khi mẹ cô biết cũng không phản đối, còn khuyến khích cô làm bất kỳ chuyện gì mà mình muốn làm.

Hai người vừa là thầy vừa là bạn, mẹ khoan dung đối với cô nuôi dưỡng tính cách cô trở nên vừa lạc quan vừa tùy tính, nhưng có lẽ là nguyên do bởi người ba căn bã, trong xương cốt cô lại là vô cùng lạnh nhạt.

"Tiểu Bát này, phục hồi nhanh lên đi. Mặc dù trước kia ta chính là một học bá, nhưng ta thật sự không muốn lại đi học lần nữa đâu."

Hư Không Thứ: "Ây da, chẳng lẽ người không biết thế giới huyền vũ trước là thế giới cao cấp sao, đưa người xuyên đến xuyên đi rất tiêu hao linh lực có được không? Một lần nữa trải nghiệm thời kỳ học sinh là chuyện mà bao nhiêu người trông mong cũng mong không được, người phải biết đủ đi, hừ~"

Được Hư Không Thứ khuyên nhủ, Nam Tầm bắt đầu tự mình thả lỏng, dù sao trong trường học này không có người quen biết Bạch Mạt, cô cũng không sợ OOC (làm hỏng thiết lập nhân vật).

Bạch Mạt có vẻ ngoài đẹp thành tích tốt, người vui tươi nhiệt tình còn lấy giúp người làm niềm vui, rất nhanh đã lôi kéo được một đám em trai em gái, cuộc sống trôi qua khỏi phải nói thoải mái bao nhiêu.

Vì để mẹ của Bạch Mạt giảm bớt gánh nặng, Nam Tầm không biết lòng tự trọng là cái gì, gặp trường học có trợ cấp cho người có hoàn cảnh khó khăn liền xin, viết đơn xin trợ cấp có bao nhiêu thì thăm liền bấy nhiêu thì thăm. Mấy vị thầy cô giáo của cô xem đến vành mắt ửng đỏ, sau đó đặc biệt nhiệt tình giúp cô để ý, một khi có trợ cấp gì có thể xin, người thứ nhất nghĩ đến đều là cô.

Lúc thi tốt nghiệp trung học cơ sở, Nam Tầm không phụ sự mong đợi của mọi người mà thi được hạng nhất thành phố, đi trường trung học phổ thông trọng điểm, đem vinh dự cho trường học cũ, thuận lợi mà lấy được một số tiền giúp đỡ lớn. Trần trường của thị trấn trên biết cũng giúp đỡ một khoản, học phí ba năm trung học đều gom đủ.

Cô làm mẹ hồ vui mừng mà lau nước mắt, người cậu bụng dạ độc ác vẫn mong đợi cô thôi học lập gia đình kia cũng tạm thời dừng suy nghĩ không nên có.

Nhưng mà, Nam Tầm cuối cùng vẫn chờ tới một kiếp đã định trước trong sinh mệnh của Bạch Mạt, mẹ của Bạch Mạt té xỉu vào bệnh viện, được chẩn đoán ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Mỗi ngày Nam Tầm chạy hai bên, mệt mỏi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều gầy đi.

Vậy mà trước khi thi đại học một ngày, mẹ cô vẫn đi, ngày hôm sau cô không thể tham gia thi đại học.

Nam Tầm co quắp trên mặt đất, khóc lóc kể lể với Tiểu Bát: “Ta cảm thấy cả người ta đều đã bị đào rỗng rồi.”

Hư Không Thú hơi áy náy: “Chờ một chút, linh lực của ta sắp tràn đầy rồi, lâu nhất chưa đến một tháng.”

Nam Tầm an táng cho mẹ của Bạch Mạt xong, sau đó bán nhà ở đi, một mình rời đi thị trấn nhỏ.

Nam Tầm chỉ có bằng tốt nghiệp trung học phổ thông đang suy nghĩ phải kiếm tiền nuôi sống bản thân như thế nào, bỗng nhiên Tiểu Bát nhà cô vui mừng nói: “Ta phục hồi rồi, bây giờ ta liền đưa người đến bốn năm sau!”

Nam Tầm còn chưa kịp phát biểu ý kiến, trước mắt liền tối đen.

Bốn năm sau, Nam Tầm thuê chung một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách với người khác, không gian nhà cô ở này không lớn nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, trên ban công trồng mấy chậu cây mầu tử, đặt một xích đu làm bằng trúc, thoạt nhìn vô cùng thoải mái, đúng là phong cách cô thích.

“Tiểu Bát, bây giờ ta làm gì?” Nam Tầm hỏi.

“Ca sĩ quán rượu.” Hư Không Thú uể oải mà trả lời.

Nam Tầm cá kinh: “Ta lại có thể lưu lạc đến mức đi ca hát kiếm tiền sao? Thảm như vậy! Nhưng mà Tiểu Bát, người đây là làm sao? Nghe rất không có tinh thần.”

Hư Không Thú tủi thân kéo giọng nói: “Linh khí của thế giới này quá mỏng manh, ta thật vất vả tập hợp toàn bộ linh khí lại dùng hết rồi, e rằng phải ngủ say một khoảng thời gian.”

Nam Tầm vội vàng nói: “Không được đâu Tiểu Bát, người không có ở đây ta làm sao mà tìm được boss lớn có giá trị ác niệm 100 chứ?”

Giọng nói của Hư Không Thú càng ngày càng nhỏ: “Không phải là lúc trước người yêu cầu mục tiêu tiến công chiếm đóng của thế giới này thích người sao, hẳn nhất định sẽ chủ động tìm đến cửa, ngoan, ta đi ngủ đây~”

Nam Tầm:

“Tiểu Bát? Tiểu Bát! Tiểu Bát...” Nam Tầm tình cảm nồng nàn kêu gọi rất nhiều lần, Hư Không Thú đều không có lên tiếng nữa.

Tiểu Bát không có ở đây, trong khoảng thời gian ngắn Nam Tầm vẫn rất không quen. Tuy nhiên khi cô nằm ở trên xích đu kia, ánh mặt trời ngoài cửa sổ ảm áp mà chiếu vào trên người, nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi trong điện thoại di động, buổi chiều nghỉ ngơi thoải mái như vậy làm cho Nam Tầm rất nhanh liền quên đi hết thảy.

Nhạc nhẹ trong điện thoại di động bị tiếng chuông cắt ngang, Nam Tầm mơ mơ màng màng mà cầm điện thoại lên, giọng mũi có hơi nặng mà trả lời một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại thấp thoáng truyền đến một tiếng cười trầm thấp, đợi Nam Tầm nghe kỹ thì không còn nữa.

Nam Tầm buồn ngủ lập tức tỉnh hơn phân nửa, nhưng nhìn số điện thoại lại hiện trên điện thoại, trực giác của cô là quảng cáo chào hàng gì gì đó, nên lại trở về bộ dáng lười biếng như cũ nghiêng cơ thể, ngáp một cái hỏi: “A lô, ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, sau đó, giọng nói không nhanh không chậm của người đàn ông truyền đến: “Xin chào, là Bạch Mạt sao?”

Trong giọng nói trầm thấp kia xen lẫn một chút dịu dàng, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái, chỉ là, dường như giọng nói này mang theo sự lạnh lẽo, làm cho Nam Tầm không nhận được che kín chắn trên người.

Nam Tầm vội vàng nói phải, hỏi: “Đúng, là tôi. Xin hỏi anh là ai, tìm tôi có việc sao?”

“Minh là Phó Vũ, cậu còn nhớ rõ mình không?” Người nọ không nhanh không chậm hỏi, chỉ là nghe giọng nói của anh cũng rất dễ làm cho người khác nảy sinh thiện cảm.

Nam Tầm cảm thấy tên Phó Vũ này rất quen tai, giống như là một người bạn học trung học của mình.

May Nam Tầm là trực tiếp xuyên đến từ bốn năm trước, cuộc sống trung học vừa mới trôi qua, nếu không thì cô thật đúng là không nhớ nổi người tên là Phó Vũ này.

Nam Tầm có chút mơ hồ, không biết sao đối phương có thể có số điện thoại của mình, hơn nữa ba năm trung học, tổng cộng số câu nói giữa cô và Phó Vũ cũng không vượt quá mười câu.

Xét thấy đầu bên kia điện thoại còn đang chờ câu trả lời của cô, Nam Tầm không có suy nghĩ nhiều, cô cười trả lời: “Đương nhiên mình nhớ rõ, Phó Vũ

sao, cậu đưa con trai nhỏ nhất, nhưng lúc nào cũng ngồi ở hàng cuối cùng, còn có, cậu không thích nói chuyện, nhưng mà thành tích của cậu tốt cực kì.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khê của người đàn ông, dường như tâm trạng của anh bởi vì một câu nói này mà trở nên rất vui vẻ.

“Bạch Mạt, bây giờ cậu đang ở đâu?” Phó Vũ hỏi.

Dường như tiếng hít thở của anh rất nhẹ, nói chuyện không có một chút tạm dừng âm cuối nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hộp lớp, rơi xuống nước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm thờ dài một tiếng: "Mình bây giờ à, đang làm công ở quán rượu tên Văn Hương, nói dễ nghe là ca sĩ, nói khó nghe chút là hát rong. Sau khi tốt nghiệp trung học mình không có tin tức của mọi người nữa, cũng không biết mọi người thế nào rồi. Đúng rồi Phó Vũ, cậu thì sao, bây giờ đang làm gì?"

Thực ra Nam Tầm cũng không ấn tượng lắm với Phó Vũ. Anh có vẻ không thích nói chuyện, lúc nào cũng ngồi im một mình ở góc lớp, lên lớp chưa bao giờ nghe giảng, sau giờ học cũng không đi chơi cùng bất kì ai, cả người tản ra luồng khí tối tăm u ám nồng đậm.

Tuy rằng như vậy, kết quả học tập của anh lại cực kì tốt.

Qua hết ba năm cấp ba, có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, Nam Tầm vụt một cái nhảy đến bốn năm sau, cũng không rõ tình trạng gần đây của Phó Vũ. Có điều trước khi đi cô nghe nói Phó Vũ đã thi đậu trường đại học tốt nhất thành phố. Rõ ràng anh có thể đi đại học số một số hai cả nước, vậy mà lại lựa chọn ở lại đây.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, giọng nói của người đàn ông vang lên trầm trầm: "Sau khi tốt nghiệp mình mở công ty riêng, gọi là tập đoàn Tư Mạt."

*Tư trong tương tư, Mạt trong Bạch Mạt, tương tư Mạt □

Bởi vì đối phương nói xong lời này liền dừng lại, Nam Tầm không khỏi ngẩn ra, đầu kia hình như đang chờ cô phản ứng. Cô vội vàng hô lên kinh ngạc, thờ dài nói: "Oa, vậy à, Phó Vũ cậu lợi hại thật á!"

Người đầu bên kia không nói gì, bầu không khí trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Nam Tầm cười khan một tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, dí dỏm nói: "Nếu lúc nào cậu thiếu nhân viên thì cứ để mình đến làm cho cậu. Nói trước là mình không làm được việc gì yêu cầu kỹ thuật cao đâu, nhưng việc như bưng trà rót nước cho cậu thì hoàn toàn không vấn đề."

Đầu bên kia điện thoại lúc này mới truyền đến tiếng của người đàn ông, pha thêm ý cười nhàn nhạt, còn có vẻ hoài niệm như có như không: "Bạch Mạt, cậu vẫn như trước đây vậy."

Nam Tầm không rõ ý tứ của những lời này.

Nhưng đối phương hiển nhiên không tiếp tục đề tài này, anh chỉ ra mục đích của cuộc điện thoại: "Ngày kia lớp cấp ba có hộp lớp, tất cả mọi người sẽ đi, cậu có đến không?"

Nam Tầm không có hứng thú, mục đích của cô chính là chờ boss lớn chủ động tìm đến cửa, mau mau tiêu trừ hết giá trị ác niệm rồi đi thế giới sau.

"Phó Vũ, xin lỗi nha, gần đây mình rất bận, sẽ không tới được. Hơn nữa cậu nên biết, mình ngay cả đại học cũng không vào, nếu tới có bao nhiêu mất mặt a."

Phó Vũ bên kia điện thoại im lặng một hồi, đột nhiên nói: "Không đến thật sao? Tất cả mọi người rất nhớ cậu..."

Nam Tầm nghe được mùi vị cô đơn từ lời của anh, cô nghĩ mình cũng không thiếu gì một ngày như thế, liền sửa lời: "Vậy mình đi là được rồi."

Nói xong, cô cười xảo quyệt: "Nếu ông chủ như cậu tự mình mời mình đi, đương nhiên mình phải cho cậu mặt mũi chứ. Có điều đến lúc đó cậu cần che chở cho mình, đừng để người khác bắt nạt mình."

Phó Vũ nở nụ cười: "Được."

Nam Tầm hỏi: "Họp lớp ở đâu vậy? Có xa hay không?"

"Không xa, ở ngay trong thành phố." Người đầu kia thấp giọng nói: "Đợi lát nữa mình gửi địa chỉ cho cậu." Hơi ngừng lại, giọng nói bỗng trở nên trầm thấp: "Bạch Mạt, mình chờ cậu tới..."

Nam Tầm nghe lời này luôn cảm thấy là lạ, nhưng lại không nói được là chỗ nào. Đối phương cố ý gọi điện, thái độ lại thành khẩn như vậy, cô tự nhiên vỗ ngực thề thốt một lần nữa, nói ngày đó nhất định sẽ đi.

Người đầu kia cúp điện thoại.

Đỉnh! Đối phương đã gửi địa chỉ họp lớp tới đây.

Nam Tầm nhìn địa chỉ, quả thật không xa, ở ngay vùng ngoại thành, một nhà Nông Gia Nhạc rất nổi tiếng.

Nam Tầm cảm thấy thú vị, cô còn tưởng lớp trưởng sẽ chọn sẽ chọn quán cơm xa xỉ nào cơ đấy, ai ngờ một nơi có hơi thở tự nhiên như thế.

Nhưng Nam Tầm vẫn luôn khó hiểu, rốt cuộc sao Phó Vũ biết được số điện thoại của cô?

Hồi cấp ba trừ người có tiền, người bình thường còn chưa có điện thoại di động. Hơn nữa dù có mua được điện thoại di động, trường học cũng không cho mang theo, vì vậy hồi đó cô căn bản không để lại bất kì phương thức liên lạc nào.

Không nghĩ ra điều này, Nam Tầm cũng không muốn nghĩ tiếp. Có lẽ người ta là ông chủ lớn, vì vậy tùy tiện tra một chút là được.

Nằm trên ghế nghỉ ngơi trong chốc lát, Nam Tầm bắt đầu lục tung tủ quần áo, cố gắng tìm một bộ khá thể diện. Hết cách rồi, ai kêu cô nghèo, mà quần áo tham gia sự kiện thể này cũng không thể quá khó coi.

Bạn cùng phòng Lâm Tĩnh Uyên dường như nghe được tiếng cô lục xục, không khỏi vừa ngáp vừa hỏi: "Mạt Mạt, giữa trưa cậu không đi nghỉ mà lại làm cái gì đây?"

Nam Tầm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục sờ loạn: "Ngày mốt có họp lớp cấp ba, không phải mình không có quần áo thích họp sao."

Lâm Tĩnh Uyên còn tưởng chuyện gì lớn, lúc này liền nói: "Đừng tìm đừng tìm, chỗ chị đây nhiều quần áo lắm, có vài bộ cực kì hợp với cậu."

Nam Tầm hơi ngượng ngùng, cười cười nói: "Vậy thì cảm ơn bạn Tĩnh Uyên, chờ mình đi về sẽ làm một bàn đồ ăn khao cậu."

Lâm Tĩnh Uyên người này tính cách cười toe toét, rất hợp Nam Tầm, làm người cũng rất trọng nghĩa. Thế nhưng có chút khiến Nam Tầm không chịu được, đó chính là cuộc sống riêng của Lâm Tĩnh Uyên quá loạn, còn là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, không riêng vật chất, còn có hưởng thụ ham muốn xác thịt.

Ở lần thứ nhất gặp được con bé này mang trai lạ về mây mưa trên ghế sofa, mắt Nam Tầm cay mù, cô mãnh liệt biểu đạt sự phản đối của mình. Con bé kia còn cười nhạo cô không hiểu phong tình, nhưng từ đó cũng rất ít khi mang trai lạ về nhà rồi.

Nam Tầm không phải không nghĩ đi tìm nhà mới, nhưng cô là đứa lười, một khi yên ổn liền chẳng muốn nhúc nhích nữa, nên cô vẫn cứ ở như vậy.

Chủ nhật Nam Tầm xin nghỉ, bắt xe thẳng đến địa chỉ họp lớp.

Vừa xuống xe, Nam Tầm nhìn thấy thật xa phía trước đã có không ít người ở đó, đếm cẩn thận có ít nhất ba mươi người.

"Ồ, nhìn ai tới kìa, đại mỹ nữ Bạch Mạt của chúng ta!"

Một cô gái trang điểm đẹp để niềm nở vô cùng tiến lên ôm Nam Tầm kéo vào bên trong: "Bạch lão đại, cậu còn nhớ mình chứ, mình là Trương Văn Văn."

Nam Tầm phụt một tiếng bật cười. Khi còn đi học cô quả thực có thu một tiểu mê muội*, không nghĩ tới cô gái nhỏ mập mạp ngày nào giờ đã trở thành đại mỹ nữ rồi.

*Tiểu mê muội: muội là em gái, mê là say mê, tóm lại là fangirl

Năm tháng thực sự là nhà điều khắc.

Thời học sinh dường như là ngày tháng đơn thuần nhất đời người, đặc biệt là thời cấp ba tỉnh tỉnh mê mê. Tuy rằng mọi người đã không gặp mấy năm, nhưng rất nhanh đã hòa vào với nhau.

Mọi người phân công công tác, nữ nấu nước rửa rau, nam bắt gà bắt cá. Nam Tầm xem như là một trong bộ phận nhỏ dư thừa.

Cô đi dạo với Trương Văn Văn trên đường nhỏ, thuận tiện nhắc tới tình trạng gần đây của từng người.

Trong lúc lơ đãng Nam Tầm liếc nhìn hướng nào đó, cũng không biết thấy gì, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Bùm, cô đã nhảy vào ao nước.

Nam Tầm thấy được một cậu bé rơi xuống nước đang liều mạng giãy dụa.

Nam Tầm bơi về hướng cậu bé, rõ ràng đã sắp với tới, lại đột nhiên cảm giác được có vật gì dưới nước cuốn lấy chân cô, không ngừng lôi cô xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cậu ấy chết rồi, ngay ba ngày trước

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ừng ục...

Nam Tầm giãy giụa vài cái, lực lượng kỳ quái kia kéo cả người cô vào trong nước cho đến khi cả đầu cô cũng chìm xuống hoàn toàn.

Hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, trong miệng không ngừng phun ra bong bóng nước.

Nam Tầm loáng thoáng nghe được trên bờ có người kêu lớn tiếng, kêu tên của Bạch Mạt.

Ngay lúc ý thức của cô dần trở nên hỗn loạn không rõ, dường như có người ôm hông cô, trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, sau đó một luồng khí được truyền cho cô.

Nam Tầm ôm lấy đôi phương theo bản năng, tham lam hút khí mà đôi phương đưa đến.

Dường như cô nghe thấy một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, mang theo bao dung và cung chiêu vô tận, chiếm lấy một chút ý thức cuối cùng của cô.

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trong ngực một người đàn ông xa lạ.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi, Bạch Mạt cậu không sao chứ?” Những người bên cạnh vội vàng hỏi han.

Nam Tầm lắc đầu một cái, có hơi mơ hồ mà nhìn người đàn ông ôm cô: “Anh đã cứu tôi à?”

Người này lớn lên rất tuấn tú, nghe vậy anh khẽ gật đầu, vẻ mặt quan tâm nói: “Bây giờ em cảm thấy thế nào? Anh là Bạch Câu Duyên anh trai của Bạch Khê Diệp. Vừa rồi em bị rơi xuống nước làm mọi người sợ hết hồn.”

Nam Tầm vội vàng nhìn về hướng cái ao phía xa: “Bé trai vừa rồi rơi xuống nước đâu?”

Về mặt Tường Văn Văn có hơi kỳ quặc: “Bạch lão đại, cậu đang nói gì vậy, trong cái ao kia có bé trai nào chứ. Mình chỉ nhìn thấy cậu chạy vọt như điên ra đằng kia, bùm một tiếng đã nhảy xuống rồi.”

Nam Tầm kinh ngạc mà nói: “Nhưng mà mình thật sự thấy một bé trai rơi xuống, mình nhảy vào chính là để cứu nó.”

Mọi người xung quanh im lặng trong nháy mắt, ngay sau đó cười rộ lên.

Bạch Khê Diệp trực tiếp dùng tay sờ trán cô, quan tâm nói: “Có phải cậu bị cảm hay không, cho nên nhìn hoa mắt?”

Nam Tầm được mọi người đưa đến nông trại nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều nói cô nhìn hoa mắt, cô tự mình suy nghĩ một lát, có thể thật sự là cô... nhìn hoa mắt rồi?

Nam Tầm nghĩ mà sợ, phần mềm hack Tiểu Bát của cô giờ vẫn đang ngủ say, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì trong thời gian này, vậy thì chơi xong rồi.

Ngồi trong chốc lát, Nam Tầm liền đi phòng bếp giúp đỡ.

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tường Văn Văn bên cạnh: “Đã lúc này rồi, Phó Vũ còn chưa đến sao?”

Đầu tiên Tường Văn Văn cố nhớ một chút, ngay sau đó hơi kinh ngạc: “Cậu đang nói quái thai kia à?”

Cô ấy vừa mới nói xong liền che kín miệng mình, cười hi hi nói: “Minh sai rồi, mình không nên tùy tiện đặt biệt danh cho người khác. Chẳng qua mấy năm nay mình không có tin tức của người tàng hình này, không rõ tình hình gần đây của cậu ấy lắm. Chỉ là loại người như vậy, cho dù lớp trưởng hạ thấp mặt mũi gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy cũng không nhất định đến đâu.”

Nam Tầm hơi nhú mồm, cô lại hỏi thêm vài người, lại phát hiện tất cả đều không biết Phó Vũ sẽ đến. Ngay cả lớp trưởng cũng hơi kinh ngạc, nói anh ta căn bản không có liên lạc với Phó Vũ, không chỉ có như vậy, ngay cả hôm nay Nam Tầm đến anh ta cũng có hơi không ngờ đến.

“Minh tưởng là những bạn học khác thông báo cho cậu, dù sao mình hỏi thăm hỏi lâu cũng không có hỏi thăm được tin tức của cậu, về phần Phó Vũ _____”

Lớp trưởng dừng một chút, trong ánh mắt thoáng qua vẻ hâm mộ: “Nói ra chắc mọi người không tin, Phó Vũ lúc trước còn mang bộ dáng nhút nhát vậy mà giờ đây đã là ông chủ lớn của tập đoàn Tư Mật. Mình còn nghe nói năm thứ hai đại học cậu ấy đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp rồi, cho đến sau tốt nghiệp, công ty đã được cậu ấy kinh doanh phong sinh thủy khởi (*).”

(*) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Có thể hiểu như thuận buồm xuôi gió.
[Nguồn: LiLyTran – tangthuvien]

Người ở chỗ này không nhận được tầm tắc thành tiếng, cảm thấy rất khó tin.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Phó Vũ giống như một quái thai, anh cũng không nói chuyện với bất kỳ ai, một mình ngồi ở trong góc, dường như cách ly cả thế giới với mình.

Trên thực tế, rất nhiều người đều thầm nghi ngờ Phó Vũ có thể có bệnh tự bế nặng, nghe nói loại người như vậy đáng sợ nhất, ngàn vạn lần không nên chọc.

“Lớp trưởng, bây giờ Phó Vũ lẫn lộn tốt như vậy, sao cậu không mời cậu ấy đến tụ họp một chút chứ?” Trương Văn Văn vội vàng hỏi.

Lớp trưởng cười mĩa một tiếng: “Lúc học trung học mình cũng không để ý đến cậu ấy chút nào, bây giờ bỗng nhiên gọi điện thoại cho người ta, có phải không được tốt hay không?”

Người bên cạnh không nhận được giễu cợt anh ta: “Nhìn bộ dạng sợ sệt bây giờ của cậu xem, chỗ nào còn có chút đáng vẻ của lớp trưởng năm xưa.”

Mọi người cười cười đùa đùa, Nam Tầm kéo kéo khóe miệng, lại không cười được.

Cuộc điện thoại lần trước kia, cô biết được một tin tức chính xác, đó chính là Phó Vũ nhất định sẽ đến họp lớp, nhưng bây giờ cũng đã qua lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Nam Tầm không ngờ, mọi người không đợi được Phó Vũ, lại đợi được Tần Giai.

Cô nàng lái BMW mà đến, mặc một bộ váy dài màu đen, lớp trang điểm trên mặt rất nhạt, cũng rất tinh tế.

Trong lòng Nam Tầm còn biết ơn Tần Giai.

Lúc học trung học, cuộc sống của Nam Tầm khó khăn, cho nên không có việc gì thì đi khu vực lân cận thu xếp làm công, nhưng bởi vì tuổi cô không đủ, người ta cũng không dám nhận. Sau này vẫn là cô bé trước mặt này giúp cô, cho cô bung mồm ở quán cà phê phòng com Tây gì đó.

Cho dù bung mồm, tính chất công việc của cô cũng đề cao nhiều.

Nghe nói quan hệ trong nhà của Tần Giai với Phó Vũ không tệ, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau.

Tần Giai tháo mắt kính, ánh mắt lướt một vòng, cuối cùng kinh ngạc dừng trên người Nam Tầm.

“Bạch Mạt, vậy mà cậu cũng đến à?” Tần Giai nhìn cô chằm chằm thật lâu.

Nam Tầm bị cô nàng nhìn có hơi hoảng sợ, giải thích: “Mình nhận được điện thoại của Phó Vũ, cậu ấy nói cho mình biết địa chỉ, cho nên mình đến đây.”

Nhưng không ngờ Tần Giai nghe xong lời này của cô, đôi mắt bỗng mở to, thoáng lộ vẻ sợ hãi.

Chỉ có điều lúc này cô nàng cũng không có nói gì, bởi vì mọi người đã vây lại đây.

Tính cả Tần Giai, không tính Phó Vũ, bạn học trung học không sai biệt lắm đều đến đông đủ.

Ông chủ của Nông Gia Nhạc đưa lên món ăn đầy bàn, mọi người bắt đầu ăn uống uống, vừa nói vừa cười.

Tần Giai không nói gì, mãi đến khi bữa tiệc kết thúc, bỗng nhiên cô ấy gọi Nam Tầm qua một bên tán gẫu.

“Bạch Mạt, bọn mình tìm cậu thật lâu.”

Cô ấy nói là bọn mình.

Trước khi Tần Giai đến, Nam Tầm cũng hỏi thăm được gần hết tình hình gần đây của mọi người.

Nghe nói Tần Giai vốn học chung trường đại học với Phó Vũ, chỉ là Phó Vũ thi đậu vào với thành tích đứng đầu toàn tỉnh, mà Tần Giai là trong nhà đập tiền đưa đi vào.

“Lúc trước cậu nói đi là đi, thật sự một chút tin tức cũng không để lại cho bọn mình, biến người mệnh mông, bọn mình có thể đi tìm chỗ nào...” Tần Giai bình thản nói.

Không biết có phải Nam Tầm nhìn nhầm hay không, cô cảm thấy thái độ của Tần Giai đối với cô có chút kỳ quặc, giống như có hơi oán hận phần nộ.

Nhưng mấy năm nay bọn họ không có tiếp xúc với nhau, một chút oán hận phần nộ này lại đến từ đâu chứ?

Bỗng nhiên Tần Giai nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lộ ra chút lạnh lẽo: “Bạch Mạt, cậu biết không?” Cô ấy hỏi, sau đó cứ bắt ngờ làm người không kịp đề phòng mà vút một quả bom xuống nước: “Phó Vũ chết rồi.”

“Ngay ba ngày trước, xảy ra tai nạn giao thông mà chết.” Cô ấy lạnh nhạt mà bổ sung.

Đôi mắt Nam Tầm chợt mở to, cảm giác mình có lẽ vừa nghe được chuyện cười nào đó.

Rõ ràng ngày hôm kia, Phó Vũ còn gọi điện thoại cho cô, vừa nói vừa cười mà tán gẫu với cô lâu như vậy.

Chẳng lẽ... Có người đang chơi trò đùa dai sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đưa bé trai, môi lạnh như băng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tần Giai nói xong câu này, ánh mắt lại trở nên âm trầm “Quan hệ của hai nhà bọn mình tốt, ba mẹ cậu ấy còn từng muốn cho mình gả qua nhà cậu ấy làm con dâu. Ban đầu mình chứng mất cậu ấy, cảm thấy cậu ấy có bệnh, nhưng mà tiếp xúc bốn năm đại học, mình dần dần thích cậu ấy, mình thấy đề nghị này thật không tệ, tiếc là... cậu ấy đã sớm có người trong lòng rồi.”

Nói đến đây, ánh mắt cô ấy phức tạp mà nhìn thoáng qua Nam Tầm.

Nam Tầm bị cô nhìn đến hoảng sợ, giọng nói khô khốc: “Tần Giai, cậu nên bi thương.”

Tần Giai thở dài một tiếng: “Cậu nói xem, cậu ấy còn trẻ như vậy, đang lúc sự nghiệp thành công, sao nói đi thì đi chứ?”

Nam Tầm trong nhất thời cũng có chút cảm thán, thật là quá trẻ tuổi.

“Tiểu Bát, tại sao kỳ tài ngút trời trên đời này đều là xảy ra tai nạn giao thông mà chết chứ? Người xem ta, khi còn sống cũng là không cẩn thận xảy ra tai nạn giao thông, haizz... Ta với Phó Vũ thật đúng là đồng bệnh tương liên (*).”

(*) Đồng bệnh tương liên: người cùng cảnh ngộ bất hạnh thương xót giúp đỡ lẫn nhau. [Nguồn: hvdic.thivien.net]

Tiểu Bát ngủ, bằng không nghe nói như vậy nhất định muốn cãi lại một câu: “Người con mẹ nó kỳ tài ngút trời cái gì hả?”

“Bạch Mạt, rốt cuộc làm sao cậu nhận được tin tức? Cậu biến mất nhiều năm như vậy, thành phố A lại lớn như vậy, tìm cậu cũng không dễ. Chẳng lẽ cậu vẫn luôn giữ liên lạc với những bạn học khác mấy năm nay?” Tần Giai bỗng hỏi.

Nam Tầm ngẩn ra, nói đúng sự thật: “Thật là có người gọi điện thoại cho mình tự xưng là Phó Vũ. Nhưng nếu Phó Vũ đã mất rồi, chắc người nào đó đùa dai thôi.”

Tần Giai hơi nhú mày: “Trò đùa dai à? Cho dù có người muốn đùa dai, vậy thì đầu tiên phải biết phương thức liên lạc của cậu, mình và Phó... Mấy năm nay mình vẫn luôn hỏi thăm tin tức của cậu mà cũng không biết, một người chơi trò đùa dai sẽ biết dễ dàng như vậy à?”

Nam Tầm im lặng, cân nhắc nói: “Có thể không phải là Phó Vũ, là chính mình nghe nhầm.”

Tần Giai nhìn chăm chăm cô hồi lâu, không có lại tiếp tục đề tài này.

Cô ấy cảm điện thoại lên, mở ra danh bạ xóa số điện thoại của Phó Vũ, có hơi thương cảm nói: “Sau này số điện thoại này cũng không gọi được nữa...”

Nam Tầm nhìn dãy số kia, bỗng cảm thấy hơi quen mắt, liền tìm trong điện thoại mình nhật ký cuộc gọi mấy ngày trước.

Này vừa nhìn, Nam Tầm sợ đến lạnh cả sống lưng, số đuôi của người gọi điện thoại đó lại giống số đuôi mà Tần Giai xóa đi như đúc!

Sao lại là số điện thoại của Phó Vũ?

“Bạch Mạt, sao vậy?” Tần Giai thấy vẻ mặt cô có gì đó không đúng, hỏi một câu.

Nam Tầm lắc đầu nói không sao.

Có thể là người chơi trò đùa dai đó dùng số điện thoại của Phó Vũ để gọi cho cô... nhỉ?

Nam Tầm có trực giác không thể nghĩ sâu chuyện này, vì vậy cô vội vàng dừng lại, nên làm gì thì làm.

Họp lớp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Đội đến còn lại một mình Nam Tầm, cô không nhận được mắng một tiếng. Lúc cô đến là bắt xe đến, bây giờ giữa rừng cây hoang vắng này, cô đi đâu mà bắt xe!

Cuối cùng Nam Tầm hỏi mượn bà chủ của Nông Gia Nhạc một chiếc xe đạp, chuẩn bị đạp xe đi về.

Đường dài mười mấy cây số, con mẹ nó phải đạp đến trời tối đen.

Nam Tầm đẩy xe vội vàng ra ngoài, kết quả không chú ý đụng phải một bé trai.

Đứa bé trai này mặc một cái áo phông nhỏ màu trắng, một cái quần đùi jeans, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, đôi môi có hơi mỏng, hơi mím môi, giống như một búp bê tinh xảo.

Trên tay cậu bé nắm một bó hoa cúc dại, đang ngược đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Nam Tầm.

Nam Tầm từng gặp, đây là con trai nhỏ của bà chủ, chỉ là lúc trước cô nhìn thấy tên nhóc kia, nhìn thấy cậu vẫn bắt đé với một đám nhóc thôn quê, rất hoạt bát, không im lặng giống như bây giờ.

Khuôn mặt tinh tế của đứa bé không có chút biểu cảm nào, đôi mắt to kia cũng không có cảm xúc gì, một mảng yên lặng vắng vẻ bên trong.

Nam Tầm lúng túng cười cười, liền vội vàng hỏi: “Em trai, mới vừa rồi có bị chị đụng đau hay không? Chị xin lỗi em có được hay không?”

Đứa bé trai không nói gì.

Nam Tầm không nhận được ngời xồm người xuống ngang với cậu, cười híp mắt nói: “Chị làm một trò ảo thuật cho em, em xem, biến biến biến, một viên chocolate!”

Nam Tầm đưa chocolate biến ra đến trong tay nhỏ bụ bẫm của đứa bé trai kia.

Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua chocolate trong tay, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cô, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng kia lại làm cho Nam Tầm đọc được vài phần thâm trầm.

Nam Tầm xác định cậu không có bị mình đụng đau, đưa tay vuốt vuốt đầu tóc mềm mại của cậu, sau đó đẩy xe đi.

Đi ra vài bước, Nam Tầm vẫn là không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cậu vẫn là lẳng lặng nhìn cô như vậy, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hơi nhếch lên một độ cong.

Nam Tầm cũng cong khóe môi theo, còn không quên nhắc ý với Tiểu Bát ở trong lòng: “Ta biết mà, ta vừa ra tay, đứa bé có khó chăm sóc thế nào cũng sẽ bị ta thu phục.”

Dĩ nhiên là Tiểu Bát đang ngủ mê không có trả lời.

Đứa bé trai chậm chậm đi đến, từng bước từng bước một, đi rất ổn định, một chút cũng không giống như đứa bé hoạt bát bình thường.

Cậu đưa hoa cúc dại trong tay cho Nam Tầm.

Nam Tầm nói: “Hoa này là tặng cho chị sao? Cảm ơn em nha.”

Đưa bé trai không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế kia, khẽ cười cười, ngời xồm người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Đưa bé trai lại hơi nghiêng đầu đi, cô liền hôn một cái ở trên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia.

Một cảm giác lạnh lẽo từ trên môi truyền thẳng đến đầu trái tim trong nháy mắt, lạnh đến Nam Tầm bắt giác rung mình một cái.

Nam Tầm sờ sờ đầu củ cải nhỏ: “Sao trời nóng mà trên người lại lạnh như vậy? Đừng ham chơi, nhớ về nhà sớm một chút, nếu như bị cảm, ba mẹ sẽ lo lắng.”

Nam Tầm bỏ hoa đầu củ cải tặng vào trong giỏ xe, sau đó đạp xe xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi, đường núi này thật sự không dễ đi.

Mới đạp đến nửa giờ, sắc trời liền tối xuống.

Nam Tầm nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên liền thấy được ruộng hoang trong mấy chỗ ngôi mộ, lúc này đúng lúc gặp phải một cơn gió lạnh thổi qua.

Nam Tầm rung mình một cái, có hơi hoảng sợ.

Cũng không biết có phải ảo giác không, Nam Tầm đạp xe đạp, lại có loại cảm giác càng đạp càng nặng, giống như chỗ ngồi phía sau trên xe đạp bỗng có thêm... sức nặng của một người.

Nam Tầm bị so sánh bất thành linh của mình dọa hết hồn, cô vội vàng tăng thêm sức lực, tốc độ đạp xe nhanh hơn một chút.

Dường như gió buổi tối hơi lớn, còn có hơi lạnh, luôn có một luồng khí lạnh quán xung quanh người cô không đi, chỉ có điều may mà bây giờ là trời mùa hè, gió lạnh như vậy ngược lại làm cả người thoải mái.

“Này —— ”

“Này —— ”

Nam Tầm bỗng nghe thấy phía xa ở sau lưng có từng tiếng kêu như vậy, dường như đang gọi cô.

Nam Tầm muốn quay đầu lại theo bản năng, nhưng một giọng nói cô lại chột quay đầu về.

Không thể quay đầu lại không thể quay đầu lại.

Nam Tầm đổ mồ hôi lạnh đầy trán, cứ hoảng sợ như vậy mà đạp xe hồi lâu, một đường nghe thấy tiếng kêu của ếch và dế, cuối cùng về tới nội thành.

Nam Tầm vội đi tắm rửa, nằm ở trên giường thành hình chữ đại (大).

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Nam Tầm lại đi xuống lầu một chuyến, lấy hoa cúc đại trong giỏ xe đạp ra.

Nói thế nào cũng là một đứa bé dễ thương tặng cô, cứ vứt đi như vậy không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sau này, tìm người đàn ông biết nấu ăn

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cắm hoa cúc đại vào một lọ thủy tinh đẹp đẽ.

Hoa cúc trắng tỏa hương thơm nhàn nhạt, Nam Tầm cảm thấy mùi hương dễ chịu liền đặt trên tủ đầu giường. Buổi tối ngửi mùi hoa, đúng lúc có thể mơ một giấc mộng đẹp.

Quả nhiên đêm này Nam Tầm ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nam Tầm theo thường lệ đến quán rượu.

Quán rượu cô ca hát ở trung tâm thành phố, cách chỗ cô thuê nhà có hơi xa, đi xe buýt mất hơn một giờ.

Nói thật Nam Tầm cảm thấy công việc này thật không tệ, cô chỉ ngây ngốc một đoạn thời gian ở thế giới này, cũng không cần làm việc nhiều, tiền lương đủ dùng là được. Bây giờ cô hát bảy đến tám bài một ngày ở quán rượu này, hưởng ứng tốt có thể được hai ba trăm một ngày, đối với một người chỉ có bằng trung học, thật sự là không tệ.

Hát liên tục mấy ngày, Nam Tầm còn hát ra cảm giác. Cô vốn có chút thiên phú ở phương diện âm nhạc, cộng thêm Bạch Mạt lại có giọng hát hay, cho nên ăn chén cơm này ăn đến rất vui vẻ.

Tuy nhiên mấy ngày nay, quán rượu có một thiếu gia nhà giàu đến cổ vũ cho cô mỗi ngày. Thiếu gia nhà giàu này tên là Triệu Kỳ Lâm, tên nghe thật uy vũ, chính là lớn lên có hơi... Ừm, một lời khó nói hết.

Nghe nói ba của gã là ông chủ mỏ khoáng, coi như là một nhà giàu mới nổi.

Nam Tầm lặp lại nhiều lần câu nói trước khi ngủ say của Tiểu Bát, phỏng đoán vị thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lâm này có phải là mục tiêu boss lớn cần độ hóa của cô hay không, cho nên người ta chủ động tìm đến cửa.

Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng nhút nhát bụng phệ của Triệu Kỳ Lâm, Nam Tầm lập tức loại bỏ suy nghĩ này. Tiểu Bát với cô đều là nhan không, sao bộ dạng boss lớn được chọn lại tai to mặt lớn như vậy?

Thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lâm đang hoảng vài ngày liền không nhìn được nữa, ngày này trực tiếp ngăn cản cô bày tỏ suy nghĩ muốn một đêm phong lưu với cô.

Về mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen, chịu đựng lửa giận mà khéo léo tỏ ý từ chối.

Triệu Kỳ Lâm gạt bay ly rượu trên bàn, không ngừng nói từ ngữ tục tĩu: “Chẳng qua là một xx hát rong mà thôi. Ông đây để mắt đến cô là may mắn của cô, đừng mẹ nó không biết xấu hổ! Không phải là cô muốn tiền sao, đêm nay ông cho cô hai mươi vạn, mua một đêm của cô. Nếu như cô để cho ông x đến thoải mái, ông lại thêm hai mươi vạn...”

Nam Tầm nghe đến tức giận, trực tiếp cầm chai rượu lên đập xuống ót gã.

Một tiếng choang, cả quán rượu im lặng.

Nam Tầm ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, cười lạnh: “Rốt cuộc thế giới này lại yên tĩnh rồi.”

Sau đó ông chủ quán rượu hòa nhã đưa Triệu Kỳ Lâm này ra ngoài, sắc mặt rất đen nhìn về phía Nam Tầm.

Cũng may Nam Tầm đi đâu cũng có nhân duyên không tệ. Những người khác trong quán rượu rồi rít nói giúp cô, ông chủ mới không trực tiếp đuổi việc cô, chỉ trừ tiền lương một tháng.

Nếu ông chủ không có đuổi Nam Tầm, Nam Tầm liền mặt dày tiếp tục ngây ngốc.

Không bao lâu, Nam Tầm liền nghe nói vị phú nhị đại (*) Triệu Kỳ Lâm này chết rồi, là xảy ra tai nạn giao thông mà chết.

(*) Phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, con của các tài phiệt, tỷ phú (con ông cháu cha).

Nghe nói cái chết của Triệu Kỳ Lâm có hơi tà.

Gã thật sự là tự chết, nhưng mà lúc xe đến, gã như bị thứ gì đẩy ngay ra ngoài. Vì sao nói là thứ gì, bởi vì ngay lúc đó không có ai bên cạnh gã, ngay cả camera giám sát chỗ đó cũng cho thấy như vậy. Gã cứ bất ngờ mà vọt ra ngoài, kết quả đụng vào một chiếc xe ô tô, chết ngay tại chỗ.

Sau khi Nam Tầm nghe xong cũng không quá để ý, một ít lời đồn một truyền mười truyền trăm, cuối cùng liền truyền đến thay đổi hoàn toàn.

Chắc hẳn chỉ là tai nạn giao thông thông thường, Nam Tầm nghĩ.

Buổi tối quán rượu làm ăn không tệ, khách cũng khá nhiều, Nam Tầm hát thêm hai bài mới trở về.

Khi Nam Tầm về nhà liền thấy một bàn thức ăn, đôi mắt không nhìn được sáng lên, nước miếng đều sắp chảy ra: “Minh nói Tĩnh Uyên, hôm nay là ngày vui gì, sao cậu trở nên hiền thực như vậy?”

Giọng nói của Lâm Tĩnh Uyên truyền ra từ phòng bếp: “Hôm nay tâm trạng vui, cho nên mời cậu ăn bữa tiệc lớn.”

Vừa lúc Nam Tầm đói không chịu nổi, vui tươi hơn hờ mà đến phòng bếp cầm bát đĩa. Chờ Lâm Tĩnh Uyên đặt một đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn, cô không thể chờ đợi mà gấp ngay một miếng thịt gà kho cho vào miệng: “Ừm! Tay nghề thật không tệ, sau này ai lấy được cậu thật là có phúc ba đời!”

Lâm Tĩnh Uyên khinh thường nói: “Cậu cũng dễ bị mua chuộc quá rồi đấy, chỉ là một bàn đồ ăn mà thôi.”

Nam Tầm cười ha ha nói: “Sau này mình muốn tìm một người đàn ông biết nấu ăn, một ngày ba bữa đều giao cho anh ấy.”

Nam Tầm nói xong lời này, bỗng cảm thấy một cơn gió xẹt qua cổ, có hơi ngứa, cô không nhận được mà rụt cổ lại.

Com nước xong, Nam Tầm rất tự giác mà nhận việc rửa bát. Mặc dù cô ghét nhất rửa những thứ dầu mỡ như thế này, nhưng cô không thích ăn cơm không.

“Mặt Mạt, mình nhớ hoa cúc cậu để đã lâu rồi, sao còn nở đẹp như vậy?” Lâm Tĩnh Uyên vào phòng Nam Tầm mượn cục sạc, liếc mắt thấy một lọ hoa cúc trắng nở vẫn nở rộ trên tủ đầu giường.

Nam Tầm cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Mình cũng không biết, có lẽ sức sống của hoa này tương đối ngoan cường (bền bỉ và kiên cường)?”

Lâm Tĩnh Uyên nói: “Mặt Mạt này, mình thấy hoa này có hơi tà, hay là mình vứt nó đi?”

“Vậy không được!” Nam Tầm ôm cả hoa cả lọ vào trong ngực: “Đây là hoa một đầu củ cái tặng mình. Mình đồng ý với nó phải chăm sóc tốt rồi, dù sao vẫn để ở trong phòng, cậu lại không thấy được.”

Lâm Tĩnh Uyên lập tức tròn trắng mắt: “Nhìn đáng vẻ cậu che chở kia, không biết còn tưởng cậu ôm chính là sinh mạng của cậu đấy.”

Một tiếng đĩnh.

Điện thoại Nam Tầm bỗng vang lên một tiếng, màn hình sáng lên.

Lâm Tĩnh Uyên nhìn nhìn, khóe mắt phát hiện một tin nhắn ngắn, sau đó thấy được nội dung bên trong.

“Mặt Mạt! Cậu, cậu cậu cậu có bạn trai lại không nói cho mình biết, cậu được lắm! Cậu xem, bằng chứng ở chỗ này, soái ca Bạch Khê Diệp này hẹn cậu đi xem phim!” Lâm Tĩnh Uyên cầm điện thoại lên lác qua lác lại với cô, về mặt “bắt gian tại giường”.

Nam Tầm cướp lại điện thoại của mình, giải thích: “Không phải là lần trước tham gia họp lớp sao, mình không cẩn thận rơi xuống nước, là anh ấy đã cứu mình. Anh ấy là anh trai của bạn học trung học của mình, ngày đó cũng đi theo cậu ấy.”

Lâm Tĩnh Uyên chặc chặc hai tiếng: “Bạn học Bạch Mạt, giải thích chính là che giấu. Không cần nói nữa, cậu đi hẹn hò đi, mình cũng sẽ không nói gì.”

Nam Tầm quả thật muốn đồng ý cuộc hẹn, một là Bạch Khê Diệp này có ơn cứu mạng với cô, hai là, cô hơi nghi ngờ Bạch Khê Diệp này là boss lớn phản diện mình phải đối.

Tiểu Bát nói, boss lớn phản diện đã sớm thích cô, mà cô cũng có chút tin tức từ chỗ Bạch Khê Diệp, họp lớp lần trước cũng không phải là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, dính đến một chuyện rất cầu huyết. Lúc Nam Tầm tản bộ bị một tên trộm trộm ví tiền giữa ban ngày, sau đó lúc này một soái ca bỗng nhiên xuất hiện, giúp cô lấy ví tiền về.

Mà người này chính là Bạch Khê Diệp.

Dường như Bạch Khê Diệp vừa gặp đã yêu cô ngay lần đó.

Tiểu Bát là một nhan không, tìm người tương mạo ít nhất sẽ không kém, mà Bạch Khê Diệp xem như là một soái ca, anh còn thích cô. Nam Tầm không thể không nghi ngờ Bạch Khê Diệp chính là boss lớn cô phải đối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ngạc nhiên nghi ngờ, người đàn ông ngồi bên ghế trống

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bởi vì biểu hiện bên ngoài của Bạch Khê Diệp nhìn qua không giống người vô cùng xấu, Nam Tầm còn có ý hỏi thăm một chút về bối cảnh của anh, bối cảnh rất trong sạch, trong nhà khá có tiền.

Hơi bất ngờ, nhưng Nam Tầm đoán rằng có thể là Bạch Khê Diệp này giả bộ như người tốt, thực ra trong đầu một đồng ác niệm.

Xác định xong mục tiêu tiến công chiếm đóng, Nam Tầm vực tinh thần lên mười phần. Sau khi đối phương chủ động hẹn cô, cô vui vẻ đồng ý.

Lúc Nam Tầm xuống lầu, xe của Bạch Khê Diệp đã đỗ dưới tầng. Hai người đi thẳng đến rạp chiếu phim có hiệu quả âm thanh hình ảnh tốt nhất ở trung tâm thành phố.

“Bạch Khê Diệp, anh, anh đặt hai vé phim kinh dị sao?” Nam Tầm giật giật khóe miệng nhìn poster làm người sờn gai ốc trước công rạp chiếu phim.

Bạch Khê Diệp cười cười: “Không phải nữ sinh bọn em đều thích xem thể loại này à?”

Trong lòng Nam Tầm cười ha ha, đừng tưởng là tôi không biết ý đồ của anh.

Chủ nhật nhiều người, khu này lại là trung tâm thương mại sầm uất, vừa nhìn gần như kín hết chỗ, cho nên lúc Nam Tầm phát hiện chỗ ngồi bên trái trống thì hơi kinh ngạc.

Có thể là người nào đó mua vé kết quả bỗng có việc không đến được, Nam Tầm nghĩ.

Nam Tầm đoán là Bạch Khê Diệp tưởng lúc cô xem được một nửa sẽ sợ hãi rồi chủ động rúc vào trong ngực anh. Cô vốn cũng tính phối hợp một chút, ai biết hiệu ứng của bộ phim này làm rất tệ, cô xem rồi xem liền ngủ gật.

Mơ mơ màng màng, dường như đầu cô nghiêng sang một bên, rơi xuống trên bả vai người bên cạnh.

Bả vai rất rộng, cô cọ hai cái, yên tâm mà ngủ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng thét chói tai a a a xung quanh làm Nam Tầm chợt bừng tỉnh.

Lúc này bộ phim đã đến đoạn cao trào, người xung quanh đều sợ hãi đến hét ầm lên.

Bạch Khê Diệp bên cạnh hơi bất đắc dĩ nhìn cô: “Mặt Mạt, em xem phim kinh dị mà còn có thể ngủ được.”

Nam Tầm về mặt hơi ngây ngốc nhìn anh.

Vừa rồi ngủ mơ mơ màng màng không có suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại, hình như đầu cô nghiêng về phía bên trái, nhưng Bạch Khê Diệp lại ngồi ở... phía bên phải của cô.

Nam Tầm không nhận được nuốt nước bọt, có hơi khó khăn hỏi: “Vừa rồi ghé bên trái em có người đến sao?”

Bạch Khê Diệp nói: “Không có, vẫn luôn trống.”

Nam Tầm bỗng cảm thấy cả người hơi lạnh, bộ phim kinh dị chẳng kinh dị chút nào vừa xem cũng làm cho cô hơi sợ hãi.

“Chúng ta có thể đổi chỗ ngồi hay không?” Nam Tầm hỏi.

Bạch Khê Diệp trêu ghẹo: “Mặt Mạt, có phải em sợ hay không?”

Chờ hai người đổi chỗ ngồi xong, sau khi hai bên trái phải đều có người, cuối cùng Nam Tầm không còn sợ như vậy nữa.

Thật không dễ gì chịu đựng đến lúc bộ phim chiếu xong, xung quanh sáng lên, trong lòng Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm.

Bạch Khê Diệp kiên trì muốn lái xe đưa Nam Tầm về. Nam Tầm lại nghĩ đến vài chuyện kỳ lạ hôm nay gặp phải, liền gật đầu đồng ý.

Bạch Khê Diệp đưa cô một mạch lên tầng, trước khi đi ánh mắt anh sáng quắc nhìn Nam Tầm chăm chú.

Nam Tầm nghĩ dù sao anh cũng là mục tiêu cần tiến công chiếm đóng, cho anh một chút ngon ngọt cũng được, vì vậy liền nhón chân lên khẽ hôn lên má anh.

Vừa mới hôn xong, Nam Tầm liền hắt hơi một cái, nói lầm bầm: “Hình như mấy ngày nay trời chuyển lạnh rồi.”

Bạch Khê Diệp cũng ôm cánh tay, nhìn cô cười: “Có vẻ hơi lạnh thật.”

Đợi Bạch Khê Diệp đi xa, Nam Tầm vội vàng mở cửa vào nhà.

Chỉ là vừa mới vào cửa, Nam Tầm liền nghe thấy từng đợt âm thanh không hài hòa.

Âm thanh này còn phát ra từ trong phòng cô.

“A... A... Nhanh lên một chút, lại nhanh hơn một chút...”

“A... Honey, em quá tuyệt vời...”

Hình như là tiếng của Lâm Tinh Uyển và một người đàn ông.

Sắc mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen lại. Cô kiên nhẫn cẩn thận lắng nghe hồi lâu, xác định không có nghe nhầm, bên trong thật sự có hai người, ở ngay trên giường cô mà lén ga giường!

Nam Tầm bịch một tiếng đá văng cánh cửa, nổi giận thét lên với một đôi lả lướt trên giường: “Lâm Tinh Uyển! Con nhóc thôi này ——”

Sau nửa giờ, người đàn ông lạ đã không thấy, Lâm Tinh Uyển cũng đã tỉnh rượu.

“Mặt Mạt, thật xin lỗi, lần này mình thật sự uống quá nhiều. Mình không phải cố ý, mình nhầm phòng của cậu thành phòng của mình.”

Thái độ nhận lỗi của Lâm Tinh Uyển coi như thành khẩn, nhưng Nam Tầm vẫn còn rất tức nghẹn.

Mặc dù cô không có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng nghĩ đến giường mình luôn ngủ vừa mới có hai người làm vận động kịch liệt, trên giường còn có thể để lại một ít gì đó không ổn, cô liền có hơi...

Một đêm này, Nam Tầm là trôi qua trên ghế sofa.

Ngày hôm sau, Nam Tầm mang quyết tâm kiên định ra đi.

Lâm Tinh Uyển hơi áy náy: “Thật xin lỗi Mặt Mạt, mình chó không sửa được tật ăn phân, nhưng mà lần này mình là nghiêm túc. Mình đã cân nhắc chuyện này rất lâu, cho nên... Mình cũng đang muốn chuyển ra ngoài ở.”

Nam Tầm lắc đầu: “Mình chuyển ra ngoài thôi, dù sao mình cũng không ở lâu. Bây giờ tìm nhà cũng không khó, tiền lương của mình cũng nhiều hơn trước kia.”

Lâm Tinh Uyển cũng biết tính tình của cô, liền để tùy cô đi.

Nhưng mà ngày hôm sau, Nam Tầm thậm chí có ý nghĩ muốn đập chết Lâm Tinh Uyển. Cô còn chưa có chuyển ra ngoài, Lâm Tinh Uyển đã đưa người đàn ông ngày hôm qua về.

Nam Tầm tiếp tục tức nghẹn chuyển đến quán rượu ở.

Bạch Khê Diệp nghe nói cô ở quán rượu, lập tức nói mình có một biệt thự để trống, vừa lúc cô có thể vào ở.

Nếu Bạch Khê Diệp là người không liên quan, Nam Tầm chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng anh ta là boss lớn giá trị ác niệm 100 cần độ hóa, một khi cô đi qua ở, hai người vừa lúc có nhiều dịp tiếp xúc nhau hơn. Chỉ khi nào biết được nguồn gốc giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp, cô mới có thể nghĩ cách giúp anh tiêu trừ giá trị ác niệm.

Hơn nữa đúng lúc Nam Tầm cũng không muốn quay về căn nhà đang ở, liền đồng ý, hẹn ngày mai dọn đồ đi qua.

Bạch Khê Diệp mừng rỡ đến giúp cô dọn nhà, đồ đạc của Nam Tầm cũng không nhiều, cho nên thu dọn rất nhanh liền xong. Máy chậu cỏ mẫu từ trên ban công cô không cần, bình hoa cúc trắng kia cũng không mang đi, bây giờ tâm trạng cô có hơi đi xuống, sợ rằng không có thời gian chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ gì đó.

Một tiếng choang. Sau khi hai người đi, lọ hoa kia rơi trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh, hoa cúc trắng cũng rơi là tả trên đất dính vài giọt nước, thoát nhìn vô cùng... thảm liệt.

Hai người thu dọn qua loa biệt thự cùng nhau. Biệt thự này có hai tầng, Nam Tầm thích ban công rất lớn ở tầng hai, cho nên đồ đạc đều chuyển đến phòng ngủ tầng hai.

Bạch Khê Diệp thu xếp ổn thỏa cho cô liền rời đi, vừa bước vài bước lại có hơi lưu luyến không muốn đi mà nhìn cô.

Nam Tầm tặng cho anh một nụ hôn gió, cười nói: “Cảm ơn anh Khê Diệp nha, cảm ơn anh vẫn luôn chính nhân quân tử như vậy.”

Bạch Khê Diệp cười khổ: “Mặt Mạt, em cho là anh không muốn ở lại sao, chỉ là anh sợ hù dọa em.”

Trong lòng Nam Tầm phần nộ, vậy sao anh lại không chính thức hỏi tôi có bằng lòng làm bạn gái anh không. Nếu như anh hỏi, tôi cam đoan đồng ý ngay.

Cô cảm thấy bây giờ cô giống như là tình nhân nhỏ bé mà Bạch Khê Diệp bao nuôi, không thể thấy được ánh sáng.

Nhưng mà những điều này đều không quan trọng, chỉ cần có thời gian tiếp xúc nhau, cô còn có cơ hội tiêu trừ giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp.

Tuy nhiên khi bọn họ đã tiếp xúc với nhau bảy tám ngày, Nam Tầm vẫn không hề nhìn ra rốt cuộc nguồn gốc ác niệm ẩn sâu dưới đáy lòng Bạch Khê Diệp ở đâu. Điều kiện gia đình anh tốt, hoàn cảnh trường thành tốt, bây giờ vừa gặt hái được tình yêu lẫn sự nghiệp, cuộc đời ổn thỏa.

Nam Tầm cũng có hơi nghi ngờ có phải mình tìm nhầm người hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tiếng vỗ tay phía sau lưng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Sau khi tiễn Bạch Khê Diệp đi, Nam Tầm cả người toàn mồ hôi chuẩn bị đi tắm nước nóng.

Cô đưa tay kéo khóa sau lưng, với hồi lâu mới tới, kéo xuống một mạch.

Đột nhiên, lưng Nam Tầm cứng đờ.

Cô cảm thấy hình như sau lưng có người nào đang nhìn cô. Cô chợt xoay người, kết quả phía sau trống rỗng không có gì cả.

Cánh cửa sổ sát đất để một khe hở, gió thổi vào từ khe hở kia mang vào luồng khí mát lạnh, thổi vào làm tấm rèm màu trang nhã bay lên lại hạ xuống.

Nam Tầm vội vàng đóng cửa sổ lại, sau đó tiếp tục cởi quần.

Cởi được một nửa, cảm giác bị thứ gì nhìn chăm chăm càng rõ hơn.

Nam Tầm xoay người nhìn hồi lâu, chắc chắn không có gì cả mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây cô giống như hơi căng thẳng đến sắp bệnh thần kinh.

Nam Tầm cởi quần áo thật nhanh, sau đó dùng tốc độ như tên bắn vọt vào phòng tắm.

“Ha ha.” Một tràng tiếng cười trầm thấp vang lên, chỉ là trong nháy mắt đã hòa tan trong gió.

Tuy là vào ở biệt thự để trống của Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp cũng uyển chuyển bày tỏ ý nghĩ anh bằng lòng nuôi cô. Nhưng Nam Tầm là một người phụ nữ vô cùng độc lập, vẫn luôn kiên trì đi làm việc ở quán rượu.

Ngày này quán rượu làm ăn có hơi vắng vẻ, lúc cô đi hát tới, chỉ có lác đác vài người.

Nam Tầm ngồi xuống sân khấu, bình thần hát vào micro một bản tình ca nhẹ nhàng “Theo đuổi”.

Giọng hát như ni non buồn triền miên hát về tình yêu cầu mà không được, khi hát xong, những người bên dưới đồng loạt vỗ tay.

Quán rượu mà Nam Tầm ca hát là một quán yên tĩnh, hoàn cảnh rất tốt, phần lớn người đến chỗ này là để thả lỏng tâm tình, uống một ly rượu, nghe thêm một bản tình ca nhẹ nhàng, một mối cả ngày có thể được giảm bớt không ít.

Nam Tầm quét mắt qua, trên mặt mấy vị khách trong quán rượu mang theo ý cười, rất là hưởng thụ.

Hết thấy đều rất bình thường, nhưng không biết sao cô lại nảy sinh một ít cảm giác kỳ quặc.

Bỗng nhiên một ngọn gió thổi đến bên tai, làm cho Nam Tầm không nhận được rung mình.

Trong quán rượu kín thế này thì gió ở đâu ra?

Nam Tầm càng nắm chặt micro, cô hơi nghi ngờ có phải gần đây cô bị bệnh hay không, sao cứ có ảo giác hoặc là ảo tưởng.

Một mình Nam Tầm ngồi trên sân khấu, cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo bao quanh cô, làm cho cô không có chỗ trốn.

Cô cố gắng vứt bỏ cảm giác không bình thường kia, cầm micro hát lên ca khúc thứ hai “Yêu thầm”.

Tình yêu cầu mà không được, đau khổ thâm kín, một ca khúc được cô hát lên truyền cảm mười phần.

Bởi vì không có nhiều người, cho nên khi cô hát xong ca khúc thứ hai, tiếng vỗ tay cũng thưa thớt.

Nhưng cũng vào lúc này, Nam Tầm bỗng nắm chặt micro trong tay.

Cô nghe thấy tiếng vỗ tay của một người, phát ra từ phía sau cô, vô cùng rõ ràng, từng tiếng từng tiếng một.

Nam Tầm từ từ quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía sau mình.

... Không có ai.

Nam Tầm bỗng cảm thấy sự lạnh lẽo lan từ bàn chân lên, lan thẳng đến lòng cô.

Không có ai, vậy tiếng vỗ tay kia truyền đến từ chỗ nào?

Cô không có nghe nhầm, vừa rồi thật sự có người vỗ tay ở phía sau cô.

Đến lúc này, cuối cùng Nam Tầm cũng nhìn thẳng vào suy đoán trong lòng mình.

Cô cảm thấy suy đoán này có hơi tức cười, nhưng mà lúc này cô thật sự không cười nổi.

Nam Tầm đắm tiểu nhân ở trong lòng, cười lạnh với Tiểu Bát: “Tiểu Bát à, có phải ngươi đã sớm biết ta muốn đánh chết ngươi, cho nên liền giấu đi không nói? Vốn tưởng rằng là một thế giới thanh tân, nhưng không ngờ là một thế giới có khẩu vị nặng như vậy. Đây tốt nhất là ảo giác của ta, bằng không... Ha ha, ta tìm được cơ hội nhất định phải đánh nát đầu ngươi.”

Cô không biết lúc nào thì mình trêu chọc thứ này.

Cô tự nhận mình chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, Bạch Mạt lại càng không làm chuyện trái lương tâm, cho dù thế giới này thật sự có quỷ, cũng không nên tìm đến cô.

Nam Tầm bị suy đoán trong lòng ép đến khó thở, dù ở thế giới trước nhìn thấy Yêu Vương ăn thịt người, cô cũng không có hoảng sợ như vậy.

Bởi vì, thứ không biết được là đáng sợ nhất.

Vội vàng hát xong hai khúc, Nam Tầm nhanh chóng xuống sân khấu.

Cô muốn lập tức rời khỏi chỗ này.

Lúc này đúng lúc có một đôi tình nhân rời đi, Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm, không dám nhìn mặt của những người khác, chào hỏi với người pha chế quen, theo sát sau lưng hai người rời đi ngay.

Rất nhanh, Nam Tầm đã trở về trong đám người, chỗ này có một phố xá sầm uất, rất náo nhiệt.

Nghe thấy tiếng rao bán náo nhiệt xung quanh, còn có đèn neon đẹp mắt, tâm trạng căng thẳng của Nam Tầm thoáng thả lỏng.

Nam Tầm đi đến trạm chờ xe buýt mình đi mỗi ngày, lên một chuyến có nhiều người. Bởi vì quán rượu ở trung tâm thương mại, cách đó không xa lại là phố xá sầm uất, cho nên người lên xe không tính là ít, có khoảng mười người.

Nhưng mà ngay sau đó, Nam Tầm bỗng nghĩ đến gì đó, có hơi hoảng sợ.

Cô vừa mới chuyển đến biệt thự của Bạch Khê Diệp, chỗ đó là khu biệt thự, khu vực không tính là rất vắng vẻ, nhưng mà hoàn toàn không sầm uất, cho nên sau khi cô xuống xe còn phải đi thêm một chuyến xe buýt nữa.

Nam Tầm muốn gọi điện thoại cho Bạch Khê Diệp, để cho boss lớn đến đón mình. Dù nói quý sợ kẻ ác, Bạch Khê Diệp giá trị ác niệm 100, quý gì gì đó chắc chắn không dám đến gần.

Nhưng mà Nam Tầm gọi vài cuộc, đều không có người nghe.

Lúc này xe đã đến điểm cuối, Nam Tầm không thể không xuống xe.

Mấy người vừa rời xuống xe nhanh chóng rời đi từng người một, cuối cùng chỉ còn một mình cô đợi xe buýt ở trạm xe.

Gió đêm mùa hè có hơi lạnh, Nam Tầm không khỏi co mình lại, siết chặt điện thoại trong tay.

Nam Tầm không nhận được lại gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia điện thoại vẫn luôn bận, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Cũng may Nam Tầm không phải đợi xe đến quá lâu, Nam Tầm vội vã lên xe.

Bác tài xế nhìn thoáng qua cô, cười nói: “Cô bé à, sau này vẫn nên ít ra ngoài thế này.”

Nam Tầm nâng khóe môi: “Cảm ơn bác, sau này cháu sẽ chú ý ạ.”

Nam Tầm nhìn lướt qua bên trong xe, có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi ở hàng cuối cùng.

Bây giờ Nam Tầm rất muốn tìm một người nói chuyện, nên cô đi đến bên cạnh người nọ, chủ động chào hỏi người nọ.

Người đàn ông bên cạnh vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi nghe thấy giọng nói của cô thì không nhịn được quay đầu lại nhìn cô.

Bộ dạng người đàn ông này rất tuấn tú, đôi mắt vô cùng sâu, áo sơ mi quần tây giấy da, hoàn toàn là trang phục của tinh anh tầng lớp trên xã hội.

Nam Tầm thấy hơi quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Nam Tầm cười với anh, hỏi: “Tôi đi khu biệt thự ở phía trước, không biết anh đi đâu?”

Người đàn ông nhìn cô nói: “Tôi cũng vậy.”

Giọng nói anh rất êm tai, trong trẻo lạnh lạnh, tốc độ chậm mà trầm ổn.

Có người cùng nói chuyện, cảm xúc sợ hãi lúc trước của Nam Tầm giảm bớt không ít.

Người đàn ông bên cạnh không phải là người hay nói, nhưng nói chuyện với anh rất thoải mái, cho dù nói gì, anh cũng có thể tiếp chuyện, sau đó nói một đề tài mới.

Sau khi đến trạm, hai người xuống xe cùng nhau, Nam Tầm đã khôi phục tâm trạng bình thường vui vẻ tạm biệt bác tài xế.

Bác tài xế kia có hơi khó khăn nâng khóe miệng với cô, cười đến mức có chút khó coi.

Đợi đến lúc Nam Tầm đi xa, tài xế vội vàng quay đầu lại nhìn xem bên trong xe, rõ ràng không có một bóng người nào, cũng không biết cô bé vừa rồi thì thầm nói chuyện với ai...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người đàn ông không có bóng

Edit: PaduC / Beta: Norah

Người mặc áo sơ mi trắng này cùng đi vào khu biệt thự với Nam Tầm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười vang không ngừng. Nói chính xác thì chỉ có một mình Nam Tầm cười, người bên cạnh dường như bị đờ cơ mặt, không thích cười. Nhưng lúc tâm tình anh tốt, có thể nhìn thấy ý cười trong đôi mắt thâm thúy đó, như vô tận ánh sao sáng lấp lánh rất mê người.

Người đàn ông đưa Nam Tầm đến trước cửa biệt thự.

Nam Tầm rất cảm kích: "Nói thật, ngày hôm nay vừa xảy ra một chuyện khiến tôi khá sợ hãi, vì vậy cảm ơn anh đi cùng tôi tới tận đây. Đúng rồi, anh ở đâu, chắc phải ở gần đây chứ?"

Anh ta gật gù: "Tôi cũng ở đây. Cô vào đi thôi, chờ cô vào nhà rồi tôi sẽ rời đi."

Nam Tầm mở cửa, bỗng nhiên đầu óc như bị đập mạch, hỏi: "Anh có muốn vào uống chén trà hay không?"

Đầu tiên người đàn ông ngăn ra, sau đó trong mắt chậm rãi chảy xuôi ý cười: "Cô không sợ sau khi tôi vào rồi giật tiền cướp sắc à?"

Nam Tầm cười ha ha thành tiếng: "Người dám giật tiền cướp sắc tôi còn chưa sinh ra đâu. Anh đừng nhìn bộ dạng tôi có vẻ thực nữ, thật ra tôi đánh nhau rất lợi hại đó." Taekwondo cấp mười, Tân đã cấp mười không phải nói khoác.

Nghe xong lời này, ý cười trong mắt người kia càng nồng: "Tôi tin cô. Vậy tôi liền vào xin cốc nước."

Nam Tầm vốn cũng chỉ khách sáo, ai ngờ người này đúng là không khách khí chút nào.

Nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mời người đi vào.

Quả nhiên người này chỉ uống chén trà thì đi ngay, làm cho Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm.

Đèn tầng hai biệt thự sáng lên, người đàn ông vốn đã đi xa lại trở về trước cửa, ánh đèn đường ảm áp chiếu vào trên người đó, trên đất không có... bóng.

Mấy ngày tiếp theo không xảy ra chuyện kì quái gì nữa, rốt cuộc trái tim căng thẳng của Nam Tầm có thể được thả lỏng.

Sau khi Nam Tầm chuyển vào biệt thự, ngày nào Bạch Khê Diệp cũng đến ăn cơm, nói là cơm cô nấu có mùi vị gia đình.

Trên thực tế việc Bạch Khê Diệp mỗi ngày đều đến làm cho Nam Tầm sắp phiền chết. Anh ta vừa đến, Nam Tầm vì tăng độ thiện cảm, ngày nào cũng phải làm một bàn đồ ăn phong phú, hơn nữa người này không hề có một chút tự giác chủ động rửa chén nào, cơm nước xong liền nghỉ ngơi. Một chồng chén đĩa cao như vậy nhìn mà phát mệt.

Nam Tầm nhớ tới chuyện lần trước, trong lúc vô tình mở miệng đùa: "Bạch Khê Diệp, lần trước em gọi nhiều cuộc cho anh như vậy, sao mấy anh luôn bận vậy. Thành thật thú tội, có phải anh nấu cháo điện thoại với tình nhân nào đó sau lưng em không đấy?"

Bạch Khê Diệp có chút lơ mơ, anh vội vàng bật điện thoại nhưng cũng chưa nhìn thấy lịch sử cuộc gọi nào.

"Mặt Mạt, em không nên đổ oan cho anh nha. Khi nào thì anh không tiếp điện thoại của em rồi hả? Dù anh có đang nói chuyện với người khác, nhận được điện thoại của em, anh khẳng định sẽ kết thúc ngay."

Lần này đến phiên Nam Tầm bối rối.

Qua hồi lâu, Nam Tầm chợt nhảy ra một câu: "Bạch Khê Diệp, anh tìm bác sĩ tâm lý cho em đi."

Câu nói này khiến Bạch Khê Diệp bị dọa sặc, anh vội vàng hỏi: "Mặt Mạt, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Tầm liền kể hết những chuyện kì quái mấy ngày trước cho anh nghe.

Bạch Khê Diệp nghe xong thì thờ phào nhẹ nhõm, chế nhạo chắc cô xem nhiều phim kinh dị quá. Nhưng vì để cô yên tâm, anh vẫn liên hệ với một bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ tâm lý tên là Lý Mạc, là bạn học cũ của Bạch Khê Diệp.

Bác sĩ Lý hơi đẩy mắt kính gọng vàng trên mũi, cười rất chuyên môn hóa: "Cô Bạch không cần lo lắng, chắc do cô nghỉ ngơi không đủ nên dẫn đến tâm lý rối loạn, nghỉ ngơi vài ngày thì ổn thôi."

Nam Tầm yên lặng trợn trắng mắt: "Bác sĩ Lý, anh cảm thấy một ngày ngủ hơn chín tiếng, trong đó không hề giật mình thức giấc thì chất lượng giấc ngủ thế nào?"

Dường như bác sĩ Lý đã hiểu ý của cô, anh ta bảo cô nằm trên ghế sofa.

"Cô Bạch, cô nghe theo lệnh của tôi, thả lỏng."

Nam Tầm thả đến rất lỏng, muốn nghe xem anh ta có thể hót cái gì.

"Cô Bạch, bây giờ cô đang đứng trên một đồng cỏ xanh ngát, cô nghe thấy tiếng gió thổi động lá cây, tiếng sông chảy róc rách, tiếng chim bay ngang bầu trời, sau đó cô đi một lúc thấy được ba cánh cửa. Một trong số đó là cửa gỗ, trên cửa có dây leo màu xanh quấn quanh, cánh cửa thứ hai làm bằng sắt lạnh lẽo, cánh cửa thứ ba là cửa lớn một căn nhà nông thôn cũ. Bây giờ cô hãy chọn một cánh cửa."

Nam Tầm chọn cánh cửa thứ ba, cửa lớn nhà cũ.

Vừa mới bắt đầu Nam Tầm còn có thể phân rõ giấc mộng và hiện thực, sau đó cô thực sự có cảm giác mình đang đứng trước cửa một căn nhà lớn.

Không biết vì sao, căn nhà này nhìn có chút quen mắt.

Giọng bác sĩ Lý thôi miên trầm thấp: "Sau khi cô đẩy cửa đi vào rồi cô thấy gì sau cửa?"

Nam Tầm mở cửa lớn đi vào, nhìn thấy hoa cỏ xanh um trong sân, lại mở tiếp cửa nhà, cô không khỏi ngẩn ra.

Con mẹ nó cô thấy trên bàn cơm trong phòng khách tràn đầy đồ ăn thơm nức mũi, đều là món cô thích nhất!

Nam Tầm nhin không được ngồi xuống nếm hai món, mùi vị cũng cực kỳ đáng khen, hoàn toàn bắt kịp đồ ăn khách sạn năm sao.

Đang lúc này, cô nghe thấy tiếng xắt rau chặt thịt truyền ra từ trong phòng bếp.

Nam Tầm thả dũa xuống, chậm rãi đi tới.

Cô lặng lẽ ngó đầu vào phòng bếp.

Trong phòng bếp có một người đàn ông, người đó mặc áo sơ mi trắng phau, quần tây đen, giày còn chưa kịp thay, vẫn là giày da đen bóng.

Bóng lưng người đàn ông cúi đầu làm cơm thực hấp dẫn người.

Vóc người của anh ta rất đẹp, hai chân thẳng tắp, cơ bắp tay nâng lên hạ xuống theo động tác xắt rau, ống tay áo cuộn lên nhẹ nhàng lay động.

Anh ta đang chú tâm việc trong tay, rồi dường như nhận thấy phía sau có người, động tác hơi dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu.

Giờ khắc này, Nam Tầm lại có chút chờ mong nhìn thấy gương mặt đó.

Nhưng lúc chờ được người đàn ông kia quay đầu, hai mắt Nam Tầm bỗng nhiên trống lớn.

Người này không có mặt!

"A ---"

Nam Tầm hét toáng lên, giật mình mở mắt tỉnh lại.

Bác sĩ Lý bị cô làm sợ hết hồn, vội vàng hỏi cô: "Cô Bạch, đến cùng thì cô thấy gì sau cánh cửa cô chọn?"

Nam Tầm nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "Tôi thấy trên bàn có rất nhiều món ăn, đều là món tôi thích nhất. Sau đó tôi nghe thấy tiếng người xắt rau trong bếp, vậy là tôi đi vào, kết quả... Tôi thấy được một người đàn ông, người đó không có mặt."

Bác sĩ Lý vừa bắt đầu vẫn còn cười, nhưng nghe xong lời này có hơi mất hứng. Anh cảm thấy có thể Nam Tầm đang chơi mình.

Trải qua anh thôi miên, những thứ người bệnh bình thường thấy đều do anh bố trí kỹ càng, sau những cánh cửa kia có tiền tài, có trai đẹp gái đẹp. Nhìn thấy những thứ này chứng tỏ gần đây áp lực quá lớn, vì từng quần vật chất hay tình cảm khó khăn. Sao cô Bạch đây lại có thể nhìn thấy người đàn ông không có mặt chứ.

Cô không phải đang chơi anh thì là gì?

Nếu không phải cô gái trước mặt do Bạch Khê Diệp tự mình giới thiệu, có thể anh đã đuổi người ngay rồi.

Nam Tầm cũng nhìn ra bác sĩ Lý không vui, cô cũng không muốn gây phiền toái cho boss, liền cười cười nói: "Có thể do gần đây xem phim kinh dị quá nhiều, cho nên sinh ra loại ảo giác này."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thôi miên, người trong giấc mơ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bác sĩ Lý nói: "Chúng ta thử lại lần nữa, lần này cô nhất định phải phối hợp đấy."

Nam Tầm nhanh chóng nói được.

Lần này bác sĩ Lý không để cô nhắm mắt ngay, anh lấy đồng hồ quả vọt từ trong túi, đứng đưa nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô.

Đôi mắt Nam Tầm nhìn chăm chăm vào đồng hồ đang không ngừng lắc lư kia, nhìn lại nhìn, mí mắt càng ngày càng nặng cho đến khi từ từ sụp xuống.

Xung quanh cô là một mảng trắng xóa. Đến khi phía chân trời đằng xa truyền đến âm thanh tích tắc, lúc này sương mù dày đặc ở xung quanh mới từ từ tản đi, cô cũng từ từ thấy rõ cảnh xung quanh.

Cô đang đứng ở trên một con đường, xung quanh có xe cộ qua lại không ngừng, người đi đường ngang dọc đội đèn xanh để đi qua.

Cô nhìn về phía đường đối diện, thấy được một người đàn ông.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần tây dài màu đen, giống như mới đi ra từ công ty.

Cao lớn, đỉnh đặc, đẹp trai, vừa liếc mắt trong đám người là có thể nhìn thấy anh.

Nam Tầm cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cô có thể thấy rõ mặt anh, nhưng làm thế nào cũng không nhớ được mặt anh ra sao.

Người nọ không hề có biểu cảm mà đứng ở bên đường, thoát nhìn có hơi lạnh nhạt. Bỗng nhiên anh nhìn về phía cô, đôi mắt sâu không đáy nhìn thẳng cô, sau đó về mặt chợt biến đổi, trong mắt xẹt qua vui mừng không rõ.

Nam Tầm không nhìn được nhìn nhìn hai bên trái phải của mình, bên cạnh không có ai.

Anh chính là nhìn... mình.

Trong phút chốc, người đàn ông kia chạy vọt qua bên này, dường như ánh mắt anh chỉ còn lại điều anh thấy, hoàn toàn quên mất hết thấy mọi thứ.

Sau đó, Nam Tầm nghe thấy tiếng thắng xe chói tai vang lên, rồi đến tiếng va chạm mạnh.

Người đàn ông ngã xuống đất, cả người toàn là máu.

Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn người đàn ông bị xe đụng bay, bỗng nhiên cảm thấy khó thở, có chút thở không nổi.

Miệng người đàn ông nằm ở trong vũng máu khe khẽ mấp máy, dường như đang gọi: “Bạch Mạt...”

Trong giây lát Nam Tầm bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, hung hăng thở hổn hển.

Cô kinh ngạc nhìn một vòng xung quanh, thấy bác sĩ Lý đang nhú mảy.

“Cô Bạch, vừa rồi cô nhìn thấy gì?”

Nam Tầm kể cảnh trong mơ vừa rồi, chân mảy bác sĩ Lý càng nhú chặt hơn.

“Cô Bạch, tình hình của cô còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của tôi. Nếu như không phải là cô đang chơi tôi, tôi cảm thấy rất có thể tinh thần cô có chút vấn đề.”

Nam Tầm...

Cô cảm thấy đôi phương đang biểu đạt uyển chuyển, cô bị bệnh thần kinh rồi.

Thật tức giận, lại có người nói cô bị bệnh thần kinh.

Bác sĩ Lý cắt đồng hồ quả quýt của mình, viết hai hàng chữ trên sổ khám bệnh, sau đó kê cho cô vài loại thuốc.

“Cô Bạch, nếu như cô uống thuốc này mà còn không chuyển biến tốt, tôi đề nghị cô ——” Nói đến đây, anh dừng một chút, đưa tay đẩy mắt kính trên sống mũi: “Có thể đi khoa tâm thần xem thử. Xin cô đừng tức giận, tôi chỉ là đề xuất kiến nghị khách quan của tôi mà thôi, cô có thể giữ lại ý nghĩ của mình.”

Nói xong, anh nhìn đồng hồ trên tường theo thói quen.

Nhưng chính vì vừa nhìn như vậy, tầm mắt anh giống như bỗng bị cố định lại.

Nam Tầm gọi hai tiếng: “Bác sĩ Lý? Bác sĩ Lý?”

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng quan sát ánh mắt người này, lại phát hiện ánh mắt anh trở nên tan rã, dáng vẻ nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường lại giống như bị thôi miên.

Không bao lâu sau, anh chợt hoảng sợ trừng mắt, mũi miệng chảy máu, cả người cũng bắt đầu co giật, có hơi giống phát bệnh động kinh.

Nam Tầm bị giật mình, vội vàng xông ra bên ngoài hét to lên.

Bác sĩ Lý được đưa đi cấp cứu, Nam Tầm không rõ sau đó anh ta ra sao, chỉ nghe nói giống như có chút rối loạn thần kinh, tạm thời bị đưa đến khoa thần kinh để điều trị.

Từ đó về sau, Bạch Khê Diệp đều không có nhắc lại chuyện bác sĩ tâm lý nữa.

Nam Tầm càng khẳng định mình bị thứ dơ bẩn gì đó bám theo, nhưng mà có boss lớn giá trị ác niệm 100 Bạch Khê Diệp ở đây, lá gan Nam Tầm liền lớn hơn chút. Dù nói quý sợ kẻ ác, giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp đầy 100, cô chỉ cần đi theo bên cạnh anh, chắc là thứ kia không thể làm gì cô.

Ban đầu thần kinh hai người đều căng thẳng, sau đó Nam Tầm nói hình như gần đây không nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào nữa, lúc này Bạch Khê Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng mấy ngày này của Nam Tầm không tốt, Bạch Khê Diệp lại ở cùng cô thêm chốc lát, nhưng anh đối xử với Nam Tầm rất cẩn thận, chưa từng yêu cầu ngủ lại.

Nhưng mà lần này, bên ngoài có mưa to.

“Mặt Mạt, bên ngoài đang mưa, hôm nay anh có thể nghỉ một đêm ở đây hay không?” Bạch Khê Diệp hỏi.

Nam Tầm không nhịn được nở nụ cười: “Chỗ này là biệt thự của anh, anh muốn nghỉ thì nghỉ đi, có điều anh chỉ có thể ngủ ở phòng ngủ tầng một.”

Bạch Khê Diệp vui vẻ đồng ý.

Hai người com nước xong, Nam Tầm thu dọn chén đĩa xong, rồi cùng ngồi trên ghế sofa xem phim.

Xem một lúc, Bạch Khê Diệp bỗng nâng mặt Nam Tầm lên, cúi đầu định hôn xuống.

Nam Tầm sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ngăn mặt anh lại, cười khan ha ha nói: “Khê Diệp, có phải chúng ta tiến triển quá nhanh hay không?”

Bạch Khê Diệp quả thật là một chính nhân quân tử, cô vừa từ chối, anh liền từ bỏ, chỉ là vẻ mặt có hơi thất vọng.

Nam Tầm hơi kinh ngạc. Dễ bị đuổi như vậy à? Đây thật sự là boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

“Mặt Mạt, em thật sự thích anh sao?” Bạch Khê Diệp bỗng hỏi.

Nam Tầm ngẩn ra, nhanh chóng nói: “Thích chứ, anh nhìn anh xem, bộ dạng đẹp trai, lại có tiền, còn đối xử với em tốt như vậy, em đi đâu mà tìm bạn trai tốt như vậy được, đúng không?”

Bạch Khê Diệp nghe xong thấy buồn cười: “Mặt Mạt, em thật sự là một người thẳng tính, chỉ là anh lại thích em như vậy. Em biết không, vào lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hôm đó có một tên trộm đồ của em, em cầm giày cao gót lên, nhanh chân đuổi theo ngay, khi đó anh đã cảm thấy con gái như vậy thật là hiếm thấy, vô cùng ngẫu nhiên.”

Khóe miệng Nam Tầm co rút, thầm nghĩ: Đây thật sự không xem là gì cả, anh chỉ chưa từng thấy bộ dạng xắn tay áo đánh nhau của tôi thôi, đó mới thật sự đẹp trai.

Thời gian không còn sớm, Nam Tầm gấp một cái, chuẩn bị lên tầng đi ngủ.

Bạch Khê Diệp nhìn cô hồi lâu, trong lòng có phần rục rịch.

Anh nhìn không được, nhân lúc Nam Tầm vừa đứng dậy, nắm tay cô lại, trộm hôn lên môi cô một cái.

Nam Tầm vội vàng đẩy móng vuốt anh ra: “Đừng làm loạn, đã khuya lắm rồi.”

Lúc này Bạch Khê Diệp mới buông lỏng tay ra.

Nam Tầm ngủ một đêm không mộng mị đến hừng sáng. Cô đuổi thất lưng tê mỏi, mở rèm cửa sổ sát đất, nhìn ánh mặt trời màu vàng chiếu lên sàn nhà, chiếu lên người vô cùng ấm áp.

Nam Tầm đi xuống lầu, phát hiện Bạch Khê Diệp đã đi rồi. Cô tự đi đến phòng bếp hâm nóng một ly sữa tươi, sau đó chiên một quả trứng gà.

Vừa mới ăn xong bữa sáng, Nam Tầm đã nhận được tin nhắn của Bạch Khê Diệp, nói là có chuyện tìm cô, bảo cô đến một nhà hàng Tây bên cạnh chợ anh.

Vì có thể giữ ấn tượng tốt nhất mọi lúc, Nam Tầm cố ý thay bộ váy trắng mình thích nhất.

Vẫn chưa đến nơi, Nam Tầm đã thấy Bạch Khê Diệp ở đường đối diện, anh đang cầm một bó hoa hồng Mân Côi, đang cười vẫy tay với cô.

Nhưng một giây sau đó, anh liền hoảng sợ trừng mắt, cả người không chịu khống chế mà bay ra ngoài, rơi vào ngay chính giữa đường cái.

Ngay lúc này, một chiếc xe tải lớn lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gì cơ? Ta đã thấy Boss?

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Bạch Khê Diệp bò lên muốn nhào sang bên, nhưng anh lại phát hiện cơ thể của mình như bị thứ gì túm chặt, không cách nào nhúc nhích.

Ngay sau đó, tiếng va chạm kịch liệt vang lên, xung quanh đầy những tiếng thét chói tai sợ hãi, rồi đến các loại tiếng ồn ào khác.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Nam Tầm đứng sững sờ tại chỗ, đã quên làm bất kì phản ứng nào. Trong đôi mắt tròn lớn của cô chỉ còn một vùng máu, và cánh tay căng chân vung vãi lung tung.

Nam Tầm đang run lên, toàn thân đều đang run.

Sau đó cô khom người, ọe một tiếng phun ra ngoài.

Tại sao lại như vậy, rõ ràng Bạch Khê Diệp là boss lớn giá trị ác niệm 100 mà, sao có thể chết được, sao lại thế...

"Đờ mờ! Sao mà ông đây vừa tỉnh đã thấy hiện trường máu me be bét thế này!" Trong đầu bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Nam Tầm sững sờ, tiếp theo mừng đến phát khóc: "Tiểu Bát, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại, hu hu... Ta rất nhớ ngươi đấy Tiểu Bát, ngươi không biết trong khoảng thời gian này ta gặp cái gì đâu, ta thật sự rất sợ hu hu... May mà tỷ không phải nữ sinh bình thường, nếu không đã sớm bị hù chết nhiều lần..."

Hư Không Thú trực tiếp phán một câu: "Lúc ta không có mặt ngươi không có cố gắng sao, sao mà ta vừa tỉnh lại, ngược lại ngươi lại trở nên ngu xuẩn?"

Nam Tầm...

"Rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm ngây ngốc đồng ý, sau đó vẻ mặt như sắp khóc: "Ngươi nói xem sao Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp có thể chết được? Một người tối qua còn êm đẹp, sao nói không còn liền không còn."

Tuy rằng thời gian hai người ở chung rất ngắn, nhưng Bạch Khê Diệp thực sự đối xử với cô rất tốt. Tất cả những thứ này xảy ra quá đột ngột, cô chưa từng nghĩ tới Bạch Khê Diệp sẽ chết, anh ta không phải boss phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

Hư Không Thú an ủi một câu: "Sống chết có số, khổ sở cũng vô dụng."

Nam Tầm dùng hồi lâu tỉnh lại, bỗng nhiên nói: "Tiểu Bát, ta luôn cảm thấy có ngươi ở đây, ta làm cái gì cũng không sợ nữa."

Hư Không Thú kiêu ngạo hừ một tiếng: "Đúng vậy đấy. Cho dù ngươi xảy ra chuyện gì, ông đây trực tiếp mang ngươi xé rách hư không rời đi là được rồi. Vì vậy đừng sợ ha, lớn mật mà đi độ hóa boss phản diện đi, có ta ở đây. Chờ một chút, để ta tính toán tiến độ."

Nam Tầm đang muốn nói với nó có thể boss phản diện đã bị một con quỷ giết chết, chỉ là Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng đã nghe Tiểu Bát quát to.

"Nam Tầm! Ngươi đã làm gì đấy hả? Ta nhớ lúc mới mang ngươi tới, giá trị hắc hóa của mục tiêu chỉ có 50, sao bây giờ lại biến thành 100 rồi! Còn có giá trị ác niệm 100 này, con mẹ nó một điểm cũng không rớt! Nhiều ngày như vậy ngươi dùng để làm gì?"

Nam Tầm vẻ mặt mờ mịt, ngây ngốc hỏi: "Tiểu Bát, chẳng lẽ boss phản diện không phải Bạch Khê Diệp sao?"

Hư Không Thú ha ha: "Không phải đâu."

"Vậy là ai chứ?" Nam Tầm vội vã truy hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi, nói quanh co: "Ngươi còn chưa phát hiện thì thôi quên đi, rất nhanh ngươi sẽ biết."

Nam Tầm...

Một người một thú trò chuyện câu được câu không, vừa nãy Nam Tầm tận mắt nhìn thấy cảnh người sống bị xe cán nát, trong lòng còn chút khủng hoảng, sợ sệt và buồn nôn. Nhưng bây giờ những cảm xúc này đã từ từ lắng xuống, tuy nhiên cô còn chưa dám quay đầu lại liếc một cái.

Cảnh sát giao thông nhận được báo án chạy tới nhanh chóng, phong tỏa hiện trường.

Về mặt Nam Tầm chết lặng đi trên đường, trong đầu nghĩ về lời Tiểu Bát vừa nói với cô.

"Tiểu Bát, có phải ta têu vào thứ gì không nên chọc rồi không?"

Hư Không Thú im lặng một lúc, ừ một tiếng.

"Bạch Khê Diệp chết có phải nó làm không?"

Hư Không Thú hơi dừng, lại ừ một tiếng.

Nam Tầm bỗng thấy tức giận, có cái gì cứ nhằm vào cô, tại sao phải tổn thương người vô tội!

Quý thì sao chứ, quý có thể giết người lung tung sao?

Sau khi Nam Tầm tức giận lại cảm thấy hổ thẹn và ăn năn không thôi.

Cô vốn tưởng Bạch Khê Diệp là boss lớn cô phải chờ nên cô mới có thể để mặc anh tới gần, còn vui vẻ tiếp nhận hết thầy trợ giúp từ anh.

Sớm biết thế, sớm biết có hậu quả như thế, nói thế nào thì cô cũng sẽ không tiếp xúc với người này...

"Tiểu Bát à, người nói người chết đi có thể gặp một con Hư Không Thú như ta gặp người, sau đó được cơ hội sống lại một lần nữa không?" Nam Tầm nhìn đám người đi lại không ngớt xung quanh, tâm tình đột nhiên xuống rất thấp.

Hư Không Thú: "... Có lẽ vậy."

Ánh mắt lạnh nhạt của Nam Tầm mềm mại hơn chút, nói rừ rừ: "... Vậy thì tốt rồi."

Hư Không Thú an ủi cô: "Người không thể chi phối sống chết của họ. Dù không phải do người, bọn họ cũng sẽ chết đi theo cách khác. Hãy tin ta, sống chết của mỗi người trong mỗi thế giới đều được định sẵn, chúng ta chỉ có thể can thiệp lại không thể phá hoại sự cân bằng đã định trước của nó."

Nam Tầm trầm thấp ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Có Tiểu Bát nói liên miên cần nhân ở một bên, Nam Tầm rất nhanh lại trở về thành Nam Tầm không tim không phổi mà Tiểu Bát quen thuộc.

Biệt thự không ở được nữa, Nam Tầm gói ghém đồ của mình, lặn về quán bar ngủ ở đó.

Nhưng đây không phải kế sách lâu dài, Nam Tầm bắt đầu lên mạng tìm phòng cho thuê gần đó.

Tìm hồi lâu, không phải quá đắt thì là quá xa.

Nam Tầm ngáp dài, trực tiếp nằm liệt trên ghế sofa.

"Tiểu Bát, người cũng thấy đấy, người tìm cho ta cơ thể rách nát luôn trên choker ác quỷ. Bác sĩ Lý từng tiếp xúc với ta biến thành bệnh thần kinh, còn dư lại Triệu Kỳ Lâm và Bạch Khê Diệp đều chết hết, còn đều bị xe đâm chết. Người đã thấy ai tự bay ra ngoài cho xe đâm bao giờ chưa?"

"Ừ, người muốn nói gì?"

"Ta phải đi tiếp cận vị boss phản diện giá trị ác niệm 100 kia, ai biết đâu được hắn còn chưa được ta độ hóa thì đã bị ta khắc chết rồi. Tuy rằng ta rất muốn đem thứ kia ra công lý, thay người đã chết lấy lại công đạo, nhưng ta là người rất biết điều, không làm gì được nó, đành phải chạy thoát. Bây giờ chúng ta đã lãng phí thời gian dài ở thế giới này lâu như vậy, không thể lại sống uống thời gian, không bằng... Trực tiếp đi thế giới sau?" Về mặt Nam Tầm thật thà phân tích.

Hư Không Thú dừng một chút, nói: "Người nghĩ nhiều rồi, thật đấy. Thế giới trước người làm rất tốt, về sau giá trị ác niệm của Yêu Vương từ 1 bắn ngược về 100 chỉ do bất ngờ, vì vậy thế giới này ta cũng coi trọng người nha~"

Nam Tầm không hiểu sao bị kỳ vọng cao:...

"Nhưng bây giờ ta còn chưa gặp boss phản diện, tiêu trừ giá trị ác niệm thật xa vời."

Hư Không Thú nói: "Người gặp rồi."

Nam Tầm hóa đá: "Lúc nào, sao ta không nhớ rõ?"

Hư Không Thú khụ khụ: "Người suy nghĩ kỹ đi, chỉ số đẹp trai tương đối cao, dù sao ta là nhan không mà, cho nên tìm boss phản diện cho người đều là những anh chàng đẹp trai chân dài."

Nam Tầm thực sự không nhớ ra được. Mỗi ngày cô đi hát ở quán bar, gặp không ít anh chàng đẹp trai, nhưng cô không nhớ được ai cả.

"Chờ chút! Tiểu Bát, làm sao người biết ta gặp rồi? Lúc trước không phải người vẫn chưa tỉnh sao?" Nam Tầm nói đầy nghi ngờ.

Hư Không Thú cười khan ha ha: "Thình thoảng ta lại tỉnh một lúc. Lúc ấy trùng hợp thấy được, ta vốn muốn nhắc nhở người, nhưng ta thấy các người trò chuyện với nhau thật vui, nên lại đi ngủ tiếp."

Nam Tầm...

Cô vẫn không nhớ rõ là người nào, người trò chuyện với cô thật vui không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đen tối quá đấy, cũng không phải là ta đi hẹn hò

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cho rằng bây giờ cô đã xui xẻo lắm rồi, nhưng không ngờ ngày hôm sau còn xui xẻo hơn.

Cũng không biết ông chủ quán rượu nghe lời đồn từ đâu, nói cô là sao chổi chuyên khắc người xung quanh, nên trực tiếp đuổi việc cô.

Trong hai vụ tai nạn gần đây, cách nạn nhân chết đều thật kỳ lạ. Bọn họ giống như là bỗng bị lực lượng kỳ quái nào đó ném ra ngoài, sau đó bị cố định ở giữa đường cái, tro mắt nhìn mình bị xe cán nát.

Xác suất xảy ra tai nạn giao thông cũng không lớn, mà hai người đã chết kia đều từng tiếp xúc cùng một người, vậy nên có phản khiến người khác chỉ trích.

“Tiểu Bát, nhìn ta rất giống sao chổi gì đó sao?” Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú cười khà khà nói: “Cũng không phải, người là sao may mắn của ta, giá trị công đức của ta đều dựa cả vào người.”

Trong cùng một ngày, không có chỗ ở, cũng mất luôn công việc, càng chưa thấy bóng dáng boss phản diện cần tiến công chiếm đóng đâu, Nam Tầm cảm thấy đây đúng là một thế giới chết tiệt.

Nam Tầm xem mấy quảng cáo thuê phòng có vẻ đáng tin hôm trước, liên lạc với một nhà tiện nghi nhất trong số đó.

Sau khi chủ nhà nhận được điện thoại thì rất nhiệt tình đề cử nhà của mình với cô, hai phòng ngủ một phòng khách, còn nhanh chóng gửi hai tấm ảnh đến.

Nam Tầm xem xong có hơi ngạc nhiên.

Căn nhà kia trông không tồi, thiết kế cũng rất tuyệt, chủ nhà để lại toàn bộ đồ dùng mà không mang đi, thậm chí bên trong còn có đàn piano quý giá, tại sao chỗ tốt như vậy mà có thể rẻ vậy chứ?

Chủ nhà áp dụng giải thích vài câu, nói thẳng là vì lý do cá nhân nên muốn cho thuê nhanh.

Bây giờ Nam Tầm có Tiểu Bát ở đây, cũng không sợ nguy hiểm gì nữa, vì vậy sau khi rời khỏi quán rượu thì trực tiếp mang hành lý đến nhà mới ở.

Căn nhà này đúng là tốt như lời chủ nhà nói, đầy đủ mọi đồ gia dụng.

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã phát hiện có chút không đúng.

Cả căn nhà cô đang ở dường như chỉ có mỗi cô.

Cho dù là khu chung cư cũ, những căn phòng khác cũng không nên bỏ trống chứ? Đây không phải là quá lãng phí sao?

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát có biết nguyên nhân hay không.

Tiểu Bát phán thẳng một câu: “Nếu như người sợ thì có thể tìm bạn cùng phòng mà.”

Nam Tầm nói: “Ta mới không sợ, một người ở tự do biết bao, có thể tùy ý buông thả.”

Tiểu Bát suy nghĩ một chút, lại trả lời cô: “Ta cảm thấy người ở một mình vô cùng tốt.”

Nam Tầm: “Không không, ta chợt cảm thấy, ở một mình đúng là có hơi yên lặng vắng vẻ, ta vẫn nên tìm một người thuê chung, còn có thể chia tiền với ta.”

Tiểu Bát: ...

Thật là một người phụ nữ thay đổi thất thường.

Nam Tầm lập tức đăng quảng cáo thuê chung lên mạng, bởi vì mỗi phòng trong này đều có khóa, cô còn ghi rõ không hạn chế nam hay nữ trên đó.

Nam Tầm vốn tưởng rằng phải đợi vài ngày mới có tin tức, nào ngờ đêm đó đã có cuộc gọi đến.

Dường như đã thấy số điện thoại gọi đến ở đâu đó, nhưng nhất thời Nam Tầm không nhớ ra.

“A lô, xin chào, là cô Bạch đúng không? Tôi nhìn thấy quảng cáo thuê nhà của cô trên mạng, cô có đề ý thuê chung ngắn hạn không?”

Là một người đàn ông, giọng nói trầm thấp, nói chuyện không nhanh không chậm, làm cho người ta cảm thấy rất lịch sự.

Nam Tầm nhanh chóng nói không ngại, có thể mang đồ vào ở bất cứ lúc nào, tiền thuê nhà trả theo tháng hay theo ngày đều được.

Bởi vì căn phòng Nam Tầm thuê nằm trong một xó của khu nhà nên không dễ tìm lắm, Nam Tầm rất nhiệt tình bày tỏ với đối phương, nếu như đến khu nhà mà không tìm được đường thì gọi điện thoại cho cô, tự cô đi đón.

Hư Không Thú bỗng nói: “Có phải người đã quên bản thân giới tính nữ hay không, có phải nên rụt rè một chút?”

Nam Tầm đảo mắt khinh thường: “Tiểu Bát, không phải ta nói người, suy nghĩ của người thật sự quá đen tối. Ta cũng không phải đi hẹn hò, nếu như thái độ của ta không tốt hơn, thì ai chịu thuê chung với ta chứ?”

Lúc đúng chín giờ, Nam Tầm nhận được cuộc gọi, vội vàng đi ra đón bạn cùng phòng mới.

Cô tìm một vòng, rốt cuộc phát hiện một người đàn ông ở chỗ cổng sau khu nhà.

Lưng người đó thẳng tắp đứng dưới một cây cổ thụ, nửa bên mặt bị khuất trong bóng cây, mà nửa bên mặt còn lại bị ánh đèn đường vàng nhạt che phủ, trắng nõn trong suốt.

“Cô là cô Bạch Mạt sao?” Bỗng nhiên người đó mở miệng hỏi, giọng nói của anh hơi trầm hơn so với trong điện thoại, lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái thanh thản.

Nam Tầm nghe thấy câu này, cảm thấy có chỗ nào hơi kỳ lạ, nhưng đầu óc cô giống như bị thứ gì dán lại, chính là nghĩ không ra.

Người đó nói xong, đi về phía trước một bước, hoàn toàn đi ra từ trong bóng tối.

Là một anh chàng rất tuấn tú.

Anh để kiểu tóc ngắn gọn gàng, toàn bộ tóc trước mặt đều chải lên, lộ ra cái trán cao và đôi mắt đen nhánh, ánh mắt rất thâm trầm, nhìn không thấy đáy. Sống mũi anh cao thẳng, môi mỏng hơi mím, vẻ mặt không biểu cảm.

Nam Tầm nhìn thấy anh hơi quen lại nhất thời không nghĩ ra.

Nam Tầm người này, trí nhớ luôn không tốt, hoặc có thể nói cô không để tâm mọi thứ, là cái loại không tìm không phải.

Nam Tầm không nhớ nổi nên không nghĩ nữa, rất nhiệt tình trò chuyện với người vừa đến: “... Tuy là vị trí căn nhà này của tôi hơi lệch, nhưng tốt ở chỗ hoàn cảnh yên tĩnh. Vệ sinh trong nhà tôi dọn, anh không cần bận tâm, chỉ cần anh đừng vứt cho tôi một đồng tất thối quần lót bốc mùi là được rồi.”

Người bên cạnh lẳng lặng nghe, lúc nghe đến đó bỗng phát ra tiếng ha nhẹ, giống như là đang cười, nhưng lúc Nam Tầm nhìn sang, trên mặt anh không tỏ vẻ gì cả.

Cô phát hiện, từ lúc bắt đầu trò chuyện thì hình như người này chưa từng cười. Nam Tầm cảm thấy có thể anh là mặt than, không biết cười, có điều lúc anh nhìn Nam Tầm, trong mắt luôn chứa ý cười, làm cho người ta rất dễ nảy sinh thiện cảm.

Đôi mắt kia rất thâm thúy, nhìn chăm chú vào đó hồi lâu là có thể thấy lòng trắng hơi đỏ nhạt, không phải là đỏ tia máu, mà giống như một giọt máu loãng nhỏ vào rồi hòa tan.

Tóc của anh rất đen, giống như màu của màn đêm.

Môi khá mỏng, màu da nhạt.

Tất cả tôn lên làn da trắng hơn người thường, anh càng giống người bước ra từ tranh thủy mặc.

Rất đẹp, là một anh chàng đẹp trai.

Tuy nhiên càng nhìn lâu, Nam Tầm lại càng cảm thấy quen mắt. Chắc chắn cô đã gặp người này ở đâu rồi.

Đối phương thấy cô vẫn luôn nhìn mình chăm chú thì hỏi cô nhìn gì.

Nam Tầm cười cười nói: “Cảm thấy bộ dạng anh đẹp.”

Người đàn ông nhìn cô, ý cười trong mắt càng đậm hơn.

“Đúng rồi, tôi tên là Bạch Mạt, anh tên gì? Sau này tôi xưng hô với anh như thế nào?”

Người đàn ông dừng một chút, nói: “Tôi tên là Phó Mặc.”

Nam Tầm có hơi bất ngờ, nhanh chóng nói: “Phó trong phó thủy đồng lưu sao? Tôi có một người bạn cùng lớp trung học cũng họ Phó.” Nói xong, cô có chút thương tiếc nói: “Nhưng mà hai tháng trước cậu ấy đã mất rồi.”

Phó Mặc nghe thấy vậy cũng không có xúc động lớn, chỉ là bình thản nói một câu: “Cô nên bi thương.”

Nam Tầm thở dài nói: “Chắc chắn bác trai bác gái rất khổ sở, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cho dù ai cũng không chịu nổi.”

“Vậy còn cô?” Người đàn ông bên cạnh bỗng hỏi một câu.

Nam Tầm ngẩn ra, nói sự thật: “Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc, cậu ấy còn trẻ như vậy, lại còn xuất sắc như thế. Nói thật, tôi hoàn toàn không nhớ nổi dáng vẻ của cậu ấy, hoặc có thể nói tôi chưa từng thấy rõ cậu ấy trông thế nào.”

“Ồ, phải không...” Phó Mặc nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy thoáng qua tia u ám.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không sao, tôi thích bóng tối

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người không tiếp tục đề tài này mà đổi sang nói những chuyện khác.

Cảm giác tán gẫu với Phó Mặc thật thoải mái. Kiến thức anh rộng rãi, cho dù đề cập tới bất kì chuyện gì anh đều có thể chậm rãi tiếp lời.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?" Nam Tầm không nhận được, chủ động hỏi vấn đề này.

Đôi mắt Phó Mặc dưới ánh đèn đường trở nên lấp lờ, thâm trầm nhìn cô: "Tôi cũng có cảm giác này, tôi cảm giác dường như tôi và cô đã biết nhau lâu lắm rồi."

Nếu không phải mặt người nói chẳng có cảm xúc gì, thiếu chút nữa Nam Tầm cho rằng đối phương đang tán tỉnh mình, còn dùng lời kịch khuôn sáo cũ để tán.

Nam Tầm đánh giá sừng mặt của anh, cảm thấy người này thật sự rất đẹp trai, tuy da dẻ có hơi trắng, nhìn có vẻ ốm yếu.

"A!" Nam Tầm bỗng kêu lên, chỉ vào anh nói: "Tôi biết anh là ai rồi!"

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi nheo lại, sâu trong đáy mắt như nổi lên cái gì.

"Ồ? Vậy cô nói xem tôi là ai?" Anh nói.

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Có phải anh đã nhận ra tôi rồi không? Lần trước trên xe buýt, tôi ngồi cạnh anh, sau đó anh còn đưa tôi về nhà."

Phó Mặc nhìn cô, khóe miệng càng cong lên, lặng lẽ nở nụ cười: "Không sai, là tôi."

Hai người hàn huyên hồi lâu, cuối cùng đã tới phía sau khu nhà, trước một nhà cao tầng.

Đèn đường trước cửa hình như hỏng rồi, cả căn nhà vùi lấp trong bóng đêm dày đặc.

Nam Tầm hơi hối hận, lúc đi cô không nên tắt đèn vì tiết kiệm điện, khiến cho cả toà nhà đen sì sì, làm người ta có cảm giác thật u ám.

Nam Tầm vội vã hét thật lớn về phía tầng trên, phụt một tiếng, đèn cảm ứng ở cửa cả sáu tầng đều sáng lên.

Mới vừa hết xong, Nam Tầm hơi xấu hổ mà ho nhẹ hai tiếng, giải thích với người bên cạnh: "Đèn ở đây cũ quá rồi, đi qua đi lại nó cũng chưa chắc cảm ứng được. Lúc vào đây anh hét một tiếng là được rồi."

Ý cười trong mắt Phó Mặc chưa tan: "Không sao, tôi thích bóng tối, không có đèn tôi cũng có thể lên tầng."

Hai người đi lên, Nam Tầm vội vã dẫn anh đến xem một gian phòng khác: "Căn phòng này còn lớn hơn phòng của tôi, nhưng ánh sáng không tốt bằng phòng tôi. Nếu anh thích, tôi có thể đổi với anh."

Phó Mặc lắc đầu, nói: "Không cần, tôi rất thích phòng này, tôi không thích ánh sáng quá gắt."

Nam Tầm nghe lời này thì biết anh chuẩn bị ở lại. Nhưng cô cho rằng tối nay đối phương chỉ đến xem nhà, ngày mai mới chuyển vào, dù sao anh cũng chẳng mang gì theo. Sau đó cô không ngờ Phó Mặc đã ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách.

"Tối nay anh muốn ở đây luôn sao?" Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Nhưng hình như anh không mang theo đồ gì cả."

Phó Mặc nhìn cô, trong mắt lại xẹt qua vẻ hài hước: "Không phải có thể vào ở bất cứ lúc nào sao?"

Nam Tầm đăng quảng cáo trên mạng đúng là nói có thể vào ở bất cứ lúc nào, nhưng dù gì cũng phải mang đồ xách tay mà không phải tay không vào ở chứ?

Nam Tầm ồ lên: "Vậy anh cứ ở lại đi. Đúng rồi, anh ăn cơm tối chưa, có muốn tôi nấu cho anh bát mì trứng không?"

Thật ra câu hỏi này chỉ do thuận miệng, vì vậy lúc nhìn Phó Mặc gật đầu, Nam Tầm có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Cô không ngờ Phó Mặc là người không khách sáo thế này.

Có điều, cô luôn yêu thích người thẳng thắn.

Trong bếp truyền đến tiếng nấu ăn, Nam Tầm rán một quả trứng, sau đó thái sợi cà rốt và hành hoa thả vào, cuối cùng đã nấu xong bát mì thơm ngào ngạt.

Nam Tầm bung thẳng tới bàn trà trong phòng khách, thái độ phục vụ cực kỳ tốt, còn chuẩn bị xong cả đĩa cho Phó Mặc.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm vội vàng hỏi: "Đây là bát đĩa tôi đã dùng, anh không chê chứ."

Phó Mặc nói: "Nếu là của cô, tôi không ngại."

Nói xong thì nhận lấy bát mì trứng và đĩa, bắt đầu ăn ung dung thong thả.

Nam Tầm bị câu nói này của anh làm đứng hình. Vậy nếu của người khác, anh sẽ để ý à?

Sao mà lời này nghe giống lời âu yếm vậy?

Nam Tầm quan sát anh một lúc, anh ăn có vẻ rất ngon, chỉ là cà rốt thái sợi trong bát đều bị anh gạt qua một bên, dường như là không thích ăn. Nam Tầm còn chú ý, mỗi lúc anh ăn xong một ngụm, liền đặt đĩa trong miệng mút một hồi.

Đôi môi mỏng kia nhấp đầu đĩa nhẹ nhàng như đang thưởng thức mùi vị gì, mùi vị nào đó không phải mì trứng, mùi vị mà cần thưởng thức rất lâu mới có thể nếm được.

Không biết sao, mặt Nam Tầm đỏ bừng lên.

Bát mì rất nhanh đã thấy đáy, Phó Mặc ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là vẻ cười nhạt thỏa mãn.

"Cảm ơn mì của cô, ăn ngon thật. Ngày mai tôi sẽ nấu cơm cho cô ăn." Phó Mặc nói.

Nam Tầm liền vội vàng trả lời: "Không cần khách sáo như thế, chỉ là một bát mì mà thôi."

Nam Tầm vẫn chưa coi lời Phó Mặc nói là thật.

Nhưng ngày hôm sau, khi Nam Tầm đã ngủ một giấc thỏa mãn thức dậy, nghe được tiếng xắt rau truyền đến từ phòng bếp.

Nam Tầm thò đầu vào bếp nhìn, một anh chàng đẹp trai vóc người cao gầy đang xắt rau ở đó.

Anh làm việc rất chăm chú, đầu hơi cúi, áo sơ mi trắng xắn lên lộ ra cánh tay hơi trắng xanh.

Nam Tầm bỗng cảm thấy đã thấy cảnh tượng này ở đâu đó.

Người nọ nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn cô. Một khuôn mặt đẹp trai, sống mũi cao, mày kiếm, đôi mắt tối tăm mà hẹp dài vốn không gọn sóng

lúc nhìn thấy cô lại gợn lên ý cười dập dờn, khiến anh trông có vẻ sinh động hơn.

"Dậy rồi à? Cô đi phòng khách xem ti vi đi, tôi sắp nấu xong rồi." Phó Mặc nói.

Nam Tầm trừng mắt: "Phó Mặc, anh thật sự nấu cơm cho tôi à? Nếu vậy tôi ngại lắm nha."

Lúc này Tiểu Bát lập tức chen vào một câu: "Ngươi còn có lúc biết ngại à?"

Nam Tầm không trả lời nó.

Phó Mặc nói: "Không sao, nấu cho một người hay hai người cũng là nấu, huống hồ tôi dùng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, cô có để ý tôi chực cơm hay không?"

Rõ ràng là Nam Tầm được hỏi, mà bị người này nói lại như đối phương được hỏi, tiền món ăn ít như vậy sao bù đắp được công sức làm một bữa cơm.

Nam Tầm nhìn anh đã làm xong một nửa, cũng không khách sáo nữa mà mặt dày chờ ăn.

"Phó Mặc, hay là để tôi giúp anh?"

Nam Tầm xắn tay áo, làm bộ muốn đi vào.

"Không cần cô giúp, cô đi phòng khách xem ti vi đi. Giờ này chắc nhà đài đang chiếu một bộ cung đấu rất nổi gần đây đấy." Phó Mặc đứng ở cửa, mặt mày mỉm cười nhìn cô.

Không biết sao, Nam Tầm cảm thấy Phó Mặc như vậy... thật sự đẹp trai đến đứng tim!

"Vậy tôi... đi nhé?"

Phó Mặc khẽ gật đầu, giọng nói vốn lạnh lẽo giờ phút này lại khiến người ta thấy thật ấm áp: "Đi thôi, chờ cô xem xong thì cơm nấu xong rồi."

Nam Tầm bay đi rồi. Cô thấy rất kì quái, rõ ràng cô và người đàn ông này mới gặp nhau một buổi tối, à, thêm lần trước anh ta đưa cô về nhà, tổng cộng hai lần, nhưng cô cảm giác như hai người đã quen biết thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thích, người đàn ông đang

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Gần đây trên TV chiếu bộ phim cung đấu rất hot. Nam Tầm ngồi trên ghế sofa, ôm gấu bông nhỏ trong tay, nghe tiếng động truyền đến từ phòng bếp, khóe môi không nhận được mà thoáng hiện lên ý cười hường thụ.

"Tiểu Bát, ngươi biết không? Ta vẫn luôn cảm thấy sinh vật đàn ông không đáng tin cậy. Ban đầu mẹ ta rất ân ái với người đàn ông kia, nào là thề non hẹn biển, kết quả..."

A, ngươi có biết người đàn ông kia là một kẻ cặn bã hay không. Lão ta đã có vợ có con rồi, mẹ ta còn ngốc nghếch hồ đồ mà chẳng hay biết gì. Về sau biết được bà khóc đến nổi mắt sắp mù, sau đó dứt khoát cắt đứt quan hệ với lão ta, khi đó đã biết là có ta rồi. Cho nên ta nghĩ, sau này ta không cần tình yêu. Nếu như nhất định phải kết hôn, nửa kia của ta sẽ giống như vậy, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn ta có thể ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình."

Nam Tầm nhếch môi, trong đôi mắt đen nhánh lại là một mảnh lạnh nhạt.

Hư Không Thử: "... Có phải ngươi nhảm vai rồi hay không? Kiếm tiền chính là đàn ông, nấu cơm chính là ngươi."

Nam Tầm bĩu môi: "Muốn ta nấu cơm cũng được thôi, nhưng phía nam phải phụ trách việc rửa chén bát. Việc nhà phải mỗi người một nửa."

Hư Không Thử ho nhẹ một tiếng: "... Cái kia, có chuyện không biết có nên nói hay không?"

"Ây da Tiểu Bát, chúng ta đều là người một nhà, có gì cứ nói."

Hur Không Thú nói: “Người đàn ông bây giờ đang nấu com ở trong phòng bếp kia, chính là mục tiêu tiến công chiếm đóng... lần này của ngươi, ngoài ra còn nói cho ngươi một tin tốt, sau khi ở chung tới hôm qua và hôm nay, giá trị ác niệm của hắn đã giảm xuống còn 90 rồi.”

“Cái gì? Phó Mặc là boss lớn giá trị ác niệm 100!” Nam Tầm cảm thấy rất khó tin: “Nhưng mà ta cảm thấy anh ta không giống người có giá trị ác niệm 100 chút nào, tim của anh ta rất đen sao?”

Hur Không Thú nói: “Giá trị hắc hóa đã biến thành 100 rồi, còn có thể không đen sao? Về phần tại sao giá trị ác niệm lại cao như vậy... Khả khả, về sau ngươi sẽ biết.”

“Tiểu Bát, ngươi có thể đừng cười như vậy không, ta rất hoảng sợ.” Nam Tầm hoàn toàn chắc chắn Tiểu Bát biết chút gì đó, nhưng nó chính là thừa nước đục thả câu mà không nói.

“Nhưng mà Tiểu Bát, ta vẫn muốn cảm ơn ngươi, lần này tìm cho ta một người rất hợp khẩu vị.”

Hur Không Thú ồ một tiếng: “Khách sáo rồi, không cần cảm ơn, thật sự muốn cảm ơn thì chờ ngươi tiêu trừ toàn bộ giá trị ác niệm lại cảm ơn.”

“Tiểu Bát, Phó Mặc thích ta sao?” Nam Tầm có hơi ngượng ngùng mà bùm mặt hỏi. Người đàn ông chân thành lại thật lòng là đồ ăn của cô.

Hur Không Thú nhanh chóng trả lời: “Thích, rất thích ngươi, sau này thì ngươi có thể cảm nhận được sâu sắc rốt cuộc hắn thích ngươi nhiều bao nhiêu.”

Mùi thơm của thức ăn đã bay ra từ trong phòng bếp, Nam Tầm vốn không đói lắm, ngửi thấy mùi thơm này lại cảm thấy đói bụng.

“Phó Mặc, thơm quá, có phải sắp xong rồi không?” Nam Tầm đi đến cửa phòng bếp, lộ ra đầu nhỏ, cười híp mắt hỏi người đàn ông đang nấu ăn.

Phó Mặc quay đầu lại nhìn thoáng qua cô, trong mắt có ý cười dịu dàng: “Sắp xong rồi, có phải để cô chờ lâu quá hay không?”

Nam Tầm nhanh chóng lắc đầu ngay, vui mừng mà nói: “Chỉ vì đồ ăn anh nấu quá thơm, cho nên tôi mới kiểm soát để lại đây ngửi ngửi.” Nói xong, cô hít mạnh một hơi: “Thơm quá đi.”

Ý cười trong mắt Phó Mặc càng đậm: “Cô có thể thu dọn sắp xếp bàn ở phòng khách trước, chúng ta có thể ăn com ngay rồi.”

Nam Tầm khom người với anh, cười nói: “Tuân lệnh, anh Phó Mặc đảm đang.”

Phó Mặc lắc đầu, trong đôi mắt tràn đầy ý cười mang theo nồng đậm cưng chiều và dung túng.

Nam Tầm dọn dẹp hết đồ vật lung tung trên bàn qua một bên, lại cầm khăn lau qua một lần, cũng chính ghé ngay ngắn lại.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế, tập trung chờ ăn.

“Tiểu Bát, ta thật vui, Phó Mặc thật sự quá tốt. Sau này ngươi cho ta tiến công chiếm đóng nhiều boss lớn đảm đang như vậy đi, ta sẽ yêu ngươi muốn chết!”

Giọng nói Hur Không Thú cao lên: “Ngươi chắc chắn chứ?”

Nam Tầm nghe được một chút không đúng, vội vàng sửa lời lại: “Chúng ta nói chuyện này sau đi, sau này hãy nói ha ha.”

Nhưng mà Nam Tầm không hiểu, tại sao người đàn ông tốt như Phó Mặc lại là boss lớn giá trị ác niệm 100, phản ứng của Tiểu Bát cũng rất không bình thường, chẳng lẽ Phó Mặc còn có một mặt không muốn cho người khác biết sao?

Nam Tầm không còn nghĩ tiếp vấn đề này nữa, bởi vì Phó Mặc đã nấu xong đồ ăn rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp đỡ bưng đồ ăn.

Nhìn ba món ăn một canh trên bàn, đều là món cô thích ăn, Nam Tầm cảm thấy mình quá hạnh phúc. Boss lớn phản diện không chỉ thích cô, tay nghề còn tốt như vậy, Tiểu Bát đối xử với cô thật sự quá tốt.

Nam Tầm không khách sáo nhận bát com Phó Mặc đưa cho cô, cầm đũa lên và miếng lớn mà ăn.

Nam Tầm khẩu vị tốt ăn liền hai bát com, ba món ăn đều bị cô càn quét gần hết, sức ăn này hoàn toàn không thua một người đàn ông.

Nam Tầm vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt mang cười của Phó Mặc, không nhận được đồ mật.

“Cái này... Thật ra bình thường tôi không ăn nhiều như vậy, đồ ăn anh nấu thật sự là quá ngon.” Nam Tầm ho nhẹ một tiếng, giải thích.

Đôi mắt Phó Mặc hơi cong lên, thoạt nhìn tâm trạng rất vui: “Cô thích là được rồi.”

“Sau này ai làm bạn gái anh chắc chắn rất hạnh phúc.” Nam Tầm thuận miệng nói một câu, sau đó lại nghĩ người bạn gái này chắc chắn là mình, ha ha.

Phó Mặc nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Vậy em có bằng lòng làm bạn gái anh không?”

Nam Tầm nuốt nửa phun ngụm nước trong miệng.

Cô không ngờ boss lớn chủ động trực tiếp như vậy, thật là làm cho cô thụ sủng nhược kinh (*).

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Nhưng mà, tuy rằng lúc ấy cô còn chưa xác định quan hệ với Bạch Khê Diệp, người ngoài đều biết bạn trai cô vừa mất, cô cứ thuận miệng đồng ý như thế, có thể bị cho là lăng lợ hay không?

Cân nhắc một hồi như vậy, ánh mắt Nam Tầm âm trầm trong nháy mắt, cô hơi cúi đầu, cười khổ nói: “Xin lỗi, Phó Mặc, bây giờ tôi còn chưa thích người khác được, bạn trai tôi vừa mới mất.”

“... Hình như em rất thích anh ta?”

Nam Tầm lắc đầu: “Không thể nói là rất thích. Dù sao thì thời gian chúng tôi chung đụng không lâu, nhưng anh ấy thật sự rất tốt, đối xử với tôi cũng vô cùng tốt, chỉ sợ trong thời gian ngắn tôi không quên anh ấy được.”

Phó Mặc hơi rù mắt: “... Ồ, phải không?”

Hai người cũng không nói thêm gì nữa, trong thời gian ngắn không khí có chút căng thẳng.

Trong đầu Nam Tầm bỗng nhảy ra giọng nói của Tiểu Bát: “Tại sao người lại nói như vậy? Người quên hẳn là mục tiêu người cần tiến công chiếm đóng rồi à?”

Nam Tầm lập tức nói: “Nếu như ta đồng ý ngay lập tức, chẳng phải có vẻ ta rất không dè dặt sao?”

Hư Không Thú cười ha ha: “Vậy chúc người may mắn nha ~”

Nam Tầm không hiểu ý tứ những lời này của Tiểu Bát.

Cơm nước xong, Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng, Phó Mặc đã đi rửa chén bát.

Nam Tầm ngồi ở phòng khách xem TV, ăn táo mà Phó Mặc đã gọt cho cô trên bàn trà, cảm thấy Phó Mặc là một người đàn ông tốt nhất trên đời.

Phó Mặc lau khô tay trở về phòng khách, toàn thân anh vẫn như vậy, áo sơ mi trắng quần tây đen giày da, trên làn da trắng nõn không hề có chút mồ hôi nào, điều này làm cho Nam Tầm cảm thấy rất kỳ lạ.

Lần trước lúc Nam Tầm gặp anh, toàn thân anh cũng như vậy, áo sơ mi trắng giống như luôn không dính hạt bụi nào, dường như sẽ không bao giờ bẩn.

Hơn nữa, từ lúc anh dọn vào ở, anh vẫn mang đôi giày da sáng bóng kia, cho dù là ở trong phòng, cũng chưa từng cởi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ta khẳng định, anh ấy đang tán ta

Editor: Norah

Nam Tầm hồi nghi vấn của bản thân.

Ánh mắt Phó Mặc hơi thay đổi, không đáp mà hỏi lại: “Vậy em có đề ý hay không?”

Nam Tầm nói không đề ý, ai mà không có một hai sở thích kỳ quặc.

Phó Mặc liền cười, không nói gì.

Cơm nước xong, Nam Tầm ngồi ở ghế sofa tiếp tục xem phim cung đấu, Phó Mặc đi lau nhà, sau đó cũng ngồi xuống sofa.

Nam Tầm có loại ảo giác, anh vừa đến đây, khoảng không xung quanh mình đều trở nên mát mẻ, không còn khí khô hanh ngày hè, rất thoải mái.

Nam Tầm đưa điều khiển TV cho anh, để anh chuyển kênh mình thích.

Phó Mặc lắc đầu: “Anh không thích xem TV lắm, em tìm kênh mình thích mà xem, anh tùy em.”

Lúc này Nam Tầm mới xem tiếp.

Xem một lát, Nam Tầm bỗng hơi mệt mỏi.

Phó Mặc cười nói: “Một thì ngủ trên ghế sofa một lát đi, chút nữa anh gọi em.”

Khóe môi Nam Tầm cong lên: “Vây chút nữa anh nhớ gọi tôi nha.”

Phó Mặc chỉnh âm thanh TV nhỏ lại, đôi mắt nhìn người phụ nữ nằm ở bên cạnh anh, trong đôi mắt lạnh lẽo thoáng qua tia điện cuồng.

Sau đó, khóe môi anh nâng lên một chút, tôn lên tia điện cuồng cố chấp trong mắt, nhưng lại lộ ra vẻ xảo quyệt.

“A ——” Nam Tầm thét lên một tiếng, chợt bừng tỉnh từ trong mộng.

Phó Mặc vẫn ngồi ở bên cạnh cô, anh vội vàng quan tâm hỏi cô: “Sao vậy? Nhìn sắc mặt em hơi khó coi.”

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch, cô nhìn Phó Mặc, vẻ mặt muốn khóc mà không khóc được: “Tôi, vừa rồi tôi thấy ác mộng! Quá đáng sợ!”

Phó Mặc nói: “Không cần sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Nam Tầm không ngờ ban ngày mình cũng có thể mơ thấy ác mộng, nhưng sau khi thấy Phó Mặc ở bên cạnh, loại cảm giác rợn cả tóc gáy trong mộng vừa rồi thoáng bớt đi một chút.

“Tôi mơ thấy Bạch Khê Diệp, chính là bạn trai tôi, anh ấy hỏi tôi anh có đẹp trai không, tôi nói dĩ nhiên là đẹp, sau đó mặt anh ấy bỗng chốc thay đổi, là bộ dạng anh ấy khi chết, bị xe cán máu thịt lẫn lộn, tất cả đều là máu, đáng sợ nhất là anh ấy vẫn không ngừng hỏi tôi mặt anh có đẹp hay không, tôi bị sự sống động này làm bùng tỉnh!”

Phó Mặc vỗ lưng cô an ủi: “Đừng sợ, đây chỉ là ngày nghỉ đêm mơ thôi, sau này đừng nhớ anh ta nữa sẽ không sao.”

Nam Tầm có miệng mà nói không rõ được, cho dù thỉnh thoảng cô nhớ đến Bạch Khê Diệp cũng là bởi vì trong lòng áy náy, cảm thấy là bản thân làm liên lụy đến anh, nhưng cũng không phải là sự nhớ nhung mà Phó Mặc tưởng.

Nhưng bây giờ, cô không dám nhớ đến Bạch Khê Diệp nữa, cho dù có tình cảm gì với Bạch Khê Diệp, cô đều không dám nhớ đến nữa.

“Ngủ thêm một chút đi, anh ở bên cạnh.” Phó Mặc nói.

Nam Tầm lắc đầu, cô vừa mới mơ thấy ác mộng, không dám ngủ tiếp.

Phó Mặc cũng rất kiên trì: “Tin anh, sẽ không thấy ác mộng nữa.”

Cũng không biết có phải do lời này của đối phương có tác dụng thôi miên hay không, sau khi cô nghe xong thì cảm thấy lại bắt đầu buồn ngủ.

“Vây tôi chỉ ngủ một lát thôi, anh nhớ gọi tôi.” Sau khi Nam Tầm lẩm bẩm một câu, lại nằm ngủ trên ghế sofa.

Lần này cô ngủ rất ngon.

Nam Tầm xin thề với trời, cô thật sự chỉ muốn ngủ nửa giờ, kết quả ngủ như heo, khi thức dậy cũng đã là chạng vạng tối.

Cô vừa mở mắt thì thấy gương mặt phóng to của Phó Mặc, trắng nõn nhẵn bóng, tinh xảo đẹp trai.

“Em ngủ rất ngon, nước bọt đều chảy đến trên đùi anh rồi.” Phó Mặc nói.

Dường như ý cười trong mắt anh chứa một loại ma lực, rất dễ làm cho người ta lún sâu vào trong đó.

Nam Tầm nghe lời này, bỗng chốc đứng dậy, vội vàng lau miệng, lại phát hiện không có gì cả.

Chết tiệt, vậy mà người này lại nghiêm túc nói đùa!

“Có phải tôi ngủ rất lâu hay không, tại sao anh không gọi tôi chứ?” Nam Tầm nói, rất nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Ánh mắt Phó Mặc dịu dàng dừng ở trên khuôn mặt hồng hào của cô, nói: “Anh thấy em ngủ rất ngon, cho nên không nỡ đánh thức em.”

Hơi dừng lại, anh lại thêm một câu: “Đáng vẻ em ngủ rất dễ thương.”

Nam Tầm bị anh đùa đến đỏ mặt, lần đầu tiên cô nghe thấy có người khen cô dễ thương, rất xấu hổ.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt, boss lớn đang đùa giỡn cô đúng không?

Nhưng mà có thể đùa nghiêm túc mà đùa giỡn cô như vậy hay không? Nếu như về mặt hơi bí ối một chút, cô tuyệt đối sẽ đập lên mặt anh một đập, nhưng về mặt bây giờ của Phó Mặc đứng đắn như vậy, cô thật sự không xuống tay được!

Nam Tầm cảm thấy mình cần tỉnh táo một chút, đầu óc vừa mới tỉnh ngủ của cô có hơi mơ hồ, không thể suy nghĩ vấn đề rõ ràng.

Chờ sau khi Nam Tầm rửa mặt bằng nước lạnh rồi đi ra, thấy Phó Mặc đứng ở trước cây đàn piano trắng trong phòng khách.

Một cây đàn piano rất lộng lẫy, ánh mặt trời chiếu vào xuyên qua cửa sổ, đúng lúc dừng ở trên phím đàn đen trắng đan xen nhau, làm cho cảm giác lạnh lẽo ấm áp hơn một chút.

Nam Tầm đi đến trước mặt Phó Mặc, giải thích: “Đây là chủ nhà để lại, nói đến cũng kỳ lạ, mấy thứ quý giá như piano, bà cũng nên mang đi một cái, không biết tại sao lại để lại. Hơn nữa piano này rất nặng, tôi vốn muốn chuyển nó sang chỗ khác, nhưng mà tôi lại chuyển không nổi.”

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi híp lại, tầm mắt dừng ở trên ghế ngồi trước piano, dường như đang nhìn gì đó.

“Thật ra thì piano này để ở đây cũng vô cùng tốt, chỉ là tôi cảm thấy có hơi chói ánh sáng, làm cho phòng khách hơi tối.” Nam Tầm nói.

Phó Mặc nghe xong lời này, lập tức nói: “Em muốn chuyển đến chỗ nào, anh giúp em.”

Nam Tầm cười cười nói: “Có bạn cùng phòng như anh, thật sự là em được hời to rồi.”

Phó Mặc dễ dàng nâng piano lên, chuyển đến chỗ Nam Tầm chỉ, vẫn là ở trong phòng khách, chỉ là cho cửa sổ hiện ra hoàn toàn, ánh mặt trời chiếu xiên vào từ cửa sổ lớn, mặt đất đầy ánh nắng.

Tuy là vẫn là trời mùa hạ, nhưng căn nhà bên này nhận được rất ít ánh nắng mặt trời, cho nên ánh nắng chiếu vào cũng không gắt, ngược lại ấm áp.

Nam Tầm lại vội vàng chuyển ghế sofa đến phía trước, vậy thì lúc ngủ, ánh nắng có thể chiếu lên người với mặt cô, nghĩ cũng thấy thoải mái.

Sau khi Phó Mặc chuyển piano, anh liền cúi đầu nhìn chỗ đó, Nam Tầm cho là anh có hứng thú với piano, không nhận được đi đến bên cạnh anh, cùng anh nhìn về phía piano trước mặt, cười hỏi: “Anh có biết đàn piano hay không?”

Phó Mặc gật đầu: “Nhưng mà, đã lâu chưa đàn.”

Trong lòng Nam Tầm nói, tôi cũng vậy, chỉ còn là cấp mười piano đó, không biết hai ta kỹ thuật của ai cao hơn một bậc.

Nhưng mà Nam Tầm không dám làm hỏng thiết lập nhân vật, biết đàn piano là Nam Tầm, không phải Bạch Mạt, vì vậy lúc Phó Mặc hỏi cô, cô lắc đầu.

“Thứ này đối với tôi mà nói thì quá xa xỉ.” Nam Tầm cảm thán một câu, về mặt có hơi mất mát.

Tiểu Bát vỗ tay theo thường lệ: “Thân ái, kỹ thuật biểu diễn càng ngày càng tốt, nhìn xem về mặt mất mát này, hoàn toàn diễn ra hình ảnh một người phụ nữ nhà nghèo không dám mơ ước xa vời.”

Nam Tầm trực tiếp xem lời của Tiểu Bát thành ngon gió, thối một chút là đi qua.

“Mạt Mạt, muốn học không? Anh có thể dạy em.” Đôi mắt Phó Mặc nhìn về phía Nam Tầm, giọng nói vào lúc này trở nên đặc biệt trầm thấp, giống như chứa một ít cảm giác mê hoặc lòng người.

Nam Tầm giương mắt nhìn anh, bỗng chốc liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm như lỗ đen.

Trái tim Nam Tầm nhảy thịch lên một cái, lập tức nói với Tiểu Bát: “Ta càng khẳng định, Phó Mặc đang tán ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mạt Mạt, hãy cảm nhận theo anh

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Con mẹ nó gọi Mạt Mạt tự nhiên như thế, đơn giản chính là một cao thủ tán gái.

Tiểu Bát cười hi hi: “Ngốc ạ, đây không phải chuyện tốt sao, không cần ngại chủ động, boss lớn đã chủ động đưa đến cửa.”

Hạnh phúc đến quá nhanh, Nam Tầm suýt nữa không kiềm chế được cong khoe miệng, cảm giác boss lớn chủ động dụ dỗ cô như này mà không phải cô phí hết công sức tăng thiện cảm của đối phương thật là vô cùng tốt.

Không được không được, cô phải rụt rè một chút, ngàn vạn lần không thể bật cười.

“Phó Mặc, bây giờ em học thi có quá muộn hay không?” Nam Tầm hỏi.

Đôi mắt tăm tối của Phó Mặc lộ ra ý cười nhạt đơn thuần, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng: “Không muộn, em là một cô gái thông minh.”

Mặt Nam Tầm lại đỏ lên.

Chết tiệt chết tiệt, cứ bị Phó Mặc chọc ghẹo nữa, sớm muộn gì cô cũng sẽ nứt mắt nạ mắt.

Phó Mặc không nói thêm gì nữa, trực tiếp ngồi xuống trên ghế piano, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Nam Tầm ngồi xuống bên cạnh anh.

Nam Tầm căng thẳng ngồi xuống, hai tay không biết nên để ở đâu mới tốt.

Không có chuẩn bị chút nào, Phó Mặc giơ tay lên, ấn xuống trên phím đàn piano.

Nam Tầm chú ý ngón tay anh thon dài đẹp mắt, đôi tay kia linh hoạt nhảy múa trên phím đàn, nơi đi qua giống như nở một đường hoa tươi, hương thơm say lòng người, tiếng đàn từ thấp đến cao, lại từ cao từ từ hạ xuống, giai điệu tuyệt đẹp, du dương trầm bổng.

Nam Tầm nghe đến say mê, cô không ngờ kỹ năng đánh đàn của Phó Mặc lại tốt như vậy.

Kết thúc một khúc, Nam Tầm vẫn đắm chìm không dứt ra được.

“Quá tuyệt vời.” Nam Tầm khen.

“Đến, Mạt Mạt, đưa tay cho anh.” Phó Mặc chọt duỗi tay về phía cô.

Nam Tầm sững sốt một chút, chỉ ngáy ngốc mà đưa tay trái qua.

“Cả hai tay.” Phó Mặc dịu dàng nhắc nhở.

Sau đó Nam Tầm lại ngây ngô mà đưa tay kia đến.

Cánh tay phải của Phó Mặc xuyên qua dưới nách cô, như vô tình bao cô ở trong ngực mình, rất lịch sự mà không đụng phải cô.

Sau đó, anh cẩn thận tách từng ngón tay Nam Tầm ra, chậm rãi để từng ngón tay phủ lên bàn tay anh, cẩn thận từng ngón từng ngón một, cho đến khi mười ngón chồng lên nhau.

Nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn so với người bình thường, hoặc có thể nói có hơi lạnh.

Một chút cảm giác lạnh lẽo theo mười ngón tay hai người chạm nhau vẫn luôn lan vào trong cơ thể cô, làm cô không khỏi run rẩy.

“Mạt Mạt, hãy cảm nhận theo anh.” Phó Mặc thấp giọng nói.

Nam Tầm nói được, ngay sau đó, cô đã cảm nhận được mười ngón tay của mình từ từ nhảy lên theo mười ngón tay của Phó Mặc.

Anh cố ý thả chậm tốc độ, tiếng đàn cũng từ vui vẻ như vừa rồi trở nên trầm thấp hơn.

Hai người đàn một hồi, Nam Tầm chợt nhận thấy ánh mắt nóng bỏng chiếu thẳng trên gò má mình.

Cô nghiêng đầu nhìn, không biết từ khi nào thì Phó Mặc quay đầu sang nhìn cô, trong ánh mắt phức tạp chứa chút âm u lạnh lẽo điên cuồng làm cho lòng người kinh sợ.

Nam Tầm sợ hết hồn, nhưng chờ khi cô nhìn kỹ lại, trong đôi mắt kia chỉ có ý cười thản nhiên, làm cho người ta thấy rất thoải mái, dường như ánh nhìn vừa rồi là ảo giác của cô.

Nam Tầm nhớ lại ánh mắt vừa mới nhìn thấy kia, bỗng hơi hoảng sợ. Cô bỗng đứng phắt dậy từ trên ghế piano, cười khan nói với Phó Mặc: “Phó Mặc, thời gian không còn sớm, em đi nấu cơm. Anh, anh muốn ăn cháo không, em nấu ít cháo.”

Nói xong liền vội vàng chạy vào phòng bếp.

Vừa mới chạy vào phòng bếp, tiếng Hư Không Thú lại vang lên: “Chúc mừng nha, giá trị ác niệm xuống đến 80 rồi.”

“Cái gì? Nhanh như vậy? So với thể giới của Yêu Vương, tốc độ này đơn giản chính là tốc độ ngồi tên lửa!” Nam Tầm vô cùng phấn chấn.

Xem ra, đôi phương quả thực thích cô.

“Tiểu Bát, mấy tiếng ta ngủ kia, boss lớn làm gì thế?” Nam Tầm hỏi.

Câu trả lời của Hư Không Thú làm cho cô rất hài lòng: “Hắn luôn nhìn nguoi, tình yêu trong mắt, chắc, nồng đậm đến hận không thể ăn nguoi vào trong bụng ngay tại chỗ.”

Ngữ khí khoa trương của Tiểu Bát lấy lòng Nam Tầm.

Chờ sau khi người đi rồi, Phó Mặc lẳng lặng ngồi một mình trước đàn piano, ánh mắt âm trầm, quanh người từ từ tản ra hơi thở lạnh lẽo âm u.

“Đứng rồi Phó Mặc!” Bỗng nhiên cửa phòng bếp lộ ra đầu nhỏ của Nam Tầm, cô nhìn về phía người đàn ông dường như vẫn chưa hề nhúc nhích, nhắc nhở một câu: “Trong tủ lạnh có rất nhiều hoa quả, nếu như anh đói bụng thì ăn lót dạ trước.”

“Được.” Phó Mặc trả lời, từ từ thu lại hơi thở lạnh lẽo u ám quanh người.

Anh bỗng hơi cong khóe miệng nở nụ cười.

Dường như đôi môi màu hồng nhạt kia đỏ hơn trước không ít, hòa với nụ cười đó, có vẻ yêu mị lạ thường, giống như là hoa bỉ ngạn đỏ như máu nở ở nấm mồ, tỏa ra hương thơm nồng liệt giữa một vùng thối nát hủ bại...

Bóng đêm nặng nề, đúng là thời điểm đi vào giấc mộng say.

Lúc Nam Tầm ngủ đến mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng kết kết, giống như là có người đang dùng sức kéo thứ gì nhưng thứ đó quá nặng, cho nên ma sát mạnh với sàn.

Chỉ chốc lát sau lại vang lên tiếng đàn, nhưng mà tiếng đàn này lại khó nghe, thậm chí có hơi chói tai.

Nam Tầm nhíu mày, thầm nghĩ Phó Mặc đây là làm gì vậy, khuya rồi không ngủ mà âm ỉ cái gì.

Sau khi lẩm bẩm hai tiếng, Nam Tầm chuẩn bị ngồi dậy xem thử. Nhưng mà lúc cô đang muốn ngồi dậy, tiếng đàn khó nghe kia đã ngưng lại, phòng khách lại trở nên yên lặng như lúc đầu.

Vì vậy, Nam Tầm không quản nữa, tiếp tục ngủ.

Trong phòng khách tối đen, Phó Mặc âm u nhìn chăm chăm cô bé đang ngồi trên ghế piano, piano đã bị cô bé dời về chỗ cũ.

Bộ dạng cô bé rất dễ thương, cô bé ngồi ở trên ghế khóc hu hu, đôi mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ: “Mẹ, con sai rồi, con sẽ chăm chỉ luyện đánh đàn, con sẽ không ham chơi nữa.”

Khóc lóc, cô bé chợt thay đổi sắc mặt, gương mặt trở nên trắng bệch nhợt nhạt, nhe răng trợn mắt với Phó Mặc, hung ác nói: “Tại sao không cho tôi đánh đàn, tại sao không cho tôi đánh đàn, tôi đàn không hay sao? Tối nào tôi cũng đều luyện tập mấy tiếng, càng ngày tôi sẽ càng đàn hay hơn, chờ tôi đàn hay rồi, mẹ sẽ không tức giận...”

Phó Mặc hơi híp mắt lại, ngắt lời cô bé: “Mì quá ồn.”

“Xen vào việc của người khác, đây là địa bàn của tôi, anh dám chọc tôi!” Cô bé tức giận nói, bỗng nhào về phía Phó Mặc.

Phó Mặc hoảng một cái đã bóp cổ của cô bé, lạnh lùng nói: “Muốn chết.”

Cô bé kia hoảng sợ kêu gào: “Đại nhân tha mạng, tôi không dám nữa.”

“Muộn rồi.” Phó Mặc thu bàn tay lại.

Cô bé đỏ thét lên một tiếng, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó cứ như vậy bị anh ném thẳng vào trong miệng, yết hầu lên xuống một chút, nuốt xuống.

Cánh tay Phó Mặc vung lên, cả đàn piano và ghế đều bay lên, nhẹ nhàng trở về vị trí ban đầu.

Nhìn đàn piano trắng lạnh lẽo trong phòng khách, Phó Mặc bỗng nghĩ đến cảnh ban ngày hai người ngồi ở đó đánh đàn.

Trong lòng vừa nghĩ, anh đến ngồi xuống trước đàn piano.

Nam Tầm lại nghe thấy tiếng đàn trong giấc mơ, nhưng mà lần này nhẹ nhàng êm tai, đối với thính giác mà nói là một bữa tiệc thịnh soạn.

Nam Tầm tập trung lắng nghe hồi lâu, cuối cùng khẳng định không phải là mình nằm mơ, trong phòng khách có người đang đánh đàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hồng Loan tinh động, lão thụ nở hoa

*Hồng Loan tinh động: mệnh có sao Hồng Loan, chỉ may mắn và tính việc cưới hỏi (ngắn gọn là: tình yêu đích thực đến rồi.)

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vừa nghe đã biết là Phó Mặc.

Nam Tầm ngáp một cái, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Những đầu ngón tay nhảy múa linh hoạt trên phím đàn xen kẽ trắng đen, tiếng nhạc rung động lòng người vang lên trầm bổng dưới những đầu ngón tay ấy. Ánh trăng ngoài cửa sổ đã lên cao, chiếu vào gò má tinh xảo của người đàn ông, trắng nõn đến trong suốt, phảng phất như có thể hòa tan dưới ánh trăng bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đứng yên tĩnh bên cạnh, không có quấy rầy anh.

Mãi đến nốt nhạc cuối cùng đã kết thúc, Phó Mặc mới nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng nói: "Có phải làm phiền em rồi không?"

Nam Tầm lắc đầu, cười cười: "Ban ngày đã ngủ rất nhiều, cũng không mệt lắm. Anh thì sao, không ngủ được à?"

Phó Mặc ừ một tiếng: "Đến buổi tối lại mất ngủ."

"Vậy à, vậy em và anh nói chuyện một lúc đi." Nam Tầm nói.

Phó Mặc hơi dịch sang bên, vỗ vị trí đã trống không bên cạnh: "Mặt Mặt, em ngồi xuống đây."

Nam Tầm ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn anh. Đôi mắt của cô đen láy sáng sủa, chứa đầy nước, ánh trăng chiếu vào như sóng nước dập dờn lấp lánh ánh sao. Mái tóc đen xõa ra, nhìn có vẻ rất mềm, khiến người ta muốn xoa một cái.

"Mặt Mặt, còn muốn học piano không?" Phó Mặc hỏi.

"Còn." Nam Tầm cười nói.

Phó Mặc bỗng giang tay vòng lấy cô, là thật chạm vào.

Anh kéo nửa người Nam Tầm vào lòng, cánh tay luồn dưới cánh tay cô, mu bàn tay anh chạy dọc từ cánh tay tới bàn tay cô, nâng bàn tay cô lên.

Khi anh vòng lấy mình, cơ thể Nam Tầm không khỏi cứng đờ.

Dù cho có cách một lớp quần áo cũng có thể phát hiện cơ thể người đàn ông này lạnh lẽo cỡ nào. Đặc biệt khi bàn tay anh xẹt qua nhẹ nhàng dưới cánh tay cô, cho tới lúc này nâng tay cô lên, loại cảm giác lạnh lẽo kia còn lưu lại khắp tay chân.

Lúc ngửa đầu nhìn anh, càng cảm thấy sắc mặt của anh trắng xám đến gần như trong suốt.

"Mặt Mặt, tập trung một chút." Phó Mặc đột nhiên mở miệng, tiếng của anh khẽ vang lên ngay bên tai cô, ở trong bóng đêm nồng đậm có vẻ như có như không.

Nam Tầm vội vã ồ lên, tập trung theo tiết tấu của anh.

Nam Tầm vui mừng vì căn nhà này có mỗi hai người họ, nếu không hàng xóm nghe có người nửa đêm không ngủ còn hứng lên đánh đàn, nhất định sẽ tìm đến cửa.

Thực ra vấn đề Nam Tầm lo lắng là có thật trước đây, chỉ có điều khi hai nhà bên cạnh phát hiện trong phòng này không có người ở, mà mỗi buổi tối vẫn có tiếng đàn chói tai phát ra, bọn họ sợ quá chừng, vì vậy liền nối đuôi nhau rời khỏi nơi này.

Một bài đánh ba lần, Nam Tầm đã thuộc nhưng cô không dám biểu hiện ra. Lúc Phó Mặc để cô tự đàn, cô sẽ tùy ý gõ mấy cái.

"Mặt Mạt." Phó Mặc bỗng gọi cô.

"Hả?" Nam Tầm đáp, nghiêng đầu nhìn anh.

Ngay lập tức, hai mắt cô chột trợn to.

Mặt Phó Mặc phóng to trước mắt cô, sau đó trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, khóe miệng còn bị đầu lưỡi đối phương liếm một hồi.

Lòng Nam Tầm run lên, gương mặt đã đỏ thành đít khi.

"Anh, anh anh anh..." Nam Tầm chỉ vào người sầm sỡ cô, chưa nói được một câu đầy đủ đã nhanh chân chạy.

Nam Tầm chạy về phòng mình, mặt đỏ hồng đờ ra. Cô vội vã hô hoán Tiểu Bát: "Tiểu Bát Tiểu Bát, ta mới vừa bị boss khinh bạc. Vấn đề là ta lại không tức giận, người nói xem có phải ta đã động sao Hồng Loan, cây già nở hoa rồi?"

Phó Mặc này quá hút người, cô sắp không chịu nổi.

Hư Không Thú ngáp, nói: "Đây là chuyện tốt mà. Chẳng qua ta phải nói cho người, sao Hồng Loan động chút là được rồi, đừng để nó rút xuống."

Nam Tầm có hơi bất ngờ: "Tiểu Bát, người vẫn là Tiểu Bát mà ta biết kia sao, không phải chết sống bảo ta động gì cũng không nên động tình sao?"

Hư Không Thú cười hi hi: "Bởi vì ta biết người chỉ động được bây giờ, nhưng rất nhanh sẽ không động được nữa."

Nam Tầm...

Nam Tầm cảm thấy Tiểu Bát rất có thâm ý, thế nhưng viên cầu nào đó chết sống không nói nó giấu điểm ý gì.

Nam Tầm cứ phui mông mà đi như vậy, Phó Mặc trong phòng khách kinh ngạc nhìn ôm ấp thất bại, trong mắt chột trở nên hung ác nham hiểm, bàn tay đặt trên phím đàn nắm chặt lại.

"Vẫn không được sao. Nhưng Mặt Mạt, anh sắp không nhịn được..." Anh khẽ lẩm bẩm, từng hàng máu đỏ sẫm đột nhiên chảy xuống từ trán, càng ngày càng nhiều, cuối cùng đã chảy đầy cả khuôn mặt.

Lại ngẩng đầu lên, máu tươi trên khuôn mặt đẹp trai tinh tế kia nhễ nhệ khắp nơi, trên trán có một hố máu bị đâm thủng, máu tươi tràn ra từ bên trong, chảy dọc theo viền cằm nhỏ xuống từng giọt từng giọt rơi trên phím đàn đen trắng, vang lên tiếng tí tách lạnh lạnh....

Cây già suýt nở hoa Nam Tầm cảm thấy mặt còn có chút nóng, cô mở cửa sổ phòng ngủ ra thêm chút nữa. Gió mát từ cửa sổ thổi vào, mang theo cả hương hoa trong khu nhà.

Gió lạnh thổi vào, lại ngửi hương hoa ngoài cửa sổ, mặt Nam Tầm cuối cùng cũng coi như chẳng nóng như vậy nữa.

Cô lại lẩn về ổ chăn, dự định làm một giấc tới hừng đông.

Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm chột cảm giác được một luồng mát mẻ đánh úp lại đây, sau đó từ từ lan lên theo lòng bàn chân tới đùi dưới lớp chăn ấm áp mềm mại.

Cảm giác lạnh lẽo làm toàn thân Nam Tầm đều phát run.

Cơ thể cô bỗng căng thẳng, hô hấp dường như dừng lại tại thời khắc này.

Cô muốn động đây, lại phát hiện mình không nhúc nhích được, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể thở dốc trầm thấp, bị động chịu đựng vui thích vật kia mang đến.

Trái tim Nam Tầm nhảy lên kịch liệt, cô há to miệng, đến một phút cuối rốt cuộc kêu to thành tiếng.

"A ----"

Nam Tầm bật người dậy, thở hổn hển dồn dập, đầu đầy mồ hôi.

Nam Tầm nhìn xung quanh, ở đây không có thứ gì, vừa nãy chỉ là một giấc mơ.

Cô dờ khóc dờ cười, không biết nên gọi đây là ác mộng, hay là.... mộng xuân.

Ngày hôm sau, ánh mắt Nam Tầm nhìn Phó Mặc rất mơ hồ.

Người mấy trăm năm sẽ không mộng xuân như Nam Tầm ở lúc quen biết Phó Mặc chưa đến ngày thứ hai đã mộng xuân. Cô cảm thấy chắc chắn là cô đã nảy ý đồ không thể nói nào đó với Phó Mặc.

Hai người ở cùng nhau ba ngày. Mỗi ngày đều là Nam Tầm mua nguyên liệu, Phó Mặc nấu cơm, Nam Tầm có thể toàn tâm toàn ý trải nghiệm cuộc sống sâu gạo. Tuy rằng chỉ có ba ngày, bọn họ ăn ý như từ lúc sinh ra đã thế.

Phó Mặc thực nhân nhượng cô, chưa bao giờ tức giận với cô, Nam Tầm có loại cảm giác mình được anh cưng chiều.

Nam Tầm cho rằng nếu hai người cứ tiếp tục ở chung như thế, quan hệ giữa cô và boss lớn sẽ càng ngày càng thân mật. Chờ lại qua một đoạn thời gian, boss lớn có nhắc lại chuyện muốn hẹn hò, cô có thể thuận miệng đáp ứng.

Đến khi trở thành người thân cận nhất của boss, tiêu trừ hết giá trị ác niệm của anh là việc trong tâm tay. Vì vậy khi ngày thứ tư Phó Mặc nói muốn đi, Nam Tầm hoàn toàn ngơ ngác.

"Trong nhà cũ có một số việc, anh có thể phải rời đi một quãng thời gian." Phó Mặc nhìn cô nói, nơi sâu trong đáy mắt có thứ gì đó như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động mà Nam Tầm xem không hiểu.

Nam Tầm đột nhiên nói: "Anh đi rồi, em làm sao bây giờ?"

Phó Mặc nghe xong, nhìn cô chốc lát. Anh bỗng nở nụ cười, khoe miệng cong lên, trong mắt cũng tràn đầy ý cười: "Mặt Mạt, anh sẽ không để em rời khỏi anh, vĩnh viễn sẽ không."

Nam Tầm nghe lời này, cũng không biết sao mà thấy sợ quá.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiếng chuông, tiếng hát của cô

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

“Vậy khi nào anh quay lại?” Nam Tầm hỏi.

Phó Mặc hơi nghiêng đầu, cười nói: “Em cũng có thể đến tìm anh mà.”

Sau đó Nam Tầm nhận được một địa chỉ, mà Phó Mặc nói đi là đi, không mang theo một áng mây trời (*).

(*) Trích từ bài thơ *Tạm biệt Khang Kiều* của Từ Chí Ma:

...

Tôi lặng lẽ ra đi

Cũng như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy vẫy cánh tay áo

Không mang theo một áng mây trời

(Tác giả bộc bạch tình cảm lưu luyến của mình đối với Khang Kiều cũng như quãng ngày lưu học tại Anh. Mặc dù lưu luyến nhưng ông vẫn quyết định tạm biệt Khang Kiều trở về nước.)

[Bản dịch của Ngọc Ánh, Ánh nắng và màu trắng, NXB Văn học, 2014]

“Tiểu Bát, bỗng dưng ta phát hiện, từ khi ta ở chung một chỗ với boss lớn thì không còn gặp lại thứ kia nữa. Phó Mặc quả nhiên là boss lớn giá trị ác niệm 100, ngay cả quỷ cũng sợ anh ấy.”

Nghĩ đến đây, Nam Tầm hơi hoảng hốt nói: “Bây giờ Phó Mặc đi rồi, ta sẽ không gặp phải thứ kia nữa chứ?”

Tiểu Bát ho khan, nói: “Chuyện này không dễ sao, người nghĩ cách luôn luôn ở gần đại boss, có hấn thì bất kỳ thứ dơ bẩn gì đó đều không dám lại gần người người.”

Nam Tầm thờ dài, mệt mỏi ngồi ở trên ghế sofa, nhìn căn phòng trống vắng yên tĩnh, đột nhiên thấy hơi vắng lặng.

Nếu ngay từ lúc bắt đầu ở một mình, Nam Tầm cũng sẽ không cảm thấy loại cảm giác này. Nhưng lúc ở chung, Nam Tầm chỉ cần ngồi một bên chờ ăn, ngày tháng trôi qua thật sự nhàn nhã, cảm giác tồn tại của Phó Mặc quá lớn rồi, bây giờ cô thật sự không quen.

Nam Tầm cầm tiền phòng ba ngày Phó Mặc đưa cho cô trước khi đi, đi dạo một vòng siêu thị, mua chút thực phẩm dự trữ.

Tối hôm đó, nhân viên thu ngân siêu thị tính toán số tiền như mọi ngày, kết quả phát hiện ở bên trong có hai tờ tiền âm phủ, suýt nữa bị dọa chết. Người đó khóc thút thít nói với những người khác mình thu hai tờ tiền âm phủ, quản lý mắng cô không có mắt, không phân biệt được tiền âm phủ với tiền thật. Cô gái kia rất tủi thân, ban ngày lúc cô thu tiền rõ ràng thấy là tiền thật.

Nam Tầm lại nhét đầy túi lạnh, rồi lau sàn phòng khách.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, chợt phát hiện phòng Phó Mặc chưa đóng cửa, để lại một khe hở.

Trong khe hở kia là một mảnh tối đen.

Nam Tầm nhìn chăm chăm khe hở kia, trái tim lại không chịu khống chế mà đập thật mạnh.

Đây là phòng Phó Mặc vừa ở, hẳn phải tràn đầy sức sống, nhưng mà lúc này Nam Tầm chỉ nhìn thấy một khe cửa tối đen, còn có cảm giác tử khí thâm trầm bên trong.

Cô đứng ở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Khi cửa bị đẩy ra thì phát ra âm thanh rất nhỏ, vào giây phút này bị phóng to gấp mấy lần.

Nam Tầm bỗng thấy hơi hoảng sợ: “Tiểu Bát, người nói xem Phó Mặc có thể để lại thứ gì không thể cho người khác thấy hay không? Ta bỗng cảm thấy tim đập thật nhanh.”

Hư Không Thú nói: “Yên tâm đi, có gia che chờ người, nếu như có thứ không thể cho người thấy, gia sẽ che chắn tất cả các giác quan của người ngay.”

Vì vậy, Nam Tầm an tâm đi vào phòng.

Hình như Phó Mặc không thích môi trường quá sáng. Ánh sáng trong phòng ngủ lơ mơ, rèm cửa sổ bị kéo kín lại, không hề có ánh nắng chiếu vào.

Căn phòng rất ngăn nắp, ngay cả chăn cũng gấp gọn gàng, giống như dáng vẻ ban đầu, nhưng mà...

Nam Tầm đưa tay sờ qua bàn, lại sờ thấy một lớp bụi mỏng.

Nam Tầm có loại ảo giác, thật giống như từ sau khi Phó Mặc vào ở, anh chưa hề động vào đồ vật trong phòng.

Nhưng sao có thể có chuyện này chứ?

“Tiểu Bát, ba ngày nay ta không có nằm mơ, có một người tên là Phó Mặc ở cùng ta ba ngày đúng không?” Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát.

Hư Không Thú nói: “Không phải là nằm mơ đâu.”

Lúc này Nam Tầm mới yên tâm, về phần tại sao trong phòng Phó Mặc có bụi, Nam Tầm nghĩ có lẽ bụi ở bên này khá nhiều.

Mặc dù boss lớn đi rồi, nhưng Nam Tầm luôn luôn tưởng nhớ đến giá trị ác niệm trên người anh, suy nghĩ có muốn lúc nào đó tìm cơ chủ động đưa đến cửa hay không.

Đúng lúc này, chủ nhà gọi điện đến đây, nói có một cô gái muốn thuê chung với cô, tiền thuê nhà của cô giảm một nửa, hỏi Nam Tầm có đồng ý hay không.

Nam Tầm đã hiểu, tuy nói là hỏi cô có đồng ý hay không, thật ra thì chủ nhà đã quyết định cho thuê rồi. Đây vốn là nhà của chủ nhà, cũng không cần phải hỏi cô.

Lúc này Nam Tầm thấy may mắn boss lớn vừa mới chuyển đi, nếu không việc cô lên cho người khác thuê phòng bị chủ nhà biết thì không tốt lắm.

“Tiểu Bát, sau này ta phải thuê chung với người khác, hình như ta không còn cơ hội ở riêng với boss lớn nữa.” Nam Tầm nói.

Hồi lâu sau Hư Không Thú mới đáp: “Yên tâm đi, hẳn sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Nam Tầm suy nghĩ một lúc, nói: “Ta cảm thấy ta vẫn nên gọi cho Phó Mặc, nói với anh ấy phòng của anh có người khác vào ở rồi.”

Hư Không Thú nói: “Không cần thiết.” Hẳn biết mọi chuyện của người.

Nam Tầm hừ hừ: “Ngốc thế, ta đang tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Phó Mặc.”

Hur Không Thú: “... Thật thông minh nha, chắc chắn hẳn sẽ rất vui mừng.”

Nam Tầm tìm số boss lớn trong danh bạ điện thoại.

Vừa mới bấm xong, Nam Tầm đã bị giọng hát chột xuất hiện làm hoảng sợ. Đó là cô đang hát, bài hát "Yêu thầm" cô thích nhất lúc cô ở quán rượu. Tiếng nhạc vang lên từ phía sau cửa phòng, là tiếng chuông điện thoại.

Bài hát kia chắc là người khác ghi âm ngay lúc đó, thậm chí cô còn nghe thấy xung quanh có tiếng vỗ tay bốp bốp khi hát xong.

Nam Tầm từ từ quay đầu, nhìn về phía phòng ngủ mình vừa mới đi ra.

“Tiểu Bát, vừa nãy ta đi vào không thấy có điện thoại ở bên trong mà, sao lại có tiếng chuông di động truyền ra từ trong đó? Tiếng chuông này còn là bài ta hát ở quán rượu.” Nam Tầm cảm thấy có chỗ nào đó hơi kỳ lạ.

Hur Không Thú nói: “Không phải người vào xem thì biết à.”

Nam Tầm đẩy cửa vào ngay sau đó, cô vừa nhìn đã thấy điện thoại nằm ở góc bàn.

Chuông điện thoại di động vẫn đang vang lên, màn hình sáng lên, điện thoại hiện lên hai chữ “Mặt Mặt”. Hình nền vậy mà là hình cô đang ngồi ở trên ghế cao của quán rượu, cầm micro biểu diễn đầy tình cảm nồng nàn.

Nam Tầm ngẩn ra. Phó Mặc từng đến quán rượu cô hát sao?

Tiểu Bát nói boss lớn phản diện thích cô trước, có phải nói lúc anh gặp cô ở quán rượu thì vừa gặp đã yêu cô rồi?

Nam Tầm hơi ngượng ngùng, vừa nghĩ đến không biết lúc nào boss lớn ngồi ở một góc nghe cô ca hát, còn thầm thích cô, cô lập tức cảm thấy mình thật có sức hấp dẫn.

Nam Tầm cúp điện thoại, màn hình điện thoại của Phó Mặc dần tối lại. Cô cẩn thận cất điện thoại của Phó Mặc vào trong túi, quyết định bây giờ đi đưa cho anh.

Đưa điện thoại là một có rất hay, hơn nữa Phó Mặc phát hiện điện thoại mất rồi, chắc chắn rất sốt ruột.

Nam Tầm tìm địa chỉ nhà cũ nhà họ Phó mà Phó Mặc để lại cho cô. Sau khi thấy rõ địa chỉ, Nam Tầm hơi kinh ngạc, cô không ngờ nhà cũ mà Phó Mặc nói ở ngay trên trần nhà cô sống lúc nhỏ.

Cô nhớ hồi đi học, nghỉ hè cô hay đạp một chiếc xe đạp cũ đi loanh quanh, thường đi qua một căn biệt thự. Biệt thự kia rất xa hoa, còn có sân rộng rãi, trồng các loại hoa cỏ.

Khi đó cô không thể nào nhìn được nhìn thêm vài lần. Có đôi khi cô cũng sẽ thấy một bóng dáng thấp bé đứng trên ban công tầng hai. Cô đứng ngược sáng, nên không nhìn rõ dáng vẻ cậu bé sau bóng rèm cửa sổ, nhưng mà lúc tâm trạng cô tốt thì sẽ vẫy tay với cậu bé, sau đó đạp xe đạp cũ đi xa.

Chẳng lẽ cậu bé đó chính là Phó Mặc?

Đột nhiên Nam Tầm cảm thấy, đây chính là duyên phận.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Được, coi như bồi thường

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm về tới trần nhà ly biệt đã lâu dựa theo con đường trong ký ức, sau đó tìm được nhà họ Phó cách trần nhà không xa.

Biệt thự hai tầng trước mắt vẫn giống như trong ấn tượng cũ, trong sân mọc đầy hoa cỏ. Tầng hai có cửa sổ sát đất thật lớn, rèm vàng nhạt gần như trắng nhẹ nhàng đung đưa, chỉ là lần này không nhìn thấy cậu bé đứng sau rèm cửa nữa.

Biệt thự này cách thôn trấn phía sau một đoạn, bình thường cũng không có người đi về hướng bên này. Nó nằm sâu kín ở nơi đây, dường như ngăn cách với mọi thứ xung quanh.

Nam Tầm gõ vang cửa lớn, mới vang lên một lúc, cô đã nghe được tiếng cọt kẹt.

Cửa mở, người đàn ông cao ngất đứng sau cửa, ẩn trong bóng tối. Anh vẫn trước sau như một mặc một thân áo sơ mi trắng quần tây đen, vừa nhìn thấy Nam Tầm, trong mắt lập tức xôn lên ý cười.

"Mặt Mạt, sao em lại tới đây?" Phó Mặc hỏi.

Nam Tầm quơ quơ di động trong tay, cười nói: "Lúc đi anh lơ đãng quá, điện thoại di động cũng không mang. Em đành phải đảm nhận nhiệm vụ chuyển phát nhanh đưa điện thoại tới cho anh đây."

"Mau vào đi, bên ngoài nóng." Phó Mặc nói.

Nam Tầm đi theo Phó Mặc vào phòng, cô nhìn cách sắp xếp phòng khách, lại chợt sinh ra một loại cảm giác như từng quen biết.

Phó Mặc đi phòng bếp rót nước cho cô. Nam Tầm không nhịn được đi theo, cô xem bóng lưng Phó Mặc, nhìn một hồi, trên trán liền chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cô đã nhớ ra thấy ở đâu, đó là lúc bác sĩ tâm lý họ Lý thôi miên cô. Cánh cửa cô thấy trong giấc mơ chính là cửa lớn căn nhà này, khung cảnh sau cánh cửa cũng là những thứ cô nhìn thấy như hiện tại, giống như đúc.

Mà bây giờ...

Nam Tầm nhìn bóng lưng người đàn ông kia, vừa lúc thấy anh rót nước xong chậm rãi xoay người.

Nam Tầm chợt ngừng thở.

"Mặt Mạt, em làm sao vậy, sao ra nhiều mồ hôi thế này?" Phó Mặc đi tới trước mặt cô, vươn tay muốn lau giúp cô.

Không phải người không có khuôn mặt, mà là Phó Mặc.

Nam Tầm thăm thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi Phó Mặc đến gần, cô vẫn lùi một bước theo bản năng, tránh anh đụng vào.

Phó Mặc thấy cô né mình, ánh mắt trở nên hơi tối tăm trong nháy mắt, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục dáng vẻ ban đầu.

"Mặt Mạt, anh chỉ lo cho em." Phó Mặc thờ dãi.

Nam Tầm dần hoàn hồn, không khỏi chửi mình bị thần kinh trong lòng.

"Em không sao, có thể là do bên ngoài quá nóng." Nam Tầm vội vàng nói, rồi nhận lấy nước trong tay anh, tu ừng ực.

Người nọ nhìn cô rót từng ngụm lớn vào miệng, cũng không có bất kì biểu hiện kinh ngạc gì với cách uống hào hùng như thế, ngược lại trong mắt chứa ý cười.

Nam Tầm không về ngay, mà mặt dày ngồi một lúc. Phó Mặc mở ti vi, chuyển kênh cô thích, xem cùng cô.

Mãi đến khi sắc trời hơi tối, Nam Tầm mới tạm biệt rồi đi.

"Phó Mặc, em đi đây."

Phó Mặc nhìn cô không nói gì, qua hồi lâu mới nói: "Mặt Mạt, anh thật muốn nuốt em vào bụng, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách ra."

Lúc anh nói lời này, ý cười trong mắt thật đậm.

Nam Tầm tròn trắng mắt: "Anh còn trêu em nữa, em sẽ tức giận đấy."

Phó Mặc cười ha ha.

Phó Mặc đưa Nam Tầm đến cửa liền dừng lại. Anh nhìn Nam Tầm, nói giọng dịu dàng: "Mặt Mạt, liên lạc bằng điện thoại bất cứ lúc nào nhé."

Nam Tầm ho nhẹ: "Được."

Mới vừa ra cửa biệt thự, Hư Không Thú liền tới báo tin vui: "Chúc mừng, giá trị ác niệm lại giảm rồi, bây giờ là 75."

Nam Tầm nghe xong rất vui vẻ. Đã đi rất xa, nhưng cô vẫn không nhịn được quay đầu ngoái nhìn.

Ngoài cửa đã không có bóng người, Nam Tầm vốn cảm thấy hụt hẫng, lại bỗng phát hiện sau cửa sổ tầng hai, một người đàn ông đang đứng sau rèm cửa màu trắng bị gió thổi đung đưa.

Là Phó Mặc.

Nam Tầm nhếch miệng, những tia nắng ấm áp còn sót lại của ánh trời chiều chiếu vào trên mặt cô. Cô vẫy tay với người đàn ông sau cửa sổ, cười đến vô cùng xán lạn.

Cơ thể Phó Mặc né trong bóng tối của rèm cửa, đôi môi mỏng đỏ hơn ngày thường hơi cong lên.

Trở lại nhà mình, Nam Tầm phát hiện trong phòng đột nhiên có thêm một người.

Nghe được tiếng động, cô gái ngồi trên ghế sofa quay đầu lại nhìn cô, khẽ gật đầu: "Chào cô, tôi tên Tô Hàm, là bạn cùng phòng mới của cô."

Cô gái trước mặt tầm khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, để kiểu tóc ngắn giả dợn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, de de màu lúa mạch.

Nam Tầm không ngờ đối phương hành động nhanh như vậy. Chẳng qua cô chỉ đi ra ngoài một chuyến, bạn cùng phòng mới này đã chuyển vào rồi.

"Chào cô, tôi là Bạch Mạt." Nam Tầm thoáng ngẩn ra sau đó đuổi tay về phía cô ấy: "Rất hân hạnh được biết cô."

Rất nhanh Nam Tầm đã biết, nghề nghiệp của Tô Hàm là cảnh sát, chẳng trách nhìn như người biết võ.

Nam Tầm không biết sao Tô Hàm lại nghĩ tới nơi này thuê phòng, gần đây cô ấy có vẻ đang điều tra thứ gì.

Tô Hàm giống như người không quá biết gánh vác cuộc sống, cơ bản ba bữa cơm của cô ấy đều gọi thức ăn ngoài, ngay cả dọn nhà vệ sinh cũng kêu người giúp việc tới cửa.

Nam Tầm rất ngạc nhiên, hỏi Tiểu Bát: "Cảnh sát bây giờ đều có tiền như vậy à?"

Hư Không Thử: "Tùy thôi. Họ Tô nhà bọn họ là thế gia trừ tà, ông của cô ấy là đại sư trừ tà có tiếng. Thế nhưng Tô Hàm là ngoại lệ, dương khí trên người cô ấy quá thịnh, không thể mở Quỷ nhãn."

Nam Tầm vừa nghe, ánh mắt nhìn Tô Hàm trở nên lóng lánh trong chớp lát.

Thầy trừ tà đó, nghe thật trâu bò. Tuy rằng Tô Hàm không phải, nhưng ông nội cô ấy phải, nhà bọn họ có rất nhiều người đều như vậy.

Mất thấy Tô Hàm lại muốn gọi thức ăn ngoài, Nam Tầm có chút không nhìn nổi, chủ động nói: "Một ngày ba bữa giao cho tôi được rồi, có điều cô rửa chén."

Tô Hàm vội vàng gật đầu: "Được, chờ chút nữa tôi đi mua máy rửa bát."

Nam Tầm....

Người có tiền thật tùy hứng.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Thế giới sau có thể cho ta xuyên thành con nhà giàu không?"

Hư Không Thử suy nghĩ một lúc nói: "Được, coi như bồi thường."

Nam Tầm vào lúc này còn không quá hiểu hai chữ "bồi thường" Tiểu Bát nói có ý gì.

Không lâu sau đó, khi cô đã nhìn ra được sự tinh túy của hai chữ này, ý nghĩ duy nhất chính là đập Tiểu Bát từ bánh bao thành bánh.

Nam Tầm ở chung với Tô Hàm vô cùng hài hòa. Vừa bắt đầu, thái độ của Tô Hàm còn chưa cởi mở, sau đó đã nhận Nam Tầm làm em gái.

Nam Tầm cũng cảm thấy Tô Hàm làm người không tệ, mãi đến tận khi cô phát hiện gần đây Tô Hàm đang điều tra cô.

Tô Hàm bị cô phát hiện cũng không lúng túng, chỉ nghiêm túc giải thích: "Mạt Mạt, em có nghe nói chứ? Cái chết của Triệu Kỳ Lâm và Bạch Khê Diệp nhìn bên ngoài như tai nạn giao thông, thực ra rất kì quái. Càng không cần nói Lý Mặc, một bác sĩ tâm lý đang yên đang lành bỗng biến thành bệnh thần kinh."

Nam Tầm nhớ tới cái gì, vẻ mặt hơi đỏ, trề miệng ra không nói.

"Mạt Mạt, em hãy nói thật cho chị, có phải em đã tiếp xúc với nó rồi không?" Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gương trừ tà, quỷ khí trên người

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm mấp máy miệng, hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: “Ta có nên nói cho Tô Hàm những chuyện không thể tưởng tượng nổi kia không, nếu như nói cho cô ấy biết thì có thể chọc nó tức giận hay không? Tuy rằng mấy ngày qua thứ kia không đi theo ta nữa, nhưng ta vẫn sợ quá, lúc nào cũng lo nó lại chọt xuất hiện.”

Hur Không Thú vô cùng bình tĩnh trả lời một câu: “Tô Hàm là khí vận tử của thế giới này, sao có thể chết dễ dàng như vậy được.”

Nam Tầm không nén nổi tò mò: “Khí vận tử? Ta có thể hiểu thành nhân vật chính trong một quyển tiểu thuyết không?”

“Có thể hiểu như vậy.”

“Vậy sao ta không nhìn thấy khí vận tử của thế giới trước?”

“Thân mến, khí vận tử của thế giới trước là ai đã không còn quan trọng. Dù sao toàn bộ đều chết trong trận đại chiến kia.”

“... Không phải người nói khí vận tử không chết dễ dàng như vậy sao?”

“Đó không phải là tình huống đặc biệt à. Ai có thể ngờ bùm cái thì Yêu Vương đã bạo thú đàn, ngay cả khí vận tử cũng bị nổ chết.”

Nam Tầm: ...

“Tiểu Bát, nếu ta không đến thế giới này, cuối cùng boss phản diện sẽ ra sao?” Nam Tầm bỗng hỏi.

Hur Không Thú nói: “Đương nhiên là bị khí vận tử giết chết.”

Nam Tầm ô lên đầy hàm ý sâu xa: “Ta hiểu rồi, người đây là đang giành giá trị công đức với khí vận tử.”

Hur Không Thú áp ứng giải thích ngay tức khắc: “Ta đây đang làm chuyện tốt mà. Người nghĩ đi, nếu như khí vận tử chống lại boss phản diện, cuối cùng chắc chắn boss phản diện sẽ bị giết chết, mà ta thì chỉ cần tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss phản diện. Một khi giá trị ác niệm của đại boss phản diện bị tiêu trừ, Thiên Đạo cũng sẽ không để cho khí vận tử tiêu diệt hắn, ta đây là đang cứu mạng hắn, hừ~”

Biết Tô Hàm là khí vận tử có khí vận thêm thân, Nam Tầm cũng không dỗi gắt, nói cho cô ấy biết chuyện kỳ lạ gặp phải trong khoảng thời gian này.

Sau khi Tô Hàm nghe xong thì im lặng thật lâu.

Cô đã vô cùng chắc chắn, thứ kia có loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt gần như vận vẹo với Bạch Mạt. Nó không chấp nhận được bất luận kẻ nào xỉ và bôi nhọ cô ấy, càng không cách nào tha thứ đàn ông đến gần cô ấy.

“Tô Hàm, tại sao chị muốn tra những thứ này?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm lạnh lùng nói: “Chị không cho phép bất kỳ tên tội phạm nào nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, cho dù nó là gì đi nữa.”

Nam Tầm thầm nghĩ: Tô Hàm đúng thật là một cảnh sát tốt chính trực vì dân phục vụ, thảo nào lại là khí vận tử.

Tô Hàm đeo một cái lục lạc lên tay Nam Tầm, nói: “Đây là lục lạc trừ tà. Nếu như có tà ám gần người, nó sẽ vang.”

Nam Tầm hoảng sợ, vội vàng nói không cần.

Chết tiệt, nếu như thứ này luôn vang không ngừng, cô sẽ bị dọa chết tươi. Thay vì biết mà bắt lục, còn không bằng không biết gì cả.

Tô Hàm thấy cô sống chết không cần, đành phải đổi một cái bùa hộ mệnh cho cô: “Quý kia có chấp niệm quá sâu với em, chắc chắn nó vẫn sẽ tìm đến cửa. Bùa hộ mệnh này là lúc ông nội chị còn sống làm, có tất cả hai cái, tặng em một cái này. Em nhớ cất kỹ ở bên người, ngàn vạn lần không thể để rời khỏi người. Hôm nay chị quay về nhà chính lấy vài món đồ trừ tà. Nhớ kỹ, cho dù xảy ra chuyện gì thì em cũng đừng ra khỏi căn nhà này, chờ chị quay về.”

Nam Tầm thấy cô ấy nói rất nghiêm túc nên cô cũng nghiêm túc gật đầu ngay. Nhưng cô hơi tò mò: “Tô Hàm, nếu em không ra khỏi căn nhà này thì quý kia không tìm đến cửa sao?”

Tô Hàm nói: “Chị còn không rõ đạo hạnh của quý này lắm, nhưng nó đã dám giết người, vậy chắc chắn không đơn giản. Cho dù là quý gì, một khi rời khỏi nơi căn nguyên của nó, đạo hạnh của nó sẽ yếu dần, quý lợi hại hơn nữa cũng như vậy. Nếu như nó có thể rời khỏi nơi căn nguyên mà ngây ngốc ở chỗ khác thời gian lâu, vậy chắc chắn là bám vào vật trung gian nào đó.”

“Nơi căn nguyên là gì?” Nam Tầm hỏi.

“Chính là nơi nó vẫn luôn ở lúc còn sống, nơi đó có hơi thở lúc sinh thời, cho nên âm khí quý khí mạnh nhất.”

“Mặt Mạt, ngoại trừ Bạch Khê Diệp, trước kia em có bạn trai nào không? Hoặc là nói, em có biết ai thích em, kiểu rất thích không?” Tô Hàm bỗng hỏi.

Về mặt Nam Tầm vô tội nói: “Trước kia chưa từng yêu đương, nhưng nhận được không ít lời tỏ tình với thư tình, khoảng hai mươi ba mươi, nhưng cụ thể là ai thì em không nhớ.”

Tô Hàm: ...

Tô Hàm đi rồi, trước khi đi còn dán hai lá bùa trước cửa. Nam Tầm nghe lời cô ấy nói, cả ngày đều không ra khỏi cửa, ngồi trên ghế sofa xem TV một mình.

Di động vang lên, Nam Tầm thấy trên điện thoại hiển thị “Boss lớn”, khoe miệng không nhận được mà cong lên, vội vàng nhận điện thoại: “A lô, Phó Mặc.”

“Mặt Mạt, em đang làm gì vậy?” Giọng nói đầu bên kia điện thoại hơi trầm thấp, cũng rất dịu dàng.

Gần như Nam Tầm đã tưởng tượng ra dáng vẻ đôi mắt thâm thúy của anh chứa đầy ý cười, thật sự vô cùng hấp dẫn người khác.

“Em đang ở nhà, Tô Hàm không cho em ra khỏi cửa. Đúng rồi, Tô Hàm chính là bạn cùng phòng mới của em. Anh biết không, cô ấy rất lợi hại, tổ tiên nhà họ Tô bọn họ đều là thầy trừ tà!”

Người ở đầu bên kia điện thoại ngừng hồi lâu rồi mới ừ một tiếng, sau đó hỏi: “Tại sao cô ta không cho em ra khỏi cửa?”

Nam Tầm liền giải thích: “Tô Hàm nói có thứ gì đó bám theo em, nếu như em không ra khỏi cửa thì không sao.”

“Mặt Mạt, vậy em sợ không?”

Nam Tầm nói: “Đương nhiên sợ, nếu người bình thường gặp phải chuyện như vậy đều sẽ sợ đúng không?” Nhưng cô chỉ sợ những thứ không biết, mà không phải là sợ làm chuyện trái lương tâm nên sợ quý gỗ cửa.

Lần này người ở đầu bên kia điện thoại im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Nam Tầm cho là anh đã không còn nghe máy nữa.

“Phó Mặc? Phó Mặc?” Nam Tầm vội vàng gọi hai tiếng.

“Anh đây.” Người đàn ông nói.

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Nam Tầm thấy giọng nói Phó Mặc trở nên hơi lạnh, thậm chí ý lạnh kia còn xuyên qua điện thoại truyền đến đầu bên này của cô, làm cho lỗ tai cô hơi run lên.

Hai người lại trò chuyện hồi lâu rồi mới cúp điện thoại.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: “Ta vừa nói gì làm cho Phó Mặc không vui sao, tại sao ta cảm thấy anh ấy hơi mất tập trung?”

Tiểu Bát nói: “Ta cũng không biết.”

Lúc Tô Hàm trở lại, mang theo một ít đồ vật nhìn rất kỳ lạ, ví dụ một cái gương đồng, một túi gạo nếp nhỏ, một thanh kiếm gỗ đào, còn có tro hương và lá bùa vân vân.

Tô Hàm rắc gạo ở khe cửa và trên cửa sổ, rắc tro hương đầy sàn nhà, gương đồng đặt ở trên bàn đối diện cửa.

“Chẳng lẽ gương này là gương chiếu yêu trong truyền thuyết?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm quét mắt nhìn cô, giải thích: “Là gương trừ tà gia truyền của nhà họ Tô chị, sau khi ông nội chị qua đời thì thứ này truyền lại cho ba chị. Tiếc là ba chị là một thương gia, căn bản không có hứng thú với đồ ông nội truyền lại. Mà mặc dù chị có hứng thú nhưng không có thiên phú như ông nội, chị không mở được Quỷ nhãn.”

Nam Tầm nghe ra được một chút tiếc nuối từ lời của cô ấy.

Bởi vì tò mò, Nam Tầm đứng trước gương trừ tà quan sát một hồi: “Lạ thật, sao em cảm thấy trên người em tỏa ra khí đen?”

Tô Hàm vừa nghe thấy lời này, mặt bỗng biến sắc, vội vàng nhìn trong gương, quả nhiên thấy quanh người Nam Tầm bao phủ một lớp quỷ khí nhàn nhạt.

“Mặt Mạt, có phải gần đây em tiếp xúc với thứ kia không?” Giọng Tô Hàm trầm lại.

Về mặt Nam Tầm mơ hồ: “Không có mà, không phải mấy ngày gần đây chị luôn ở cùng em sao, hôm nay em cũng nghe lời chị không đi đâu cả.”

Chương 57: Nhà hoang, cô bé trong ảnh

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Về mặt Tô Hàm rất nghiêm túc: "Gương trù tà sẽ không sai, mấy ngày nay chắc chắn em có tiếp xúc với con quỷ kia!"

Suy nghĩ một chút, cô ấy bỗng nhiên hỏi: "Mặt Mạt, mấy ngày nay hình như ngày nào em cũng gọi điện thoại cho một người. Người kia là ai?"

Nam Tầm lập tức hiểu ý của Tô Hàm, sắc mặt cô thoát cái trở nên trắng bệch: "Là Phó Mặc, người mấy hôm trước em mới quen, là người cực kỳ tốt."

Tô Hàm cười lạnh: "Khó trách chị vừa vào ở đã cảm giác được quỷ khí rất nặng trong phòng."

Nam Tầm...

"Mặt Mạt, đưa điện thoại cho chị." Tô Hàm nói.

Tay Nam Tầm run run mò điện thoại trong túi.

Tô Hàm giờ điện thoại trước gương trù trà, quả nhiên thấy quỷ khí vô cùng nồng nặc quấn quanh điện thoại kia.

Nam Tầm cũng nhìn thấy, trên điện thoại di động có rất nhiều khí đen.

Tô Hàm hỏi Nam Tầm số điện thoại của Phó Mặc là số nào, Nam Tầm liền chỉ cho cô ấy xem.

Tô Hàm lập tức gọi điện, dường như đang tìm người tra giúp số điện thoại.

Quá trình này cũng không lâu, rất nhanh, phía bên kia đã gửi tên người tương ứng, còn có ảnh chụp người nọ lại đây.

Tô Hàm ngẩng đầu nhìn Nam Tầm, đưa bức ảnh trên điện thoại cho cô xem: "Phó Mặc em nói có phải người này không?"

Nam Tầm đến gần xem xét, khi nhìn rõ bức ảnh trên giấy chứng minh, sợ đến lão đảo: "Chuyện này sao có thể?"

Tô Hàm nói nhàn nhạt: "Người tương ứng số điện thoại này gọi Phó Vũ, là CEO tập đoàn mới nổi Tư Mạt, một tháng trước bất hạnh qua đời do tai nạn giao thông."

Hai mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn: "Ai? Chị nói ai? Phó Vũ!"

Tô Hàm nghe kể Phó Vũ là bạn học cấp ba của Bạch Mạt, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: "Người chết tên Phó Vũ là bạn học cấp ba của em? Nếu là bạn học cấp ba, tại sao bây giờ em mới biết cậu ta trông ra sao?"

Nam Tầm trắng mặt nói: "Hồi cấp ba anh ta còn để tóc dài che hết cả trán và mắt, em thực sự không biết anh ta trông thế nào."

"Mặt Mạt, dựa theo lời giải thích của em, em ở chung cùng một con quỷ rùng rợn cả ba ngày mà không tự biết?"

Nam Tầm khó khăn nuốt nước miếng: "Em cảm thấy bọn họ không thể là một người. Phó Mặc hoàn toàn khác với Phó Vũ trong ấn tượng của em."

Tô Hàm bật cười ha ha: "Chị tin em, nói không chừng bọn họ là sinh đôi."

Nam Tầm...

Tô Hàm nói nghiêm nghị: "Mặt Mạt, nếu em đã tin chắc bọn họ không phải một người, vậy chúng ta cùng đi chào hỏi Phó Mặc trong miệng em ngay bây giờ thử xem."

Trong lòng Nam Tầm hồi hộp: "Em, chúng ta? Em cũng phải đi sao? À... Tô Hàm, chị xem trời đã tối rồi, không bằng ngày mai mình lại đi chứ? Hay là, chị tự đi một mình?"

Tô Hàm liếc cô: "Mặt Mạt, chị cần em dẫn đường."

Nam Tầm nhận mệnh dẫn cô ấy đi căn nhà cũ mới đến không lâu trước đây.

Mà khi Nam Tầm thấy dáng vẻ căn nhà một lần nữa, kinh ngạc há to miệng.

Nhà cũ bây giờ hoàn toàn khác lúc ban ngày, hoa cỏ trong sân vì lâu không người chăm sóc đã úa tàn, rèm cửa màu trắng tầng hai không hề lay động, không nổi lên được nửa phần gọn sóng, nhìn cả căn nhà không có chút sinh khí nào.

Nam Tầm nuốt nước miếng, tiến lên gõ vang cửa lớn.

Bốn bề yên tĩnh, trừ tiếng gõ cửa của cô vang vọng trong màn đêm, không có tiếng gì khác.

"Phó Mặc, là em, Bạch Mạt. Anh có ở nhà không?" Nam Tầm kêu to ngoài cửa.

Vẫn không có người nào lên tiếng.

Tô Hàm đợi không kịp, trực tiếp chạy lấy đà nhảy tới hàng rào, thành công nhảy qua, sau đó mở cửa cho Nam Tầm.

Nam Tầm...

Tô Hàm mở cửa lớn cho Nam Tầm từ bên trong, hai người một trước một sau đi vào trong.

Tô Hàm bật đèn cửa, khung cảnh bên trong khiến Nam Tầm ngẩn người.

Vẫn là nơi quen thuộc, chỉ là trong phòng bốc lên mùi bụi bặm, tùy ý quét qua là có thể thấy lớp bụi trên bàn.

Dáng vẻ kia ít nhất đã có một tháng không ai ở.

Lá gan Tô Hàm rất lớn, cô ấy đi trước, Nam Tầm bám sát sau lưng.

Cũng không biết có phải do thần kinh quá căng thẳng hay không, Nam Tầm cảm giác có người đi theo sau mình, tiếng bước chân kia chồm lên tiếng bước chân của cô.

Nam Tầm không dám quay đầu lại nhìn.

Hai người lên tầng hai, vào phòng ngủ của Phó Vũ.

Trong phòng có vẻ như không thay đổi kể từ khi Phó Vũ qua đời, trừ một lớp bụi mỏng bên trên. Phó Vũ dường như có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đồ vật trong phòng đều bày đến mức rất chỉnh tề.

Tầm mắt Nam Tầm rơi vào khung ảnh trên tủ đầu giường.

Trong ảnh có một cô bé. Cô bé cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục cấp ba rộng rãi, đang nằm trên bãi cỏ. Đầu cô bé gối lên hai tay đan phía sau, chân phải gác lên chân trái, dáng vẻ thực thoải mái lười biếng. Quyển sách ngữ văn cấp ba che trên mặt cô, ánh mặt trời xuyên qua cành lá sum suê của cây to phía sau lưng làm bóng lá loang lổ rơi vào trên người cô.

Tấm hình này chụp rất có cảm giác nghệ thuật, cảm giác rất đẹp dễ duy mỹ.

Nhưng Nam Tầm vừa nhìn đồng phục học sinh xấu kinh người kia, liền biết cô bé này là bạn cùng trường cấp ba của cô.

Đang nhìn bức ảnh đến xuất thần, Tô Hàm đột nhiên vỗ vai Nam Tầm khiến cô sợ quá chùng.

"Mạt Mạt, đi thôi, về rồi hãy nói." Tô Hàm nói vẻ nghiêm túc.

Trong đầu Nam Tầm bây giờ rất loạn, nên Tô Hàm nói cái gì, cô làm theo cái đấy.

Lúc hai người rời đi, Nam Tầm không nhìn được ngoài đầu liếc nhìn.

Vừa nhìn, hai mắt Nam Tầm bỗng trừng lớn.

Đằng sau cửa sổ lớn tầng hai, đằng sau rèm cửa trắng bị gió thổi nhộn nhạo có một người đàn ông đang đứng.

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch.

Nhưng đợi Nam Tầm nhìn kỹ, lại không thấy bóng người kia nữa.

Bước chân Nam Tầm lao đảo, kéo chặt Tô Hàm đang đi phía trước.

Trong giây lát, Nam Tầm chợt nghĩ đến rất nhiều thứ. Ví dụ như cô bé trong bức ảnh ở phòng của Phó Vũ là ai, con mẹ nó đó chính là cô hồi cấp ba. Bởi vì đó là xác của Bạch Mạt, mặt cũng bị che lại rồi, vì vậy cô mới không nhận ra ngay.

Phó Mặc và Phó Vũ giống nhau như đúc. Người Phó Vũ thăm mền là cô, Phó Mặc thích cô, còn hỏi cô có muốn làm bạn gái anh hay không. Tô Hàm nói người tên Phó Mặc không tồn tại, Tiểu Bát nói Phó Mặc là boss phản diện, giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm của anh đều 100, mà boss phản diện thích cô...

Tất cả những điều này đều nói rõ đáp án Nam Tầm thăm muốn.

Sau khi trở về hai người ngồi trên ghế sofa, bởi vì đều có tâm sự nên ai cũng trầm mặc.

Nam Tầm không ngờ, người cô hiếm khi có ấn tượng tốt lại không phải người, mà là quỷ.

Đây thực sự là... Ha ha.

Tô Hàm bỗng nhiên đứng lên: "Mặt Mạt, chị phải đi chùa Linh Ân một chuyến để mời đại sư Vô Trần xuống núi. Gần đây ác quỷ hoành hành, âm khí đại thịnh, không thể để mặc những thứ này làm bừa được."

Nam Tầm há miệng, khô cần nói: "Chị muốn đại sư Vô Trần gì đó đối phó Phó Vũ? Nhưng, nhưng mà Phó Vũ có thể không phải một con quỷ xấu..."

"Bạch Mạt! Em đang cầu xin vì một con quỷ sao?" Sắc mặt Tô Hàm trầm xuống trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nghi vấn, chặn của ai

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm không nói nữa, cô hỏi Tiểu Bát trong lòng: "Nếu như khí vận tử chống lại boss phản diện, boss có thể bị cô ấy giết chết hay không?"

Hư Không Thú bình tĩnh đáp lại một câu: "Yên tâm đi, bởi vì người tham gia, boss lớn lệ quỷ lợi hại hơn Phó Vũ ở quỷ đạo ban đầu gấp bội lần, cho dù đại sư Vô Trần đến đây hẳn cũng không sợ."

Có được lời này, Nam Tầm hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô nhanh chóng nghĩ đến gì đó, sắc mặt đen lại: "Tiểu Bát, người thật khó công giấu diếm ta nha." Hơi dừng, giọng nói bỗng cất cao lên: "Người con mẹ nó để ta đi độ hóa một con quỷ?!"

Nam Tầm suýt nữa khóc thành tiếng: "Người lại có thể để cho một con quỷ yêu ta? Ta cảm ơn người, con mẹ nó ta không cần!"

Hư Không Thú giả chết hồi lâu rốt cuộc đã lên tiếng: "Sao người lại không hiểu dụng tâm lương khổ (*) của gia chứ, để tìm được thế giới thỏa mãn điều kiện của người, gia rất không dễ dàng. Tuy là quỷ, nhưng con quỷ này thích người, thích đến vô cùng ~ còn có, hắc đẹp trai chân dài, còn biết nấu ăn, không phải loại hình người thích sao~"

(*) Dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Nam Tầm mặc kệ nó giải thích như thế nào đều rất muốn một phát tát chết nó.

Sáng sớm ngày hôm sau Tô Hàm đã đi rồi, Nam Tầm gấp một cái đến phòng tắm rửa mặt.

"Chết tiệt đây là gì vậy?!" Nam Tầm trừng mắt nhìn chỗ cổ mình trong gương, phát hiện một dấu hôn đỏ.

Cô chẳng quen thuộc gì hơn loại dấu vết này, thế giới trước mỗi ngày đều bị Yêu Vương lăn qua lộn lại ra dấu vết bánh nướng áp chảo, cô thấy thứ này quá nhiều rồi.

"Tiểu Bát, có phải tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Nam Tầm run giọng hỏi.

Hư Không Thú nói: "Không có đâu, người không nên nghĩ quá nhiều."

"Nhưng mà cánh tay ta hơi tê mỏi, chắc không phải ta bị quỷ đè chứ? Tiểu Bát, người thành thật nói cho ta biết, có phải boss lớn lệ quỷ theo vào hay không?"

Hư Không Thú dừng một lát mới nói: "... Không có."

“Tại sao người phải ngừng lại một lúc?”

“Chỉ là ta đang suy nghĩ chuyện khác.”

“Thật sao?”

“... Thật sự.”

Tuy là Tiểu Bát nói như vậy, nhưng Nam Tầm vẫn không yên tâm quan sát hồi lâu. Gạo nếp trên cửa sổ và trong khe cửa đều không có dấu vết bị động chạm, tro hương trên mặt đất cũng không xuất hiện dấu chân kỳ lạ nào, lúc này Nam Tầm mới yên tâm.

Hiện tại biết boss lớn sẽ không gặp phải chuyện không may, trong phòng lại chỉ có một mình, Nam Tầm bắt đầu phóng thích bản thân.

Piano trắng kia còn đặt ở vị trí cũ trong phòng khách. Nam Tầm rất thích ca khúc mà Phó Mặc, à không, phải nói là Phó Vũ dạy cô. Cô đã sớm ngửa tay đến muốn đàn một ca khúc hoàn chỉnh, nhưng bởi vì Tô Hàm luôn ở đây, để không phá hỏng thiết lập nhân vật, cô vẫn luôn chịu đựng không động vào.

Bây giờ, cô ngồi trên ghế piano, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển linh hoạt trên phím đàn đen trắng, làm gì có nửa phần mới lạ như lúc Phó Vũ dạy cô. Tiếng đàn êm tai và tiếng hát của Nam Tầm bay lượn lưu loát trong phòng, cực kỳ khoan khoái.

Hur Không Thú: “Người... haizzz, bỏ đi.”

“Ở đây lại không có người ngoài, thiết lập nhân vật có phá thì phá thôi.” Nam Tầm không bận tâm nói.

Hur Không Thú: ...

Người thì không có, nhưng mẹ nó lệ quỷ lại có một con. Lão tử không nói cho người biết, đó là sợ dọa người.

Chỉ là Hur Không Thú không ngờ, lúc Nam Tầm lộ ra loại “tính cách thật” này, giá trị ác niệm của quỷ bên cạnh ngược lại giảm xuống là tả.

Nam Tầm đàn đến mệt mỏi, nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa, bất tri bất giác liền ngủ.

Lúc tỉnh lại đã đến giờ cơm tối, Nam Tầm ngáp một cái, sau đó nhìn chằm chằm trên người, cả người đều mơ hồ.

“Tiểu Bát, lúc ta sắp ngủ tự đắp chăn cho mình sao?”

Hur Không Thú trả lời: “Trong mơ màng người cảm thấy hơi lạnh nên bò dậy đắp chăn cho mình.”

Nam Tầm hơi hoài nghi: “Thật sự?”

Hur Không Thú nói như chém đinh chặt sắt: “Thật sự.”

Nam Tầm ồ một tiếng, đứng lên nấu cơm tối.

Cả ngày hôm nay không ra khỏi cửa, trong tủ lạnh cũng không mua thêm gì, Nam Tầm định ngày mai đi dạo siêu thị.

Nam Tầm ăn xong cơm tối ngồi ở trên ghế sofa xem TV một lúc, sau đó đến phòng tắm tắm rửa.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc cô đi vào phòng tắm, cảm giác được một cơn gió lạnh thổi vào.

“Tiểu Bát, sao vừa rồi có một cơn gió lạnh vậy?”

“Bởi vì thời tiết sắp thay đổi thôi. Tắm rửa sạch sẽ đi, ta che chắn năm giác quan ngay đây.”

Lúc Nam Tầm cởi quần áo, loại cảm giác bị gió lạnh vờn quanh càng rõ ràng hơn.

Thật sự do cô nghĩ nhiều rồi sao?

Nam Tầm cảm thấy hơi lạnh, không nhịn được bật máy nước nóng lên hai nấc.

Lúc gội đầu, Nam Tầm bỗng phát hiện mình quên cầm khăn lông qua đây, bọt dầu gội làm mắt cay cay, Nam Tầm vội vàng đưa tay đi mò khăn lông trên giá.

Quá trình lấy khăn lông thuận lợi hơn tưởng tượng của cô, tay vừa mới tìm được giá bên cạnh, cô đã mò đến khăn lông, thật giống như có người đặc biệt đưa cho cô.

Buổi tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ.

Chắc là lúc lớp 11, gương mặt cô vẫn còn non nớt, sau khi tan học cô mang cặp sách tính đi thẳng đến bệnh viện chăm sóc mẹ của Bạch Mạt.

"Thằng nhóc thôi, lấy toàn bộ tiền ra biểu mấy ông trẻ đi!"

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, thấy vài tên du côn đang ngăn một cậu nam sinh lại đòi tiền.

Nam Tầm vốn vội vã đến bệnh viện không muốn xen vào, nhưng cô thấy được người nọ mặc đồng phục giống bọn cô, mà cậu nhóc để tóc mái dài làm cho cô nhanh chóng nghĩ đến "người tàng hình" trong lớp.

Cậu nam sinh kia cúi đầu, lấy tiền trong túi ra.

Tên côn đồ kia cười vang âm lên: "Thật sự là một đứa cháu trai ngoan, như vậy là đúng rồi. Chỉ có điều, ông đã sớm nhìn mày không vừa mắt, đáng về nhút nhát này của mày dựa vào gì mà sinh trong gia đình có tiền! Đánh, đánh chết nó cho tao!"

Không bao lâu thì cậu nam sinh đã bị đánh vô cùng thảm.

Nam Tầm nhìn đến nóng nảy, trực tiếp xắn tay áo lao vào đánh nhau.

Mấy tên côn đồ tròn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ người đẹp trước mặt còn hung hãn hơn nam sinh, chân thon dài quét ngang, chẻ dọc, vung một quyền qua lại đánh cho tên côn đồ ngã xuống đất.

"Chết tiệt!" Tên côn đồ cầm đầu phun nước bọt ra đất, không rảnh lo thương hương tiếc ngọc, kêu mấy người anh em bao vây lại.

Nam Tầm chỉ bị đánh trúng một quyền trên mặt, trên móng bị đập một cái, thế nhưng ba tên côn đồ lại bị cô đánh cho mặt mũi bầm dập.

"Bà đây đã dùng di động chụp lại cảnh vừa rồi bọn mi cướp bóc, nếu như không muốn ăn com tù thì sau này thấy bà phải đi đường vòng!" Nam Tầm hung dữ trừng mắt nhìn mấy tên côn đồ.

Đương nhiên, lời này là dọa người, sao lúc đó Bạch Mạt nghèo như vậy có thể mua nổi điện thoại di động.

Nhưng mấy tên côn đồ tin, bỏ dậy bỏ chạy.

Nam Tầm xoa mặt mình, đau đến rít một tiếng, cô quay đầu nhìn thoáng qua cậu nam sinh kia, đi qua vỗ vỗ bả vai cậu, nói: "Đừng sợ, sau này chị che chở cậu."

...

Khi đó nói muốn che chở cậu chỉ vì để cho cậu không sợ hãi, căn bản Nam Tầm không để trong lòng. Nhưng cậu nam sinh này, có phải cậu luôn ghi ở trong lòng hay không?

Ngủ một giấc dậy, Nam Tầm vẫn đau eo mỗi tay như cũ, cô nhìn xem gương, nhìn đến mấy dấu đỏ tím trên cổ.

Nam Tầm dừng một chút, sau đó như không có việc gì mà tiếp tục đánh răng rửa mặt.

Hư Không Thú vừa mới bịa tốt lý do lừa bịp cho qua: ...

Cô đây là biết rồi sao? Hay vẫn là... không biết?

Hư Không Thú hoảng hốt. Đây, đây quá bình tĩnh rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Nằm liệt, bị quỷ âm loạn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm bình tĩnh pha cốc sữa đậu nành ăn bánh rán, sau đó bình tĩnh mà đi dạo siêu thị, sau đó bình tĩnh mà chọn một đồng hồ ăn đi quầy thu ngân tính tiền.

Sau khi phát hiện những đồ ăn vặt vô bổ vừa bỏ vào không thấy đâu, Nam Tầm chỉ hơi sững sờ lại tiếp tục bình tĩnh.

Nam Tầm mang một túi đồ ăn đi trên đường lớn. Dù đi dưới ánh nắng chói chang, cô không có chút cảm giác nóng bức nào, một luồng gió mát mẻ theo

sát phía sau như hình với bóng.

Tâm tình Nam Tầm có chút phức tạp.

Trong mơ cô mơ thấy rất nhiều thứ, tất cả đều là chuyện hồi cấp ba, một cậu bé dùng ánh mắt nóng bỏng như thể nào nhìn trộm cô.

Cô chưa bao giờ biết một người sẽ có chấp niệm sâu đến vậy với đối tượng yêu thầm, nồng nhiệt đến gần như bệnh hoạn.

Cảm giác được người yêu quý hẳn phải rất hạnh phúc, nhưng bị người như Phó Vũ yêu lại làm cô cảm thấy hơi đáng sợ.

Nam Tầm mở TV, chuyển kênh cô thích nhất. Vốn nghĩ xem chương trình mình thích có thể lên tinh thần, nhưng không ngờ sâu ngủ vẫn tới.

Nam Tầm biết, cô trở nên thích ngủ như thế là không bình thường.

Cô lại mơ một giấc mơ, lần này không phải thời cấp ba nữa.

Trong mơ cô mặc váy liền áo trắng, đứng một mình trên đường lớn, xung quanh không có bất kì ai.

Đi rất lâu, rốt cuộc cô nhìn thấy một người, sau đó cô chạy tới hướng người đó.

Đó là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao to, chỉ là không thấy rõ mặt. Người đó đưa một bó cúc trắng như tuyết cho cô.

Nam Tầm sững sờ, đưa tay nhận lấy theo bản năng, rồi nói cảm ơn.

Mặt của người kia bỗng trở nên rõ ràng, Nam Tầm sợ đến lùi lại một bước.

Là Phó Vũ!

Khóe miệng Phó Vũ hơi cong, ánh mắt nhìn cô dịu dàng mà cung chiều. Anh nói nhẹ nhàng: "Mặt Mặt, đây là lần thứ hai em nhận hoa của anh, nhận lấy nó đồng nghĩa em đồng ý làm bạn gái anh. Mặt Mặt, anh muốn em..."

Nói xong, anh cúi đầu xuống hôn lên Nam Tầm, đồng thời hai tay vừa kéo đã xé nát quần áo của cô.

Nam Tầm cá kinh. Đờ mờ cô thật sự không biết nhận lấy hoa có nghĩa đồng ý làm bạn gái nha! Còn có đây là trước mặt mọi người, tuy rằng không có bất kì ai, nhưng đây là trên đường nha trên đường, anh lại lột sạch cô như vậy!

Tâm trạng hoảng hốt, Nam Tầm mạnh mẽ cắn miệng của anh, đẩy anh ra.

Hai mắt đột nhiên mở to, Nam Tầm bừng tỉnh, duỗi tay khẽ sờ trán thấy đầy mồ hôi lạnh.

Nam Tầm cảm thấy boss lệ quý hơi quá đáng, vậy mà dâm loạn cô trong mơ.

Nam Tầm nghĩ đến trong mơ, con sắc quỷ này táy máy tay chân với cô ngay trên đường lớn, cảm thấy thật căm tức.

Cô đi lấy tấm bùa hộ mệnh Tô Hàm đưa nhét dưới gối, như thế vẫn chưa đủ, cô còn đặt cả kiếm trừ tà của Tô Hàm dưới gối.

Tô Hàm nói, nếu như phát hiện gió lạnh không bình thường, cứ đâm thẳng kiếm trừ tà này, đảm bảo vật kia hồn phi phách tán. Nếu không hồn phi phách tán cũng sẽ giảm rất nhiều quý lực.

Nam Tầm đương nhiên không muốn đối phó boss lệ quý, cô còn muốn giá trị ác niệm trên người boss đấy. Thế nhưng lần này boss lớn hơi quá đáng, còn chẳng để cô có một giấc ngủ ngon.

Nhưng vốn tưởng có thể ngủ một giấc ngon lành, Nam Tầm vẫn lại nằm mơ.

Lần này, cô mặc váy cưới trắng tinh nằm trên giường King size.

Nam Tầm liền vội vàng đứng lên ra cửa, phát hiện nơi này là một lâu đài phong cách châu Âu xa hoa, bên trong không có bất kì ai.

Cô kéo váy thật dài, một mình chạy trốn trên hành lang không bóng người, tiếng giày cao gót đập trên đất lộp cộp lộp cộp, nghe mà lòng phát hoảng.

Khi cuối cùng cũng chạy khỏi lâu đài, cô phát hiện trên ngón áp út của mình có buộc một sợi chỉ đỏ.

Sợi chỉ đỏ kia dẫn cô đi về phía trước, cô đi theo phía sau. Sau khi vòng qua mấy ngọn núi giả, cuối cùng sợi chỉ đã tới điểm cuối. Một chiếc nhẫn kim cương từ đầu kia chỉ đỏ lướt đến ngón áp út của cô, văng vàng mà vòng vào.

Sau đó, một người đàn ông đi ra từ phía sau ngọn núi giả.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng như tuyết, hai mắt chứa ý cười mà nhìn Nam Tầm, nói dịu dàng: "Mặt Mặt, gả cho anh nhé?"

Nam Tầm nhìn Phó Vũ, bật thốt lên: "Nhưng anh đã chết, sao em gả cho anh được?"

Nam Tầm vừa dứt lời, liền nhìn thấy ý cười trong mắt Phó Vũ biến mất không thấy tăm hơi, đôi mắt trở nên âm trầm u ám, khuôn mặt đẹp trai tinh tế thay đổi đáng sợ trong nháy mắt, trên trán có một hố máu lớn, máu tươi chảy xuống từ trán.

Nam Tầm biến sắc hoàn toàn, quay đầu bỏ chạy.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt..." Người kia vẫn một mực gọi sau cô.

"A ---"

Kêu to một tiếng, Nam Tầm đột ngột mở to mắt.

Con mẹ nó còn mấy lần như vậy nữa, chắc chắn cô sẽ bị boss lệ quỷ làm cho suy nhược thần kinh!

May mà, may mà chỉ là nằm mơ.

Nam Tầm há miệng thở hổn hển, muốn duỗi tay lau mồ hôi trên trán.

Nhưng đúng vào lúc này, cô chợt phát hiện cả người không thể động đậy!

Váy ngủ trên người không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, cô đã bị lột sạch bong.

Ngay lập tức, Nam Tầm hoảng sợ trừng lớn mắt, cô nhận ra được trong chăn có thêm một người.

Cảm giác mát mẻ ẩm ướt rơi trên đùi cô.

Đờ mờ lần này là thật! Không phải nằm mơ a a a!

Nam Tầm muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị ngăn chặn, không nói được câu nào.

Trong đêm tối, một bàn tay che lên hai mắt cô.

Trước mắt vừa tối sầm lại, Nam Tầm liền cảm thấy trên môi chợt lạnh, nụ hôn lạnh lẽo lại mãnh liệt làm cô hít thở không thông.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nước chảy chập chập và tiếng thở dốc tinh tế đan xen vào nhau, bị phóng to mấy lần trong căn phòng lạnh lẽo.

Trời đã sáng, Nam Tầm nằm liệt trên giường.

Qua hồi lâu, cô mới hồn phi phách lạc đứng dậy mặc quần áo tử tế đi rửa mặt.

Kiểm trừ tà và bùa hộ mệnh quái gở gì đó đã nát, còn là cái loại nát thành bột phấn.

Chẳng dùng được cái lông gì! Không chỉ không dùng được, còn chọc giận anh. Tối ngày hôm qua, hét thây đều là sự trừng phạt của anh. Cả người cô đầy dấu vết xanh tím, cô nhìn mà cũng phải sợ.

Anh nghĩ chính cô muốn dùng những thứ đồ kia đối phó anh, vì vậy tức rồi?

"Tiểu Bát, ta không thể tin được mình vừa bị một con quỷ âm loạn." Nam Tầm ha ha trong lòng.

Cô có nên vui mừng rằng boss lệ quỷ chưa làm bước cuối cùng?

Hư Không Thú thở phào nhẹ nhõm "Thân miễn, rốt cuộc ngươi chịu để ý ta rồi, chụt chụt ~"

"Tiểu Bát... à"

Hư Không Thú tràn đầy chột dạ: "Đừng như vậy, ta thật không cố ý giấu ngươi. Nếu ta nói khoảng thời gian này ngày nào hẳn cũng theo ngươi, ngươi còn không bị dọa chết à?"

"Khụ khụ, tin tức tốt nha. Trải qua những ngày ở chung này, giá trị ác niệm của boss lệ quỷ đã giảm xuống 45 rồi ~"

Nam Tầm lập tức sửa đúng: "Không phải ở chung, mẹ nó là rình coi!"

Hư Không Thú nói quanh co: "Mặc kệ hán nhìn trộm hay cái gì, giá trị ác niệm giảm là chuyện tốt mà."

"Tiểu Bát, ta rất muốn giã nhừ ngươi thành bánh nhân thịt, thật đấy."

Hư Không Thú...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không ổn, là trận tụ quỷ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm phát tiết xong bắt đầu bàn bạc việc chính: "Giá trị ác niệm vẫn còn lại 45, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Cũng không biết lúc Phó Vũ còn sống có nguyện vọng gì, nếu ta thay anh ấy hoàn thành, có phải giá trị ác niệm có thể tiêu trừ hay không?"

Hư Không Thú nói: "Sở dĩ người sau khi chết biến thành lệ quỷ, hoặc là oán khí quá nặng, hoặc là chấp niệm quá nặng. Oán khí nặng thì giúp hẩn báo thù sẽ bình ổn oán khí, chấp niệm nặng thì đương nhiên là giúp hẩn hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành lúc còn sống. Không biết đại boss lệ quỷ là loại nào. Dù sao hẩn cũng đã ở trước mặt, chỉ bằng chính miệng người hỏi hẩn đi?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, cảm thấy khả thi. Tuy rằng giữa cô và boss lớn biết rõ ràng trong lòng, nhưng lớp cửa sổ kia vẫn chưa đâm thủng. Bây giờ, là lúc ngã bài. Hơn nữa, lại bị anh làm như vậy nữa, sẽ chết người.

Sau khi Nam Tầm chuẩn bị sẵn tinh thần thì đến phòng khách.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế sofa, nhìn xung quanh một vòng, vẻ mặt hơi phức tạp nói: "Phó Vũ, em biết anh đang ở đây. Em muốn nói chuyện với anh."

Trong phòng thổi qua một cơn gió lạnh.

Nam Tầm cảm thấy nhiệt độ quanh người xuống thấp rất nhiều.

Con quỷ kia, ở ngay trong căn phòng này.

"Phó Vũ, em, bây giờ em mới biết anh thích em, cảm ơn anh thích em, thật sự."

Cả đời này em sống rất khổ cực, ba em là sâu rọu, sau đó lại cuỗm tiền trong nhà đi, rồi thì mẹ cũng mất, còn lại một mình em lẻ loi hiu quạnh... Em chưa từng hưởng thụ cảm giác được người khác cưng chiều, nhưng mà anh đã cho em. Nếu, nếu như anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, anh có thể nói với em, cho dù em phải lên núi đao xuống chảo dầu cũng sẽ giúp anh thực hiện."

Nam Tầm vừa nói xong lời này, trong phòng liền có từng cơn gió lạnh thổi qua, mạnh mẽ cuốn những vật nhỏ trên bàn bay lên, sau đó nện xuống mặt đất lạch cạch.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Đây là làm sao vậy? Ta nói lời nào không đúng chọc giận anh ấy sao?"

Hư Không Thú nói: "Người đừng đoán suy nghĩ của biến thái, đoán tới đoán lui cũng không hiểu rõ được."

Nam Tầm nuốt một ngụm nước bọt, tận mắt nhìn lớp tro hương trên mặt đất có thêm hai dấu giày, đang nhanh chóng kéo đến phía cô bên này, mãi cho đến trước mặt cô mới ngừng lại.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng cảm nhận được tầm mắt của anh, lạnh lẽo nóng bỏng, mâu thuẫn như thể lại trộn lẫn với nhau, rơi thẳng trên người cô, làm cho cô không có chỗ nào lẩn tránh.

Trái tim Nam Tầm đập mạnh, cô cảm giác rõ ràng vành tai của mình bị thứ lạnh lạnh ẩm ướt ngấm lấy, sau đó giọng nói dịu dàng của người nợ vang lên ở bên tai.

"Mặt Mạt, anh không cần gì cả, anh chỉ cần em. Tám giờ tối nay, anh ở nhà chờ em... Mặt Mạt, em nhất định phải đến."

Nói xong lời này, cơn gió lạnh kia liền biến mất.

Trong lòng Nam Tầm rất hoảng hốt, hỏi Tiểu Bát: "Boss lệ quỷ đang hẹn ta sao?"

Hư Không Thú nói: "Đúng vậy."

"Vậy người nói ta có nên đi hay không?"

"Đi chứ, tại sao lại không đi?"

"Nhưng mà ta sợ."

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Hur Không Thú tiếp tục khuyên nhủ: "Ngươi đã quên mục đích của chúng ta rồi sao? Không phải chúng ta muốn tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss lớn lệ quỷ sao. Người ta cũng nói rồi, chỉ cần ngươi thôi."

Trong lòng Nam Tầm thấy thật bi kịch: "Vì sao lần nào cũng bắt ta hy sinh tiết tháo để tiêu trừ giá trị ác niệm chứ?"

Hur Không Thú an ủi cô: "Hy sinh một mình ngươi là có thể độ hóa đại boss phản diện tràn đầy ác niệm trên thế giới này, vì vậy cứu vớt nghìn nghìn vạn vạn con dân. Wow, đây là một hành động vĩ đại và đáng ca tụng biết bao!"

Nam Tầm không bị nó ca ngợi làm úng não, hoàn toàn lý trí mà phân tích: "Ta đang suy nghĩ, độ hóa boss lớn phản diện không nhất định phải làm người yêu của anh ta nha, người thân cũng có thể. Tiểu Bát à, lần sau cứ cho ta làm mẹ hoặc bà, con gái hoặc là chị em của boss cũng được."

Hur Không Thú suy nghĩ một lát, nói: "Nếu như hoàn thành nhiệm vụ lần này, thế giới sau chắc chắn ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi."

Vì hạnh phúc ở thế giới sau, Nam Tầm lấy hết can đảm, một mình đến nhà cũ của nhà họ Phó.

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối đang dần cắn nuốt căn nhà cũ trơ trọi kia.

Đến trước nhà cũ, Nam Tầm vẫn hơi sờ sợ: "Tiểu Bát, ngươi hát đi, ngươi không hát thì ta sẽ không đi vào."

Hur Không Thú lặng lẽ tròn trắng mắt, cam chịu cất tiếng hát: "Hãy đứng lên, những người không muốn làm nhân dân nô lệ! Với máu thịt của chúng ta..."*

*Quốc ca Trung Quốc: Nghĩa dũng quân tiến hành khúc

Nam Tầm...

Lúc Tô Hàm đến chùa Linh Ân tìm đại sư Vô Trần thì đại sư đang bế quan, cô đợi hai ngày mới đợi đến lúc ông ra ngoài. Sau khi đại sư Vô Trần biết mục đích cô đến, ông lắc lắc đầu, chỉ nói một câu: "Lệ khí và chấp niệm của quỷ này quá nặng, chỉ có thể tránh, không thể trừ học."

Tô Hàm thuyết phục nhưng không có kết quả, chỉ có thể quay về trước. Nhưng sau khi phát hiện không thấy Bạch Mạt đầu, mặt Tô Hàm đột nhiên biến sắc.

Cô biết, chắc chắn Bạch Mạt đã đến nhà cũ của nhà họ Phó, nhưng căn bản lúc này đến nhà cũ của nhà họ Phó chính là tự chui đầu vào lưới!

Rốt cuộc cô ấy có biết hay không, Phó Vũ đã không còn là người nữa, mà là lệ quỷ!

Một con lệ quỷ điên cuồng đến biến thái!

Tô Hàm càng nghĩ càng lo lắng, đi suốt đêm đến chùa Linh Ân.

"Đại sư Vô Trần, mạng người liên quan với trời, xin người giúp đỡ con!"

Đại sư Vô Trần im lặng hồi lâu, cuối cùng than một tiếng: "Đi đi. Mọi việc có nhân đều có quả, lão tăng nợ ông nội con một ân huệ, bây giờ cũng là lúc hoàn trả rồi."

...

Buổi tối nhà cũ ẩn trong bóng đêm, không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Đại sư Vô Trần nhìn căn nhà trước mặt, vẻ mặt nặng nề: "Ở đây sát khí ngập trời, quỷ này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của lão tăng."

"Vậy, vậy đại sư có thể đối phó không?" Tô Hàm vội vàng hỏi. Cô đến là để cứu người, đương nhiên cũng không thể để cho đại sư Vô Trần xảy ra chuyện gì.

Đại sư Vô Trần lần Phật châu trong tay, thần nhiên nói: "Có thể thử một lần."

Nhà họ Phó vẫn là đáng sợ cũ kỹ như lần trước, bên trong im ắng, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

"Tô Hàm, lấy bùa hộ mệnh theo sát lão tăng" Đại sư Vô Trần dặn dò.

Hai người từ từ bước lên bậc thang lên tầng hai.

Trong yên tĩnh vắng vẻ, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân hai người lên tầng, tự dưng làm cho người ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đại sư Vô Trần cứ đi hai bước thì dán một lá bùa lên hai bên cầu thang. Sau khi dán năm tấm như vậy, bước chân của ông chợt dừng lại.

Chính vào lúc này, xung quanh hai người nổi cơn gió lạnh.

Tô Hàm thấp thoáng nghe thấy tiếng cười và tiếng khóc, từng hồi từng hồi, đan xen lẫn nhau, mạnh mẽ kích thích màng nhĩ của cô.

Đại sư Vô Trần biến sắc, bỗng quát khê một tiếng: "Không ổn, chỗ này có một trận tụ quý!"

Ông vừa dứt lời, Tô Hàm theo sát phía sau liền kêu lên sợ hãi.

Một bàn tay chợt vươn ra từ trong bóng tối, liên tục túm lấy chân Tô Hàm mà kéo xuống.

Đại sư Vô Trần đột nhiên ném lá bùa trong tay tới phía sau Tô Hàm, một tiếng thét chói tai vang lên, quý kéo túm lấy Tô Hàm kia lập tức biến thành tro bụi.

Tô Hàm lắc lắc đầu hơi choáng váng, đứng lên lần nữa.

Đại sư Vô Trần trầm giọng nói: "Ở đây có một trận tụ quý, ác quý và quý chết oan trong phạm vi vài dặm đều bị tập hợp lại, nhưng tạm thời lão tăng chưa tìm ra mắt trận. Con cầm chắc bùa hộ mệnh, nếu như thấy ác quý đánh lên thì dán bùa hộ mệnh lên người ác quý."

Tô Hàm gật đầu, vịn vào thang bò trở về.

Lệ quý kia đang ngăn cản bọn họ lên tầng. Bây giờ cô vô cùng chắc chắn, Bạch Mạt đang ở trên tầng.

Cô ấy gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nghi thức, tôi rất tức giận

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Đại sư Vô Trần tiếp tục đi lên phía trên, chỗ cầu thang ông đi qua bị dán đầy bùa chú. Tô Hàm thì nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay, càng đi càng thận trọng.

Mắt thấy sắp đến tầng hai, âm khí vừa mới bị trấn áp lại bùng lên mãnh liệt gấp bội, xung quanh tiếng quý khóc không ngừng.

Tô Hàm nghe cẩn thận có thể nghe rõ vài câu.

"Tôi không muốn chết, không muốn chết, cho tôi mạng của cô, tôi muốn mạng cô..."

"Hu hu hu, tại sao không cứu tôi, tại sao không cứu tôi. Tôi chết rồi, các người cũng phải chết..."

"Tao muốn giết mày, tại sao cảnh sát không bắt mày, tại sao! Rõ ràng mày định chết tao..."

Đột nhiên trên đỉnh đầu hai người có vô số mặt quý xuất hiện, tản ra mùi mực rữa hôi thối, đang hung tợn trừng bọn họ.

Tô Hàm nhìn mà sờn cả tóc gáy, vậy mà thấy được Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp giữa vài mặt quý lớn nhất.

Vô số mặt quý tụ lại cùng nhau ngay trên trần nhà, giống như hợp thành một trận pháp to lớn.

Đại sư Vô Trần bình tĩnh nói: "Không cần sợ, những lá bùa vừa này tạo thành một trận bát quái chống lại quý, những ác quý và quý chết oan còn chưa phá được trận của lão tăng."

Nhưng ngay lúc đại sư Vô Trần vừa dứt lời, những ác quý trong trận tụ quý như bị cái gì kích thích, càng không sợ chết thì nhau đáp xuống, toàn bộ há to miệng muốn cắn xé hai người.

Đại sư Vô Trần biến sắc, trong miệng đọc thầm kinh Phật.

Ngay tức khắc, những lá bùa xung quanh không gió tự cháy, tự động bay lên bỏ nhào vào những ác quý kia.

Bùa chú nện trên mặt ác quỷ, lập tức bùng lên ngọn lửa ngút trời. Ánh lửa kia càng dữ dội hơn ngọn lửa bình thường, ngọn lửa hùng hực vây lại đốt cháy hết ác quỷ trên trần nhà.

Ác quỷ kêu lên tiếng thét chói tai thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước.

Tô Hàm tận mắt thấy những ác quỷ này bị thiêu thành tro trong lửa lớn.

Đợi đến khi tất cả ác quỷ đều tan thành mây khói, những lá bùa đang cháy cũng biến thành bụi đen rơi xuống.

Tô Hàm thở phào một hơi: "Đại sư, những ác quỷ này đã tan thành tro bụi rồi sao?"

Đại sư Vô Trần gật đầu, khoe miệng bỗng tràn ra hàng máu tươi.

Tô Hàm sợ đến hét to: "Đại sư!"

Đại sư Vô Trần phát tay: "Không ngại, lão tăng chỉ không ngờ trận tụ quỷ này lợi hại như vậy, vì vậy hao phí không ít tâm sức của lão tăng."

Tô Hàm cảm thấy hổ thẹn, trầm ngâm nửa ngày, nói có chút khó khăn: "Đại sư, nếu không thể thì... Chúng ta từ, từ bỏ đi."

Nhưng đại sư Vô Trần lại lắc đầu: "Chưa tới thì thôi, bây giờ lão tăng đã đến nơi này rồi, nhất định phải cứu người từ trong tay con lệ quỷ kia."

Cuối cùng hai người đã lên tới tầng hai, đi tới trước cánh cửa cuối cùng.

Đại sư Vô Trần cắn ngón tay, viết một chữ Phật lên cửa, sau đó dùng chưởng vỗ bỏ cánh cửa kia.

Tô Hàm theo sát phía sau đại sư Vô Trần vọt vào.

Trong phòng không tối tăm như cô tưởng tượng, đêm nay ánh trăng rất đẹp. Ánh sáng màu bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ, làm tất cả mọi thứ trong phòng đều như được phủ một tấm lụa mỏng mờ ảo.

Bên giường có một người đàn ông đang ngồi, anh đưa lưng về phía hai người, vẫn luôn cúi đầu nhìn cô gái trên giường.

Mà trên giường lớn kia, một cô gái đang nằm ở giữa, xung quanh cô là những lá bùa vẽ đầy các ký tự bằng máu quỷ quái. Một hàng nến bập bùng ngọn lửa xanh biếc xếp thành vòng tròn quanh người cô, chiếu sáng lấp lóe lên mặt cô, khiến gương mặt xinh đẹp càng nổi lên vẻ trắng xanh.

Cô gái nhìn thật bình thản mà cũng... tĩnh mịch như chết.

Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trầm xuống.

Là Bạch Mạt!

Đại sư Vô Trần kéo lại Tô Hàm đang muốn tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt, hoặc phải nói là... Nam quỷ.

Vào lúc này, người nọ chậm rãi quay đầu.

Anh mặc áo sơ mi trắng như tuyết, sắc mặt tuy có hơi trắng xanh nhưng vẫn cứ đẹp trai tinh tế như trước. Khóe miệng anh xuất hiện ý cười, ánh mắt tĩnh mịch không gọn sóng, lạnh trầm sâu thẳm: "Thực là một đám rác rưởi, nhanh như vậy đã để các người lên đây."

"Phó Vũ! Rốt cuộc anh đã làm gì với Mạt Mạt?" Tô Hàm cá giận nói.

Khóe môi Phó Vũ khê cong, cười đến rất vui vẻ: "Bây giờ Mạt Mạt rất tốt. Rất nhanh cô ấy có thể vĩnh viễn ở bên tôi rồi."

"Làm sao bên nhau? Lẽ nào anh muốn biến cô ấy thành lệ quỷ giống anh!" Tô Hàm siết chặt nắm đấm.

Phó Vũ hơi nghiêng đầu, có chút mất hứng nói: "Lệ quỷ? Không, làm sao tôi đành lòng, tôi chỉ muốn biến Mạt Mạt thành con rối sinh động sẽ không chết cũng không mục nát. Không phải con rối chết, cô ấy sẽ là con rối sinh động có ý thức của chính mình. Có điều ---"

Đầu tiên tôi cần giết chết cô ấy, sau đó phong ấn linh hồn cô ấy lại trong thi thể. Như vậy, cô ấy có thể ở bên tôi vĩnh viễn, thật tốt."

Tô Hàm cá kinh: "Vĩnh viễn? Thực là nực cười! Anh có nghĩ tới hay không, Bạch Mạt đã biến thành con rối còn là Bạch Mạt trước đây sao? Dù cô ấy có ý thức của mình, nhưng cô ấy sẽ cười sao? Sẽ nhảy sao? Cô ấy sẽ không cảm giác được tim đập nữa, không chạm được nhiệt độ, cô ấy sẽ không vui vẻ, mà chỉ có thể hận anh!"

Tô Hàm đã nghĩ thấy mùi máu tanh gay mũi. Cô nhìn thấy hai cổ tay của Bạch Mạt đều đang chảy máu!

Con ma quỷ này muốn giết Bạch Mạt!

Ánh mắt Phó Vũ trở nên hung ác, nhưng khóe miệng anh lại cong lên lần nữa.

Anh tham lam nhìn cô gái trong huyết trận, nói dịu dàng: "Thì có sao, chỉ cần cô ấy có thể vĩnh viễn làm bạn với tôi. Dù cho có hận tôi thì cũng chẳng sao cả." Trong lời nói còn chứa chan vẻ thỏa mãn ngọt ngào.

Nói xong, anh lại cao hứng nói: "Trước đây cảm thấy cứ chết như vậy rất không cam lòng, nhưng bây giờ tôi lại rất sung sướng. Bây giờ mỗi ngày tôi có thể ở bên cạnh Mạt Mạt, nhìn cô ấy cười, không kiêng kị mà thưởng thức không gian riêng của cô ấy. Cô có biết cô ấy đáng yêu cỡ nào không, trước đây tôi vẫn luôn không biết."

"Cảm giác này thật quá kỳ diệu, tôi chưa từng thỏa mãn như thế. Thế nhưng --- "

Ngữ điệu của anh bỗng xoay ngoắt, lạnh lẽo thấu xương: "Sao trên đời này lại có nhiều kẻ đáng ghét như vậy? Điều không nên nói thì đừng nói, thứ không nên vọng tưởng càng không nên mơ tưởng, bằng không, tôi sẽ rất tức giận."

Trong lòng Tô Hàm phát lạnh: "Vì lẽ đó, cũng bởi lý do buồn cười này mà anh giết hai người vô tội, còn biến một thầy thuốc tâm lý thành bệnh thần kinh?"

Mà bây giờ, ngay cả người phụ nữ anh yêu nhất, anh cũng muốn giết chết!

"Tô Hàm, ngày hôm nay cô mang lão lừa trọc này đến cắt đứt nghi thức của Mạt Mạt, tôi cũng rất không hài lòng đấy." Ngữ khí của Phó Vũ rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt anh lại càng lúc càng lạnh lẽo âm trầm.

Lúc Tô Hàm tranh cãi cùng Phó Vũ, đại sư Vô Trần đã khôi phục gần đủ. Ông chấn trước Tô Hàm, nhìn lệ quỷ trước mặt, rồi chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, thí chủ quý, lão tăng vẫn khuyên cậu buông xuống chấp niệm, trở về với trời đất đi."

Phó Vũ cười lạnh, anh cúi người hôn lên trán Bạch Mạt, sau đó đứng dậy đi tới hướng đại sư Vô Trần.

"Lão lừa trọc, không phải ông chuẩn bị sẵn sàng đến thu phục tôi sao. Đã như vậy, bớt giả vờ giả vịt đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phó Vũ, em sẽ luôn ở bên anh

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ánh mắt đại sư Vô Trần tối sầm lại: "Nếu như vậy, cũng đừng trách lão tăng không khách khí!"

Đại sư Vô Trần nhân lúc bất ngờ, đánh ra năm sáu lá bùa trong nháy mắt.

Lá bùa lập tức tự cháy, ánh lửa đỏ rực vây Phó Vũ lại.

Tô Hàm thấy hai người đánh nhau, vội vàng vòng qua bọn họ đi cứu Bạch Mạt.

Bạch Mạt sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nhìn qua có vẻ đã mất quá nhiều máu. Tô Hàm xé hai mảnh vải từ trên giường băng tay Bạch Mạt lại, cầm máu tạm thời.

Nhưng vẫn chưa đủ, nhất định phải nhanh chóng đưa Bạch Mạt đến bệnh viện, nếu không cô ấy sẽ chết.

Tô Hàm vội vàng nhìn về phía sau, vừa nhìn, đôi mắt cô bởi vì hoảng sợ mà chột trợn trừng.

Rõ ràng lá bùa của đại sư Vô Trần đã thiêu đốt cơ thể Phó Vũ, cô cũng thấy cơ thể lệ quỷ này bắt đầu cháy đen, nhưng ngay sau đó, quanh người lệ quỷ lại tản ra một loại sương đen kỳ dị.

Âm thanh sột sột sột vang lên, sương đen này đã cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ ngọn lửa trên bùa, không chỉ vậy, sương đen còn khôi phục cơ thể cháy đen của lệ quỷ như lúc ban đầu.

"Lão lừa trọc, ông chọc giận tôi rồi." Lệ quỷ kia âm trầm nhìn đại sư Vô Trần, đôi mắt thoáng ánh lên sắc đỏ đậm, anh đi mấy bước đã đến gần ông.

Đại sư Vô Trần vội vàng nện từng viên Phật châu qua.

Phật châu vốn mang theo niệm lực tối cao nhưng khi chạm vào lệ quỷ, toàn bộ đều bị sương đen ăn mòn, xem ra lại không có chút tác dụng nào.

Đôi mắt lão của đại sư Vô Trần càng trừng lớn hơn, loại cảm giác áp bức chưa bao giờ có bao vây lấy ông.

Phó Vũ dùng một chưởng đã đánh đại sư Vô Trần nhào ra sàn, đang muốn lại dùng một quyền đánh nát đầu ông, cơ thể anh bỗng cứng đờ.

Tô Hàm dán lá bùa hộ mệnh kia lên lưng anh.

Phó Vũ chỉ dừng lại một chút liền từ từ quay đầu.

Tô Hàm mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Phó Vũ cười lạnh: "Ngay cả Phật châu của lão lừa trọc cũng vô dụng với tôi, cô còn muốn dựa vào một lá bùa hộ mệnh để đối phó với tôi? Thật sự là ý nghĩ viển vông."

Nói xong, anh duỗi tay bóp cổ Tô Hàm, nâng cô lên cao sau đó quăng mạnh cô xuống đất.

Một tiếng bịch, cả người Tô Hàm nện xuống mặt đất. Một vũng máu lớn từ từ tràn ra rồi lan rộng từ sau ót cô, ánh mắt cô dần mất đi tiêu cự, giây phút này không hề có sức phản kháng.

Phó Vũ giơ tay, định dùng một chiêu cuối giết chết cô.

Nhưng mà đúng vào lúc này, eo anh bỗng bị người ôm lấy từ phía sau.

"Phó Vũ, đừng tổn thương người vô tội nữa! Em ở lại cùng anh được không, em ở cùng anh, cả đời đều sẽ không rời khỏi anh, anh đừng tổn thương những người khác, em xin anh..." Cô gái khóc cầu xin.

Cả người Phó Vũ run lên.

Mặt Mặt... tỉnh rồi sao? Tỉnh từ khi nào?

Cô đều đã nhìn thấy nghe thấy toàn bộ rồi sao?

Sau khi nhìn thấy mặt tàn nhẫn khát máu của anh, còn nói ra lời như vậy sao?

Hay là nói... cô chỉ đang lừa gạt anh?

Đại sư Vô Trần chỉ ngắt đi, nhưng Tô Hàm trên sàn đã nằm trong vũng máu rất lâu, còn không cấp cứu kịp thời thì rất có thể sẽ chết vì mất quá nhiều máu, Nam Tầm thật gấp gáp.

Trong lòng cô lúc này rất muốn bùng nổ một câu nói tục.

Chết tiệt, lúc cô đến thật sự ôm thái độ hy sinh chính mình mà đến, nhưng chỉ định hy sinh tiết tháo của bản thân, thật không phải đi tìm chết. Cô không ngờ mình gặp Phó Vũ còn chưa kịp nói câu nào thì đã té xỉu trong nụ cười quỷ quyệt của người đàn ông kia.

Nếu không phải vừa rồi Tô Hàm cầm máu kịp thời cho cô, Tiểu Bát cũng cho cô dùng Hộ Tâm Hoàn để cô tỉnh lại kịp lúc, mạng nhỏ của cô thật sự sẽ để lại đây rồi.

Phó Vũ tên biến thái này!

Nam Tầm ôm chặt người đàn ông trước mặt, mặc dù trên người anh lạnh như băng, cô cũng không dám buông lỏng chút nào.

"Phó Vũ, em sẽ ở lại cùng anh, sẽ không rời khỏi anh nữa." Nam Tầm không ngừng nói, ý đồ thuyết phục người đàn ông trước mặt.

Phó Vũ từ từ giơ tay, bàn tay to lạnh lẽo đặt ở trên tay bên hông, anh có phần khó có thể tin: "Mặt Mặt, em nói đều là thật sao, em thật sự sẽ ở lại cùng anh sao? Luôn luôn ở cùng anh?"

Nam Tầm gật đầu thật mạnh: "Ừ!"

Phó Vũ rất vui mừng, anh vẫn cho là Mặt Mặt sợ anh chán ghét anh, cho nên anh mới muốn giết cô biến cô thành con rối, để cô mãi mãi ở lại bên cạnh mình. Nhưng bây giờ Mặt Mặt của anh lại nói... sẽ cam tâm tình nguyện luôn luôn ở bên anh.

Vui sướng đến bất ngờ cũng không làm cho Phó Vũ đánh mất lý trí.

Anh liếc mắt xem thường người phụ nữ nằm trong vũng máu kia, khoe miệng hơi cong lên, giọng điệu dịu dàng nói: "Mặt Mặt, chờ anh giết người đàn bà này và lão lừa trọc trước, anh bảo đảm với em, đây nhất định là hai người cuối cùng."

Ý nghĩ dùng kiếm chọc chết boss lớn lệ quỷ Nam Tầm cũng có.

Hur Không Thú cảm nhận được cảm xúc dao động trong cô, vội vàng xoa dịu: "Nhịn đi bảo bối, câu nói vừa rồi của ngươi làm giá trị ác niệm rớt 20 đó! Còn lại 25, sắp thành công rồi!"

Nam Tầm nghe xong lời Tiểu Bát nói, tuy vẫn rất muốn đâm tiểu nhân nhưng quả thực được nó xoa dịu lại.

"Phó Vũ, em chỉ có một yêu cầu này, đừng giết Tô Hàm và đại sư Vô Trần. Buông tha họ đi, chẳng lẽ anh không muốn ở cùng với em sao?" Nam Tầm khẩn cầu.

Ánh mắt của Phó Vũ đang đưa lưng về phía cô hơi híp lại, sau đó chậm rãi nở nụ cười, dịu dàng nói: "Được, nghe Mạt Mạt."

Nam Tầm nghe thấy lời này, vội vàng nâng Tô Hàm trên sàn dây, nói với boss lớn lệ quỷ trước mặt: "Anh.. ném đại sư Vô Trần đang hôn mê ra khỏi nhà, em đưa Tô Hàm đến bệnh viện, sẽ trở lại nhanh thôi."

Phó Vũ lẳng lặng nhìn cô không nói gì, nhìn mãi khiến cho trong lòng Nam Tầm sợ hãi.

"Phó Vũ, em đồng ý với anh, em sẽ trở về." Nam Tầm vội vàng cho boss đại nhân thuốc an thần.

Qua một lúc lâu, trong mắt Phó Vũ mới hiện lên ý cười: "Được, anh chờ em."

Nam Tầm tự mình đưa Tô Hàm đến bệnh viện, nhìn cô ấy được đẩy vào phòng cấp cứu. Đợi đến mấy tiếng sau khi phẫu thuật xong, xác định với bác sĩ Tô Hàm đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, cô mới yên tâm rời khỏi.

Nam Tầm len lén hỏi Tiểu Bát một tiếng: "Boss lớn lệ quỷ vẫn đi theo ta sao?"

Tiểu Bát nói: "Nói nhảm, dựa vào dục vọng khổng lồ chế và chiếm hữu đến biến thái của con quỷ này, chắc chắn hẳn muốn theo sát ngươi không rời bước nào."

"Đại sư Vô Trần đâu?"

"À, lão lừa trọc kia bị đại boss lệ quỷ kéo thẳng ra nhà cũ, sau đó ném vào trong nghĩa trang gần đây."

Nam Tầm: ...

Được rồi, không chết là được.

"Tiểu Bát à may mắn có phần mềm hack như ngươi ở đây, nếu không thì ta rất muốn ba chân bốn cẳng chạy đi." Nam Tầm hơi vui mừng nói.

Tiểu Bát cười hi hi nói: "Không cần cảm ơn, tiêu trừ tất cả giá trị ác niệm là được."

Nam Tầm không có quay về ngay, cô đi bộ một vòng thật lớn ở trên đường cái, nghĩ rằng chờ cô vào nhà cũ của nhà họ Phó âm âm u u kia, sau này cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời bên ngoài rồi.

Sáng sớm, cơ bản trên đường phố không có người nào, Nam Tầm cũng không sợ gặp phải ăn trộm gì, dù sao có sẵn vệ sĩ boss lớn lệ quỷ.

Đi loang quanh đến lúc siêu thị mở cửa, Nam Tầm liền đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn, còn có rất nhiều trái cây và rau, túi lớn túi nhỏ, cô xách đến gần như một thành phố.

Hur Không Thú khó hiểu hỏi: "Ngươi đang làm gì đấy? Sao ngươi không mua toàn bộ đồ trong siêu thị luôn đi?"

Nam Tầm trả lời: "Ta cũng muốn vậy đấy, nhưng không phải không có tiền sao, với lại ta cũng chuyển không được. Ngươi đã quên, ta sắp ở chung với một con quỷ biến thái cố chấp, quỷ đại nhân không cần ăn cơm, nhưng mà ta cần, nếu không ta sẽ chết đói."

Hur Không Thú: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ngu xuẩn, con quỷ yêu đương

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ha ha nói: "Ta chưa bao giờ mắc sai lầm hai lần cùng một việc."

Nam Tầm gọi xe về nhà cũ. Bác tài xế đó rất nhiệt tình, còn tính giúp cô xách đồ vào nhà, dọa đến cô vội vàng lắc đầu xua tay.

Xe taxi vừa đi xa, cửa nhà liền mở ra. Phó Vũ vẫn mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, cứ như vậy đứng ở cửa nhìn cô, trong mắt chứa ý cười mà nhìn cô.

Nam Tầm hơi cong khoe miệng, hỏi: "Không phải anh vẫn luôn chờ em ở cửa chứ? Em chỉ đi siêu thị mua ít thức ăn, vậy nên về trễ một chút."

Nói xong, giờ túi lớn túi nhỏ trong tay, quở trách: "Còn ngần ngừ gì nữa. Làm bạn trai của em, chẳng lẽ không nên giúp em cầm đồ à?"

Con quỷ trước mắt sững sờ một hồi, sau đó đưa tay nhận lấy túi trên tay cô, đôi mắt lạnh lẽo nhưng lại lóe... ánh sáng cực nóng bỏng. Anh còn có chút không tin, cho rằng vừa này nghe lầm.

"Mặt Mạt, em vừa nói với anh cái gì? Anh là bạn trai em?" Phó Vũ gắt gao nhìn người con gái trước mắt.

Rõ ràng đã chết không cảm nhận được tim đập, nhưng giờ phút này anh lại cảm thấy anh có cảm giác hạnh phúc đến nghẹt thở.

Nam Tầm huyếch ngực anh: "Tiên sinh Phó Vũ, bên ngoài rất nóng, chúng ta có thể vào nhà trước rồi nói không? Hà?"

Phó Vũ dần dần mà mặc cô đẩy chính mình, dưới chân không chú ý lao đảo một cái.

Nam Tầm liền vội vàng kéo anh về đằng trước, bởi vì quán tính, gương mặt tuần tú của anh phóng to ngay trước mặt cô. Da thịt mặc dù có hơi trắng xanh, nhưng cũng bóng loáng như sứ, đẹp đến nỗi khiến người ta không nhìn được muốn sờ thử.

Lá gan Nam Tầm lúc này lớn đến mức khó tin nổi.

Cô giờ tay sờ mặt Phó Vũ, nhẹ giọng nói: "Có hơi lạnh."

Phó Vũ nghe lời này, ánh mắt tối lại, cũng âm thầm hơn, nhưng rất nhanh anh nghe được người trước mắt nói: "Nhưng mà không sao, sau này em có thể làm ấm anh."

Sau đó, cô dán mặt cô lại gần.

Bọn họ mặt dán mặt, nhiệt độ lan truyền lẫn nhau, làm ấm lên gương mặt lạnh lẽo và trái tim sẽ không bao giờ nhảy lên kia.

Sau mười phút.

Nam Tầm vui trên ghế sofa trong phòng khách, vừa xem phim truyền hình vừa gặm táo.

Răng rắc răng rắc, quả táo này thật giòn, mùi vị thật không tệ.

Hư Không Thú đột nhiên ứa ra một câu: "Lá gan người thật mập nha. Người dám để đại boss lệ quỷ nấu cơm cho người, người đã quên trước đây không lâu hẳn còn muốn mạng của người à?"

Nam Tầm cười ha ha: "Tiểu Bát, một con thú như người không hiểu được sinh vật nhân loại phức tạp. Phó Vũ anh ta thích ta như vậy, ta mà khách khí, anh ta ngược lại cảm thấy ta có ý đồ gì khác."

Nói xong, Nam Tầm có chút thương cảm mà than thở: "Làm cái nghề này của ta, đầu lúc nào cũng treo ở thất lung quần, huống chi ta còn toàn tiếp xúc với biến thái tâm lý vận vẹo. Mặc kệ là ba năm cấp ba, hay là mấy ngày nay, đại biến thái Phó Vũ đã sớm nhìn thấu tính tình của ta. Nếu ta mà che giấu ngượng ngùng xoắn xít hùa theo yêu thích của biến thái, không chỉ kết quả phản lại, mà chính ta cũng sống uất ức."

Hư Không Thú ồ lên: "Người vui vẻ là được rồi, nhưng đừng quên giá trị ác niệm."

Vừa này giá trị ác niệm lại giảm rồi, nhưng lúc này nó không muốn nói cho Nam Tầm, miễn cho cô khoe khoang.

Trong phòng bếp bay ra mùi đồ ăn thơm phức mê người. Nam Tầm hít thật sâu, thực sự thèm ăn không nhìn được, liền len lén úp sấp ở cửa phòng bếp thò đầu vào thăm dò.

"Wow, wow, tiên sinh Phó Vũ, anh thực là quá đảm đang, em làm bạn gái anh quả thực là có phúc ba đời!" Nam Tầm cười híp mắt nói.

Người đang xào rau quay đầu lại nhìn cô, trong mắt đầy ý cười.

"Đi phòng khách chờ, sắp xong rồi." Người nọ nói.

"Tiên sinh Phó Vũ yêu quý, em muốn ăn cà rốt thái sợi xào thịt, anh đừng quên ơ ~"

"Biết rồi, nấu cho em ngay đây." Người đàn ông cười nói, sau đó xoay người tiếp tục xào rau.

Nam Tầm vui vẻ về phòng khách, tiếp tục trò chuyện cùng Tiểu Bát trong lòng: "Phó Vũ thật là một người đàn ông nội trợ tốt."

Hur Không Thú khả khả nhắc nhở: "Hắn không phải người, mà là con lệ quỷ nha ~"

Nam Tầm lập tức ỉu xiu, không khỏi cảm khái: "Chấp niệm của anh ấy quá nặng, căn bản là ta không đáng để anh ấy nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy."

Hur Không Thú gật đầu: "Đúng vậy đấy, người chính là căn bản."

Nam Tầm...

Trên bàn có ba món một canh, màu sắc hương vị đầy đủ. Nam Tầm ăn đến rất thỏa mãn, còn không quên gấp rau cho boss đại nhân.

Phó Vũ nhìn cả rớt thái sợi đầy trong bát, vẻ mặt thoáng biến hóa vì diệu, bỗng nhiên nói: "Mặt Mạt, anh không cần ăn cơm."

Nam Tầm à một tiếng, biểu đạt chút cảm giác tiếc nuối, sau đó ăn luôn cả bát trước mặt Phó Vũ.

Hur Không Thú: "Người là heo à? Ăn nhiều như vậy."

Nam Tầm: "Cơm Phó Vũ nấu thật sự là ăn quá ngon, cứ như chuyên môn học vì ta vậy."

Cơm nước xong, Phó Vũ chủ động thu dọn bát đĩa. Chờ anh cọ rửa xong đi ra từ bếp, Nam Tầm đã ngủ trên ghế sofa rồi.

Phó Vũ ngồi bên người cô, cúi đầu đánh giá cô, vẻ dịu dàng trong mắt tràn đầy mà ra, tràn ngập cả căn phòng.

Nhìn một chút, đôi mắt Phó Vũ không khỏi hơi nheo lại.

Rõ ràng đã rất thỏa mãn, nhưng tại sao vẫn cảm thấy không đủ chứ. Anh muốn càng nhiều, càng nhiều...

Nam Tầm vừa ngủ một giấc thỏa thuê, không biết cô được Phó Vũ ôm lên giường của anh từ lúc nào. Ôm chặt trên người, cô có chút mơ hồ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trước bàn đọc sách, ngáp một cái hỏi: "Phó Vũ, anh đang làm gì thế?"

Phó Vũ nghiêng đầu nhìn cô: "Đậy rồi à?"

Nam Tầm đứng lên đi đến phía sau anh, nhìn thấy một bức vẽ trên bàn, không khỏi kinh ngạc há miệng: "Anh vẽ em?"

Trên bàn đọc sách là một bức phác họa chân dung, vẽ đáng vẽ Nam Tầm nằm trên ghế sofa ngủ say. Giương mặt đó vẽ rất tinh tế, thậm chí có thể đếm rõ được từng sợi lông mi vênh cong, vừa đen vừa dày. Đường vân trên môi và ánh nước do lúc đó mơ thấy gì mà liếm môi cũng được khắc họa rất tỉ mỉ. Môi hé mở, lộ ra miệng bên trong, mơ hồ có thấy hai cái răng cửa nhỏ.

Nam Tầm có hơi thẹn thùng. Cũng may lúc ngủ cô không chảy nước miếng, nếu không theo tính tình của Phó Vũ, phỏng chừng cả vệt nước miếng cũng ra vẽ được.

"Phó Vũ, sau này không được vẽ đáng ngủ của em nữa." Nam Tầm nói.

Phó Vũ không rõ: "Tại sao?"

"Em sợ em có động tác bất nhã gì anh cũng vẽ ra, như vậy em sẽ rất tức giận và xấu hổ muốn chui xuống đất."

Sau đó anh liền nở nụ cười, nói: "Em thế nào cũng đẹp."

Nam Tầm búng cái đồ thăm mặt: "Tiểu Bát, ta được một con quỷ khen dễ nhìn, vậy mà ta có chút thẹn thùng là sao?"

Hur Không Thú đã biết rõ tính Nam Tầm yên lặng trợn mắt: "Đó là bởi vì con quỷ trước mặt là một con quỷ rất đẹp trai. Có điều người thẹn thùng cái gì chứ. Dù sao túi da này không phải của người, hắn khen cũng không phải người."

Nam Tầm lập tức hỏi Phó Vũ: "Phó Vũ, anh cảm thấy về ngoài em đẹp, hay là linh hồn đẹp?"

Phó Vũ sững sờ, dường như không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này. Suy nghĩ một chút, anh khẽ mỉm cười: "Mặt Mạt rất xinh đẹp, nhưng linh hồn càng đẹp hơn."

Nam Tầm đắc ý, Hur Không Thú già chết.

Quỷ đang yêu đương đều ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chúng ta đi hẹn hò đi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm tính đi tắm nước nóng, nhưng nghĩ đến trong phòng còn có một con quỷ giới tính nam nào đấy thì vội vàng chui vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười rầu rĩ của boss lớn lệ quỷ: "Mặt Mạt, cửa và tường đối với anh đều vô dụng thôi."

Ý là anh muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, muốn nhìn thấy gì thì đều có thể nhìn thấy được.

Nam Tầm lớn tiếng cảnh cáo: "Họ Phó kia, nếu anh dám đi vào, em dùng chân đá bay anh!"

Quỷ ngoài cửa lại cười khê một tiếng: "Mặt Mạt, thực ra anh đã sớm nhìn qua rồi, ừm, em... rất tuyệt."

"Mẹ nó cút xa một chút cho em——" Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng rống giận dữ của Nam Tầm.

Ý cười trong mắt Phó Vũ lại nồng thêm, sau khi đứng ở trước cửa phòng tắm một lúc lâu mới rời khỏi như cô mong muốn.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Quý đại nhân đi xa chưa?"

Tiểu Bát không trả lời.

Nam Tầm chợt nhớ ra, Tiểu Bát đã che chắn tất cả giác quan rồi, bây giờ không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả.

Cảm thấy boss lớn lệ quỷ đã đi xa, cuối cùng Nam Tầm mới thoải mái tắm nước nóng.

Nam Tầm dùng khăn lông quấn quanh thân thành bánh chưng lớn, sau đó chui vào trong chăn mặc đồ ngủ một cách lưu loát, rồi dùng chăn che kín bản thân lại.

Phó Vũ thấy toàn bộ quá trình, anh ngồi ở bên giường, trong mắt chứa ý cười.

"Mặt Mạt, ngủ đi, yên tâm, anh sẽ không đối với em như vậy."

Nam Tầm không tin liếc nhìn anh: "Lúc ở trong nhà Tô Hàm, chẳng lẽ người hai lần ba lượt giờ trò lưu manh với em không phải là anh?"

Phó Vũ ghen hòng, dừng một chút rồi chợt cúi đầu xuống, đáng vẻ biết lỗi, nói: "Mặt Mạt, sau này nếu em không muốn, anh sẽ không chạm vào em."

Nam Tầm lập tức hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: "Người tin không?"

Tiểu Bát vô cùng dứt khoát trả lời một câu: "Không tin."

Tuy boss lớn lệ quỷ nói sẽ không chạm vào Nam Tầm, nhưng quỷ không cần đi ngủ, cho nên lúc Nam Tầm ngủ, anh liền chuyển ghế đến ngồi bên giường, đôi mắt nhìn chòng chọc vào ót cô.

Nam Tầm: "Tiểu Bát, gáy ta lạnh quá. Anh ấy lại nhìn chăm chăm ta như vậy nữa thì ta cảm thấy đầu ta có thể sẽ nở hoa mất."

Hư Không Thú vội vàng đưa ra kiến nghị: "Không phải người đến dâng hiến tiết tháo à, còn không mau mời tiên sinh lệ quỷ lên giường?"

Nam Tầm: "Được rồi bảo bối, người vẫn tiếp tục giả chết đi."

Gan Nam Tầm rất lớn, mặc dù sau lưng có con quỷ vẫn nhìn như hồ rình mồi, nhưng dù cô lo lắng không yên thì vẫn ngủ như chết được.

Trước khi ý thức mơ hồ thì cô nghĩ, nếu tiên sinh lệ quỷ muốn giả làm quân tử, cô để cho anh giả đủ.

Nhưng mà đến nửa đêm, Nam Tầm mơ mơ màng màng cảm thấy có con gió lạnh chui vào trong chăn, bao chặt lấy cô.

Nam Tầm thảm trọng trắng mắt trong lòng, quay người lại ôm cọc gỗ lạnh buốt bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, một mình Nam Tầm nằm ở trong chăn, quỷ đại nhân trong phòng cũng không thấy đâu.

Chờ đi xuống tầng, Nam Tầm mới phát hiện trên bàn có thêm một ly sữa nóng hổi và bánh mì nướng.

"Phó Vũ? Phó Vũ?" Nam Tầm gọi hai tiếng, không có ai đáp lại.

Nam Tầm ăn xong bữa sáng, một mình đến trong sân nhỏ cỏ. Ngày hôm qua lúc cô mua đồ đã tiện thể mua luôn ít hạt giống hoa, chợt muốn xới đất, trồng một vài loài hoa mới.

Việc cu li này vốn nên để Phó Vũ làm, nhưng lại không biết con quỷ này đã chạy đi đâu rồi.

Lúc nhỏ được một nửa cỡ đại, bên tai chợt truyền đến giọng nói của Phó Vũ: "Mặt Mạt, em đang làm gì vậy?"

Nam Tầm bị anh dọa sợ, rất muốn trách mắng một câu sao anh đi đường lại không có tiếng động, sau đó nhớ đến anh là quỷ, quỷ đi đường vốn dĩ chính là không có tiếng động.

"Em muốn trồng hoa, vốn định tìm anh giúp em nhỏ cỏ, nhưng mà anh không ở nhà."

Phó Vũ nghe vậy, ánh mắt nhìn cô trở nên vô cùng dịu dàng, anh đưa bó hoa cúc trắng trong tay cho cô, cười nhạt nói: "Đây là anh vừa hái trong đồng ruộng."

"Sáng sớm đã không thấy bóng dáng anh đâu, thì ra đi hái hoa cho em sao?" Nam Tầm hơi bất ngờ, cô nhận hoa đặt ở chóp mũi ngửi ngửi.

Hương thơm hoa cúc trắng nhàn nhạt, ngửi cực kỳ khoan khoái.

"Em rất thích, cảm ơn tiên sinh Phó Vũ." Nam Tầm cười nói, cho anh một cái ôm nồng nhiệt.

Phó Vũ ôm lấy cô, nghiêng đầu hôn một nụ hôn lên sườn mặt cô: "Anh biết em sẽ thích mà."

Nam Tầm lặng lẽ giật giật khóe miệng.

Nếu như tôi nói không thích thì anh muốn như thế nào?

Đến khi ôm đủ rồi, Phó Vũ xoa đầu cô, chủ động nhận cái xẻng trên tay cô bắt đầu xới đất trong sân, Nam Tầm thì gieo hạt trên đất đã xới xong.

Sau giữa trưa, Nam Tầm ngồi ở trên ban công ngắm phong cảnh, Phó Vũ bỗng ôm lấy eo cô từ phía sau: "Mặt Mạt, chính là con đường nhỏ trước mặt này, trước kia mỗi ngày mùa hè anh đều có thể thấy em đạp một chiếc xe đạp cũ kỹ đi qua từ chỗ này, có đôi khi em còn vẫy tay với anh, thậm chí cười với anh nữa."

Trong lòng Nam Tầm im lặng trả lời một câu: Nếu như tôi biết sau này anh sẽ biến thành một con lệ quỷ như vậy, lúc trước tôi chỉ biết khóc với anh.

"Lúc trước em cho là một đứa trẻ đứng trên ban công, tiên sinh Phó Vũ, em thật không ngờ đó chính là anh." Nam Tầm nói.

Ánh mắt Phó Vũ hơi nheo lại, nhấn mạnh: "Mặt Mạt, bây giờ anh cao 1m86, một bàn tay cũng có thể nâng em lên."

Nam Tầm còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra thì cô đã cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cả người được một cánh tay có lực mạnh mẽ nâng lên, không nhận được hô một tiếng hoảng sợ.

Nam Tầm vội vàng bám vào đầu anh, để phòng chính mình ngã xuống. Bây giờ cô giống như một đứa trẻ ngồi ở trên cánh tay trái của anh, cô sững sờ ngồi tít trên cao nhìn xuống lệ quỷ đang ngửa đầu nhìn cô.

Cô chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này, chưa bao giờ có một cánh tay mạnh mẽ như vậy có thể cho cô dựa vào, chưa từng có.

Tại sao Phó Vũ lại là một con lệ quỷ chứ, nếu như không phải thì thật tốt.

Đầu óc Nam Tầm nhất thời chập mạch, bỗng nhiên thốt ra một câu: "Phó Vũ, chúng ta đi hẹn hò đi."

Ánh mắt Phó Vũ ngờ ngàng nhìn cô gái ngồi ở trên bả vai, thì thào lặp lại: "Hẹn hò?"

"Hôm nay có hơi muộn rồi, chúng ta chỉ có thể xem một bộ điện ảnh. Ngày mai thì chúng ta đi dạo phố đi khu vui chơi đi công viên chèo thuyền, chúng ta có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện mà các cặp đôi hay làm..." Nam Tầm không ngừng nói một tràng.

Ánh mắt Phó Vũ càng lúc càng mờ mịt, cuối cùng lại trở nên hơi thương cảm.

"Mặt Mạt, có phải em đã quên... anh đã chết rồi không?"

Nam Tầm nói: "Em biết chứ, nhưng vậy thì có liên quan gì, chúng ta vẫn có thể hẹn hò."

Tính Nam Tầm nói làm là làm. Số tiền cô gửi trong ngân hàng còn một ít, đủ để mua một cái váy đẹp, sau đó buổi tối lại đi xem một bộ điện ảnh.

Lôi kéo tiên sinh quỷ của mình, Nam Tầm hấp tấp đi dạo một trung tâm thương mại, thử đồ cho tiên sinh quỷ xem thử. Lúc đầu cô còn mong đợi anh cho chút ý kiến, kết quả tiên sinh quỷ nhìn cô mặc gì cũng gật đầu nói đẹp.

Cuối cùng khi cô thay một bộ váy trắng đi ra, tiên sinh quý nhìn đến hai mắt đều dính trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đừng khóc, anh sẽ thật nhẹ thật nhẹ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vóc người khô quắt khi còn bé của Bạch Mạt được Nam Tầm nuôi rất tốt, bây giờ trước lối sau lưng còn có vòng eo thon nhỏ. Cái váy liền áo màu trắng bó eo kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, còn tôn lên đường cong này cực kỳ hợp với cô.

Phó Vũ tiến lên ôm eo cô, nói: "Mạt Mạt, anh muốn tự mình mua cái váy này cho em."

Nam Tầm nghiêng đầu liếc anh, khinh bỉ không chút lưu tình: "Mua kiểu gì, dùng tiền âm phủ mua à?"

Tiên sinh quý nhất thời nín thính.

Tiền của anh bây giờ thực sự đều là tiền âm phủ.

Nam Tầm thay váy mới đi trên đường lớn, tí lệ hấp dẫn người khác ngoài đầu lại là trăm phần trăm. Phó Vũ có chút không vui, ánh mắt anh thâm trầm nhìn chằm chằm những giới tính nam nhìn về phía Nam Tầm, sát khí trong mắt nhảy loạn lên: "Mạt Mạt, anh thật muốn móc sạch mắt bọn họ."

Nam Tầm đau đầu, vội vã nắm chặt tay anh: "Tiên sinh Phó Vũ, bây giờ em là của anh. Người khác chỉ có thể nhìn, mà anh không giống vậy."

Vốn tưởng phải tốn công sức một phen mới có thể bình ổn lửa giận của Phó Vũ, kết quả cũng không biết anh nghĩ tới gì, hơi cúi đầu, khóe miệng cũng cong lên: "Mạt Mạt, anh hiểu."

Nam Tầm có chút mờ mịt.

Đại nhân quý, đến cùng thì anh hiểu cái gì? Sao tôi chẳng hiểu gì hết?

Lúc xem phim, Nam Tầm mua hai tấm vé. Mặc dù người ngoài nhìn vào thấy bên cạnh Nam Tầm trống không, nhưng chỉ có cô biết ngồi bên cạnh cô là một con quỷ cố chấp.

Suốt quá trình xem phim, bàn tay lạnh lẽo kia gắt gao nắm chặt tay cô. Anh không xem phim, ngược lại liên tục nhìn chằm chằm cô.

May mà gan Nam Tầm lớn, dù cho đại nhân quý vẫn luôn nhìn cô với đôi mắt sáng quắc, cô cũng có thể mặt không đổi sắc tiếp tục xem phim của mình, còn xem đến say mê.

Đến cuối phim, nữ chính mắc bệnh ung thư chết rồi, nam chính cảm thấy không còn nữ chính thì không sống nổi, liền đi tông xe, hai người đều chết hết.

Nội dung phim rất cầu huyết, nhưng thắng ở diễn viên có thực lực, sắp xếp khung cảnh cũng rất xa hoa đẹp đẽ.

Xung quanh một tràng tiếng ghen ngào, mọi người đều bị tình yêu kinh thiên động địa này làm cảm động đến nước mắt chảy ròng ròng, nhưng Nam Tầm lại không rơi một giọt nước mắt nào, cô cảm thấy tình cảm này quá giả.

Phó Vũ vẫn luôn không để tâm xem phim chỉ thấy được một màn cuối cùng, anh bỗng hỏi Nam Tầm: "Mạt Mạt, nếu em là nam chính, em sẽ chết theo sao?"

Nam Tầm chậm rãi xoay người, thuận miệng trả lời: "Đương nhiên sẽ không. Cõi đời này nào có nhiều tình yêu muốn chết muốn sống như vậy. Nam chính kia cứ như vậy buông tay đi rồi, cũng chẳng thêm để ý những người lo lắng cho anh ta, đặc biệt là ba mẹ. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh hẳn rất đau lòng nha. Nói cho cùng người đàn ông này là kẻ ích kỷ lại bất hiếu."

Bàn tay Phó Vũ nắm tay cô bỗng nhiên siết chặt, anh chợt lạnh lùng hỏi một câu: "Nếu như người chết là anh, em sẽ đi theo anh sao?"

Nam Tầm đột nhiên có chút kinh sợ, dờ mờ cô vừa nói gì khiến boss đại nhân rất không hài lòng à?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, ta sợ quá. Ta nên trả lời câu hỏi này thế nào đây?"

Hư Không Thử: "... Chúc người nhiều may mắn."

Nam Tầm chuẩn bị tâm lý một hồi, nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt rất kiên định: "Phó Vũ, anh muốn em chết theo anh à? Nếu như anh muốn, em sẽ đi chết, dù sao mẹ thương em nhất đã mất, cõi đời này cũng không còn người để em vương bận nữa."

Phó Vũ trầm mặc một hồi, lắc đầu: "Nếu Mạt Mạt mà chết rồi, sẽ không còn nhiệt độ như bây giờ nữa. Dù có luyện em thành con rôi, em cũng không phải Mạt Mạt ban đầu. Anh thích em còn sống."

Nam Tầm nắm chặt tay anh kéo tới bên môi hôn một cái, nói: "Phó Vũ, anh muốn thế nào cũng được, dù cho có làm sai điều gì, em cũng không trách anh..."

Phim điện ảnh còn chưa chào bế mạc, con lệ quý Phó Vũ này đã vội vàng vàng kéo Nam Tầm rời đi.

Dọc đường đi Phó Vũ trầm mặc không nói, chỉ luôn gắt gao nắm tay Nam Tầm.

Đến nhà cũ, cửa không gió tự mở, Phó Vũ nâng Nam Tầm chống trên cửa, nụ hôn hùng hực kịch liệt đánh úp xuống.

Đôi mắt Nam Tầm tròn trũng.

Đờ mờ, lời vừa nãy của cô chẳng tính là lời âu yếm gì lại kích thích boss lớn lệ quý?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, xong rồi xong rồi, ta cảm thấy có thể boss đại nhân muốn lẫn lộn với ta!"

Hư Không Thú ồ một tiếng: "Ngày này sớm muộn cũng tới, có câu nói chết sớm siêu sinh sớm, người nhìn thoáng chút... Ta che chắn giác quan ngay đây, bye bye~"

"Tiểu Bát! Tiểu Bát chết tiết!"

Nam Tầm bị đại nhân quý hôn đến không thở nổi, thật vất vả tìm được chút khe hở, vội vàng nói: "Đi... Đi phòng ngủ..."

Sau đó đại nhân quý liền ôm cô đi lên tầng, Nam Tầm sợ ngã xuống, vội vã nhắc chân quần quanh eo anh.

Đại nhân quý nở nụ cười rầu rĩ, tiếng cười vang vọng giữa rừng môi hai người, chấn động đến mức đầu lưỡi cô hơi tê tê.

Bỗng cảm thấy trên người hơi lạnh, cô cúi đầu nhìn, quần áo đã bị bóc ra, sau đó là giày linh tinh bị nện lung tung trên sàn gỗ phòng khách.

Sau đó là quần lót, áo lót... rơi xuống một đường.

Rầm rầm, cửa phòng ngủ đã bị đóng sầm lại rồi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền đến tiếng khóc thê thảm của Nam Tầm.

Đại nhân quý liếm khô nước mắt cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Mạt Mạt đừng khóc, anh sẽ thật nhẹ thật nhẹ..."

Nhưng tiếng gào của Nam Tầm vẫn vang lên cả đêm.

"Phó Vũ, anh con mẹ nó lừa quỷ à ---"

"Mạt Mạt, lần này thực sự sẽ rất nhẹ."

"Anh con mẹ nó cút xa một chút cho em, không có lần sau ---"

Sáng ngày hôm sau, Nam Tầm bọc mình thành tấm cung, chỉ lộ ra cái đầu, hai mắt thần thờ mà nhìn ngoài cửa sổ.

Đại nhân quý thỏa mãn đã đi mất, có vẻ như đang làm bữa sáng dưới nhà.

Hư Không Thú: "Thân ái, người không sao chứ? Hi hi, tin tức tốt đây, trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt đêm qua, giá trị ác niệm của boss lệ quý đã giảm liên tục 20 điểm rồi nha, 20 nha! Còn sót lại 5 điểm chúng ta sẽ lập tức thành công!"

Nam Tầm ừ ừ mà ồ lên: "... Ta đang truy điệu tiết tháo hôm qua ta đánh mất."

Hư Không Thú khụ khụ: "Thân ái, làm cái nghề như chúng ta, chỉ có ném mất tiết tháo mới có thể đòi lấy một mảnh tươi sáng, nhìn thoáng chút ha~"

Nam Tầm ha ha: "Tiểu Bát, ném tiết tháo chính là ta, không phải người."

Hư Không Thú bắt đầu giả chết.

Nam Tầm ôm chần ngồi dậy, không biết nghĩ đến cái gì, vội gọi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, người đừng vội giả vờ chết, ta hỏi người chuyện nghiêm túc này."

Hư Không Thú đầy máu phục sinh: "Thân ái, người cứ hỏi."

"Buổi tối hôm qua, lúc ta lẫn lộn lộn cùng đại nhân quý, ta chợt có cảm giác linh hồn giao thoa quen thuộc, người nói xem vì sao ta lại sinh ra loại cảm giác quen thuộc này?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú ôi chào một tiếng: "Thân ái, người thật đen tối nha, còn linh hồn giao hòa nữa chứ. Người nói thẳng thân thể giao hòa là được rồi mà ~"

Nam Tầm đỡ trán: "Tiểu Bát, ta đang rất nghiêm túc hỏi người vấn đề này."

Hư Không Thú hơi dừng, nói: "Hắn là người... nghĩ nhiều rồi?"

Nam Tầm ừ một tiếng, không nói gì thêm, chỉ hơi dờ ra nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt sáng sáng tối tối, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Từ bỏ, cơ hội cuối cùng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm bực chán nằm liệt ở trên giường, đến khi ngủ thấy hương thơm ngào ngạt của thức ăn, cô mới xoay đầu lại. Tuy nhiên khi phát hiện là đại nhân quý bung đồ ăn lại đây, cô lại vội vàng quay đầu về, tỏ vẻ hờn dỗi.

Phó Vũ hơi bất đắc dĩ, anh xới đầy cơm đến trước mặt Nam Tầm, dỗ dành: "Mặt Mạt, ăn cơm đi, đều là đồ ăn em thích nhất."

Nói xong, anh đưa tay ôm toàn bộ tấm cung trên giường lên, trực tiếp bung bát cơm, múc một thìa lớn đút cho cô.

Nam Tầm vốn còn không muốn ăn, kết quả ngay lúc này bụng lại kêu lên ọt ọt.

Cmm, ngày hôm qua nướng bánh cá đêm, hôm nay trời vừa sáng lại nướng bánh áp chảo, cô liền ngủ thẳng đến giữa trưa, không đói bụng mới là lạ.

Nam Tầm ngoan ngoãn ăn thìa cơm kia, sau đó há miệng, chờ được đút tiếp.

Phó Vũ cười khế, đút cô ăn từng thìa từng thìa một, đến khi thấy đầy bát, anh lại đi xới thêm một bát nữa.

Nam Tầm ăn được nửa bát nữa, lúc thật sự ăn không vào nữa liền lắc đầu, vỗ vỗ bụng phình lên của mình: "No rồi."

Phó Vũ xoa đầu cô, lại gắp đặt một nụ hôn lên đôi môi đầy dầu của cô, sau đó thu dọn bát đĩa rồi đi.

Nam Tầm hạnh phúc nằm liệt ở trên giường, thuận tiện tán gẫu với Tiểu Bát: "Phó Vũ thật là một con quý nội trợ tốt, tay nghề nấu ăn đặc biệt hợp khẩu vị của ta."

Hư Không Thú lập tức chọc phá bong bóng hạnh phúc của cô: "Người đã quên đại nhân quý từng giết chết hai người, còn có một người bị hắn chinh thành bệnh thần kinh à?"

Nam Tầm: "... Bảo bối à, đang yên đang lành người lại nhắc đến cái này để làm gì?"

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Mặc kệ là thế giới nào, tình cảm không nên động thì người cũng đừng động."

Nam Tầm bị lời nó nói dọa sợ: "Tiểu Bát, người, người người người có ý gì, người cho rằng ta thích đại nhân quý sao? Chết tiệt khẩu vị của người quá nặng rồi, cho dù đàn ông trên thế giới đều chết hết thì ta cũng không thể nào thích anh ta, anh ta là con lệ quỷ đó! Còn nữa có phải người quên rồi không, suýt nữa thì anh ta đã giết ta rồi?"

Hư Không Thú lại hừ hừ: "Người biết thì tốt."

Đồ ăn trong nhà đã ăn gần hết, Nam Tầm không thể trông cậy vào một con quý đi mua đồ ăn cho cô, vì thế cô vỗ về xong đại nhân quý thì mang tiền tự mình đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, cô thấy Phó Vũ nhìn chằm chằm vào cô, vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Nam Tầm bất đắc dĩ than một tiếng, tiến lên ôm cổ anh, chủ động dâng lên một nụ hôn nóng bỏng, Phó Vũ vội vàng ôm chặt cô mà hôn lại.

“Ngao, em đi siêu thị rồi về, nếu anh không có việc gì thì tưới hoa nhỏ cỏ đi.” Nam Tầm sờ sờ khuôn mặt đẹp trai của anh nói.

Phó Vũ khẽ cười: “Được, anh ở nhà đợi em.”

Nam Tầm ngượng ngùng nói với Tiểu Bát: “Áy da, loại cảm giác cô vợ đang ở nhà chờ chồng về quen thuộc này là thế nào?”

Hư Không Thú: “... Chồng, người nên cút đi mua đồ đi.”

Nam Tầm đi dạo siêu thị một vòng, xe đẩy đã nhét đầy đủ loại thức ăn, cô nhân viên ở quầy thu ngân còn nhìn cô thêm vài lần.

“Tiểu Bát, boss lớn lệ quý thật sự không đi theo sao?” Nam Tầm còn có phần không tin.

Hư Không Thú: “Thật sự, lần này hẳn không đi theo.”

Nam Tầm nghĩ có muốn nhân lúc đại nhân quý không có ở đây mà đi lêu lổng ở chỗ khác hay không, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn là thôi đi, không thể để đại nhân quý chờ quá lâu, lỡ như thẹn quá hóa giận thì không ổn.

Nam Tầm đang xách túi lớn túi nhỏ đón xe thì một người bất thành linh xông lên từ đằng sau, che miệng cô lại rồi kéo cô đến phía sau.

Về mặt Nam Tầm tối lại, nhấc chân đạp lại về hướng người nọ.

Người phía sau né tránh khó khăn, thấp giọng nói: “Bạch Mạt, là chị!”

Nam Tầm ngẩn ra.

Tô Hàm?

Trên đầu Tô Hàm còn quấn dải băng, cô ấy kéo Nam Tầm đến góc khuất, về mặt nặng nề nhìn cô: “Từ khi em rời khỏi trấn nhỏ chị liền đi theo, chị đã quan sát rất lâu, khẳng định chỉ có mình em.”

Nam Tầm hiểu ý cô, gật đầu nói: “Anh ấy không đi theo.”

Về mặt Tô Hàm hơi phức tạp: “Mạt Mạt, là em đã cứu chị và đại sư Vô Trần sao?”

Nam Tầm lại gật đầu, đáng vẻ không hề gì: “Đây vốn là chuyện giữa em và anh ấy, không nên liên lụy đến người khác.”

“Bạch Mạt!” Tô Hàm thấy đáng vẻ này của cô, thương tiếc và tức giận vì cô không đấu tranh nên quát đầy tức giận: “Có phải em điên rồi không, đó chính là một con lệ quý! Rốt cuộc em có hiểu hay không, ngay mấy ngày trước, anh ta suýt nữa đã lấy mạng em!”

Nam Tầm thầm nghĩ: Dĩ nhiên tôi biết chứ, nhưng tôi đây không phải còn chưa tiêu trừ giá trị ác niệm của đại nhân quý sao, không thể rời khỏi anh được.

Tô Hàm lấy một túi bột đen và một lá bùa từ trong túi tiền, nhét vào trong tay Nam Tầm, có chút vội vàng mà nói: “Mạt Mạt, em nghe đây, đây là cơ hội cuối cùng. Đại sư Vô Trần đã viên tịch vào đêm qua, trước khi ông đi đã dùng máu trong tim vẽ lá bùa này, còn có túi bột Đào Mộc Tâm nghìn năm này, đối phó lệ quý càng có tác dụng.”

Em chờ cơ hội cho lệ quý kia uống bột Đào Mộc Tâm, lại dán lá bùa vào ngực anh ta, đến lúc đó chắc chắn anh ta sẽ tan thành mây khói. Chị tính rồi, ngày mai dương khí nồng nhất, là cơ hội tốt nhất để ra tay...”

Nam Tầm ngây ngốc tiếp nhận hai loại đồ vật kia, nhìn miệng Tô Hàm khấp khểnh mở mở, bỗng hỏi Tiểu Bát: “Người nói xem lần trước Tô Hàm suýt nữa chết trắng cả, sao cô ấy còn chưa từ bỏ ý định?”

Hư Không Thú nói: “Khí vận tử mà, Thiên Đạo ưu ái, khí vận thêm thân, hầu hết rất khó chết.”

“Mạt Mạt, em nghe hiểu hết lời của chị chưa?”

Nam Tầm vội vàng gật đầu: “Ừm, em hiểu hết rồi.”

Tô Hàm lại lặp lại lời dặn dò thêm mấy lần mới rời khỏi.

Chờ người đi rồi, Nam Tầm ngửi ngửi bột đen trong tay, hơi ghét bỏ mà nhăn mũi: “Thối thật, có phải đại sư Vô Trần cho thêm máu chó mực vào trong hay không?”

Hư Không Thú hơi ngạc nhiên: “Vậy mà người còn biết máu chó mực? Giỏi lắm.”

Nam Tầm hừ một tiếng: “Xem thường ta phải không, ta còn biết Ma Thối Đèn đây. Trên người có ba ngọn lửa dương, một cái ở trên đỉnh đầu, hai cái ở trên bả vai, lúc đi đường ban đêm, nghìn vạn lần không nên quay đầu lại, nếu như bị quỷ thừa cơ thổi tắt ngọn lửa dương, sẽ bị quỷ câu hồn đi.”

Hư Không Thú nghe xong lời này lại có vẻ dăm chiêu.

Nam Tầm nghiên cứu bột đen và lá bùa trong tay một hồi, nghĩ dù sao đây cũng là tâm huyết của đại sư Vô Trần trước khi lâm chung, cứ vứt đi như vậy thì rất đáng tiếc, vì thế liền hỏi Tiểu Bát ở gần đây có chỗ nào có âm khí nặng.

Tiểu Bát chỉ một hẻm nhỏ âm khí khá nặng, Nam Tầm liền rắc bột Đào Mộc Tâm dọc đường, sau đó dán lá bùa kia ở trên đường đi qua.

Đến khi làm xong tất cả, Nam Tầm vỗ vỗ tay mình, tiếp tục xách theo mấy túi đồ ăn lên đường.

Còn chưa đến nhà cũ họ Phó, từ xa Nam Tầm đã thấy người đứng ở cửa.

Phó Vũ ra đón từ sau cửa, chủ động tiếp nhận đồ trong tay cô, nhưng anh vẫn đứng rất lâu mà không hề nhúc nhích.

Đôi mắt anh không xê dịch mà nhìn chăm chăm Nam Tầm, dường như đáy mắt có thứ gì đó đang điên cuồng tụ lại.

Nam Tầm hỏi: "Phó Vũ, anh sao vậy?"

Phó Vũ không nói gì, trực tiếp hành động vác cô lên, xoay người, lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chết thẳng căng, nhân quỷ thù đồ*

(*) Nhân quỷ thù đồ: Người và quỷ không thể chung một con đường

Edit: PaduC/ Beta: Norah

"Đờ mờ Tiểu Bát, đại nhân quỷ bị cái gì kích thích à, sao ban ngày ban mặt còn muốn áp chảo bánh nướng hả?" Nam Tầm cá kinh nói.

Tiểu Bát ho một tiếng: "Trong lúc hoảng hốt ta nhớ ra, tuy rằng đại nhân quỷ không đi theo người, nhưng tiểu quỷ trong bán kính mấy trăm dặm đều bị hấn điều động. Người đã làm gì, tiểu quỷ khẳng định sớm bẩm báo cho đại nhân quỷ rồi."

Nam Tầm...

Thật nghĩ mà sợ. Nếu cô mang lá bùa kia và bột Đào Mộc Tâm về, ngênh đón cô có phải là lửa giận của boss lớn lệ quỷ?

Nói không chừng dưới con nóng giận anh sẽ ăn cô luôn, là cái loại ăn thật kia.

Lần này, Phó Vũ áp chảo bánh nướng thật hưng phấn, Nam Tầm thể nghiệm sâu sắc một phen cảm giác linh hồn thiếu chút nữa lìa khỏi xác.

Từ sau ngày đó, con quỷ nào đó biết ăn mặn đã không thể ngăn cản. Con quỷ này khinh người quá đáng, hờ chút liền dè Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Con quỷ này còn đọc nhiều sách vở, tinh thông chín chín tám mươi mốt tư thế, mỗi ngày không bao giờ lặp lại tư thế nào.

Cứ như vậy qua gần một tháng, một ngày Nam Tầm soi gương đột nhiên sợ hết hồn.

"Đờ mờ trong gương là ai vậy, sao sắc mặt lại trắng bệch như quỷ thế kia?"

Hư Không Thú: "Nhân quỷ thù đồ, người cho rằng đây chỉ là tiểu thuyết tùy tiện viết sao? Người cùng con quỷ này, hơn nữa còn là con lệ quỷ cả ngày lẫn lộn không tiết tháo, dương khí trên người người sắp bị hấn hút sạch rồi. Cũng may giá trị ác niệm chỉ còn sót lại 1 điểm cuối cùng."

Nam Tầm nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trong gương, bỗng hỏi: "Phó Vũ có biết chuyện này không?"

Hư Không Thú nói: "Theo lý thuyết thì hẳn là biết, nhưng may mà bản thân thú thông minh, đã sớm làm pháp thuật che mắt. Ở trong mắt hắn, người vẫn là một bộ dáng đáp sắc mặt hồng hào, khả khả, có thể gần đây hắn đã quên chuyện quỷ sẽ hút dương khí."

Nam Tầm nhếch khóe môi, cô sờ mó mặt mình, hỏi: "Sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, ta có thời gian ngưng lại bao lâu?"

Hư Không Thú: "Thế giới trước ngưng lại quá lâu, thế giới này cũng vì sai lầm của ta mà ngưng lại đến mấy năm. Vì vậy một khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta nhất định phải mau rồi đi."

Nam Tầm à lên, sau đó quay đầu về gương, gương mặt trắng bệch được cô trang điểm có mấy phần hồng hào.

Hur Không Thú không rõ: "Ngươi làm gì vậy? Phó Vũ cũng không nhìn được sắc mặt ngươi tái nhợt."

"Ta muốn hẹn hò với Phó Vũ một lần cuối cùng."

Ngày đó, suốt hành trình Phó Vũ như mở cò trong bụng, Mạt Mạt lại hẹn hò với anh.

Một người một quý đi chơi tàu lượn siêu tốc và phi thuyền vũ trụ, rít gào một đường. Buổi tối hai người xem phim điện ảnh, Nam Tầm cùng những người khác khóc lóc hu hu. Phó Vũ có chút bất đắc dĩ, vỗ đầu cô âu yếm, lặng lẽ an ủi cô.

Trở lại nhà cũ, cửa vừa mở ra, Nam Tầm liền nhiệt tình đến không giống bình thường, cả người nhảy bật lên treo trên người đại nhân quý như bạch tuộc, ôm đầu của anh bắt đầu gặm.

Nam Tầm nhiệt tình khiến Phó Vũ gần như không chống đỡ được, một đường ôm cô tiến vào tổ ấm tình yêu của hai người.

Cái kia thiên lôi dẫn ra địa hỏa, cái kia kịch liệt a, giường suyết chút nữa sụp mất.

Giọng Hur Không Thú bỗng vang lên ở giây phút nào đó: "Thân ái, nói trước nhé, ta đã che chắn giác quan, không nghe cũng không thấy gì cả. Ta chỉ đến truyền lời ha, giá trị ác niệm của đại boss lệ quý đã tiêu trừ toàn bộ, nhiệm vụ hoàn thành! Bây giờ cho ngươi hai tiếng đồng hồ ngưng lại. Thời gian vừa đến, chúng ta lập tức rời đi."

Nam Tầm và đại nhân quý đang cho yêu tinh đánh nhau, đang đánh tới cao trào, nghe được câu này thiếu chút nữa té chổng vó từ trên đỉnh mây.

Nam Tầm ôm chặt Phó Vũ, càng nhiệt tình hơn, yêu tinh đánh nhau càng kịch liệt càng đặc sắc hơn vừa nãy, các loại chiêu thức luân phiên trình diễn.

Đội Nam Tầm dần vật mình thành bãi bùn, cô mới vui trong ngực Phó Vũ, đầu chà sát cằm anh, nói có chút mệt mỏi: "Phó Vũ, em buồn ngủ, muốn ngủ một lúc."

Đôi mắt Phó Vũ chứa đầy tình cảm dịu dàng, anh cười cười, cúi đầu hôn trán cô: "Được, anh ngủ cùng em."

Quý quái không cần ngủ, nhưng giờ khắc này hai tay anh bao lấy Nam Tầm vào trong ngực, cầm chống lên đầu cô, nhắm hai mắt lại như cô.

Ngay giây phút anh nhắm mắt lại đó, linh hồn Nam Tầm bị Tiểu Bát rút ra từ trong cơ thể.

Cô nhìn chính mình trong ngực người đàn ông, sắc mặt thậm chí còn trắng xám hơn anh, cả người đầy từ khí âm u, nhìn qua dù có hơi xấu, nhưng khiến người ta có cảm giác rất thanh thần.

"Được rồi, đừng nhìn, chúng ta đi thôi." Trong đầu bỗng vang lên tiếng của Hur Không Thú.

Nam Tầm hít một hơi, hỏi: "Nếu Phó Vũ tỉnh lại thấy ta không còn hơi thở, còn bởi vì bị anh ấy hút hết dương khí mà chết, anh ấy có thể suy sụp đến muốn chết hay không?"

Hur Không Thú ha ha nói: "Nói đùa à, người chết một lần làm sao có thể chết lại? Hơn nữa ngươi nghĩ nhiều rồi, lúc trước khi chưa có được ngươi, không phải hần muốn giết chết ngươi luyện thành con rối làm bạn hần sao, bây giờ cũng coi như thực hiện nguyện vọng ban đầu của hần rồi."

Nam Tầm ồ một tiếng: "... Vậy đi thôi."

Linh hồn Nam Tầm dần trở nên vụn vụn, mắt thấy sắp rời đi thế giới này, đại nhân quý đang nhắm mắt đột nhiên nhận ra cái gì, bỗng mở mắt ra, một đôi mắt màu đen đã biến thành đỏ đậm như máu! Sát khí trong đôi mắt tản ra bốn phía, nhìn chăm chăm phương hướng của cô.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cặp mắt kia lại khôi phục bình thường. Người nọ bối rối một lúc, sau đó ôm lấy người trong ngực, tiếp tục nhắm hai mắt lại, ngủ thật yên ổn.

Nam Tầm bị dọa nhảy một cái, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, ngay lập tức mắt cô tối sầm lại, rời đi thế giới này.

Lúc mở mắt lần nữa, đầu óc Nam Tầm hơi mờ mịt. Vừa nãy có phải ảo giác của cô hay không, sao cô lại thấy hình như chính mình nhìn thấy được một đôi mắt đỏ ngòm?

Nhưng Nam Tầm rất nhanh đã không có hơi sức nghĩ chuyện khác, bởi cô nhận ra mình bị người ôm trong ngực.

Người ôm cô khá mạnh tay, tư thế cũng không đúng, làm cho cô không hít thở được.

Nam Tầm cố ngửa đầu ra một cách khó khăn, ngẩng đầu ngắm, sờ sờ, gương mặt thật lớn đang lác trước mắt cô. Dưới sự kinh hãi, Nam Tầm giờ tay tát một cái vào gương mặt to kia.

Bộp bộp, tiếng vang có hơi nhỏ, còn giòn tan.

Nam Tầm hơi ngẩn ra.

Cô giờ tay để trước mặt nhắm thật lâu, thịt thịt, nho nhỏ, trắng nõn mịn màng.

Nam Tầm đen cả mặt, vội hô hoán Hư Không Thú trong lòng: "Tiểu Bát, không phải ngươi nên giải thích với ta chuyện gì thế này sao?"

Hư Không Thú nói rất vui sướng: "Không phải gia vì thỏa mãn yêu cầu của ngươi sao. Ngươi nói ngươi muốn thân phận sinh trong gia đình giàu có, còn muốn liên hệ máu mủ với mục tiêu công lược, ày, bây giờ như thế đó. Trong nhà cha ngươi Lệ Sâm có rất nhiều tiền, thật đấy. Tổ tiên nguyên gốc làm xã hội đen, sau đó đến đời ông nội thì tẩy trắng sạch sẽ, rồi lập ra tập đoàn Lệ thị trâu bò, liên quan đến các ngành nghề như nhà đất, giải trí, ăn uống, vận tải, không thể trâu bò hơn. Sau này ngươi có thể ăn ngon mặc đẹp rồi."

Nam Tầm: "Mục tiêu công lược là..."

Hư không Thú: "Cha ngươi, cực kỳ đẹp trai!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thế giới 3, Cục cưng bảo bối của tổng giám đốc xã hội đen

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm ở một tiếng: "Tiểu Bát ngươi thật là có tâm, nhưng vì sao ngươi đưa ta đến lúc còn nhỏ như vậy, đưa thẳng đến lúc trưởng thành rồi tiến công chiếm đóng mục tiêu không được sao?"

Hư Không Thú nói: "Ngươi ngốc à, tình thân lại không giống với tình yêu. Nếu ngươi muốn dùng tình thân cảm hóa đại boss bụng dạ hiểm độc thì chắc chắn phải bắt đầu từ nhỏ, bây giờ một tuổi, thật đúng thời điểm."

Nam Tầm cảm thấy rất có lý.

Cô cố gắng rướn cổ lên quan sát người phụ nữ đang ôm cô, hoặc là nói cô gái thì càng chính xác hơn, bộ dạng rất xinh đẹp, buộc bím tóc đuôi ngựa lớn, nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

Nam Tầm hơi tò mò hỏi: "Tiểu Bát, cô gái này là ——"

"Mẹ ngươi." Hư Không Thú trả lời thật nhanh.

Nam Tầm: "Ta hỏi ngươi đang hoảng, sao ngươi lại mắng người?"

Hư Không Thú: "Không có mắng người mà, cô nàng là mẹ của ngươi."

Nam Tầm...

"Bảo bối, ngươi có chắc không có nói đùa chứ? Nhìn cô gái này cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, vậy mười bốn mười lăm tuổi cô ấy đã mang thai ta rồi sao?"

Hư Không Thú bắt đầu giải thích: "Năm nay mẹ ngươi mười bảy tuổi, cha ngươi còn nhỏ hơn nha, mười bốn tuổi."

Nam Tầm cảm thấy có thể tam quan* của mình tan nát cả rồi. Nếu như cô không hiểu sai ý của Tiểu Bát thì, mục tiêu boss lớn phản diện cần tiến công chiếm đóng lần này thân là ba của cô, lúc mười hai tuổi đã làm lớn bụng phụ nữ, còn có cô nữa?

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan. Quan - quan điểm

Chết tiệt, quả thực không phải người mà!

Hư Không Thú tiếp tục giải thích: "Không phải cha ngươi là đại boss phản diện sao, trưởng thành sớm là điều rất bình thường. Lúc cha ngươi mười hai tuổi đã lên lớp 9, thành bạn cùng lớp với mẹ ngươi. Mẹ ngươi là hoa hậu giảng đường, chủ động quyến rũ cha ngươi, kết quả cha ngươi quá cao ngạo lạnh lùng, cô ta dùng hết tất cả vốn liếng cũng không quyến rũ được. Sau đó vào một đêm nguyệt hắc phong cao, mẹ ngươi chuốc cha ngươi say, cưỡng ép hắn, rồi thành chuyện tốt. Sau đó bụng càng ngày càng lớn, một mình bỏ học, lén lút sinh ngươi ra, bây giờ đang ôm ngươi đứng ở trước vài mẫu biệt thự của nhà họ Lệ."

Sau khi Nam Tầm nghe được trọng điểm, cả người cô đều thấy không khỏe.

Chết tiệt lá gan của cô nàng này cũng quá lớn rồi, còn dám cường bức boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 cơ đấy!

Hur Không Thử: "Giá trị con người của cha người quá mê người, bao nhiêu người phụ nữ thầm ngấp nghé cha người, nhưng cuối cùng người hoàn thành chuyện này chỉ có cái cô đang ôm người, người ta rất lợi hại đó."

Nam Tầm ngậm đựng thẳng ngón cái, không ngờ được không ngờ được, cũng có lúc boss lớn phản diện lợi hại như vậy lại bị tính kế.

Có điều Nam Tầm nghĩ lại, thấy không ổn, đứa trẻ được sinh ra dưới loại tình huống cưỡng ép này tuyệt đối không làm người yêu thích nha, cô có thể thuận lợi bước vào làm thiên kim tiểu thư nhà họ Lê hay không thì vẫn là một vấn đề lớn đấy.

Hur Không Thử biết điều cô lo lắng thì lập tức nói: "Yên tâm đi, cuối cùng nguyên chủ được vào nhà họ Lê, bởi vì ông Lê không cho phép con cháu nhà họ Lê lưu lạc bên ngoài. Nhưng mà nguyên chủ của cơ thể này của người quá biết gây chuyện, cả ngày sống phóng túng còn cưỡng ép con trai nhà lành, hơn nữa lão cha phong lưu kia của người lại sinh một ổ em trai em gái cho cô ấy. Một ổ nhóc con này được cha người nuôi thả, không có con chim nào tốt, tất cả đều nhìn chăm chăm cô ấy như sói như hổ, cùng nhau hợp sức đối phó một mình cô ấy. Sau đó càng ngày cô ấy càng gây chuyện, cuối cùng tự đưa bản thân vào chỗ chết."

Khỏe miệng Nam Tầm giật giật, sao cô cảm thấy cô gặp phải một người ba ngựa đực.

Một ổ nhóc con? Thật mẹ nó rất có năng lực sinh nhi.

Bỗng nhiên Nam Tầm hơi khó hiểu: "Nguyên chủ là một cô bé trong nhà, mấy đứa oắt con kia nhìn chăm chăm cô ấy để làm gì?"

Hur Không Thử giải thích: "Ông Lê đời trước, cũng chính là ông nội của Lê Sâm, hồi đó chính là mẹ ông ấy quản lý gia đình. Nhà họ Lê chỉ xem dòng chính không xem nam nữ, nếu như nguyên chủ thật sự có bản lĩnh, vậy thì rất có thể tập đoàn Lê thị sẽ được giao cho cô ấy."

Khó trách.

Cô gái ôm cô đứng yên thật lâu ở cổng, chờ mãi đến khi một chiếc xe sang trọng bản mở rộng lái đến từ phía xa.

Cô gái ôm cô lập tức chặn trước chiếc xe màu đen kia.

Xe từ từ ngừng lại, một người đàn ông mặc đồ Tây đi xuống từ trên xe, bộ dạng vô cùng cao lớn.

Nam Tầm rướn cổ lên ngó, có vài phần ghét bỏ mà nói: "Bộ dạng ba ta cũng quá cường tráng rồi, còn là mặt chữ Quốc (mặt vuông) nữa chứ, sau khi lớn lên có phải ta cũng có bộ dạng cường tráng như vậy?"

Hur Không Thử: "Đồ ngốc, vừa mới nói cha người mới mười bốn tuổi, đây chỉ là vệ sĩ."

Vệ sĩ áo đen ngũ đại tam thô (*) đã đi đến xách người mẹ tâm cơ của cô lên ném sang một bên.

(*) Ngũ đại tam thô: chỉ những người có vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô. [Nguồn: bachhoacac.wordpress.com]

Người mẹ tâm cơ của cô ngã trên mặt đất, khóc lớn hướng về phía bên trong xe: "Lê Sâm, em là Nhu Nhu, đứa nhỏ trong ngực em là của anh, anh còn nhớ rõ tối hôm đó không..."

Lúc này, cửa xe được mở ra, hai người một trước một sau đi xuống từ trên xe. Người đàn ông đi đầu có vẻ hơn năm mươi tuổi, là một ông bác đẹp trai, mà bên cạnh ông...

Nam Tầm cố gắng duỗi thẳng cổ, rất không dễ dàng mới nhìn rõ bộ dạng của người nọ, trong lòng bị làm cho sững sờ hồi lâu trước vẻ đẹp này.

Một tiểu thớt tươi vô cùng đẹp trai.

Khuôn mặt người nọ còn chưa mất hết vẻ trẻ con, nhưng đã có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt đẹp trai cool ngầu, sống mũi vô cùng thẳng, ánh mắt hơi lạnh, rất thâm thúy, môi hơi mỏng, càng nhìn có vẻ lạnh lùng vô tình.

Tuy là mặt còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng đồ Tây cát may vừa người sang quý làm anh nhìn có vẻ càng trưởng thành chừng chạc không hợp tuổi, khiến người khác không hiểu sao có loại cảm giác bị đe dọa.

Còn có dáng người anh cao, bây giờ mới mười bốn tuổi mà đã cao 1m76, sau này lớn hơn thì còn cao đến đâu.

Nam Tầm nhìn lên chốc lát khiến cái cổ hơi mỏi, còn hơi buồn ngủ, không nhìn được mà ngáp một cái.

Lê Sâm vốn lạnh lùng bề ngoài nhìn đáng vẻ người phụ nữ nhếch nhác, nhưng khi nhìn thấy em bé trong ngực cô ả, cũng chính là Nam Tầm lại bỗng ngẩn ra một lúc.

Nam Tầm phun bong bóng nước trong miệng mà đối mặt với anh, sau đó cười đến sáng lạn, đôi mắt đen như mực híp thành một đường chỉ nhỏ, còn vẩy vẩy móng vuốt nhỏ bụ bẫm với anh.

"Lệ Sâm, đây là chuyện gì?" Ông bác đẹp trai bên cạnh người thiếu niên lạnh lùng xem xét Nam Tầm và người phụ nữ ôm cô.

Tầm mắt thiếu niên khê động, bỗng mím môi, vể mặt hồ hững nói: "Thời trẻ phong lưu rước lấy nợ hoa đào, chỉ là con không biết người phụ nữ này lại dám lên lút có con sau lưng con."

Lời này của thiếu niên làm cho ông bác đẹp trai nở nụ cười: "Bây giờ con mới mười bốn tuổi, ba xem đứa bé này còn chưa đến một tuổi. Nhóc con, con đã lợi hại hơn ông đây nhiều rồi, mười hai tuổi đã dám làm phụ nữ."

Nam Tầm nghe xong lời này, miệng nhỏ lặng lẽ giật giật, loại giọng điệu tự hào này là có chuyện gì? Nhỏ như vậy đã làm phụ nữ rất giỏi sao?

Đờ mờ, tam quan của hai cha con này đều mẹ nó có vấn đề!

Ánh mắt ông bác đẹp trai dừng ở trên người Nam Tầm.

Nam Tầm vội vàng vẩy vẩy móng vuốt mập mạp nhỏ với ông.

Sau đó ông bác đẹp trai liền lên tiếng: "Đứa nhỏ ở lại, dù sao cũng là con cháu nhà họ Lệ ta. Về phần người phụ nữ này, nhà họ Lệ ta tuyệt đối không cho phép loại đàn bà tự cho là thông minh này vào cửa."

Nói xong ông lấy ra một tấm chi phiếu trống ném đến trước mặt cô nàng: "Cầm cái này rồi rời đi đi."

Nam Tầm tỉnh tường thấy mắt cô ả ôm cô thoảng sáng rực lên, nhưng lại nhanh chóng ảm đi, khòc thút thít nói: "Ông Lệ, con thật sự yêu Lệ Sâm, không thì con đã không trăm cay nghìn đắng sinh đứa nhỏ này ra, con..."

Về mặt ông bác đẹp trai tối lại: "Tôi không muốn lặp lại lời nói lần thứ hai, cầm chi phiếu này biến đi, hoặc là không nhận được gì mà cút đi."

Sau đó người mẹ tâm cơ của cô cân nhắc hết lần này đến lần khác, liền bỏ lại Nam Tầm mà đi rồi, đương nhiên, cô ả lấy tờ chi phiếu trên mặt đất kia vô cùng dứt khoát.

Nam Tầm: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thật buồn, ta là món đồ Chơi yêu thích của anh ta

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm đứng lẻ loi trên mặt đất, đôi mắt đen lúng liếng nhìn một già một trẻ trước mặt. Cô đoán chừng Lệ Sâm là con hiếm muộn của ông Lệ, bọn họ đều trông thật đẹp trai, một bác đẹp trai, một anh đẹp trai.

Anh đẹp trai đi tới, động tác bé cô lên có chút vụng về.

"Anh, anh..." Tiểu Nam Tầm quơ móng vuốt nhỏ, mồm miệng kêu không rõ, sau đó bẹp một ngụm trên mặt tiểu thịt tươi, nước miếng dính đầy mặt anh.

Thiếu niên Lệ Sâm mím môi không nói lời nào, nhưng ánh mắt vốn lạnh lùng của anh trở nên mềm mại hơn chút, sửa đúng cho cô: "Gọi ba."

Bác đẹp trai hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm con trai mình, ông chưa từng thấy con trai có vẻ mặt dịu dàng như thế, chẳng lẽ thật là cha con liền tâm?

"Ba ba..." Nam Tầm vừa kêu vừa thối bong bóng, bàn tay nhỏ bé vỗ bộp một cái vào mặt anh.

Móng vuốt nhỏ bụ bẫm, mềm nhũn, đánh trên mặt không đau chút nào.

Lệ Sâm không có biểu cảm gì. Anh duỗi một đầu ngón tay, chọc chọc gò má trắng trẻo non nớt căng phồng của Nam Tầm, chọc một hồi lại một hồi, sau đó bình luận một chữ: "Mềm."

Nam Tầm...

Nam Tầm căng khuôn mặt nhỏ nhắn, làm như không thấy cái tay liên tục chọc mặt cô.

Chọc, còn chọc!

Mẹ nó tôi cũng không phải bánh bao trắng, cứ chọc như vậy vui lắm hả?

Lại chọc nữa tôi cần chết anh.

Lệ Sâm ôm bé gái lên xe, xe bắt đầu lăn bánh tiến vào cổng, đi dọc đường lớn điền trang một lúc lâu mới dừng lại.

Nam Tầm đi ra từ trong xe, đôi mắt đen bóng suýt chút nữa bị kiến trúc trước mặt lóa mù.

Căn biệt thự to như lâu đài này chính là nhà họ Lệ?

Ờm ờm, quá xa hoa!

Ngoài cửa biệt thự có hai hàng vệ sĩ áo đen cao to khỏe mạnh đang đứng, vừa nhìn thấy Lệ Sâm và ông Lệ, họ đồng loạt khom lưng 90 độ: "Chào ông chủ, chào cậu chủ."

Ít ra Ông Lệ còn ừ một tiếng, nhưng Lệ Sâm vẫn lạnh mặt ôm bé gái trong ngực đi thẳng vào cửa chính.

"Ông chủ, trong ngực cậu chủ là..." Quân gia già họ Vương nhìn về phía ông Lệ.

Ông Lệ cười ha ha: "Đây là con gái mới của con trai tôi, cháu gái tôi."

Lúc còn trẻ ông Lệ đi theo cha ông gặp qua không ít gió tanh mưa máu, có thể là dính quá nhiều máu, nên vẫn luôn không có con. Mãi đến tận bốn mươi tuổi ông mới có Lệ Sâm, sau đó trực tiếp bồi dưỡng anh thành người nối nghiệp. Lệ Sâm cũng không phụ kỳ vọng của cha, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận vài phần sản nghiệp của ông, chỉ là quá ông cụ non.

Đương nhiên ông Lệ hy vọng con cháu đầy đàn, vì vậy con trai mới mười bốn tuổi đã có con gái một tuổi, ông không hề tức giận chút nào, trái lại cực kỳ vui vẻ.

Cứ theo đà này, ngày sau nhà họ Lệ nhất định sẽ con cháu đầy sảnh đường.

Nam Tầm mở to đôi mắt tròn vo, nỗ lực đánh giá thiếu niên đang ôm cô, sau đó bàn tay nhỏ đập đập trên mặt anh.

Tiếng Hư Không Thú đột nhiên vang lên: "Thân ái, cơ thể ngươi chỉ bị nhỏ đi, chẳng lẽ trí thông minh cũng bị ảnh hưởng?"

Nam Tầm: "... Ta chỉ muốn nhân lúc này đánh anh ta thêm mấy cái, sau này chờ anh ta hắc hóa ta sẽ không còn cơ hội đánh nữa."

Hư Không Thú khá kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết giá trị hắc hóa của Tiểu Lệ Sâm còn chưa tới 100? Giá trị hắc hóa của Tiểu Lệ Sâm bây giờ mới có 40, còn chưa biến thái."

Nam Tầm: "Hắc hóa hoàn toàn rồi thì sao có thể lộ ra ánh mắt kiêu này với ta. Thật không hổ là người vừa làm ba, trong lòng xen lẫn dịu dàng thật là quyền rũ chết người."

Lệ Sâm dặn dò một câu, rất nhanh đã có người làm sắp xếp một căn phòng công chúa đẹp đẽ.

Trong phòng công chúa bày đầy gấu bông lông mềm như nhung, quả thực sắp thành thế giới động vật, còn có cái gì mà tã giấy, sữa bột, quần áo cỡ nhỏ, mỗi một cỡ đều chuẩn bị hơn trăm bộ.

Cùng ngày Tiểu Nam Tầm còn có thêm một tên mới: Lệ Tiểu Nam.

Nam Tầm còn rất thích, bởi vì trong đó có một chữ Nam.

Sau đó không lâu, tin tức được truyền ra, bất kể là người trong vòng luẩn quẩn hay ở ngoài vòng đều biết cậu chủ nhà họ Lệ có một đứa con gái.

Lệ Sâm mới mười bốn tuổi còn là một thiếu niên, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Tiểu Nam đã cực kỳ thích cô. Lệ Sâm bị gọi là tiểu diêm vương mặt lạnh từ đây tràn lan tình thương của cha, thăng cấp thành vú em siêu cấp, mấy năm liên tiếp đều không hề ra vào chốn mua vui.

Nam Tầm thì mỗi ngày trải qua cuộc sống quần áo tới dưới tay, cơm tới há mồm, thuận tiện bán manh*, cứ như vậy trôi qua bốn năm. Năm tuổi, Tiểu Nam Tầm đã lớn lên như được đúc từ ngọc, quả thực là người gặp người thích.

*Manh: xuất phát từ Moe trong tiếng Nhật, nghĩa là dễ thương. Bán manh có nghĩa là cố tỏ vẻ dễ thương.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm bao nhiêu rồi?" Nam Tầm chống đầu nhỏ, vẻ mặt u buồn nhìn truyện tranh cho thiếu nhi.

Giọng Hư Không Thú hơi ỉu xìu: "Rõ ràng Lệ Sâm cưng ngươi như cưng trứng, vì cái lông gì mà giá trị ác niệm không giảm chút nào đây, vẫn là 100, tức chết già rồi!"

Nam Tầm cảm thấy kỳ quái hỏi: "Người nói ba ta còn trẻ tuổi, làm sao có giá trị ác niệm 100 chữ, chẳng lẽ lúc còn bé trải qua chuyện gì?"

Hư Không Thủ ừ một tiếng: "Người biết lúc cha người cầm súng là mấy tuổi không? Là năm tuổi!"

Có một lần kẻ thù của nhà họ Lê bắt cóc cha người. Kết quả trên đường bắt cóc, cha người nhân lúc đối phương không chú ý, trực tiếp móc một khẩu súng từ túi quần, pằng pằng vài tiếng đã tiễn người đi rồi. Buồn cười mấy người kia... Bọn bắt cóc kia còn tưởng súng đây là súng đồ chơi, cũng chẳng thèm trốn, hừ ~"

Nam Tầm...

"Trước đây còn không hiểu, bây giờ ta cũng coi như rõ rồi. Cái gì mà Lê Sâm tràn lan tình thương của cha, ha ha, thực ra anh ta chính là coi ta như món đồ chơi yêu thích vậy."

Nam Tầm càng nghĩ càng thấy bản thân là món đồ chơi cao cấp biết nhảy biết cười mà Lê Sâm nuôi.

Lê Sâm quá già dặn, anh không có thời thơ ấu, không biết đồ chơi là vật gì. Vì vậy sự xuất hiện của Nam Tầm đã bổ khuyết thời thơ ấu anh thiếu hụt.

Nam Tầm hít một hơi, có chút buồn bã: "Thực sự là ta đã phí bốn năm rồi, bốn năm nay ta lại như kẻ ngu si bị anh ta chơi đùa..."

Hư Không Thủ suy nghĩ một hồi, đề nghị: "Không bằng chúng ta xuyên thẳng đến mười năm sau?"

Nam Tầm: "Có ích gì à? Bây giờ anh ta coi ta như món đồ chơi yêu thích, lẽ nào mười năm sau sẽ khác?"

Hư Không Thủ ngẫm lại cũng đúng, đột nhiên giọng điệu nó cả kinh: "Đờ mờ, nhất định không thể phui mông một cái đi thẳng đến mười năm sau! Nếu như chúng ta đi rồi, ai tới ngăn cản ba phong lưu của người tạo một ổ anh chị em?"

Ta cảnh cáo người nha, nếu người muốn dùng tình thân độ hóa đại boss, thì chắc chắn không thể để bất luận kẻ nào làm phân tán sự chú ý của Lê Sâm, vì vậy người phải ngăn cản một ổ anh chị em sinh ra!"

Nam Tầm nghe xong lời này chợt cảm thấy ghen lòng, nếu giá trị ác niệm của Lê Sâm không giảm đi, chẳng phải cô phải phí thời gian đến lúc Lê Sâm không thể tạo trẻ con?

Hư Không Thủ cũng cân nhắc đến điều này: "À, chúng ta cứ chờ đến khi người mười tám tuổi đi. Nếu nhiều năm như vậy, người làm con gái duy nhất của hắn cũng không thể tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, vậy chúng ta nhân lúc còn sớm chạy lấy người đi."

Nam Tầm: "Bảo bối, ta bỗng thấy thật hối hận nha. Dùng tình thân độ hóa boss lớn vốn phải bồi dưỡng tình cảm sâu nặng trước, sau đó mới có thể độ hóa anh ta, thế giới này nhất định sẽ phí rất nhiều năm."

Hư Không Thủ nói: "Ngoan, người biết là tốt rồi. Thế giới sau chúng ta vẫn nên ngoan ngoãn dùng thân thể tình lọc đại boss đi."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không bắn, vậy ba hôn một cái đi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Hiện tại, ba Lê Sâm đã mười tám tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học trâu bò nhất cả nước, còn là vừa đi học vừa làm CEO của tập đoàn Lê thị. Nam Tầm thấy anh quả thực không giống con người, mà là yêu quái.

Ba Lê Sâm mười tám tuổi đẹp trai vô đối, cơ thể có cơ bụng tám múi, vóc người cũng vô cùng đẹp.

Ba đẹp trai tắm rửa xong thì quần khăn tắm ngang hông đi ra, sau đó bế Tiểu Nam Tầm lên, thuần thực lột sạch cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Tầm tối lại, xấu hổ và giận dữ mà giả vờ muốn thoát khỏi bàn tay anh: "Ba, người ta đã năm tuổi rồi, muốn tự mình tắm."

Lê Sâm hơi nhướn mày: "Cục cưng, con muốn tự tắm thật sao?" Nói xong, xem xét đôi tay đôi chân nhỏ bé của Nam Tầm.

Nam Tầm bấu môi nhỏ nhen nà hồng hào, nhõng nhẽo: "Người ta lớn rồi, đã biết ngượng ngùng xấu hổ."

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả, Lệ Sâm vẫn giống như thường ngày, ôm Nam Tầm đến thẳng bồn nhỏ của cô, tự mình lau cơ thể cô.

Nam Tầm: "Tiểu Bát, xấu hổ quá đi. Ta đã lớn như vậy rồi, biến thái chết tiệt này lại vẫn muốn tắm cho ta."

Hư Không Thú ừ một tiếng: "Năm tuổi, thật là lớn đó."

Nam Tầm...

Nam Tầm bỗng cam chịu, mặc sức hưởng thụ phục vụ thân mật từ boss lớn.

"Ba, móng chân của con quá dài, ba nên cắt cho con nha." Nam Tầm giơ bàn chân nhỏ ướt đầm của mình lên vươn đến bờ môi anh, ngón cái mượt mà đưa qua đưa lại ở trước mặt anh, cho anh xem móng chân của mình.

Lệ Sâm thoáng nhìn cô, lấy khăn lông khô lau bàn chân cho cô, sau đó gãi gãi lòng bàn chân nhỏ kia: "Được, lau khô bàn chân của cục cưng trước, rồi ba sẽ cắt móng chân cho con ngay."

Nam Tầm đảo đôi mắt to đen láy, hỏi: "Ba, bàn chân của con có thúi không?"

Lệ Sâm hơi nhướn mày: "Không thúi, ba vừa mới dùng xà phòng thơm rửa cho cục cưng rồi."

Nam Tầm chu môi, nũng nịu nói: "Nếu như không bẩn, vậy ba hôn một cái đi."

Ba Lệ Sâm cảm đôi chân trần kia, thoáng dừng, sau đó liền thực sự nâng đến bên môi hôn một cái.

Nam Tầm...

Nam Tầm có cảm giác thành tựu khó tả. Ai bảo anh không giảm giá trị ác niệm cho tôi, xem tôi dày vò chết anh!

Sau khi tắm rửa xong lại cắt móng chân xong, Lệ Sâm dùng khăn tắm bọc cơ thể nhỏ bé trắng nõn của Nam Tầm lại, búng lên trán cô một cái: "Nghịch ngợm."

Nam Tầm hít một hơi, làm bộ nói: "Ba, ba gõ đau con rồi."

Lệ Sâm liếc nhìn cô, ôm cô lên giường, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh.

Đúng, là cùng giường.

Nam Tầm ngại ngùng nói ra, từ một tuổi đến năm tuổi, Lệ Sâm biến thái đều cùng giường chung gối với cô.

Nam Tầm nghi ngờ đối phương coi cô như gối ôm di động.

"Ba, ba, ba nên kể chuyện cổ tích cho con rồi." Nam Tầm lấy ra mười quyển truyện cổ tích từ trong ngăn kéo, đưa đến trước mặt Lệ Sâm.

Lệ Sâm cầm lấy một xấp truyện con gái che trước mặt mình, rút ra quyển truyện con vịt xấu xí và thiên nga trắng, giọng nói lạnh lạnh cứng ngắt trực tiếp bắt đầu kể chuyện: "Ngày xưa ngày xưa có con..."

Gương mặt Nam Tầm suy sụp ngay lập tức: "Ba, ba đã kể câu chuyện này không dưới 50 lần rồi."

Lệ Sâm ngừng một lát, trực tiếp đổi một quyển truyện khác.

Lúc này Nam Tầm mới hài lòng, đưa bàn chân nhỏ bé vươn đến cơ bụng tám múi của anh, tay nhỏ lần mò yết hầu anh, thỏa mãn mà ngủ.

Vừa ngủ đã ngủ đến sáng, Nam Tầm ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt nhìn vị trí còn ấm ở bên cạnh.

Ba Lệ Sâm đâu?

Đang mờ mịt thì một bóng người đã che phủ cô.

Lệ Sâm sờ sờ hai cọng tóc ngố trên đầu cô, mặc cho cô vấy công chúa trắng điểm tuyết hoa hồng nhạt.

Nam Tầm xoay một vòng trước gương, nhìn cô bé như được đúc từ ngọc trong gương, vô cùng vừa ý.

"Ba, ba, ba buộc hai bím tóc công chúa cho con đi." Nam Tầm trực tiếp đưa lược đến trước mặt Lệ Sâm, rồi đưa đầu nhỏ qua.

Sau nửa giờ.

Nam Tầm nhìn bím tóc xiêu xiêu vẹo vẹo ở trong gương, suýt nữa bực đến phát khóc.

Lệ Sâm nhấp máy miệng: "Ba thật sự không biết bện tóc, đợi lát nữa để thím Lý chải lại cho con."

Nam Tầm tui thân méo miệng nhỏ, lắc đầu nói: "Không cần, mặc dù xấu nhưng đây là ba chải cho con."

Lệ Sâm lại bất chợt bị nhét đường, ngọt vô cùng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Nam Tầm khoe khoang với Tiểu Bát trong lòng: "Tiểu Bát Tiểu Bát, cảm ơn người cho ta "Tình thoại bảo điển", ta phát hiện sau khi sửa đổi một chút lời âu yếm trong này, hoàn toàn có thể áp dụng trên người ba Lệ Sâm."

Bây giờ Lệ Sâm còn chưa hắc hóa, thật dễ gạt, Nam Tầm cảm thấy kỹ năng nói lời âu yếm của mình lại tăng thêm một bậc.

Hư Không Thứ: "Ôi chào... Dừng được cái lòng, giá trị ác niệm lại không giảm chút nào."

Nam Tầm cũng hơi héo.

Chẳng lẽ tình thân không đủ để tiêu trừ giá trị ác niệm? Hay là nói, đối với anh thì mình vẫn chưa đủ quan trọng?

Lệ Sâm ôm công chúa nhỏ đang ngăn người đi xuống lầu.

Trên bàn cơm thật dài thật xa hoa, Nam Tầm ngồi bên cạnh Lệ Sâm, ông Lệ ngồi ở phía đối diện.

"Hôm nay dậy muộn." Ông Lệ liếc nhìn hai người một lớn một nhỏ kia.

Nam Tầm lập tức nói giúp ba: "Ông nội, ông nội, ngày hôm qua còn nằng nặc đòi ba kể chuyện cổ tích cho con, cho nên hôm nay dậy muộn, ông đừng trách ba nha~"

Ông Lệ bị cô chọc cười: "Ồ, ba kể chuyện cổ tích gì cho Nam Nam hả?"

Nam Tầm bắt đầu đếm số trên đầu ngón tay.

Ông Lệ vô cùng mừng rỡ, lại lườm Lệ Sâm: "Nề mặt Tiểu Nam, ba sẽ không tính toán với con. Hôm nay có mở cuộc họp cổ đông, con vực đủ tinh thần cho ba."

Lệ Sâm bình thân dạ một tiếng, gấp ít rau xanh cho con gái cưng ở bên cạnh.

Nam Tầm nhìn thấy rau xanh thì biến sắc mặt ngay, sau đó đôi mắt cô đảo quanh, bay thẳng đến ông Lệ nói: "Ông nội, buổi tối con muốn ăn cháo cà rốt, chúng ta cùng ăn có được không?"

Ông Lệ liếc nhìn vẻ mặt tối đen của Lệ Sâm, tâm trạng tốt mà nói: "Được, đều nghe theo cục cưng Nam Nam."

Nam Tầm đắc ý như rồng mây, thừa dịp trên miệng nhỏ dính đầy mỡ, hôn chụt một cái lên mặt anh, còn hôn lên hai chỗ khác nhau ở hai bên trái phải.

Nhìn vẻ mặt đẹp trai của Lệ Sâm dính đầy mỡ cộng thêm nước bọt của mình, Nam Tầm vui vẻ thích thú.

Lúc trời tối, trong nhà có hai vị khách đến đây, một ông cụ dẫn theo cháu gái mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp của mình.

Trong đầu Nam Tầm bỗng vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo, cảnh báo, cái cô này là một trong số tình nhân của cha phong lưu của người, chú ý đề phòng."

Nam Tầm đang đọc truyện tranh, nghe nói như thế thì mắt thoáng mở to ngắm cô gái kia.

Ngực lớn eo thon, trang điểm nhẹ nhàng, trên người xịt nước hoa, nhưng không nồng, sẽ không khiến người khác phản cảm, quả thực có thể là đồ ăn ba Lệ Sâm thích.

Ông cụ và ông Lệ nói chuyện trong thư phòng, mà cô gái xinh đẹp này lại quần lấy ba Lệ Sâm của cô, tuy rằng ba Lệ Sâm của cô không phản ứng lại cô ta, nhưng trong mắt anh cũng không lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Không xong rồi, cứ tiếp tục như vậy nữa, cái cô này tuyệt đối sẽ dụ dỗ được ba Lệ Sâm của cô.

Đàn ông đã có phụ nữ rồi thì sao còn nhớ được con gái nơi xó xỉnh nào cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ba ba, con muốn chơi cưới nưạ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm giặt mình, để chân trần liền chạy lạch bạch tới, cố gắng trèo lên đùi Lệ Sâm. Sau đó cô thành công đứng trên đùi Lệ Sâm, hai tay ôm lấy cổ anh, quay cái mông nhỏ ngay phía cô gái còn đang cười.

"Ba ba, ba ba, ba chơi với con đi mà, đừng nói chuyện với cô này."

Khuôn mặt nhỏ trang điểm tinh xảo của Dư Mạn San thoáng cứng lại, nhưng rất nhanh cô lại nở nụ cười lần nữa: "Đây chắc là Nam Nam nhi, lớn lên thật đáng yêu."

Nam Tầm quay đầu lại nhìn quét qua cô trong chốc lát: "Đương nhiên con đáng yêu, chờ con lớn rồi, khẳng định còn dễ nhìn hơn cô."

Khuôn mặt tươi cười của Dư Mạn San lại cứng một hồi: "Ha ha, đó là đương nhiên, sao cô thể so với công chúa nhỏ Nam Nam chứ."

Lệ Sâm bế Nam Tầm lên, nói một câu xin lỗi không tiếp được, liền mang con gái quý hóa đi phòng ngủ chơi đóng vai gia đình.

Dư Mạn San ngồi một mình trong phòng khách lớn, sắc mặt rất khó coi.

Buổi tối có hai người ở lại ăn cơm, cho nên không có cháo cà rốt Nam Tầm mưu tính từ trước, thay bằng bữa cơm phong phú cũng rất dưỡng sinh, không có thịt cá gì. Thím Lý nấu cháo trứng muối thịt nạc với ninh canh sườn củ cải, xào mấy món chay khá thanh đạm.

Lệ Sâm gấp một đĩa cải xanh cho Nam Tầm.

Mắt Nam Tầm trừng to.

Ba Lệ Sâm của cô cố ý đứng không? Rõ ràng biết cô không thích ăn rau, cô muốn ăn thịt, muốn ăn xương sườn!

Lệ Sâm múc một muỗng cháo trứng muối thịt nạc từ bát của mình, thổi thổi, sau đó đút cho Nam Tầm.

Nam Tầm vốn tức giận không muốn ăn, nhưng cô vừa lúc liếc trộm thấy vẻ mặt khiếp sợ của cái cô tên Dư Mạn San kia, trong lòng liền thư thái, lập tức há cái miệng nhỏ, a một cái nuốt cháo vào.

Lệ Sâm nhìn con gái phồng má, không nhìn được vươn ngón tay chọc chọc, thiếu chút nữa khiến Nam Tầm phụt hết ra ngoài.

Nam Tầm lườm anh một cái, vừa vặn thấy anh đang cười trộm, nhìn khoe miệng kia còn chưa hết cong đầu.

"Anh Lệ Sâm, anh không thể nuông chiều Nam Nam như thế." Dư Mạn San mỉm cười ghé sát người Lệ Sâm: "Anh mà nuông chiều con bé như vậy, sau này đi học làm sao bây giờ? Nếu không biết tự lập, sẽ bị giáo viên và bạn học chế giễu."

Ông Lệ và ông của Dư Mạn San là bạn bè lâu năm. Mặc dù bây giờ Lệ Sâm có con gái, nhưng anh vẫn độc thân, vừa lúc Dư Mạn San thích Lệ Sâm đến không thể thích hơn. Nếu như hai người thành đôi, đương nhiên người hai nhà đều thấy vui mừng.

Vì vậy, hai ông liếc mắt nhìn nhau, trên mặt chứa ý cười.

Đối với Dư Mạn San ghé sát, Lệ Sâm không từ chối rõ ràng, nhưng anh cũng không đáp lại Dư Mạn San.

Dư Mạn San hơi lúng túng, tuy nhiên còn chưa từ bỏ ý định mà nói tiếp: "Anh Lệ Sâm, anh phải tin em. Em đã trông con giúp chị em rất nhiều lần rồi, em có kinh nghiệm hơn anh nhiều."

Nam Tầm nhăn khuôn mặt nhỏ, xin Tiểu Bát chỉ bảo: "Cái cô này đang ám chỉ mình đủ kinh nghiệm làm mẹ kế của ta đấy ư?"

Hư Không Thú lập tức trả lời: "Xem ra cái cô này rất khôn khéo, khó đối phó. Người nhất định phải bóp chết gian tình của cha Lệ Sâm và cái cô này từ trong trứng!"

Nam Tầm nghe Tiểu Bát nói xong, lập tức chu cái miệng nhỏ: "Ba ba, người khác sẽ chế nhạo con thật sao? Con sợ quá đi~"

Sắc mặt Lệ Sâm lạnh xuống, anh nhìn lướt qua Dư Mạn San, thốt lên lạnh lùng: "Không ai dám chế nhạo cục cưng của tôi. Con gái Lệ Sâm tôi muốn nuông chiều thế nào thì nuông chiều thế đấy."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt người đẹp Dư Mạn San lập tức trở nên trắng bệch. Nam Tầm thì đắc ý nhếch miệng cười, lộ ra vài cái răng nanh nhỏ, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Về mặt ông Dư cũng hơi khó coi, ông Lệ lúng túng ho một tiếng: "Đều ăn cơm đi, đừng ngồi nữa."

Lệ Sâm thấy con gái cưng ăn đến miệng đầy mỡ, không khỏi cau mày, cầm khăn ướt trên bàn lau miệng nhỏ cho cô.

Nam Tầm còn rất phối hợp, chu miệng để anh lau thuận tiện hơn.

"Cục cưng, đừng chỉ ăn mỗi thịt, con phải ăn những thứ khác nữa." Lệ Sâm thấy tay nhỏ của Nam Tầm sờ hươu xương sườn, không khỏi nhú mày lại.

Nam Tầm nhăn khuôn mặt bánh bao đáng yêu vô đối, cô ngoan ngoãn vâng dạ, buông tha cho xương sườn đang chuẩn bị gấp, cam chịu mà ăn cháo.

Nam Tầm ăn một nửa thì no rồi, cô đẩy nửa bát cháo bị cô quấy dính nhom nhóp đến trước mặt Lệ Sâm, khuôn mặt cau có lập tức nở hoa xán lạn, nói giọng ngọt ngào: "Ba ba, hình như ba chưa ăn no, con cho ba ăn cháo của con có được hay không?"

Mặt Lệ Sâm không đổi sắc nhìn bát cháo bị cô chọc cho nát bét, duỗi tay xoa đầu cô: "Cục cưng thật hiếu thảo."

Dư Mạn San, ông Dư và ông Lệ...

Nam Tầm...

Tiểu Bát nói sau này Lệ Sâm sẽ tạo một ổ anh chị em cho cô. Nam Tầm vốn còn chưa tin, bởi vì nhìn Lệ Sâm có vẻ quá đứng đắn, quá nghiêm túc. Nhưng bây giờ... Con mẹ nó bản lĩnh tròn mắt nói dối thật quá mạnh, chẳng trách trêu ra nhiều đóa hoa đào nát như vậy, còn sinh một ổ nhóc con.

Nam Tầm nghĩ sau này còn muốn chặn nhiều hoa đào cho Lệ Sâm như vậy, trong lòng có hơi dè dặt, mặc kệ vừa nãy Lệ Sâm khuyên can, cầm đũa lên đi gấp xương sườn.

Nhưng cánh tay nhỏ bé của Nam Tầm còn chưa phát triển cứng rắn, không không chế được đũa, gấp khối xương sườn một lúc lâu cũng không gấp được.

Lệ Sâm nhướn mày, ngồi một bên nhìn cũng không hỗ trợ.

Ông Lệ muốn gấp giúp, lại bị con trai của mình cho một ánh mắt sắc bén ngăn trở.

Nam Tầm vốn tức giận, bây giờ lại bị một miếng sườn trêu đùa, gấp không được cô liền chọc xuống.

Choang một tiếng.

Bát canh sườn lớn cứ như vậy bị cô chọc đổ, nước canh chảy đầy bàn, còn chảy về phía Dư Mạn San, bắn đầy ra quần áo đẹp đẽ của cô ta.

Dư Mạn San kêu a một tiếng, vội vã đứng lên.

Một thân váy màu hồng nhạt, đường may rất cao cấp, sợ là tốn không ít tiền.

Nam Tầm có chút chột dạ dùng cẳng chân nhỏ mò về phía mặt đất, ôm ghế lớn dưới móng dịch dịch rồi xa hướng Lệ Sâm. Đáng tiếc còn chưa dịch được nửa bước thì đã bị ba Lệ Sâm một phát ôm lấy ghế, kéo cả ghế cả người đến trước mặt mình.

Lệ Sâm nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt rất lạnh.

Nam Tầm chu miệng: "Ba ba, người ta không cố ý mà, nếu không thì ba đánh con đi?"

Nói xong, Nam Tầm vênh mông nhỏ hươu phía anh, ra hiệu anh có thể đánh đòn.

Lệ Sâm lập tức hết giận, chỉ là có hơi đau đầu. Anh xoa trán, ôm con gái nghịch ngợm thích gây sự vào ngực: "Cục cưng, ăn cơm no vào. Hình như vừa nãy con chưa ăn được bao nhiêu."

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to long lanh nước. Hóa ra ba Lệ Sâm của cô không định trách phạt cô, mà lo lắng cô vừa rồi còn chưa ăn no?

Về mặt Dư Mạn San rất khó coi, ông Dư cũng không khá hơn chút nào, mà suốt quá trình ông Lệ đều mang khuôn mặt lúng túng.

Chờ hai người chào tạm biệt rồi đi, Nam Tầm đắc ý bò đến trên người Lệ Sâm, cười lên cổ anh, hai tay ôm đầu anh, cười hì hì nói: "Ba ba, vừa mới ăn cơm xong, chúng ta vận động chút đi. Cha! cha! Con ngựa đi mau, mau mau đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cục cưng, xoay một vòng xem nào

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Cho dù cô nhóc cười ở trên cổ, động tác cầm khăn ướt lau miệng của Lê Sâm vẫn thật tao nhã, sau đó mới nắm hai chân của cô mà đứng lên, dặn dò một câu: "Bám cho chắc."

Sau đó, hai người một lớn một nhỏ đi căng gió ở phòng khách, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách của cô bé.

Ông Lê ngồi một mình trên bàn com, lặng lẽ ghen lòng.

"Ông Vương này, có phải năm đó tôi làm sai rồi hay không?" Ông Lê than thở.

Quản gia già họ Vương cười rất nghiêm túc: "Ông chủ, ngài không cảm thấy cậu chủ có sức sống hơn trước kia nhiều sao. Một khi đã như vậy, cách làm lúc trước của ông chủ là không sai."

Ông Lê lại vẫn hơi lo lắng: "Nhưng mà, ông xem hôm nay nó làm gì đi. Ông Dur là bạn bè lâu năm của tôi, tôi thấy cháu gái của ông ấy cũng không tồi, thẳng thắn Lê Sâm này lại chẳng giữ chút mặt mũi nào cho người ta. Sau này sớm muộn gì nó cũng phải cưới vợ, không thể vì Nam Nam mà không cưới vợ được đúng không? Huống hồ Nam Nam cũng không phải ruột thịt của nó ——"

Nói đến đây, ông Lê bần khoản đến cái gì rồi không nói tiếp nữa, mà quản gia họ Vương ở bên cạnh cũng trở nên im lặng.

Ai cũng không ngờ năm đó người phụ nữ kia lại lớn gan như vậy. Nếu không phải ông Lê làm việc tỉ mỉ cẩn thận, làm kiểm tra DNA theo thói quen thì ai có thể biết được cô bé đang vừa cười vừa làm loạn ở trong phòng kia lại không có tí quan hệ máu mủ gì với Lê Sâm..

Trải qua chuyện của Dur Mạn San, Nam Tầm tự giác ý thức được nhiệm vụ quan trọng và khó khăn, ba Lê Sâm làm gì cô cũng phải đi theo, miễn cho dưới tình huống chính mình không biết gì lại cầu kết với những người phụ nữ khác.

Vì thế tất cả mọi người đều biết phía sau Lê Sâm có một cái đuôi nhỏ, Lê Sâm làm gì đều phải đi theo. Dù sao trước kia ít ra Lê Sâm cũng tụ họp với vài người trong vòng luẩn quẩn một lần mỗi tháng, bây giờ lại không đi lần nào nữa.

Lần này là sinh nhật của người bạn nói khó Triệu Minh Hạo. Anh ta mở một party kín, bao trọn một quán bar tên Mộ Sắc ở địa bàn nhà mình, mời bạn tốt trong vòng luẩn quẩn tụ họp.

Lê Sâm suy xét đến trong nhà có con gái cần chăm sóc, lập tức từ chối ngay, nhưng không đỡ nổi người bạn nói khó này quẩn quất làm phiền, cuối cùng đành phải đồng ý.

"Ba, ba, con mặc chán hết váy trong tủ rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi." Nam Tầm leo lên trên người ba Lê Sâm đang làm việc, hôn chụt chụt đầy nước vào khuôn mặt đẹp trai của anh.

Lê Sâm đề kế hoạch thu mua trong tay xuống, cẩn thận ôm cục cưng nhỏ vào trong lòng, chọc chọc khuôn mặt bánh bao của cô, nói: "Váy công chúa trong tủ quần áo đều được ba mời nhà thiết kế nước ngoài Java may riêng, hơn một trăm bộ, cục cưng còn chưa mặc hết một nửa đấy."

Lời nói dối bị lật tẩy, Nam Tầm liền chớp đôi mắt to, dẩu miệng nhỏ nói: "Con chỉ là muốn để ba đi chơi với con thôi, ba bận rộn như vậy, con không muốn ba quá mệt mỏi. Tiền trong nhà chúng ta nhiều lắm rồi, tại sao ba còn vất vả như vậy?"

Lời này nói ngọt không chịu nổi, Nam Tầm cảm thấy chính mình thật sự là áo bông tri kỷ của ba Lê Sâm, rất ảm áp đấy.

Ánh mắt Lê Sâm nhìn cô trở nên cực kỳ dịu dàng, anh đưa tay xoa đầu cô bé.

Nam Tầm: "Ây da, ba đừng xoa nữa, kiểu tóc của con bị ba vò rồi hết rồi."

Lê Sâm cười khê, tiếng cười trầm lắng, vô cùng êm tai.

"Ba, ba, vậy rốt cuộc ba có đi ra ngoài chơi với con hay không?" Đôi tay mập mạp của Nam Tầm nhào nặn mặt ba Lê Sâm, xoa gương mặt đẹp trai kia đến mức thay hình đổi dạng.

Hình tượng của Lê Sâm bị hủy cũng không tức giận, ôm cô, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cười nói: "Được, bây giờ đi ngay."

Lê Sâm chưa bao giờ tự mình mua quần áo cho con gái, đều là giao thẳng cho nhà thiết kế riêng của anh. Nếu không phải cô bé chủ động nói ra, anh còn chưa ý thức được điều này. Đúng lúc đêm nay muốn đi party sinh nhật của Triệu Minh Hạo, vậy thì nhân tiện mua đồng hồ đeo tay luôn.

Nếu Triệu Minh Hạo biết quà sinh nhật của bản thân chỉ là nhân tiện, có lẽ anh ta sẽ khóc đến mù mắt.

Hai người đi khu thương mại sầm uất nhất thành phố.

Bởi vì nơi này không cho phép lái xe đi vào, cho nên ông Triệu tài xế dừng chiếc xe hơi phiên bản mở rộng sang trọng ở bên ngoài, Lệ Sâm kéo Nam Tầm đi dạo.

Lệ Sâm là người có mục đích rõ ràng, đại khái là anh nhìn lướt qua, rồi đưa Nam Tầm đến thẳng một tòa nhà cao tầng cao cấp, sau đó đến thẳng khu thời trang trẻ em tầng ba.

Thiết kế bên trong tòa nhà cao tầng này cực kỳ xa hoa, sản phẩm bày bán cũng đều là hàng hiệu của các hãng lớn, đa số người đến chỗ này tiêu tiền đều là những người bản thân có chút giá trị.

Lúc này người đến dạo xem thời trang trẻ em rất ít, cho dù ngẫu nhiên có hai ba người cũng đều là phụ nữ, cho nên Lệ Sâm cao phú soái kéo Nam Tầm như hoa như ngọc rất là bắt mắt.

Tuy rằng cả con đường này đều là sản nghiệp của Lệ Sâm, nhưng bản thân anh chưa từng tới, cũng không hề quen thuộc với chỗ này.

Nam Tầm vừa ý một cái váy bông trắng đính đá quý bên trong tủ kính, đang muốn lôi kéo ba Lệ Sâm đi qua xem, nào ngờ lúc này Tiểu Bát đột nhiên kêu lên: "Cảnh báo cảnh báo, chính là trong cửa tiệm ngui xem kia, bên trong có một nhân vật trong vô số tình nhân nhỏ của ba Lệ Sâm của ngui, còn là người lợi hại nhất."

Nam Tầm...

"Ba, ba, chúng ta không đi tiệm này nữa, chúng ta đổi sang tiệm khác đi." Nam Tầm vội vàng nói.

Lệ Sâm nhướn mày: "Rõ ràng cục cưng nhìn trúng váy bông bên trong tủ kính kia, sao lại không muốn mua nữa?"

"Người ta bỗng nhiên không muốn đi mà." Nam Tầm chu miệng nói.

Nam Tầm vội vàng lôi kéo bàn tay to của Lệ Sâm đi, đến lúc ngấm đến trong cửa tiệm phía trước có một nhân viên lớn tuổi, cô mới túm Lệ Sâm đi vào.

Độ chuyên nghiệp của nhân viên bán hàng trong cả tòa nhà cao tầng này đều rất cao, nhân viên bán hàng trong tiệm không có đến hỏi ngay Lệ Sâm cần gì, mà là mỗi lúc Lệ Sâm chọn ra một cái váy, bà ở bên cạnh giới thiệu sơ qua, thái độ không có quá mức niềm nở.

Lệ Sâm liếc nhìn bà một cái, vừa lòng gật gật đầu. Trở về có thể bảo quản lí tòa nhà cao tầng này tăng lương.

Không bao lâu, Lệ Sâm chọn được một cái váy ôm mỏng cắt may đơn giản nhưng không mất đường nét tinh tế, hỏi: "Cục cưng, có thích cái váy này không?"

Nam Tầm vội vàng nói thích, sau đó mang theo cái váy nhỏ vào trong phòng thay đồ.

Lúc nhân viên bán hàng đang muốn vào giúp đỡ, lại không ngờ Lệ Sâm bên cạnh đã đi vào trước bà một bước.

Nhân viên bán hàng thoáng sửng sốt, thầm nghĩ người ba này đối với con gái thật tốt. Người đến nơi giống như thế này đều là người ở tầng lớp trên của xã hội, cho dù là phụ nữ dẫn theo con nhỏ cũng không nhất định sẽ tự mình thay quần áo cho đứa bé.

Một lát sau, Lệ Sâm dắt Nam Tầm ra.

Hai người đứng ở trước gương lớn, Lệ Sâm nói: "Nào, cục cưng, xoay một vòng cho ba nhìn xem"

Nam Tầm cầm cái váy nhỏ xoay một vòng trước gương, nói ngọt ngào: "Ba, ánh mắt ba thật tốt, con rất thích, ba thấy con có đẹp không?"

"Cục cưng của ba rất đẹp." Lệ Sâm sờ sờ đầu cô.

Nhân viên bán hàng bên cạnh cười nói: "Con gái ngài vốn dĩ rất đẹp rồi, cái váy này rất xứng với cô bé."

Lệ Sâm hơi nhướn mày, vui vẻ tiếp nhận khen ngợi của bà.

"Cục cưng, cái này cũng không tồi, có muốn thử tiếp hay không?" Lệ Sâm lại nhanh chóng chọn được một bộ khác.

Nam Tầm lắc đầu, nói ngọt ngào: "Ba, con rất thích cái váy này, con tiết kiệm tiền cho ba, chỉ mua một cái thôi."

Lệ Sâm không kịp đề phòng đột nhiên bị nhét đường đầy miệng, hơi bất đắc dĩ mà vuốt trán, khóe miệng lại hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ba, con yêu ba nhất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lúc tỉnh tiền, Lê Sâm trực tiếp rút ra một tấm thẻ hạng kim cương. Nhân viên bán hàng cung kính tiếp nhận, tay nhỏ còn run lên.

Thẻ hạng kim cương!

Bà đoán được đôi phương là nhân vật lớn, nhưng không nghĩ lại là nhân vật lớn đến trâu như vậy. Người có thẻ vàng của khu thương mại bọn họ đã rất xa xỉ, không ngờ người này còn là THẺ, KIM, CƯƠNG!

Nhân viên bán hàng càng không ngờ được rằng, ngày hôm sau, cấp trên của bà thông báo tăng lương, còn không phải tăng khoản nhỏ.

Hai cha con Lê Sâm Nam Tầm thật vui vẻ ra khỏi tòa nhà cao tầng, Lê Sâm tự mình xách váy nhỏ cô mới mua.

Hai người còn chưa đi bao xa, trong đầu Nam Tầm lại vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo cảnh báo! Cái cô đứng phát tờ rơi ở trước cửa hàng kia là một trong mấy tình nhân nhỏ của ba ngươi, hơn nữa là hoa giải ngữ hấn thích nhất!"

Nam Tầm...

Hiện tại cô rất muốn giết chết Tiểu Bát, càng muốn giết chết ba Lê Sâm của cô hơn.

Nam Tầm còn chưa kịp nghĩ biện pháp để cho Lê Sâm đi đường vòng, vì vậy hai người đã đến gần cô gái phát tờ rơi này.

Cô gái này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, mặc váy liền áo màu vàng, đi giày cao gót nhọn màu đen. Dù có phát tờ rơi nhưng cũng thành một phong cảnh xinh đẹp.

"Chào tiên sinh, ngài có thể ủng hộ đôi chút cho hoạt động quyên giúp trẻ khuyết tật không?" Cô gái kia đã đưa một tờ quảng cáo tới trong tay Lê Sâm.

Giáo đường tốt đẹp khiến Lê Sâm đưa tay nhận tờ rơi. Anh nhìn lướt qua nội dung trên tờ quảng cáo, không khỏi nhưng mảy.

Nam Tầm: "Xong rồi xong rồi, ta đã tưởng tượng ra rất nhiều kịch bản máu chó, nào là con gái nhà nghèo thiện lương có lòng cảm thông gả vào nhà giàu, từ đây Lê thiếu vung tiền như rác."

Hur Không Thú vội vàng nói: "Đừng chỉ đứng tưởng tượng, ngươi mau ngăn cản đi!"

Vì vậy Nam Tầm liền vội vã ôm lấy đùi Lê Sâm: "Ba, chúng ta mau trở về đi thôi, con muốn về nhà."

Nam Tầm len lén liếc một cái, vậy mà thấy sau khi cô gái kia nghe cô gọi ba ba, nụ cười trên mặt cứng lại.

Cho nên mới nói, cái cô này nhìn thấy ba Lê Sâm của cô, quả nhiên đã động tâm tư không nên động?

Nhưng cô gái kia chỉ cứng mặt một hồi liền tiếp tục nở nụ cười: "Tiên sinh, hy vọng ngài có thể ủng hộ hoạt động của chúng tôi. Tổ chức lúc bốn giờ chiều thứ bảy này, sẽ không làm ngài mất quá nhiều thời gian."

Hur Không Thú dờ mờ một tiếng: "Có nghe thấy không, bây giờ đã bắt đầu hẹn thời gian. Hoạt động kia xong vừa đúng lúc vào buổi tối, nếu hai người này nhìn vừa mắt lại đột nhiên nhảy đến tỉnh một đêm phải làm sao bây giờ?"

"Phụ nữ bây giờ đều khó đối phó như vậy sao?" Nam Tầm hít một hơi.

Hur Không Thú: "Cha ngươi là người đàn ông độc thân hoàng kim nha, phụ nữ đều muốn bắt lại. Nếu có thể làm mẹ kế của ngươi, người ta còn mừng chẳng được đâu. Ngươi mau hành động đi, thờ dài có ích lợi gì!"

Nói đúng. Con mẹ nó cô đều gọi ba ba rồi, cái cô này còn chưa hết mơ tưởng, còn quyến rũ ba cô ngay trước mặt cô con gái này, coi cô là người chết ả?

Nam Tầm lập tức kéo Lê Sâm lui lại một bước, trợn mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt: "Cô hur, ba con mới không đi đâu. Cô cười xán lạn với ba con như thế làm gì, chẳng lẽ cô muốn làm mẹ kế của con?"

Nói xong Nam Tầm nhào tới trên đùi Lê Sâm, oa một tiếng liền khóc ra nước mắt: "Con không muốn mẹ kế, không muốn mẹ kế. Ba ơi ba đừng thích cái cô này..."

Ánh mắt Lê Sâm đột nhiên tối lại, lạnh lùng nhìn cô gái kia, sau đó vò tờ quảng cáo trong tay thành một cục ngay trước mặt cô ta, rồi ném vào... thùng rác.

Làm xong những thứ này, anh xoa đầu Nam Tầm dỗ dành: "Cục cưng đừng tức giận, ba ba không thích cô kia, chỉ thích con."

Nam Tầm dụi dụi đôi mắt, mắt to ướt át, khóe mắt còn dính hạt nước mắt to như hạt đậu vàng: "Ba ba thực sự sẽ không bị mấy cô khác cướp đi sao?"

Lệ Sâm ôm con gái nhỏ đang tui thân vào trong ngực, hôn khuôn mặt béo mập nhỏ bé này một cái: "Chỉ cần cục cưng luôn yêu ba ba như thế, thì ba ba sẽ không bị người khác cướp đi."

Nam Tầm: "Đờ mờ Tiểu Bát, anh ta thật âm hiểm, đây là đang đào bẫy cho ta đây. Ý là nếu ta không yêu anh ta như hiện tại, anh ta sẽ tạo một ổ anh chị em cho ta á!"

Hur Không Thú liền vội vã nói: "Chuyện này đơn giản mà, người luôn yêu hấn như thế là được rồi đúng không?"

Nam Tầm đắm tiểu nhân trong lòng: "Nhưng ta đã yêu anh ta như thế, vì cái lông gì mà giá trị ác niệm chẳng thêm rớt một 1 điểm?"

Hur Không Thú trầm mặc trong chốc lát, suy nghĩ rồi nói: "Đây là thế giới cấp thấp, linh khí quá mỏng manh, vì vậy chúng ta không thể tồn tại ở đây quá lâu. Dự định mười tám tuổi trước đây phải sửa lại thôi, nếu qua năm năm nữa vẫn cứ không tiến triển gì, chứng tỏ con đường dùng tinh thần độ hóa boss lớn không thể thực hiện được, chúng ta liền trực tiếp đi thế giới sau ném tiết tháo đi."

Nam Tầm...

Tiểu Bát kiến nghị thật khoa học thật có lý, cô thật không có gì để nói.

Nam Tầm vội ôm lấy cổ ba Lệ Sâm, thân mật dán mặt với anh, nói ngọt ngào: "Ba, ba, con chính là cục cưng bảo bối của ba, con yêu ba nhất. Ba cũng phải yêu con nhất, chỉ có thể yêu một mình con."

Lệ Sâm cười khê: "Ba ba đảm bảo với con, ba ba chỉ yêu một mình con."

"Thật ạ?" Nam Tầm mở to đôi mắt đen láy đối diện anh.

Lệ Sâm nhìn con người đen nhánh sáng ngời phản chiếu rõ ràng bóng dáng của mình, ánh mắt không nhận được mềm đi vài phần: "Thật."

Hai người vốn đang không coi ai ra gì mà 'show' tình yêu cha con, Tiểu Bát bỗng hoan hô trong đầu Nam Tầm "Giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm người vừa rồi giảm 2 điểm, hu hu, quá khó khăn rồi!"

Nam Tầm thâm bĩu môi. Mỗi ngày cô nhét đường đầy miệng cho ba Lệ Sâm, nhét từ lúc cô một tuổi tới khi cô năm tuổi, nhét nhiều năm như vậy chỉ giảm được 2 điểm? Cô quả thực đến quý với Lệ Sâm.

Cái cô trộm gà không xong còn mất nắm gạo trực tiếp đi đường vòng rồi.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén của Lệ Sâm lập tức hip lại, lạnh lùng nói: "Dừng lại, ai cho phép cô phát tờ roi ở đây? Sau này lần xa chút."

Cô gái xinh đẹp kia tròn mắt, hoàn toàn không biết người đàn ông đẹp trai "cool ngầu" vô cùng này lại có thể nói lời chanh chua như vậy. Hơn nữa, hơn nữa vừa rồi cô cũng không nói gì mà, dù cô có nghĩ cái gì cũng biểu hiện cực kì mờ hồ, sao người đàn ông này có thể không phong độ như thế!

Không bao lâu sau, giám đốc cửa hàng vội vàng vàng chạy đến, ông khúm núm lấy lòng Lệ Sâm, tỏ vẻ sau này sẽ không để những người này tùy tiện đến khu thương mại phát tờ roi.

Sau đó cô gái xinh đẹp kia liền bị hai bảo vệ mà giám đốc gọi tới... khiêng đi rồi.

Cô gái bị đối xử như thế, hoàn toàn mất vẻ tao nhã lúc đầu, mắng chửi một đường.

Nam Tầm được Lệ Sâm mặt lạnh ôm đi, trong lòng thấy rất vui sướng, hôm nay một lúc bóp nát hai đóa hoa đào của ba Lệ Sâm.

Chờ sau khi về đến nhà, Tiểu Nam Tầm bò đến trên bàn chờ ăn cơm.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm lập tức nói: "Ba ba, con muốn ăn đầu cá."

Cô cảm thấy về sau phải đối phó nhiều hoa đào nát của Lệ Sâm như vậy, khẳng định rất tốn chất xám, cô nên bồi bổ cho chính mình.

Lệ Sâm xoa đầu nhỏ của cô, lập tức dặn dò người làm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ba, ba hun con say rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Buổi tối, hai cha con đùa giỡn trên giường một hồi lâu, Nam Tầm chơi cười ngựa đến vô cùng vui vẻ.

Chắc chắn, cái cảm giác cười trên người boss lớn thật quá sướng khoái, nhất định phải tranh thủ hưởng thụ phúc lợi tốt như vậy ở thế giới này.

Chơi đùa đủ rồi, Lệ Sâm bắt đầu kể chuyện cổ tích cho Nam Tầm, Nam Tầm nằm bò trên bụng bằng phẳng rắn chắc của ba, thỉnh thoảng đá chân nhỏ.

"... Sau đó heo mẹ và heo ba sống hạnh phúc bên nhau."

Lệ Sâm kể xong câu chuyện thứ hai mươi, hơi bất đắc dĩ xoa đầu tóc xù của cô nhóc: "Cục cưng, ba đã kể hai mươi câu chuyện rồi, con còn chưa buồn ngủ à?"

Vốn định dỗ cục cưng nhỏ ngủ rồi chạy lấy người, thế nhưng cô nhóc nghịch ngợm này lanh lợi ghê gớm, dường như nhìn ra anh có chuyện muốn ra ngoài, đã kể hai mươi câu chuyện cổ tích cũng không thấy ngủ cái nào, đôi mắt to long lanh nước giảo hoạt nhìn chăm chăm theo anh.

Lệ Sâm suy nghĩ một lát, đặt cuốn truyện cổ tích thứ hai mươi một cô nhóc nghịch ngợm đưa đến trong tay sang bên, dỗ dành: "Cục cưng, ba phải đi ra ngoài một chuyến, tự con đi ngủ trước đi, chờ ba quay về sẽ mang quà cho con."

Nam Tầm bĩu môi: "Hôm nay lúc mưa vậy cho con, con thấy ba tiện mưa luôn một cái đồng hồ, ba muốn bỏ lại con ra ngoài hẹn hò người yêu à?"

Lệ Sâm dờ khóc dờ cười: "Cục cưng, ai dạy con những thứ này hả? Không phải ba đi hẹn hò, ba cũng không có tình nhân nhỏ nào."

Nam Tầm dùng bàn tay nhỏ ôm mặt anh: "Ai nói ba không có tình nhân nhỏ, con chính là tình nhân nhỏ của ba, con gái chính là người yêu kiếp trước của ba."

Lệ Sâm nhường mảy, tâm trạng rất tốt mà nói: "Được, tình nhân nhỏ của ba, ba chỉ đi tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn, đi qua đó một lát rồi sẽ về ngay, rất nhanh thôi."

Nam Tầm mặc kệ: "Con mặc kệ, ba không thể bỏ con lại, ba đi đâu con cũng đi đó!"

...

Mộ Sắc là một quán bar cao cấp bậc nhất, nằm ở trên con đường sầm uất nhất. Người đến đây tiêu tiền chia làm hai loại cơ bản, một là người có máu mặt và Phú Nhị Đại, hai là một vài nhà giàu mới nổi và con của nhà giàu mới nổi.

Mà Mộ Sắc có tiếng này là do ba của người bạn nói khó Triệu Minh Hạo của Lệ Sâm mở.

Sau khi Lệ Sâm đưa con gái vào phòng bao, phòng bao vốn đang hò hét nhốn nháo liền yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn đứa bé xinh đẹp trong lòng Lệ thiếu.

Giống như làm từ nước, mềm mại mịn màng, đôi mắt long lanh nước tò mò xem xét họ, miệng mồm nồm hơi dầu lên, ghé vào bên tai Lệ thiếu nói thầm gì đó.

Mà mọi người trong vòng luẩn quẩn đều biết Tiểu Diêm Vương mặt lạnh lạnh lùng thế nào, vậy mà đường nét gương mặt kia lại lập tức trở nên dịu dàng.

Đờ mờ, gặp quỷ rồi!

Đây, đây thật sự là Lệ Sâm sao?

Không bị quỷ nhập vào đấy chứ?

"Ba, ba, tại sao chú đẹp trai kia lại thò tay vào trong quần áo của cô xinh đẹp vậy?" Nam Tầm chớp chớp mắt, chỉ vào người đàn ông ở chính giữa phòng, hoặc là nói người thanh niên, bởi vì nhìn như mới mười tám mười chín tuổi.

Lệ Sâm nhìn theo ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô về phía Triệu Minh Hạo, về mặt nhất thời đen lại, bàn tay to lập tức che tầm mắt Nam Tầm.

Triệu Minh Hạo hơi lúng túng, vội vàng rút tay ra khỏi váy cô gái nhìn có vẻ trong sáng bên cạnh.

"Triệu Minh Hạo, hình như trước khi tôi tới đã nói với anh rồi, trong phòng bao không được xuất hiện người linh tinh, anh xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai à?" Giọng nói Lệ Sâm trầm lạnh như băng.

Những người khác ở trong phòng bao im thin thít, không dám nói tiếng nào.

Đừng nhìn đám người đang ngồi là Phú Nhị Đại có chút giá trị con người, nhưng nếu so sánh với nhà Lệ Sâm thì thật đúng là chả là gì cả. Hơn nữa vị

trước mặt này lại là cậu Lê từ mười hai tuổi đã bắt đầu đi theo ông Lê làm chuyện lớn, hoàn toàn không giống với bọn họ chỉ biết sống phóng túng ăn chơi trác táng.

Mặc dù Triệu Minh Hạo có chút lẩn lộn với đám người này, nhưng không so được tình cảm tốt giữa anh và Lê Sâm. Anh vội vàng quát mấy người phụ nữ ra ngoài, cười lạnh nói: "Anh Sâm, lần này là anh em tôi không đúng, vốn tưởng anh từng là người ăn mặn, chắc chắn không thèm để ý loại chuyện này. Tôi thật sự không ngờ công chúa nhỏ cũng đến đây, tôi tự phạt một ly, tự phạt một ly, ha ha."

Về mặt Lê Sâm khá hơn đôi chút, tiện tay ném cho anh ta một cái hộp, nói nhàn nhạt: "Quà sinh nhật."

Triệu Minh Hạo bóc giấy gói hộp, nhìn thấy đồng hồ kim cương cao cấp bên trong, không nhận được mà huyết sáo vang dội một tiếng: "Anh Sâm ra tay thật hào phóng."

Lê Sâm ôm Nam Tầm ngồi ở một góc ghế ló, nhìn lướt qua mọi người: "Mọi người tự nhiên, tôi ngồi một lát rồi đi."

"Đừng mà Lê thiếu, lâu rồi anh không lộ mặt, hôm nay mấy người anh em mời anh đến đây rất không dễ dàng, anh không thể nào uống với chúng tôi thêm vài ly sao?" Triệu Minh Hạo vui vẻ nói.

Có Triệu Minh Hạo đi đầu, không khí trở nên sôi nổi lên, những người khác cũng nhao nhao đùa giỡn.

Triệu Minh Hạo nháy mắt mấy cái với Tiểu Nam Tầm: "Công chúa nhỏ của chú, hôm nay khuyên ba con uống thêm vài ly với bọn chú được không?"

Nam Tầm tặng anh một cái trợn trắng mắt: "Tửu lượng của ba không tốt, không thể uống nhiều, muốn uống thì tự chú uống đi."

Mọi người nghe xong câu trả lời ngọt ngào này đều cười lên ha ha.

"Tôi nói anh Lê này, anh nhất được đứa bé tri kỷ này từ đâu vậy, thật sự không giống anh chút nào đó, quá dễ thương rồi ha ha ha..."

Lê Sâm liếc mắt nhìn anh: "Con gái ruột của tôi."

Lê Sâm mang con gái nhà mình ngồi một lát liền rời đi, coi như là giữ lại sân chơi cho Triệu Minh Hạo.

Chờ người đi rồi, bên trong phòng bao nhanh chóng bùng nổ.

"Mẹ kiếp đây thật là Lê thiếu đúng không? Tôi cảm thấy có lẽ tôi thấy Lê thiếu giả rồi!"

"Lần trước lúc tôi gặp Lê thiếu thì chân run liên tục, lần này sao tôi cảm thấy Lê thiếu rất hoà nhã dễ gần vậy cơ chứ?"

"Hoà nhã dễ gần cái rắm, có phải anh đã quên chuyện lần trước rồi hay không..."

Mặc dù Lê Sâm chỉ ngồi một lát, nhưng có tên nhóc xấu xa Triệu Minh Hạo ở đây, cũng ép buộc được anh uống một ly rượu, còn là loại rượu có độ cồn rất cao.

Thực ra tửu lượng thân thể của chính Nam Tầm rất tốt, nhưng những thân thể Tiểu Bát tìm cho cô có tửu lượng càng ngày càng kém, đứa bé bây giờ lại càng kém, chỉ ngửi chút mùi rượu trong miệng ba Lê Sâm, cô đã hơi say rồi.

Lê Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con gái trong lòng, không nhận được chọc chọc, lại nhéo nhéo.

"Cục cưng, khó chịu à?" Lê Sâm nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên kia, không nhận được nhú mảy.

Nam Tầm lấy tay nhỏ phẩy phẩy trước mặt, sau đó bịt mũi lại, nói ồm ồm: "Ba, ba hun con say rồi."

"Phụt!" Ông Triệu tài xế ở phía trước không nhận được phụt cười thành tiếng.

Bỗng nhiên cảm thấy ót mình hơi lạnh, ông Triệu không dám phát ra tiếng nữa.

Lê Sâm đen mặt, nửa đường xuống xe mua bánh ngọt trái cây, mặt trên còn trang trí một hình trái tim.

"Ba, sao ba chỉ mua một miếng, người ta cũng muốn ăn mà." Nam Tầm bắt mồm.

Lê Sâm trực tiếp lấy nửa xiên một miếng dứt cho cô: "Cục cưng, chúng ta ăn chung."

Nam Tầm nhìn ngó cái nĩa trên tay ba Lê Sâm, nói cách khác, hai người bọn họ sẽ ăn chung một cái nĩa sao?

Nam Tầm ăn một ngụm hết miếng bánh ngọt, miệng nhỏ còn liếm khắp nĩa.

Nước bọt của tôi nhiều như vậy, ba Lê Sâm chắc sẽ ghét bỏ mà không cần nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Kích động, giá trị ác niệm giảm rồi

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Kết quả, Nam Tầm nhìn thấy ba Lệ Sâm của cô dùng cái nĩa kia tự xiên cho mình một miếng, không hề ghét bỏ cái nĩa đó vừa bị bôi toàn nước miếng của cô.

Lệ Sâm ăn hai miếng to, sau đó lại xúc một miếng cho Nam Tầm: "Há miệng nào, cục cưng."

Trong lòng Nam Tầm rất xoắn xýt, ngoài mặt lại rất quyết đoán, trực tiếp há to mồm ngậm cái nĩa vào miệng, ăn nhóp nhép rất hưởng thụ.

Hai người ba một miếng con một miếng, miếng bánh ga tô nhỏ rất nhanh đã gần hết.

Còn một miếng nhỏ cuối cùng, Nam Tầm dùng nĩa xiên lên, đưa tới bên miệng ba Lệ Sâm: "Ba ba, ba ăn miếng cuối cùng đi."

Thực ra chỉ do cô ăn không hết, bây giờ cái bụng còn quá nhỏ.

"Cục cưng thật hiếu thảo, ba thật vui. Chi bằng... Chúng ta mỗi người một nửa." Lệ Sâm nói.

Lệ Sâm là người rất nghiêm túc, anh đã nói một nửa thì nhất định là một nửa. Nam Tầm nhìn thấy rõ ràng anh đã ngậm cả miếng bánh ngọt vị mật đào cuối cùng rồi, ai ngờ anh ăn vào lại nhả một nửa ra.

Nam Tầm chửi một tiếng dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, sao anh ta có thể mất vệ sinh như thế. Đây là anh ta muốn cho ta ăn một nửa còn lại này?"

Hư Không Thủ nói lời ý vị sâu xa: "Vi giá trị ác niệm trên người hần, nhịn chút đi. Không phải chỉ là nước miếng thôi sao, cũng không phải bắt người ăn thuốc độc."

Lệ Sâm xúc nửa miếng bánh ga tô kia tới trước mặt Nam Tầm: "A nào, cục cưng."

Nam Tầm bị anh nhìn chăm chú như thế khiến lòng hơi sợ hãi. Tuy rằng cô không có bệnh thích sạch sẽ đặc biệt nghiêm trọng gì, nhưng con mẹ nó trên này đều là nước miếng của đối phương nha. Bây giờ boss ngồi chờ ngay bên cạnh, nếu để boss cảm thấy cô ghét bỏ anh dơ thì xong đời, tất cả nỗ lực của cô sẽ đổ vỡ ngay trong một ngày.

Nam Tầm a một cái nuốt hết miếng bánh ga tô này, nửa miếng bánh vị mật đào dính nước bọt của Lệ Sâm được cô cắn rất hăng.

Chờ hai người về đến biệt thự, trời đã khuya rồi, Nam Tầm nằm bò hình chữ đại (大) trên giường.

"Ba, ba đè lên con rồi." Nam Tầm xoay đầu, nhìn thấy một cánh tay vắt ngang trên hông nhỏ của mình.

Lệ Sâm mò cô vào lồng ngực, rồi trở mình, hai người người nhỏ đè lên người lớn.

"Ba, ba, con buồn ngủ quá à, nhưng người ta còn chưa đánh răng rửa mặt." Nam Tầm nằm nhoài trên bụng anh, cánh tay nhỏ chống đầu nhìn anh.

"Đi thôi cục cưng, chúng ta cùng đi rửa mặt." Lệ Sâm bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm mềm oặt mà kéo cổ anh, ngáp một cái: "Ba, sau này ba đừng ra ngoài vào buổi tối nữa, chúng ta đi ngủ sớm chút."

"Được, đều nghe theo cục cưng."

Đi vào phòng tắm, Nam Tầm rất tự giác bê ghế nhỏ của mình tới trước bồn rửa mặt, đập lên là có thể nhìn thấy gương lớn phía trước.

Lệ Sâm bôi kem đánh răng vị dâu cho cô, một lớn một nhỏ nhìn vào gương đánh răng.

Trái xoay xoay, phải xoay xoay, động tác giống nhau như đúc.

Đánh răng xong xuôi, Nam Tầm nhe răng về phía gương: "Ba ba, hàm răng của con trắng thật nha."

Lệ Sâm cười khê, cầm khăn mặt xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, rồi cẩn thận rửa sạch bàn chân nhỏ: "Đi thôi cục cưng, ngủ thôi."

.....

Tình cảm giữa Lê Sâm và con gái càng ngày càng tốt, nhưng ông Lê lại càng ngày càng phiền não.

Mất thấy Lê Sâm đi công ty lại muốn mang theo Lê Tiểu Nam như thường lệ, ông Lê không nhịn được ho một tiếng: "Lê Sâm à, hay là để Nam Nam ở nhà đi. Bây giờ con bé đang tuổi không ngồi yên được, con lại bận công việc, không để ý được Nam Nam, một mình con bé chán lắm. Hơn nữa, một hai năm nữa Nam Nam đến tuổi học tiểu học, con bé không muốn đi nhà trẻ, nhưng cũng phải học kiến thức đơn giản, miễn cho không bắt kịp lớp."

Không chờ ba Lê Sâm lên tiếng, Nam Tầm lập tức nói: "Ông nội, con đã biết làm phép cộng trừ nhân chia lớp một rồi đấy, con mới không cần học làm bài tập đâu, con là thiên tài Lê Tiểu Nam."

Lê Sâm xoa đầu cô, nói với ông Lê: "Cục cưng của con giống con, thông minh."

Sau đó Lê Sâm không nhiều lời nữa, một tay xách cặp nhỏ hoạt hình của Nam Tầm, một tay ôm lấy Nam Tầm, hai cha con vui vẻ ra cửa.

Ông Lê thấy lòng thật mệt.

Quần gia già cười cười: "Ông chủ lo xa rồi, bây giờ cô chủ nhỏ còn ít tuổi, khó tránh khỏi cậu chủ phải để tâm nhiều đến cô chủ nhỏ. Chờ cô chủ nhỏ lớn rồi, bọn họ sẽ không dính nhau như bây giờ nữa."

"Chỉ mong là thế..." Ông Lê thở dài.

.....

Lê Sâm bận công tác trong phòng làm việc, Nam Tầm lặng lẽ tô tô vẽ vẽ ở một bên, nhìn thật ngoan.

Ngày hôm nay, Lê Sâm muốn mở một hội nghị, Tiểu Nam Tầm cũng vui vẻ theo đuôi. Cô tự mình kéo cái ghế tới cạnh chỗ ngồi của ba Lê Sâm, leo lên ngồi đến cực kì ngay ngắn, sau đó lôi một cuốn vở từ cặp sách, lại lấy màu sáp của mình ra sắp xếp cẩn thận trên bàn, rồi mới bắt đầu vẽ nguệch ngoạc trên giấy.

Trên bàn họp có hai hàng quản lí các chi nhánh mặc đồ Tây đang ngồi, ánh mắt đồng loạt rơi trên người cô bé như búp bê này.

Mãi đến tận khi ánh mắt Lê Sâm lạnh lùng đảo qua mọi người, họ mới vội vã dời ánh mắt.

"Tổng giám đốc Lê, đây là doanh số tháng trước..." Một người khom lưng mở miệng, mọi người bắt đầu làm việc chính.

Hội nghị này mở một ngày, cái móng nhỏ của Nam Tầm sắp ngồi cứng cả rồi. Thật hết cách, các bộ ngành ở công ty ba Lê Sâm của cô quá nhiều, ba Lê Sâm lại là lãnh đạo thích tự mình làm mọi việc.

Rõ ràng một ngày, Nam Tầm nhận rồi không có việc gì làm đã vẽ đầy một quyển vở, không trang nào trên đó không phải là một người lớn cầm tay một đứa bé. Có điều vẽ rất xấu, tỉ lệ đầu của người lớn bằng với cơ thể, miệng là một đường thẳng, lông mày là hai đường chéo xéch lên.

Tuy có hơi xấu nhưng rất hình tượng, có thể khiến người ta nhìn một chút là ra, người lớn này chính là Lê Sâm.

"Cục cưng, con chờ lâu rồi hả. Ba đã giải quyết xong công việc, chúng ta có thể về nhà rồi." Lê Sâm dùng một tay liền bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm chu mỏ, giọng nói mềm mại: "Ba, con ngồi cả một ngày, cái móng đau quá à. Con còn vẽ cả ngày, cánh tay cũng tê oi là tê."

"Cục cưng vất vả rồi, về nhà ba xoa cho con." Lê Sâm nói.

"Cám ơn ba, ba thật tốt." Nói xong, Nam Tầm liền vội vàng đưa quyển vở mình vẽ cả ngày cho Lê Sâm: "Ba, cho ba này. Trong này đều là ba và con, con vẽ ba rất đẹp trai đấy."

Nam Tầm cảm thấy lòng hiếu thảo của mình đã cảm động trời đất. Nếu giá trị ác niệm của Lê Sâm mà không giảm, vậy thì thiên lý nan dung.

Lê Sâm nhận lấy quyển vở, vẻ mặt sùng sốt một giây. Anh mở vở ra, nhìn thật cẩn thận.

"Ba thấy con vẽ có được không?" Nam Tầm truy hỏi.

Lê Sâm trầm mặc không nói xoa đầu cô, ánh mắt sâu thẳm khó dò, tiếng nói có chút trầm thấp: "Đẹp, rất đẹp."

Nam Tầm hơi buồn bực, chẳng lẽ ba Lê Sâm không nên cảm động đến chảy nước mắt ròng ròng sao, có phải phản ứng này quá bình thường không hả?

Lúc này, Tiểu Bát bỗng nhiên mở miệng, có vẻ khá kích động: "Vừa rồi giá trị ác niệm của ba Lê Sâm nguoi giảm 10 điểm trong nháy mắt!"

Nam Tầm cũng có chút kích động, thật là con mẹ nó quá khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ba, con trưởng thành rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cảm thấy có lẽ bản thân đã mở ra một lối đi thênh thang trang khang tiêu trừ giá trị ác niệm hàng loạt. Cô tính sau này không có chuyện gì thì sẽ tặng quà cho ba Lệ Sâm, còn phải là tự mình làm, để cho ba Lệ Sâm của cô cảm động đến rối tinh rối mù.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, chẳng mấy chốc Nam Tầm đã lên tiểu học. Nam Tầm cảm thấy mình học tiểu học với một đám nhóc choai choai thật sự rất đau khổ, liền năn nỉ ba Lệ Sâm đừng cho cô học tiểu học.

Lệ Sâm cũng muốn giữ con gái ở bên cạnh, cho nên liền cho phép. Đương nhiên ông Lệ không đồng ý, cuối cùng hai người bàn bạc, có thể không học tiểu học nhưng nhất định phải học từ cấp hai.

Lúc Lệ Sâm 28 tuổi, phần lớn sản nghiệp của nhà họ Lệ đã chuyển giao hết vào tay anh, dẫn đến ông Lệ trở nên nhàn rỗi. Một năm này, Tiểu Nam Tầm cũng đã là Lệ Tiểu Nam 15 tuổi, học lớp 11, lúc học trung học cơ sở từng nhảy hai lớp.

Nam Tầm đã trở mã thành người đẹp nhỏ nằm úp sấp trên giường, than ngắn thở dài.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm còn bao nhiêu rồi?"

"Giá trị ác niệm 50" Hư Không Thú nói.

"Nếu như ta không nhớ nhầm, năm kia giá trị ác niệm đã giảm xuống còn 50 rồi, vậy mà ba năm này không giảm 1 điểm nào sao?" Nam Tầm thật muốn chết mà.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi rồi nói: "Giá trị ác niệm mới giảm xuống 50 điểm đã bão hòa rồi, xem ra thông qua tình thân để độ hóa đại boss thật sự không quá thuận lợi. Thôi, đợi thêm ba năm nữa đi, nếu như thật sự không được thì chúng ta liền chạy lấy người."

Nam Tầm giờ hai tay hai chân đồng ý, khó trách ngay từ lúc đầu Tiểu Bát đã nhắc nhở cô không nên đánh mất chính mình, tùy tiện một thế giới cũng dừng lại mười đến hai mươi năm, giả giả thật thật, một lần không cẩn thận là có thể nhập diễn không thoát ra được.

Mục đích của cô chính là quay về thế giới hiện thực, còn có đi thế giới thứ nhất một lần nữa, tìm con trai Đan Đan của cô.

Mục tiêu xác định rõ ràng.

"Đúng rồi, quên chưa nói với người chuyện này." Hư Không Thú đột nhiên nói: "Giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm người từng bắt động rất lâu nay vừa có biến hóa, hôm nay tăng thêm 5 điểm, biến thành 45 rồi."

Nam Tầm à: "Hắn là không có liên quan gì với ta đúng không?"

Chợt nghe thấy tiếng bước chân, Nam Tầm lập tức chui vào chăn. Cô nhìn nửa người trên của người đàn ông còn đang nhỏ nước, chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông, sau đó không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Dáng người này, chắc chắn, nhìn nhiều năm như vậy mà vẫn không chán, còn có khuôn mặt kia nữa, hoàn toàn rút về ngây ngô trước kia đi, trở nên chín chắn mà thu hút. Ba Lệ Sâm của cô đẹp trai đến không có thiên lý, đáng người càng đẹp đến không có thiên lý.

Lệ Sâm trực tiếp ở trần đi tới, Nam Tầm vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nói ngọt ngào: "Ba, con đã áp ầm ồ chăn cho ba rồi."

Nam Tầm có phòng công chúa của mình, nhưng thật sự là cô chưa từng ngủ lần nào, mấy năm nay vẫn ngủ cùng một chỗ với ba Lệ Sâm. Nhưng emm cô là bé gái mà, trước kia mỗi lần cô nhắc đến việc chia giường ngủ, về mặt ba Lệ Sâm liền đen lại, sau đó cô không dám nói nữa.

Nhưng lúc này đây, chờ Lệ Sâm lên giường, Nam Tầm rất cảm thấy xấu hổ mà nói ra lần nữa: "Ba, năm nay con đã 15 tuổi rồi, thật sự trưởng thành, sau này chúng ta không thể ngủ chung nữa."

Cánh tay Lệ Sâm duỗi ra ôm cô vào trong lòng, giọng nói trầm xuống: "Cục cưng lại không nghe lời, hử?"

Nam Tầm muốn tránh đi, phát hiện giấy dựa không thoát được, cũng ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, ho nhẹ một tiếng, giọng điệu cố sức làm cho nhẹ nhàng: "Ba, bạn học trong lớp đều tự mình ngủ, con lớn như vậy rồi mà còn ngủ với ba, sẽ bị người khác cười nhạo đó."

"Cục cưng cảm thấy bạn học quan trọng, hay là ba quan trọng?" Lệ Sâm hỏi, đôi mắt hơi híp lại.

Nam Tầm vội vàng nói: "Đương nhiên là ba quan trọng! Bạn học chỉ là học cùng nhau mà thôi, nhưng ba là người thân làm bạn lớn lên với con, trong lòng con ba luôn đứng thứ nhất."

Lệ Sâm vừa lòng xoa đầu cô: "Ngoan."

Nam Tầm...

Cho nên, đề tài vừa rồi bị anh tùy tiện lừa dối cho qua sao?

"Ba, còn có một chuyện, con đã lớn như vậy rồi, ba có thể không cần phải người bảo vệ con nữa hay không hả." Nam Tầm nói, tuy nói là bảo vệ, mẹ nó đó chính là theo dõi trá hình, cô đã sớm phát hiện hai người âm thầm nhìn chăm chăm cô rồi.

Người phải đi đã bị con gái phát hiện, Lệ Sâm hơi bất ngờ, dù sao anh biết rõ người của anh có bản lĩnh gì, sau khi kinh ngạc, anh trả lời đúng lý hợp tình: "Cục cưng, cho dù ba làm gì đều là vì tốt cho con."

Nam Tầm...

Vì tốt cho con cái gì quả thật là có thông dụng làm cho không ai có thể phản bác.

Nam Tầm không thuyết phục được Lệ Sâm, liền dứt khoát nhắm mắt đi ngủ. Thôi, ngày mai lại tiếp tục tranh thủ quyền lợi cho mình, hình như tâm trạng hôm nay của ba Lệ Sâm không được tốt thì phải?

Hôm nay cô cũng không làm gì mà, không phải chỉ là nhận được một lá thư tình vào ban ngày thôi sao.

Chẳng lẽ vì vậy nên tức giận?

Nhưng mà cô cũng chưa hề nhìn chút nào đã ném vào trong thùng rác rồi mà. Cho dù cô có xem thì cũng không có gì mà, mười lăm mười sáu tuổi chính là lúc các cô bé cậu bé bắt đầu biết yêu, đặt vào thời cổ đại thì cũng đã tính đến chuyện kết hôn rồi, ba Lệ Sâm của cô cũng quá chuyện bé xé to đấy.

Nam Tầm nói thầm trong lòng rồi ngủ thiếp đi.

Chờ Nam Tầm ngủ thiếp đi, người đàn ông bên cạnh quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, vẻ mặt thâm trầm.

Xem ra cục cưng của anh trưởng thành, biết xấu hổ rồi.

Nhưng đây rõ ràng là chuyện rất bình thường, anh lại hơi mất hứng.

Lệ Sâm mất hứng ôm cô bé đang ngủ như heo sát vào ngực hơn.

Nam Tầm ngủ như chết, ngày hôm sau tỉnh lại thì Lệ Sâm đã mặc xong quần áo ngồi bên giường, cả người âm trầm nhìn chăm chăm cô, dọa cô giật cả mình.

Lại tập trung nhìn kỹ, ánh mắt ba Lệ Sâm rất bình thường, không có gì khác thường.

Lệ Sâm đưa váy cho Nam Tầm: "Mặc quần áo tử tế vào rồi đi xuống dưới ăn cơm, thím Lý đã làm xong bữa sáng rồi."

Nam Tầm nhận lấy đồ, dạ một tiếng, chờ anh đi ra ngoài.

Nhưng mà Lệ Sâm cứ ngồi trên giường không nhúc nhích, ánh mắt tối tối.

Nam Tầm chống lại đôi mắt âm u kia, không biết sao lại thấy hơi hoảng hốt: "Ba, ba còn không đi xuống, cơm sẽ lạnh hết đó."

"Cục cưng, xa lạ với ba, hử?"

"Ba, không phải con xa lạ với ba, chỉ là con lớn rồi, muốn có chút riêng tư."

"Ba chưa bao giờ có riêng tư với con, bây giờ con lại muốn nói riêng tư với ba sao?" Lệ Sâm trầm giọng nói.

Nam Tầm bĩu môi: "Ba thôi đi, có rất nhiều chuyện về công việc ba chưa từng cho con biết, hử hử."

Lệ Sâm nhìn cô đầy ý tứ sâu xa một lúc lâu, bỗng nhiên nói một câu: "Được, ba biết rồi."

Nói xong, xoay người rời đi.

Cửa phòng ngủ bị đóng bịch một tiếng, tiếng động rất lớn.

Nam Tầm hơi mờ mịt, ba Lệ Sâm có ý gì vậy chứ, anh biết gì cơ?

Càng nghĩ càng hoảng hốt, Nam Tầm khóc rống với Tiểu Bát: "Tiểu Bát, có phải anh ta biến thái hay không? Ngươi nói xem có phải biến thái hay không! Con gái anh ta đã lớn như vậy rồi, anh ta còn muốn ngủ chung với ta. Ta muốn chờ anh ta ra ngoài rồi mới thay quần áo, anh ta còn không hài lòng, anh ta dựa vào cái gì mà không hài lòng chứ?"

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, trả lời: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy ba Lê Sâm ngươi là biến thái. Chỉ có điều nói đi phải nói lại, lần nào mà chúng ta không gặp phải biến thái chứ?"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Có chút sò sọ, có chút kích động

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lúc Nam Tầm mặc quần áo chỉnh chu đi xuống, Lê Sâm và ông Lê đã bắt đầu ăn sáng.

Nam Tầm ngồi xuống cạnh Lê Sâm, thỉnh thoảng lại liếc qua anh một hồi.

Tuy rằng gương mặt kia không hề có biểu cảm nào, nhưng cô vẫn có thể thấy ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt.

Ông Lê cảm thấy cực kì ngạc nhiên: "Nam Nam, con cãi nhau với ba con rồi hả?"

Hai người này ngày ngày dính nhau như gì vậy, không ngờ cũng có lúc cãi nhau?

Nam Tầm chọc đùa vào bát com, nhỏ giọng nói: "Ông nội, ông phân xử cho con với. Ông nói xem con đã lớn như vậy, có nên có chút riêng tư của mình hay không? Con chỉ muốn chờ ba ba đi rồi thay quần áo, kết quả ba nói con xa lánh ba, sau đó thì nổi giận luôn."

Càng nói, Nam Tầm càng cảm thấy mình có lý, cũng càng cảm thấy Lê Sâm biến thái.

Ông Lê nghe xong lời này, nụ cười trên mặt nhạt đi chút. Ông nhìn Lê Sâm, giải quyết thật dứt khoát: "Theo ông thấy, Nam Nam lớn thật rồi, sau này hai người tách ra ngủ đi."

Lê Sâm không trả lời, lại quay ra nói với Nam Tầm: "Nam Nam, đợi lát nữa ba phải xử lý chút việc, con đi theo ba."

Nam Tầm ồ lên, yên lặng nhét com vào miệng.

Hôm nay là chủ nhật, vừa lúc không có lớp. Nam Tầm thay một bộ váy bông màu trắng thất eo, đi đôi giày thể thao trắng, tóc búi lên, cộng thêm gien tốt của Lê Sâm, cô trông cực kì xinh đẹp, như được khắc ra từ ngọc, đôi mắt ngấn nước long lanh, đặc biệt sống động có hồn.

Lê Sâm nhìn con gái cưng mình tự tay nuôi nấng, chủ động duỗi tay ôm eo cô.

Nam Tầm cũng quen rồi, không cảm thấy gì cả.

Chỉ có ông Lê ở đằng sau nhìn cách hai người ở chung mà trợn đôi mắt lão thật to. Chờ hai cha con đi rồi, ông mới chống gậy, đứng lên run run rẩy rẩy.

Quản gia già bên cạnh vội đỡ lấy ông: "Ông chủ, ông đang..."

Môi ông Lê mấp máy đến mấy lần mới hỏi: "Ông Vương à, ông nói có phải Lê Sâm đã sớm biết Nam Nam không phải con gái ruột của nó rồi hay không?"

Dường như quản gia già nhận ra ông Lê đang lo lắng điều gì, về mặt ông cũng cá kinh theo, ngừng một chút mới nói: "Ông chủ, dù cậu chủ đã sớm biết thật, nhưng cô chủ nhỏ là do tự tay cậu ấy nuôi lớn, chẳng lẽ cậu ấy còn có thể có ý đồ gì khác hay sao? Lại nói, cô chủ còn nhỏ thế mà, sao cậu chủ có thể..."

"Bây giờ còn nhỏ, lẽ nào sẽ không lớn? Ông có thấy được không, giờ Lê Sâm có ham muốn chiếm hữu Nam Nam lớn đến độ gì! Nó cho là tôi không biết nó sai người giám thị mọi hành động của Nam Nam ở trường sao?"

Ông Lê càng nghĩ càng lo lắng. Dù gì cũng là con của ông, mặc dù có lúc ông cũng không biết trong lòng thẳng thóc này suy nghĩ gì, nhưng ông biết, một khi thẳng thóc này muốn cái gì, vậy tuyệt đối sẽ đoạt được không chừng thủ đoạn nào. Nó am hiểu nhất chính là để con mồi của mình chậm rãi rơi vào bẫy, cuối cùng sẽ tàn nhẫn mà nuốt chửng.

Nam Nam đã gọi ông là ông nội nhiều năm như thế, sao ông nhẫn tâm nhìn một đóa hoa trắng thuần khiết cứ như vậy bị một con sói đói phá hủy. Dù rất có thể con trai ông đã sớm biết bọn họ không có quan hệ máu mủ, nhưng Nam Nam không biết, trong lòng cô bé, Lê Sâm chính là ba ba!

Ông Lê quyết định tìm thời gian, hai người bọn họ ngồi nói chuyện một chút.

Nam Tầm không biết Lê Sâm muốn dẫn cô đi đâu, bởi đường xe đi càng đi càng lạ, cuối cùng dừng ở một con phố nào đó trong thị trấn.

Lần này có bốn vệ sĩ đi cùng, bọn họ đều mặc đồ đen, cùng khom lưng mở cửa xe. Chờ Lê Sâm ra ngoài trước, Nam Tầm đang muốn ra theo, lại bị Lê Sâm bế ra ngoài, dọa cô sợ đến ôm chặt cổ anh.

"Ba ba, con cũng không còn trẻ con nữa, sao ba vẫn ôm con như thế?" Ra cửa xe, Nam Tầm vội vàng nhảy xuống từ trên người anh.

Lê Sâm không nói gì, mà ôm eo cô đi vào quán ăn trước mặt, bốn vệ sĩ áo đen theo phía sau.

Bên ngoài quán ăn này rất lớn, nhưng bên trong không có một bóng người, cứ như đã bị dọn sạch trước rồi.

Nam Tầm có hơi khó hiểu tại sao Lê Sâm phải dẫn cô tới nơi tòi tàn này. Dựa trên bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng của Lê Sâm, anh rất hiếm khi đến quán ăn vừa nhìn đã biết không sạch sẽ này.

Lê Sâm vừa vào cửa, một người đàn ông trung niên liền cung kính tiến lên đón, nói nhỏ: "Cậu Lê, đã bắt được người, ở ngay phía dưới."

Lúc đang nói chuyện, ông lén lút liếc Nam Tầm. Thấy Lê Sâm ôm eo cô bé này, trong lòng ông có mấy phần kinh ngạc. Nghe nói cậu Lê chưa bao giờ gần nữ sắc, chẳng lẽ lời đồn đại sai lầm?

Nhưng cô bé trước mắt quá non nớt, lẽ nào cậu Lê thích loại này?

Người đàn ông trung niên thầm ghi nhớ trong lòng.

Lê Sâm ừ một tiếng: "Dẫn đường trước đi."

Người đàn ông kia vội vàng gật đầu: "Mời ngài đi theo tôi."

Cậu chủ Lê ôm lấy Nam Tầm, thấp giọng dặn dò: "Cục cưng, đợi lát nữa ngoan ngoãn ở một bên nhìn là được rồi."

Nam Tầm gật đầu, vô cùng ngoan.

Quán ăn có một tầng hầm, có người kia dẫn đường ở trước, đám người cùng đi theo vào.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong, Nam Tầm kinh ngạc đến trợn to hai mắt.

Nơi này là một sông bạc ngằm!

Vài chiếu bạc, trên bàn còn có bộ bài chưa kịp dọn, tất cả đèn đều sáng, chiếu rõ từng góc một.

Ở một chỗ đất trống, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bị dây thừng bó chặt quỳ trên đất, trong miệng bị nhét một miếng vải.

"A a, a a a." Người kia thấy cậu chủ Lê, vẻ mặt kích động, cố gắng bò về hướng bên này, lại bị người áo đen đè nặng gã từ đằng sau đá ngã trên mặt đất.

"Cậu Lê, mời tới bên này." Người đàn ông trung niên đi đầu dùng tay làm tư thế mời.

Ngay vị trí phía trước đã đặt một cái ghế da mềm mại, cậu chủ Lê đi qua ngồi ở đó.

Nam Tầm vốn định đứng, nào ngờ Lê Sâm trực tiếp kéo cô vào ngực mình, để cho cô ngồi trên đùi anh.

Nam Tầm xấu hổ ngơ ngậy cơ thể, cuối cùng dứt khoát vùi trong ngực anh, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Lê Sâm hơi nhấc tay phải, bên cạnh lập tức có người giặt xuống miếng vải rách bity mồm người trên đất kia.

Người kia thật vất vả mới có thể nói chuyện, lập tức khóc rống rống xin tha: "Cậu Lê, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, hãy bỏ qua cho tôi một lần này thôi, sau này tôi cũng không dám nữa. Cầu xin cậu Lê nể tình cha tôi tha cho tôi đi, tôi không dám nữa..."

Nam Tầm không hiểu dò xét nhìn người kia, lại ngó nhìn ba Lê Sâm của cô.

Con mẹ nó, ba Lê Sâm cô không hổ có tổ tiên làm xã hội đen. Tình huống hiện tại cực kì giống trên TV, cảnh đại ca xã hội đen bị đàn em phản bội, sau đó chuẩn bị rút súng pằng một phát kết liễu kẻ đó.

Cô có hơi sợ, còn có chút kích động là sao thế này?

Mang tâm thái xem trò hay, một tay Nam Tầm rất tự giác khoác lên cổ Lệ Sâm, điều chỉnh tư thế càng thoải mái hơn.

Cục cung ý lại và thân mật với mình khiến Lệ Sâm cực kì hưởng thụ, chỉ có điều kể tiếp... Không biết cục cung của anh còn có thể thân thiết anh như lúc này nữa hay không

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thái độ này, như nuôi tình nhân nhỏ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Ánh mắt Lệ Sâm lạnh nhạt nhìn chằm chằm người đang không ngừng xin tha, nói ngữ điệu không nhanh không chậm: "Quả thực thời gian cha mày theo ông già không ngắn, nhưng lẽ nào ông ta không nói cho mày biết, Lệ Sâm tao ghét nhất người khác dùng danh nghĩa nhà họ Lệ làm chuyện xấu? Sản nghiệp nhà họ Lệ đã sớm tẩy trắng, bây giờ tao quản lý nhà họ Lệ, mày lại làm chuyện như vậy, quả thực đang đánh vào mặt tao."

Rõ ràng giọng nói kia bình thản không gợn sóng, lại làm người cảm thấy còn đáng sợ hơn nhìn thấy anh nổi trận lôi đình.

Bộp bộp bộp.

Người kia vừa xin tha, vừa không ngừng đập đầu, đập đến mức đầu vỡ máu chảy.

Lệ Sâm đột nhiên đứng dậy, anh đặt cô bé trong ngực ngồi trên ghế, chính mình không nhanh không chậm dạo bước trước mặt gã kia, từ trên cao nhìn xuống người không nghe lời này.

Người đàn ông trung niên dẫn đường vừa nãy đang đứng cạnh Lệ Sâm. Ông vừa thấy anh nâng tay, lập tức đưa tới một con dao găm dài hai tấc (= 20cm).

Lệ Sâm dùng ngón tay thử lưỡi dao, chỉ là chạm nhẹ một chút đã chảy máu.

Rất sắc bén.

Người trên đất nhìn dao trong tay anh, sợ đến không ngừng lui lại phía sau.

Lệ Sâm chậm rãi đến gần gã, sau đó ngồi xổm xuống, giày da định chế cao cấp sáng bóng phản chiếu tia sáng ánh đèn cứ như vậy dừng trước mặt người kia.

Lệ Sâm nhìn gã, khẽ nói: "Nể tình cha mày, tao sẽ tự mình động thủ, miễn cho người khác tay chân vướng về làm mày đau."

Dừng một chút, anh hơi nheo mắt: "Yên tâm, không lấy mạng mày."

Người đàn ông vung tay lên, một bóng ánh bạc xoẹt qua không trung.

"A ---" Người kia kêu lên thảm thiết.

Dao găm tàn nhẫn đâm vào giữa lòng bàn tay người nọ, không sai một li, đâm một nhát xuyên lòng bàn tay, còn xoay qua xoay lại mấy lần.

Có thể nghe thấy được tiếng máu thịt bị cắt thật rõ ràng.

Phụt một tiếng, người đàn ông rút dao găm, dao găm dính máu tươi bắn đầy mặt anh.

Anh không để ý chút nào, động tác thuần thục tiếp tục đánh gãy gân tay người nọ, sau đó mới ném dao găm xuống đất.

Dao găm dính đầy máu roi leng keng trên mặt đất còn nảy một hồi.

Bên cạnh lập tức có người dâng khăn gấm sạch sẽ cho anh.

Người đàn ông nhận lấy, lau khô vết máu không cẩn thận bắn lên mặt, cuối cùng còn cẩn thận lau hai bàn tay không hề dính máu, cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua.

Khăn gấm ô ứ bị anh tiện tay ném xuống đất, vừa vắn che trên dao găm nhuộm máu.

Lệ Sâm nhìn cô bé ngồi ở ghế dựa đang ngơ ngác nhìn anh, đi tới dịu dàng xoa đầu cô, giọng điệu cực kì mềm mại: "Cục cưng, sợ rồi?"

Nam Tầm khẽ nuốt ngụm nước miếng: "Vẫn, vẫn ổn."

Còn chưa đến mức bị dọa sợ, dù sao cô là người đã gặp cảnh Yêu Vương ăn thịt người, lệ quỷ giết người. Cô chỉ có hơi bất ngờ, trong mắt cô, Lệ Sâm luôn là người ba bên ngoài lạnh lùng bên trong rất dịu dàng, nhưng một màn nhanh chuần tàn nhẫn vừa nãy hoàn toàn lật đổ ấn tượng về Lệ Sâm trong cô.

Bàn tay to đang thân mật xoa trên đầu cô kia, đúng, chính là bàn tay này, một giây trước còn đâm xuyên tay một người, đánh gãy gân tay người nọ.

Nam Tầm luôn cảm giác mình chỉ thấy một đỉnh nhỏ của tảng băng chìm, nghĩ như vậy, xúc cảm dịu dàng trên đầu này càng làm lòng cô thêm sợ hãi.

Nam Tầm bỗng ôm lấy Lệ Sâm, rầu rĩ mà nói: "Ba, chúng ta về nhà đi, con muốn về nhà."

"Được, nghe cục cưng." Lệ Sâm hơi dờ ra, khóe miệng khẽ cong lên.

Anh có hơi bất ngờ, vì dưới tình huống này, động tác đầu tiên của cục cưng lại không phải đẩy anh ra, mà là chủ động ôm lấy anh.

Có điều cơ thể nhỏ bé kia đang run, không biết có phải sợ hãi hay không.

Lệ Sâm một phen khiêng cô trên lưng, rồi đi ra ngoài.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng nói: "Ba ba, không phải con không có chân, sao mà ba cứ ôm con hay khiêng con thế. Ba chiều con như vậy, sau này con sẽ chẳng muốn tự đi bộ nữa."

Lệ Sâm cười nhẹ, lên tiếng: "Ba cho là chân con run. Nếu về sau cục cưng không muốn đi đường, ba có thể ôm con khiêng con cả đời."

"Ba nói ngược, ngày sau chờ ba già, con ôm ba mới đúng." Nam Tầm lập tức nói.

Nam Tầm cảm thấy mình nói lời này thật tri kỉ, nhưng không ngờ Lệ Sâm nghe lời này, khuôn mặt đẹp trai kia phạch một cái đen kịt lại.

Lệ Sâm hỏi rất hiền lành: "Cục cưng, con thấy ba rất già?"

Nam Tầm thấy Lệ Sâm hỏi lời này vô cùng ấu trĩ, nhưng người ta là boss lớn, nói gì đều đúng, vậy là cô vội vã trả lời: "Ba, đương nhiên ba không già. Ba mới 28 tuổi, vẫn được tính là tiểu thít tươi đấy, hơn nữa ba còn là người đàn ông độc thân hoàng kim tất cả phái nữ đều muốn gả nhất. Ba còn đẹp trai nữa, con chưa từng thấy người nào đẹp trai hơn ba. Người mẫu siêu cấp hay diễn viên đang nổi gì đều không cách nào so với ba được..."

Sắc mặt Lệ Sâm tốt hơn chút, nhưng vẫn xoắn xuýt vấn đề vừa nãy: "Vậy cục cưng cảm thấy ba già hơn con nhiều sao?"

Nam Tầm dùng ánh mắt xem kẻ ngu si nhìn anh, Lệ Sâm không sốt chứ? Sao lại có thể hỏi loại vấn đề thiếu não này.

Chẳng lẽ câu nói vừa rồi của cô kích thích anh, anh không muốn lão hóa?

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, nói: "Ba à, con người kiểu gì cũng già đi. Ba cũng chỉ lớn hơn con mười ba tuổi, lúc ba già đi, con cũng gần như già rồi..."

Lệ Sâm nhét cô vào trong xe, hai người rất nhanh đã lái xe đi rồi.

Người đàn ông trung niên dẫn đường lúc trước vẫn luôn khom người suốt hành trình, mãi đến khi xe đi xa, ông mới đứng thẳng người lên, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hôm nay cậu Lệ chỉ cần một cánh tay của người kia, hoàn toàn không giống tác phong của cậu Lệ. Nếu như là trước đây, chắc chắn không chỉ muốn một cái tay đơn giản như vậy.

Người này hơi cau mày, ông cũng nghe cô bé kia gọi ba mới biết thân phận cô bé. Hóa ra đây chính là vị thiên kim bảo bối cậu Lệ ngậm vào miệng sợ tan, chỉ là --

Thái độ này của cậu Lệ đâu giống nuôi con gái, rõ ràng là nuôi một... tình nhân.

Nam Tầm và Lệ Sâm cha hiền con ngoan đùa giỡn trên xe hồi lâu. Bỗng nghĩ đến gì, Nam Tầm vội vàng lấy cánh tay Lệ Sâm, tìm được đầu ngón tay còn có giọt máu vẫn tràn ra ngoài.

"Cục cưng, không sao cả, chỉ là vết xước nhỏ ---" Lệ Sâm nói được một nửa chợt dừng lại, bởi vì cục cưng của anh bỗng ngậm lấy đầu ngón tay anh vào trong miệng.

Cảm giác ướt át nóng bỏng bao trùm khiến ánh mắt Lệ Sâm nhất thời trở nên sâu thẳm.

Nam Tầm mút mút, sau đó bỏ ngón tay ra, cười tủm tỉm nói: "Được rồi ba, bây giờ đã hết chảy máu rồi."

Lệ Sâm đang nhìn cô, ánh mắt kia khiến lồng tơ trong lòng Nam Tầm dựng đứng.

Nam Tầm liền vội hỏi Tiểu Bát: "Lẽ nào vừa nãy ta làm quá chân chó, bị Lệ Sâm phát hiện ta cố hết sức lấy lòng, vì vậy mất hứng?"

Hư Không Thú ngáp một cái: "Nghĩ quá rồi, ta có thể cảm nhận được máu ba Lệ Sâm ngươi đang sôi trào, hẳn là cao hứng đấy."

Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Tiểu Bát, ngươi còn có thể cảm nhận được vui sướng đau buồn của người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Giật mình, tình cảm biến chất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Tiểu Bát không để ý lắm mà trả lời: "Này không phải phí lời à, ngay cả giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm ta cũng đo được, còn không cảm giác được vui sướng đau buồn sao?"

Quả nhiên là Tiểu Bát đúng, Lệ Sâm trở nên rất vui vẻ, vì anh thân mật nhào nấn mặt của Nam Tầm, hiền lành nói một câu: "Thực là bé ngoan của ba."

Lúc nói lời này, môi gợi cảm của anh hơi nhếch lên, mà Nam Tầm nghe lời đoán ý nhiều năm rất rõ ràng, chỉ khi nào tâm trạng Lệ Sâm vô cùng tốt mới xuất hiện nụ cười như thế.

Tâm tình Nam Tầm lập tức bay lượn, vội vàng nói: "Ba ba, con ngoan như vậy, có phải ba nên tốt với con hơn không?"

Lệ Sâm nhướn mày: "Bây giờ ba không tốt với cục cưng sao?"

"Tốt, nhưng con còn muốn ba tốt với con hơn chút nữa." Nam Tầm cười tủm tỉm nói. Tốt nhất là tốt đến độ giá trị ác niệm rút phạch một cái hết sạch.

Lệ Sâm sờ đầu cô, vẻ mặt rất dịu dàng: "Được."

Bầu không khí thật hài hòa, nghe được Tiểu Bát ngáp, Nam Tầm cũng bị lây ngáp theo. Lúc đang chuẩn bị nhắm mắt lại chợt mất một lúc, cô chợt nghe được Lệ Sâm nói một câu: "Cục cưng, bây giờ ba đã tốt với con đến không có bất kì riêng tư gì rồi."

Nam Tầm bối rối một giây mới phản ứng được những lời này đáp lời cô từ lúc nào.

Đờ mờ, hóa ra sáng nay cô nói một câu muốn chút không gian riêng, Lệ Sâm vẫn còn nhớ tới bây giờ?

"Cục cưng, vì vậy con cũng không thể có riêng tư giấu ba." Lệ Sâm nói, giọng điệu không cho nghi vấn, là khẳng định vắn đã đóng thuyền.

Nam Tầm hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Lệ Sâm. Cô cũng không phản nghịch nhất định phải có không gian riêng, cô chỉ muốn một mình ngủ một cái giường, mẹ nó yêu cầu như thế tại sao Lệ Sâm không đồng ý?

"Tiểu Bát, chẳng lẽ nhiều năm ta dán anh ta không cho anh ta tìm phụ nữ, vì lẽ đó anh ta bị ta bẽ thành biến thái thích ngủ cùng con gái?" Nam Tầm cá kinh nói.

Nếu đúng như vậy, tội lỗi của cô thật lớn.

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, cũng kinh ngạc thốt lên: "Càng nghĩ càng thấy ón, ngươi đếm xem ba Lệ Sâm của ngươi bao năm rồi chưa tìm phụ nữ? Đờ mờ ngươi đừng nói, ta cảm thấy thật là có khả năng này!"

Nam Tầm nghe nó phân tích, cũng cảm thấy thật khủng bố, vội vã hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Ngươi nói giá trị ác niệm của anh ta vẫn không giảm, có phải cũng vì cuộc sống về đêm bị ta quấy nhiễu hay không?"

Hư Không Thú rất tán thành: "Ngươi có thể thử tìm hoa giải ngữ cho ba Lệ Sâm của ngươi."

Buổi tối đó, lúc hai người nằm trong chăn trò chuyện, Nam Tầm liền suy nghĩ nên nhanh chóng nói rõ chuyện này.

Một tay Lệ Sâm ôm cô vào ngực, một tay cầm một quyển sách tiếng Anh, đang đọc bài học tiếng Anh cho Nam Tầm.

Khi còn bé là chuyện cổ tích, bây giờ là sách tiếng Anh, Nam Tầm cảm giác mình đã lên tầm cao mới.

Lệ Sâm dùng chất giọng trầm thấp đọc tiếng Anh, Nam Tầm cảm thấy quá êm tai, còn êm tai hơn bài hát ru con nhiều.

Thừa dịp chính mình còn chưa ngủ gà ngủ gật, Nam Tầm dùng ngón tay chọc chọc cơ bụng Lệ Sâm, ý bảo anh dừng lại.

Lệ Sâm quay đầu nhìn cô: "Hừm? Cục cưng sao vậy?"

Nam Tầm có chút xoắn xuýt, nói: "Ba ba, con cảm thấy con rất có lỗi với ba."

"Ồ? Sao cục cưng tự dưng lại nói như vậy?" Lệ Sâm buông sách trong tay, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nam Tầm biểu hiện càng hồ thẹn: "Ba đang tuổi tinh lực tràn đầy, nhưng vì con, ba chưa bao giờ liếc mắt nhìn những cô gái khác. Những năm này có phải ba nhìn gần chết rồi không?"

Sắc mặt Lệ Sâm dần đen kịt lại.

Nam Tầm chăm chú điều chỉnh vẻ mặt không chú ý đến, tiếp tục tự kiểm điểm: "Trước kia con còn nhỏ không hiểu chuyện, luôn quẩn quít lấy ba. Mỗi khi ba nói thêm một câu với cô nào, con rất không vui, vì sợ ba bị cướp đi. Nhưng bây giờ con lớn rồi, đã hiểu chuyện, dù ba có con thì vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc. Sau này con sẽ không cản ba nữa, nếu ba gặp được cô nào làm ba rung động, cứ cưới về đi!"

Nam Tầm nói xong, ngẩng đầu.

Đờ mờ!

Tại sao mặt Lệ Sâm lại đen thế kia?

Hur Không Thú đột nhiên kêu lên: "Vừa nãy ta ngủ gật, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm nguoi lại tăng vèo thêm 10 điểm thế!"

Nam Tầm cũng mờ mịt: "Không biết á, không phải ta làm việc dựa theo kết quả thảo luận của chúng ta trước đó sao. Vừa nãy ta đang kiến nghị ba Lệ Sâm đi tìm phụ nữ đấy, kết quả mặt anh ta đã đen rồi."

Lệ Sâm bỗng duỗi tay sờ khuôn mặt nhỏ bé của Nam Tầm: "Cục cưng, con nghĩ vậy thật sao?"

Nam Tầm trầm nghĩ: Chẳng lẽ vừa nãy mình biểu hiện không đủ chân thành?

Nam Tầm liền vội vàng gật đầu, nói rất nghiêm túc: "Ba ba, con thực sự muốn như vậy. Không phải nói chơi, cũng không đùa ba, con không thể để ba vì con mà từ bỏ hạnh phúc nửa đời sau. Tuy rằng con nhất định sẽ chăm sóc ba, nhưng tính chất hai chuyện này khác nhau."

"Khác nhau thế nào?" Lệ Sâm vậy mà hỏi.

Nam Tầm bắt đầu đếm ngón tay: "Bà xã có thể làm ấm chăn, có thể sinh con cho ba, có thể nấu cơm, giặt quần áo cho ba."

Lệ Sâm liền đáp lại lời của cô: "Cục cưng cũng có thể làm ấm chăn cho ba. Còn con cái, ba có một mình con là đủ rồi. Còn những thứ như nấu cơm giặt giũ, thím Lý đều có thể làm."

Nam Tầm...

Con mẹ nó có thể như thế sao? Cô làm con gái làm ấm chăn cho Lệ Sâm và phụ nữ khác làm ấm chăn có thể giống nhau sao!

Thế nhưng Nam Tầm bị Lệ Sâm nuôi đến mức rất đơn thuần ngu ngốc, vấn đề này cô không thể hỏi thành lời được.

Cũng may Lệ Sâm không truy hỏi, anh xoa đầu cô, nói nhàn nhạt: "Ý kiến cục cưng ba tiếp thu, ngủ đi."

Ánh mắt anh ở một giây nào đó chợt trở nên rất thâm thúy, một tia ánh trắng xuyên qua khe cửa sổ, vừa lúc chiếu vào mặt anh, làm đôi mắt u ám của anh như phản chiếu ánh bạc, thoạt nhìn có chút lạnh lẽo.

Nam Tầm vốn còn muốn tiếp tục tỏ thái độ, nhưng lúc này Tiểu Bát đột nhiên hoan hô: "Thân ái! Khả khả khả phát tài phát tài! Ngay lúc này ba Lệ Sâm của nguoi bỗng nhiên giảm 15 điểm giá trị ác niệm, 15 điểm nha! Đây chính là lần đầu tiên giảm nhiều như vậy trong suốt mấy năm qua! Mua ha ha ha..."

Nam Tầm cũng thật cao hứng, xem ra quả nhiên là chuyện này cản trở giá trị ác niệm tiếp tục giảm. Lệ Sâm vì sợ cô tổn thương mà không tìm phụ nữ, bây giờ cô tỏ thái độ, Lệ Sâm có thể yên lòng đi tìm hạnh phúc của mình rồi.

Nam Tầm nhắm mắt lại, thật vui vẻ đi ngủ. Tâm trạng vừa tốt, tư thế ngủ cũng thả lỏng theo, một cẳng chân của cô gác lên đùi Lệ Sâm, cánh tay cũng đặt trước ngực anh, lúc ngủ không biết mơ thấy cái gì, còn chép chép miệng nhỏ.

Lệ Sâm nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rơi trên bờ môi hồng mềm mại, nhìn hồi lâu.

Anh nhẹ nhàng dời tay và chân của Nam Tầm, một mình đi đến bên cửa sổ thoáng khí.

Ngay vừa nãy, anh chợt hiểu được vì sao mấy ngày gần đây mình không thoải mái rồi.

Lệ Sâm đốt một điếu thuốc, ngồi lê loi bên giường, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn cô bé trên giường, vừa nhìn đã qua một buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đi chơi, ba sẽ dành nhiều thời gian với con hơn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Ngày hôm sau khi Nam Tầm tỉnh lại, cô hít sâu vài hơi, ngửi được mùi thuốc lá thoang thoảng đâu đây.

Lệ Sâm vẫn luôn là người rất khắc chế, cho nên lúc Nam Tầm nhìn thấy gạt tàn trên bàn tràn đầy tàn thuốc, trong lòng cô thấy rất kinh ngạc.

Nam Tầm đoán rằng có thể gần đây áp lực công việc của anh rất lớn, dù sao tổng giám đốc gì đó ngoài mặt nghe vẻ vang, nhưng đằng sau phải xử lý không ít chuyện.

Nhân lúc Lệ Sâm không ở đây, Nam Tầm thay quần áo thật nhanh, sau đó đi phòng tắm rửa mặt.

Đội chuẩn bị thỏa đáng rồi xuống nhà, Nam Tầm đã ngửi thấy mùi sữa tươi và mùi bánh mì thơm phức.

Trên bàn ăn lớn đặt hai phần bữa sáng, không có ông nội, không có bác Vương, cũng không có thím Lý.

Nam Tầm nghi hoặc mà nhíu mày, chờ nghe được tiếng động từ phòng bếp thì vội vã chạy tới.

"Ba?" Nam Tầm nhìn người bận việc trong bếp, cảm giác mình gặp quỷ.

Người có mười ngón tay chưa từng dính nước mùa xuân* như Lệ Sâm vậy mà đang rán trứng?

*nước mùa xuân là chỉ nước lạnh, người không phải nhúng tay vào nước lạnh giặt quần áo, nấu cơm là người nhà có điều kiện.

Lệ Sâm quay đầu liếc cô: "Cục cưng, sắp được ăn rồi. Con ăn bánh mì trước đi, ba vừa nướng đây."

Nam Tầm ngạc nhiên nói: "Ba, hóa ra ba biết nấu ăn à? Nhưng sao hôm nay ba lại xuống bếp? Thím Lý đâu ạ?"

"Trong nhà thím Lý có việc, ba cho thím nghỉ một ngày. Cục cưng yên tâm, ba sẽ không để con bị đói."

Nam Tầm lại hỏi: "Nhưng ba, sao con cũng không thấy ông nội với bác Vương, bọn họ đi đâu vậy?"

Lệ Sâm tiếp tục giải thích: "Ông nội hẹn một người bạn đi câu cá, bác Vương cũng đi cùng."

Nam Tầm ồ lên: "Vậy lát nữa ba phải đến công ty à? hôm nay con còn bài tập, sẽ không đi với ba đâu."

Lệ Sâm hơi ngừng động tác, nói: "Hôm nay là chủ nhật, ba không đến công ty, chuẩn bị đưa con đi chơi."

Nam Tầm hơi bất ngờ. Lệ Sâm là người cuồng công việc, trước đây dù chủ nhật cũng đến công ty như thường, hôm nay lại nói đưa cô đi chơi?

Hư Không Thú bỗng nói chen vào: "Cơ hội tốt đấy, ra ngoài chơi là cách bồi dưỡng tình cảm dễ dàng nhất!"

Nam Tầm thấy cũng đúng, sau đó rất vui vẻ ôm Lệ Sâm từ đằng sau: "Ba, cũng coi như ba phát hiện lương tâm. Ba tự nghĩ lại đi, đã bao lâu ba chưa dẫn con đi chơi rồi hả? Hồi con còn bé, ba chỉ dẫn con đi vườn thú một lần, sau đó chẳng còn lần nào nữa!"

Lệ Sâm cầm tay nhỏ bên hông đặt đến bên môi hôn một cái: "Cục cưng, ba sai rồi, sau này ba sẽ dành nhiều thời gian cho con hơn."

Tím gan Nam Tầm run rẩy, cảm thấy hành vi hôn đầu ngón tay cô của Lệ Sâm rất kỳ quái, liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Sao Lệ Sâm lại hôn ngón tay ta?"

Hư Không Thú nói: "Ngươi quên rồi à, ba Lệ Sâm của ngươi là biến thái. Chuyện biến thái làm không giống người thường, ngươi để tâm tại sao làm chi, chỉ cần giá trị ác niệm giảm là được rồi."

Nam Tầm bị Tiểu Bát thuyết phục. Cô vốn muốn tiêu trừ giá trị ác niệm của Lệ Sâm, quan tâm những chuyện khác làm gì.

Trên bàn ăn, Nam Tầm ăn rất sáng khoái, vừa cắn một miếng đã gờ ngón tay cái với Lệ Sâm: "Ba, ba nấu ăn ngon thật, rán trứng cũng cực kỳ ngon."

Trong mắt Lê Sâm chứa ý cười: "Nếu cục cưng thích ăn, sau này ba làm bữa sáng cho con ăn."

Nam Tầm liền vội vàng lắc đầu: "Vậy không được, con không nỡ khiến ba mệt mỏi. Mỗi ngày ba phải làm việc mệt như vậy, sáng sớm nên ngủ thêm một lát."

Lê Sâm nhìn cô, bỗng duỗi tay qua, dùng ngón cái xoa xoa trên môi cô, về mặt cưng chiều mà nói: "Uống sữa bò cũng lan đầy mép."

Nam Tầm a một tiếng, vội lẽ lười liếm một vòng quanh môi: "Hết chưa ba?"

Ánh mắt Lê Sâm rơi trên cái lưỡi hồng hào béo mập, đôi mắt rừ xuống, rồi bỗng dời ánh mắt, mắt tập trung ừ một tiếng.

Sau khi ăn xong, Lê Sâm hỏi nam Tầm muốn đi đâu chơi, Nam Tầm nói muốn leo núi. Vậy là hai người liền đi thay bộ quần áo thoải mái.

Nam Tầm mặc váy ngắn màu trắng kiểu dáng đơn giản cùng giày thể thao. Lê Sâm mặc áo sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo khoác màu xanh đen, đi đôi giày leo núi cùng cặp với Nam Tầm, tóc ngắn bình thường hay vuốt lên cũng thả xuống tự nhiên.

Hai người cùng nhìn vào gương, Nam Tầm bị kinh ngạc, không khỏi wow một tiếng: "Ba, trông ba trẻ thật đấy, như mấy anh đẹp trai 20 tuổi ấy, thật sự rất đẹp trai."

Lê Sâm nhéo mũi cô: "Ba vốn dĩ không già."

Nam Tầm dùng một tay chống vai Lê Sâm, rồi nhìn về gương tạo dáng, cười tủm tỉm nói: "Ba xem kia, hai ba con mình thực sự là trai tài gái sắc. Bộ quần áo này giống đồ đôi thật, đảm bảo đi trên đường, tỉ lệ hấp dẫn là trăm phần trăm."

Lê Sâm nhìn mình và cô bé trong gương, khóe miệng hơi cong lên, thấp giọng nói: "Đúng là giống thật."

Bởi chỉ có thời gian một ngày, hai người liền đi đến thắng cảnh nổi tiếng trong thành phố. Đường núi hai bên kéo dài mười dặm, non xanh nước biếc, hoa đại khắp nơi, phong cảnh tuyệt đẹp.

Nam Tầm treo máy ảnh trên cổ, Lê Sâm thì công đồ ăn và nước của hai người cho cả ngày.

Nam Tầm chạy hai bước lại ngoái đầu, đứng chỗ cao cười xán lạn với Lê Sâm: "Ba, ba có mệt hay không?"

Lê Sâm đi nhanh vài bước đuổi tới rồi khiêng cô lên, xoay một vòng mới thả xuống.

Nam Tầm vội xin tha: "Con sai rồi con sai rồi, ba vẫn tỉnh lực dồi dào, con không nên nghi ngờ ba."

Một đôi người yêu đi ngang qua nhìn hai người, cô gái che miệng cười trộm, sau đó hơi khều bạn trai bên cạnh: "Nhìn xem bạn trai của người ta thật tốt, còn vác bạn gái leo núi kia. Ôa, vừa cao vừa đẹp trai lại săn sóc."

Bạn trai của cô ấy làm khuôn mặt đau khổ: "Tổ tông của anh ơi, em có thể yên tĩnh một lúc không. Bạn trai người ta lớn lên rắn chắc thế kia, anh có thể so được sao?"

Bạn gái ghét bỏ lườm anh ta một cái, sau đó khó hiểu hỏi: "Hình như vừa nãy em nghe cô bé kia gọi anh kia là ba?"

Bạn trai nhất thời lộ ánh mắt ý tứ sâu xa, thấp giọng nói: "Em đã gặp ông bố nào 20 tuổi có con gái lớn vậy chưa? Hừ, đây là tính thú của người ta, có hiểu hay không? Có người thích chơi như vậy."

Bạn gái lập tức cau véo cánh tay anh ta một hồi: "Ba, chúng ta bỏ tiếp đi."

Bạn trai cười ha hả nói: "Ai đồ, đi thôi, con gái."

Thính lực của Lê Sâm tốt cực, nghe rõ ràng đôi người yêu này nói chuyện. Anh hơi nhìn Lê Tiểu Nam, lại phát hiện cô đang loay hoay với máy ảnh chụp phong cảnh xung quanh, căn bản không để ý đến hai người này vừa nói cái gì.

Lê Sâm xoa trán, nhận mệnh thở dài.

Bởi hai người có thể lực dồi dào, ngọn núi mà hướng dẫn viên du lịch nói phải leo một ngày, bọn họ bỏ nửa ngày đã xong. Nam Tầm kéo cánh tay Lê Sâm, hỏi: "Ba, ngày hôm nay con rất vui, ba vui không?"

Lê Sâm gật đầu, gạt sợi tóc dính bên môi cô, cười nhạt nói: "Ba cũng rất vui về."

"Ba, trời còn sớm đấy, con chưa muốn về. Chúng ta đi chỗ khác chơi chứ?" Nam Tầm ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh, cười xán lạn như mặt trời nhỏ.

"Ừ, cục cưng còn muốn đi đâu chơi?" Lê Sâm ngoắc ngoắc khuôn mặt cô, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Tiểu Bát, vì sao Lê Sâm hôn ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Ba có biết bắn súng không ạ, con muốn đến trường bắn học bắn súng. Con cảm thấy tư thế lúc bắn súng thật ngẫu." "

Lê Sâm hơi nhú mày: "Hóa ra cục cưng có hứng với cái này."

Lê Sâm đưa Nam Tầm tới trường bắn lớn nhất thành phố. Rõ ràng ông chủ Ngô nơi đó quen biết anh đã lâu, ông tự mình dẫn anh tới sân bắn số năm có vị trí tốt nhất, lấy ra khẩu Desert Eagle anh thường dùng.

Nam Tầm nhìn khẩu súng màu bạc trong tay Lê Sâm, rất ngứa tay muốn sờ thử.

Ông chủ trường bắn nói chuyện phiếm cùng Lê Sâm hai câu, ánh mắt quét đến Nam Tầm đang nóng lòng muốn thử bên cạnh, lộ ra nụ cười thấu hiểu: "Cậu Lê ở lại chơi vui vẻ, tôi còn có việc, không quấy rầy nữa."

Lúc ông chủ Ngô đã đi rất xa, không nhìn được ngoài đầu lại liếc nhìn, vừa vặn thấy cô gái nhỏ vẻ ngoài ngây thơ vui tươi vừa nãy tiến lên ôm cánh tay Lê Sâm, Lê Sâm lại dung túng cô bé. Hai người cười nói, nhìn từ xa xa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí thân mật ngọt ngào giữa hai người.

Chắc, hóa ra tiểu diêm vương mặt lạnh cũng gần nữ sắc, còn thích loại khẩu vị này. Nhìn một thân ăn mặc như thanh niên này, nơi nào còn là cậu Lê mạnh mẽ vang dội trên thương trường. Đúng là vì lấy lòng tình nhân nhỏ, cũng thật hết lòng.

Ông chủ Ngô suy nghĩ, có thời gian ông có thể tìm thêm hai người. Nếu đã bắt đầu ăn mặn, loại thân phận như Lê Sâm sao chỉ có một hai người được. Chỉ là cô bé vừa rồi, vừa nhìn đã biết là vu vật*, trong khoảng thời gian ngắn ông thật đúng là không tìm được người nào tốt hơn cô bé kia...

*Vu vật: chỉ phụ nữ đẹp, tuyệt diệu.

"Cục cưng, con lui ra sau chút, để ba làm mẫu cho con trước." Lê Sâm nói xong thì trực tiếp giơ khẩu Desert Eagle lên bằng một tay.

Cánh tay người đàn ông xoẹt một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, lại về một đường thẳng, pằng pằng pằng ba tiếng không ngừng, đạn bắn vào giữa hồng tâm, toàn bộ đều tụ ở một điểm.

Nam Tầm khóc thét bởi vẻ đẹp trai vô đối của ba Lê Sâm. Không phải người bình thường đều phải ngắm rồi mới bắn sao, ba Lê Sâm của cô lại vừa mới cầm súng đã bắn ra, còn toàn trúng vào giữa hồng tâm, kỹ thuật bắn súng này mẹ nó quá trâu bò!

"Tới đây, cục cưng, tới chỗ ba này." Lê Sâm vươn tay về phía cô.

Lúc này Nam Tầm sùng bái Lê Sâm đến không thể sùng bái hơn, nghe nói vậy liền tung tăng chạy tới, ôm chặt lấy ba Lê Sâm của cô: "Ba, vừa nãy ba quá đẹp trai, con đã thành fan của ba rồi!"

Lê Sâm cười cười, lại nhìn không được, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Nam Tầm ngẩn ra, lập tức chửi đời mờ trong lòng: "Tiểu Bát, tại sao Lê Sâm hôn ta?"

Hư Không Thú ngáp: "Buồn ngủ quá nha. Hôn thì hôn chứ sao, hần là ba ba nguoi, sao không thể hôn nguoi? Không phải là hôn mũi à, cũng có hôn cái miệng nhỏ của nguoi đầu."

"Là ba thì có thể hôn chóp mũi ta hả?" Âm điệu của Nam Tầm không khỏi cất cao.

"Đúng vậy, cha con mà, hôn có sao đâu. Cha con nhà người khác đều như vậy, chẳng lẽ nguoi không biết?" Hư Không Thú thực không để bụng nói.

Nam Tầm mờ mịt: "Ta không biết thật đấy, chị đây từ nhỏ đã là đứa trẻ không cha."

Hư Không Thú cười hi hi: "Vì vậy á, nguoi nhìn xem ta đối nguoi thật tốt, biết nguoi thiếu hụt tình thương của cha, nên cố ý chọn thế giới này cho nguoi trải nghiệm. Cảm giác có tình thương của cha thế nào?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Nguoi đừng nói, loại cảm giác được người đau người thương từ nhỏ thật không tệ. Trẻ có cha như khối bảo, trẻ không cha

như căn thảo*."

*Căn thảo: Ngọn cỏ (để nguyên cho vần)

Lúc tán gẫu hai câu như vậy, Nam Tầm đã nắm chặt súng, nhắm ngay tấm bia ba Lê Sâm của cô vừa bắn.

"Cục cung, tư thế của con không đúng." Lê Sâm nói xong, bỗng nghiêng người.

Tay phải anh bao lấy tay cầm súng của Nam Tầm, một tay khác nắm eo Nam Tầm, mặt dán mặt cô.

Nam Tầm cảm giác rõ nhiệt độ truyền tới từ trên mặt, còn có bàn tay nắm chặt eo cô. Mặc dù cách một lớp quần áo, cô cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay kia nóng hừng hực.

Nam Tầm bỗng dưng có chút sợ, chuyện này, chuyện này thật sự bình thường sao?

"Cục cung, đừng mất tập trung, nhìn bia." Lê Sâm trầm giọng nói.

"A? Vâng!" Nam Tầm không dám nghĩ linh tinh nữa. Ba Lê Sâm của cô biểu hiện đường hoàng chính trực như vậy, làm cô cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ vừa lóe lên rồi biến mất trong đầu. Tư tưởng của cô thật quá xấu xa.

"Hai chân tách ra chút, bằng chiều rộng vai. Đúng, chính là như vậy. Chân đừng căng chặt, thả lỏng chút, để mũi chân buông ra tự nhiên. Giờ nhắm súng về phía bia, bây giờ, nổ súng!"

Đạn bắn ra pằng một tiếng, Nam Tầm cảm giác tay mình hơi chấn động một hồi, có điều có bàn tay kia bao bọc tay cô vững vàng, lúc đạn bắn ra, tay cô không hề run.

"Ba ba, con bắn trúng! Con bắn trúng hồng tâm rồi!" Nam Tầm hưng phấn nhảy một cái, kết quả đằng sau gáy đập phịch vào cằm người phía sau.

Nam Tầm lập tức duỗi tay sờ: "Ba, ba có đau không? Con xoa cho ba nha."

Lê Sâm kéo cô vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ của cô: "Cục cung, con thôi cho ba một lát sẽ hết đau."

Nam Tầm nói dạ, sau đó ngửa đầu thoải nhệ lên cằm anh.

"Ba, ba cong eo đi, con không với tới." Nam Tầm thấy anh bất động nửa ngày, tự mình ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống.

Hai tay Lê Sâm khóa eo cô, nhìn cục cung nhỏ của mình phồng má thoải cầm cho mình. Hơi thở mang mùi thơm thanh mát, thoáng chui vào mũi, không hiểu sao thật say lòng người.

Hai người chưa phát hiện tư thế của mình có bao nhiêu mập mờ, từ xa nhìn lại, bọn họ giống như đang ôm hôn.

Vì vậy, ông trùm địa ốc tổng giám đốc Mã đang đi về bên này bị làm cho giật mình.

Vừa nãy lão nghe được lão Ngô nói thẳng nhóc họ Lê kia đang ở đây, cho nên muốn lại đây giao lưu cảm tình, không ngờ nhìn thấy được một màn như thế.

Cô gái được lão ôm vào ngực trang điểm tinh tế, sau khi nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ, nhưng lập tức cười một tiếng: "Tổng giám đốc Mã, không phải ngài nói cậu Lê không gần nữ sắc à. Hôm nay em theo ngài được mở mang tầm mắt đấy, ày, vậy mà đã hôn nhau rồi. Em xem đáng về cô bé kia rất non đây, không quá mười tám tuổi."

Tổng giám đốc Mã buông cô ra, nói: "Dung Dung, bây giờ em chờ tôi ở đây, không phải ai cũng gặp được cậu Lê. Đây là một cơ hội."

Lý Dung Dung gật đầu, cười với lão: "Em biết đàn ông thích nói chuyện làm ăn, đi thôi. Hôm khác ngài chơi với em cũng được."

Nam Tầm và ba Lê Sâm đang bồi dưỡng cảm tình đây, không ngờ tới một ông bác đầu trọc hơn năm mươi tuổi đi tới hướng này.

Cô cảm nhận được Lê Sâm mất hứng, là do bị người cắt ngang mà không cao hứng.

"Cậu Lê, đã lâu không gặp." Người kia cười nói.

Lê Sâm khẽ vỗ lưng Nam Tầm: "Cục cung, con tập ở đây trước, lát ba sẽ tìm con ngay."

Nam Tầm ngoan ngoãn gật đầu: "Bình tĩnh nói chuyện nha, đừng nổi giận đó."

Lê Sâm không nhịn được cười, đây là cục cung của anh nhìn ra anh khó chịu?

"Được, nghe cục cung." Lê Sâm nhéo mũi cô.

Chương 82: Nhìn thấy không, người đó là kim chủ của tôi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tổng giám đốc Mã bị Lệ Sâm làm chua cả răng, thẳng nhóc này mở miệng gọi tiếng cục cưng thực quen miệng đấy, xem ra đã sớm kim ốc tàng kiều rồi.

Lệ Sâm cho ông một ánh mắt, hai người liền thay đổi chỗ nói chuyện, ngay chỗ cách nơi này không xa.

Nam Tầm nhớ lại nội dung chính mà vừa nãy Lệ Sâm nói, tự mình cảm sung chơi đến vô cùng vui vẻ.

"Kỹ thuật bắn súng không tồi." Bên cạnh bỗng nhiên có người lên tiếng.

Nam Tầm vừa quay đầu lại thấy được một cô gái trang điểm đậm, dáng vẻ hơi quen quen.

Trí nhớ Nam Tầm khó có được một lần chạy tốt, công lao này thuộc về bộ phim truyền hình cung đấu mà cô mới xem xong gần đây. Một trong những diễn viên chính, vai hoàng hậu thủ đoạn độc ác chính là người trước mặt này đấy!

"Cô, cô là Lý Dung Dung à?" Nam Tầm kinh ngạc hô thành tiếng, lần đầu tiên cô gặp được ngôi sao thật sự, loại tiếp xúc gần gũi này làm cô cảm thấy rất hiếm lạ.

"Tôi rất thích phim truyền hình cô diễn, tôi cảm thấy cô diễn rất tốt."

Đầu tiên Lý Dung Dung khá sững sốt, sau đó thì che miệng nở nụ cười: "Tôi còn tưởng rằng cô muốn mắng tôi đấy. Cô biết không, bây giờ tôi đi trên đường, nếu như bị người khác nhận ra được thì họ đều muốn ném trứng thối vào tôi."

Nam Tầm cũng nở nụ cười theo: "Đây chứng tỏ kỹ thuật diễn của cô tốt, có vài khán giả xem quá nhập diễn, nên mới nghĩ cô cũng là người phụ nữ hư hỏng."

Nụ cười của Lý Dung Dung lại phai nhạt đi đôi chút: "Vốn dĩ tôi cũng không phải là cô gái tốt."

Nói xong, cô chỉ vào ông bác hỏi đầu đang nói chuyện với Lệ Sâm, tự giễu nói: "Nhìn thấy không, người đó là kim chủ của tôi."

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của cô bé, Lý Dung Dung không để bụng nói: "Cô biết không, người trong làng giải trí chỉ có mỗi kỹ thuật diễn và vẻ ngoài là vô dụng. Tôi lăn lộn trong làng giải trí hơn mười năm, phí thời gian từ mười chín tuổi đến bây giờ ba mươi tuổi, rốt cuộc nhận được một bộ xem như diễn vai chính, mà một bộ này là nhờ có tổng giám đốc Mã."

Dừng một chút, cô hỏi: "Có phải cô xem thường tôi không?"

Nam Tầm lắc đầu, có thể bình thân nói chính mình tìm một kim chủ như vậy, cô cảm thấy có lẽ Lý Dung Dung này không giống với những người phụ nữ vì tiền.

Nam Tầm hỏi: "Nếu làng giải trí loạn như vậy, tại sao cô không rút ra khỏi chứ?"

Lý Dung Dung cười nói: "Diễn chính là sinh mạng của tôi, tôi thích diễn. Nếu bất tôi không diễn, tôi sẽ cảm thấy cuộc đời mình có một thiếu sót lớn."

Nam Tầm do dự một lát, nói: "Nhưng mà dáng vẻ tổng giám đốc Mã có hơi... già." Vốn cô muốn nói vừa già vừa xấu.

Lý Dung Dung phì cười thành tiếng: "Em gái à, em thật thẳng thắn. Em có biết chị em cùng nghề với chị nói thế nào không hả? Các cô ấy nói chị thật tình thật, vậy mà tìm được chỗ dựa vững chắc như tổng giám đốc Mã này."

Nam Tầm nghe ra vài phần châm biếm trong lời cô nói.

Lý Dung Dung tiếp tục nói: "Tuy chị và ông ta quấn với nhau, nhưng bọn chị chỉ là dựa theo nhu cầu. Ông ta muốn một tình nhân dịu ngoan, chị muốn tài nguyên diễn kịch, không hơn."

Nói xong, cô ấy đưa tay vỗ vỗ bả vai Nam Tầm: "Em gái à, chị nhìn ra được em không phải người thấy người có quyền thế là sáng mắt, nhưng mà ——"

Cô dừng một lát, giọng nói thấp xuống: "Cậu Lê cũng không phải một lựa chọn tốt, có thể là em vừa vào trong vòng này nên không rõ tính tình cậu Lê, anh ta... Tóm lại, em vẫn nên nhanh chóng dứt ra đi."

Nam Tầm há to miệng, có phải cô Lý Dung Dung này đang tự tưởng tượng cái gì không, cô ấy lại cho rằng cô cũng là...

Nhưng mà cô cảm thấy Lê Sâm rất tốt, tại sao theo ý của Lý Dung Dung anh lại không phải người tốt.

"Em gái, bên trên có số điện thoại của chị. Nếu có một ngày em không có chỗ đi thì hãy đến tìm chị." Lý Dung Dung đưa cho cô một tấm danh thiếp đơn giản.

Nam Tầm đang muốn giải thích mình không phải tình nhân nhỏ của Lê Sâm, kết quả người này đã xoay người rời đi.

Lúc này, tổng giám đốc Mã kia đã trò chuyện với Lê Sâm xong. Tổng giám đốc Mã đi qua, ôm bả vai Lý Dung Dung rời đi, Lê Sâm cũng đã đi tới chỗ cô.

"Cục cưng, đang nhìn gì vậy?" Động tác Lê Sâm thuần thục ôm eo cô.

Nam Tầm cho anh xem danh thiếp, rồi đột nhiên nổi hứng, nói: "Ba, không phải chúng ta cũng làm giải trí sao, có thể đào Lý Dung Dung qua không."

Lê Sâm hơi nhú mày: "Cục cưng thích cô ta sao?"

Nam Tầm cười nói: "Đúng vậy, con cảm thấy cô ấy diễn rất tốt, cũng không biết tại sao diễn vai phụ lâu như vậy, cho dù diễn vai chính cũng là người xấu. Đi trên đường người khác đều muốn ném trứng thối vào cô ấy, ba, ba nói xem kỹ thuật diễn phải xuất sắc đến thế nào, mới có thể khiến cho người khác chán ghét cô ấy như vậy chứ?"

Lê Sâm gật đầu nói không chút nghĩ ngợi: "Được, chỉ là một người mà thôi. Thứ cục cưng muốn, ba đều sẽ làm cho con."

Lúc này Lý Dung Dung hoàn toàn không biết, chẳng qua bởi vì cô nói nhiều thêm vài câu với một cô bé, cuộc sống sau này của cô xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vô số kịch bản chất lượng cao và thông báo kéo nhau đến, hơn nữa chính cô nỗ lực, không lâu sau liền đoạt được vị trí ảnh hậu.

Lê Sâm và Nam Tầm ăn cơm tối ở ngoài rồi mới về nhà. Ông Lê đã trở về từ lâu, ông ngồi yên trong phòng khách, nghiêm mặt nhìn hai cha con đang dặt dặt tay nhau đi vào.

"Nam Nam, con đi lên tầng trước đi, ông có chuyện nói với ba con." Về mặt ông Lê cực kỳ nghiêm túc.

Nam Tầm không nhịn được nhìn thoáng qua Lê Sâm.

Lê Sâm vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cưng lên trước đi, ba lên ngay."

Nam Tầm gật đầu, lộc cộc đi lên tầng, trước khi đi còn không quên nói với ông Lê: "Ông nội, hôm nay là con muốn ba đi chơi với con, ông đừng trách ba tự ý bỏ công việc nha."

Ông Lê tức giận trừng mắt nhìn cô: "Biết rồi, sẽ không làm gì ba con, làm như ông là cha ghê của nó không bằng."

Nam Tầm cười hai tiếng ha ha, chạy lên phòng tắm tầng hai đi tắm.

Trong phòng khách chỉ còn hai người ông Lê và Lê Sâm.

Đầu tiên ông Lê quan sát quần áo của Lê Sâm một lát, không nhịn được bĩu môi, nói thầm: "Thực cho rằng ăn mặc giống như tên nhóc thì sẽ thật sự là tên nhóc sao, hừ."

Ông Lê gõ gõ gậy trên mặt đất: "Ngồi đi, ba muốn hỏi con vài câu."

Lê Sâm ngồi thẳng xuống đối diện ông, vắt chéo hai chân, một cánh tay tùy ý đặt lên thành ghế sofa, khí thế vô hình bắt đầu xuất hiện cuộn cuộn trong nháy mắt.

"Có phải ba muốn nói chuyện về Nam Nam hay không?" Lê Sâm hỏi thẳng vào vấn đề.

Ông Lê bị thái độ không hề bụng của anh làm tức giận, giọng điệu lập tức cất cao lên một tông: "Thằng nhóc thú, tự con nói xem những việc hôm nay con làm đều là chuyện mà con người làm sao? Ông đây chỉ đi vắng một ngày, con đã làm ra loại chuyện lớn này cho ông. Bây giờ ở trong vòng luẩn quẩn đều biết con kim ốc tăng kiêu, tìm một cô bạn gái nhỏ non nớt, ông đây thật sự bị con làm tức chết rồi!"

Lê Sâm nhìn ông một lúc lâu, nhìn đến nỗi ông bắt đầu hoảng hốt.

"Hôm nay ba chỉ muốn lái nhai điều này thôi à?" Lê Sâm thần nhiên nói.

Ông Lê thở dài: "Được rồi, ba cũng không quanh co với con nữa. Ba hỏi con, rốt cuộc con nghĩ thế nào vậy, Nam Nam chính là con gái con, thái độ của con đối với con bé giống thái độ đối với con gái sao?"

Chương 83: Khiếp sợ, không phải ruột thịt

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lệ Sâm nhìn ông, nhìn chăm chú hồi lâu, nhìn đến nỗi ông Lệ bỗng dưng chột dạ.

"Thằng nhóc thúì, giỏi lắm, dám tạo áp lực cho ông!" Ông Lệ tức giận nói.

"Ba không cần giả vờ trước mặt con. Lúc trước con có chạm vào người đàn bà kia hay không, con biết rõ hơn bất kì ai." Lệ Sâm nói.

Ông Lệ tròn đôi mắt già nua thật lớn: "Con, thằng nhóc thúì con có ý gì. Căn bản là mười sáu năm trước con không hề chơi một đêm cùng người phụ nữ kia? Từ lúc bắt đầu con đã biết Nam Nam không phải con gái ruột? Con biết rõ còn mang về? Lệ Sâm, đến cùng con đang chơi trò gì vậy?"

Lệ Sâm mở thêm hai cúc áo, lạnh nhạt nói: "Chẳng qua năm đó con thấy mình có duyên cha con với đứa bé kia, nên mới ôm về nuôi. Vốn chỉ nuôi chơi, ai ngờ được không cẩn thận lại nuôi ra tình cảm. Lúc đầu còn nghĩ thêm một đứa con gái cũng vô cùng tốt, nhưng bây giờ... Con đổi ý rồi."

Ông Lệ sợ đến cơ thể cứng lại: "Lệ Sâm, con cần nghĩ cho kỹ. Dù hai đứa không có quan hệ huyết thống, nhưng Nam Nam do con tự tay nuôi lớn. Trong lòng con bé, con chính là người ba hàng thật giá thật. Nếu con cứ khăng khăng làm theo ý mình, sẽ hủy hoại con bé đấy!"

Lệ Sâm đột nhiên kêu một tiếng ba, khiến ông Lệ lại sợ hết hồn. Cứ mỗi khi anh trịnh trọng kêu ông một tiếng ba, ông biết ngay đứa con trai này lại sắp nói đến chuyện mà ngay cả trời cũng đừng mong ngăn cản.

"Chuyện của bọn con, ba đừng quản. Con bé do một tay con nuôi lớn, con hiểu rõ hơn ba." Lệ Sâm nói xong câu này, liền thay giày lên tầng.

Thấy Lệ Sâm sắp biến mất ở cầu thang, ông Lệ nhìn không được vội gọi anh lại, thấp giọng nhắc một câu: "Lệ Sâm, Nam Nam còn nhỏ. Con, con vẫn nên chú ý đúng mực, đừng dọa con bé sợ."

Lệ Sâm ừ một tiếng, không chờ đợi được nữa mà đi lên tầng.

Lệ Sâm khẽ đẩy cửa phòng ngủ, cô bé trên giường đã tắm sạch sẽ, thay đồ ngủ và nằm xuống từ lúc nào.

Nam Tầm nghe thấy tiếng động, liền vội vàng ngồi dậy nhìn sang: "Ba, ba nhanh đi tắm rồi ngủ đi, hôm nay ba đã chơi với con cả ngày rồi."

Lệ Sâm đi tới ngồi xuống bên mép giường, vươn tay nhéo khuôn mặt cô: "Cục cưng, ba tưởng con ngủ thiếp đi rồi."

Nam Tầm ngáp một cái, cười nói: "Con đang lo cho ba đấy. Con sợ ông nội mắng ba, vì vậy chưa ngủ được."

"Bé ngoan." Lệ Sâm sờ mặt cô, rồi cúi người, nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên môi cô.

Nam Tầm kinh ngạc đến giật cả mình. Mặc dù chỉ là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, thế nhưng vừa nãy Lệ Sâm lại hôn cô, lần này không phải môi, là miệng!

"Ha ha, Tiểu Bát à, nguoi ra đây mà xem. Nguoi nói hôn môi rất bình thường, vậy bây giờ thì sao? Đờ mờ Lệ Sâm lại hôn miệng ta!"

Qua một hồi lâu Hư Không Thú mới trả lời một câu vòng vo tam quốc: "Vừa nãy ta nghe trộm ba Lệ Sâm và ông nội nguoi nói chuyện, sau đó phát hiện được bí mật động trời, ta định ngày mai nói tỉ mỉ với nguoi."

"Nói ngay bây giờ!"

"Bây giờ mà nói thì đêm nay nguoi đừng mơ ngủ ngon giấc."

Nam Tầm: "Vậy để mai nói sau đi."

Hư Không Thú...

Thực ra nó đã chuẩn bị để nói rồi.

Lệ Sâm hôn Nam Tầm xong thì xoay người đi tắm như không có chuyện gì xảy ra, còn Nam Tầm bối rối một lúc cũng nằm lại như không có chuyện gì. Cô còn có hứng chọn một quyển truyện tiếng Anh đặt cạnh mình, chờ Lệ Sâm tắm xong sẽ đọc cho cô.

Chỉ là Nam Tầm không đợi được Lệ Sâm đã ngủ thiếp đi.

Trên người Lệ Sâm còn chảy nước chưa khô, anh ngồi bên giường ngắm Nam Tầm, ánh mắt nóng rực chưa từng có. Qua hồi lâu, anh mới lấy ra quyển sách trong tay cô gái nhỏ, sau đó cũng chui vào chăn, động tác quen thuộc ôm cô vào ngực mình.

Nam Tầm lẩm nhẩm hai tiếng, một chân gác lên eo anh, một tay ôm cổ anh, khuôn mặt bé nhỏ dính vào mặt anh.

Hô hấp quanh, hơi thở nóng bỏng.

Lệ Sâm hít một hơi thật sâu, quay đầu lại đây, nói nhỏ: "Cục cưng của ba, mau mau lớn lên đi..."

Ngày hôm sau, Nam Tầm ăn sáng xong chuẩn bị đi học, mà Lệ Sâm cũng chuẩn bị đến công ty.

"Cục cưng, không cần ba đưa con đi thật hả?" Lệ Sâm hỏi.

Nam Tầm vội vàng lắc đầu: "Ba, ba cũng đừng đưa con đi học nữa. Cái xe xa hoa phiên bản mở rộng kia của ba vừa chạy đến cổng trường, là con bị vây quanh như gấu mèo ấy, ba tha cho con đi."

Nói xong, Nam Tầm ngọt ngào chào tạm biệt: "Ba ba, con đi trước đây, bye bye ~"

Lệ Sâm kéo cô lại, hơi cúi người, quay gò má về phía cô: "Cục cưng, có phải con đã quên gì rồi không?"

Nam Tầm tròn mắt kinh hoàng, nhưng vẫn nhón chân lên, ngửa đầu đặt nụ hôn trên mặt anh: "Ba thật là, người đã bao tuổi rồi còn muốn hôn tạm biệt."

Chờ cô bé đi rồi, ông Lệ ở xa xa nhìn về phía cửa mới cười nhạo: "Xi, lớn đầu rồi mà không biết xấu hổ, còn chủ động mời hôn."

Lệ Sâm liếc ông một cái: "Ba nói chính mình à, đã một bó tuổi rồi còn nhìn trộm thanh niên và cô gái nhỏ hôn tạm biệt."

Ông Lệ tức giận đến đứng phắt dậy: "Ba nhỏ vào, thanh niên cơ đấy, vô liêm sỉ."

Lệ Sâm mặc thêm áo khoác, nói hờ hững một câu: "Con đến công ty, nếu ba chán thì đi tìm mấy người bạn già câu cá ngắm hoa đi."

Không nhắc tới chuyện này còn tốt, ông Lệ vừa nghe được, lập tức biến sắc: "Ông đây không bao giờ để con được như ý. Hôm qua con có ý đồ đẩy ba đi rồi quấy rối Nam Nam. Sau này ba không đi đâu nữa!"

Lệ Sâm ồ lên nhàn nhạt: "Ba tùy ý." Nói xong liền bước ra cửa.

Ông Lệ tức không chịu được, quân gia họ Vương đứng bên cạnh vội thuận khí cho ông: "Ngài cần gì phải vậy chứ, cũng không phải ngài không biết tính tình cậu chủ."

Ông Lệ hừ một tiếng: "Tôi không muốn để thằng nhóc này được thuận lợi, tôi đang ngóng trông ngày nó ăn quả đắng vì chuyện này."

Quân gia Vương cảm thán trong lòng: Ngài có phải cha đẻ không, nào có ai ngóng trông con trai mình ăn quả đắng? Có điều cậu Lệ xác thực... Ừm, thực ra ngẫm lại, có chút trắc trở cũng cực kì tốt.

Người khổ nhất chính là cô chủ nhỏ. Một tờ giấy trắng thuần cỡ nào, một bông hoa thuần khiết cỡ nào, nhưng không may gặp phải cậu Lệ, tờ giấy có trắng thế nào cũng bị cậu Lệ nhuộm thêm màu sắc.

Trong phòng học, Nam Tầm nhìn chòng chọc sách trên bàn, tâm tư đã bay đi xa.

"Tiểu Bát, người vừa mới nói cái gì? Người nói lại xem nào!"

Hư Không Thú khụ khụ: "Ta nói là ba Lệ Sâm của người căn bản không phải ba ruột của người, hơn nữa hẳn còn có, có ý đó với người ơ... Người đừng trách ta, chuyện này ta không biết thật! Lần trước lúc ta khảo sát thế giới này, thân phận Lệ Tiểu Nam vẫn luôn là con gái Lệ Sâm, đến chết vẫn là. Ta nghĩ là Lệ Sâm căn bản không quan tâm cô ấy có phải con gái ruột của mình hay không, vì vậy chẳng thèm chọc sâu thân phận của cô ấy."

Nam Tầm: "... Bảo bối, ta thật mẹ nó muốn đánh chết người."

Hư Không Thú: "Đừng hung dữ thế mà, người ta cũng là người bị hại. Có điều ta cảm thấy đây là chuyện tốt nha. Người xem kìa, giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm người chưa giảm đã lâu rồi, bây giờ người vừa lúc đổi thân phận, dùng tình yêu hùng hực kịch liệt để cảm hóa hắn, khả khả."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chết tiết, cảm thú này động dục rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm trực tiếp vẽ một hình tròn vành vạnh trên giấy, dùng ngòi bút chọc chọc lên hình tròn, chọc thành vô số cái lỗ.

Hur Không Thú lấp bắp: "Ngươi, ngươi vẽ gì vậy?"

Nam Tầm: "Không nhìn thấy à, một hình cầu đó."

Hur Không Thú: "Cmn đừng tưởng rằng ngươi vẽ xấu vậy thì ta không nhìn ra đó là ta nha. Ngươi lại có thể dùng bút chọc ta, thật là độc ác mà, hu hu hu..."

Nam Tầm làm mặt lạnh: "Lòng ta rất phiền, đừng chọc ta."

Hur Không Thú nín khóc, vội vàng hỏi: "Ngươi phiền gì chứ?"

"Ta cmn còn là vị thành niên đấy, vậy mà Lê Sâm lại đã có ý đồ với ta, chò ta vừa trưởng thành, tiết tháo của ta còn giữ được nữa à? Ngươi nói xem sao anh ta có thể động lòng với con gái mình chứ? Anh ta còn là người không?"

Hur Không Thú lập tức nói: "Ba Lê Sâm ngươi không phải người đâu, là biến thái, trước khi chúng ta đến mỗi thế giới đều chuẩn bị tâm lý rồi mà."

"Đã thỏa thuận dùng tình thân độ hóa boss lớn cơ mà, ngươi là một kẻ lừa gạt!" Nam Tầm giận dữ.

Hur Không Thú áp a áp ứng, chột dạ liên tục: "Có phải người ta cố ý đâu. Ta dùng thú cách của ta đảm bảo, ta thật sự không biết chuyện này."

"Được rồi được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, ba Lê Sâm ngươi đối với ngươi rất tốt mà, không phải chỉ là mất tiết tháo thôi sao. Ba Lê Sâm ngươi đẹp trai chân dài, rõ ràng đáng vẻ đẹp trai hơn người mẫu nhiều, hừ hừ, ngươi còn không mau mừng thầm đi?" Hur Không Thú hết chột dạ hừ hai tiếng.

Xoạt một tiếng, Nam Tầm trực tiếp dùng bút vẽ quả cầu thành hai nửa, ấn đến nổi rách cả giấy.

Hur Không Thú... Sợ quá đi.

Sau khi tan học, Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng chuẩn bị về nhà, kết quả có một nam sinh lớp bên cạnh đột nhiên nói với cô: "Lê Tiểu Nam, mình có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, chờ lát nữa đến rừng cây nhỏ sau sân thể dục gặp mặt."

Nam Tầm xoắn xuýt một hồi nên đi hay là về nhà, bởi vì về trễ thì cô sợ ba Lê Sâm không vui, nhưng vừa nghĩ đến ba Lê Sâm đã làm cho cô không vui, sao lúc nào cô cũng phải nghĩ đến anh chứ.

Nam Tầm cho rằng cậu học sinh kia muốn nói chuyện lớn gì, kết quả sau khi đi đến lại trực tiếp tỏ tình với cô.

Từ giây phút Nam Tầm đi đến thế giới này trở thành con gái của Lê Sâm, trong sinh mệnh cô chỉ còn lại ba việc: Ăn, ngủ, Lê Sâm.

Cho dù là đi học, cô cũng là ba ngày nghỉ hai ngày đi học, còn không quen biết toàn bộ lớp 1 của mình, chứ đừng nói là lớp bên cạnh. Tuy nhiên cô có chút ấn tượng với cậu học sinh trước mặt này, hình như tên là Quý Thiếu Thanh, bộ dạng rất đẹp trai. Lúc Nam Tầm đi dạo sân bóng rổ luôn có thể nhìn thấy cậu, bởi vì lúc nào bên cạnh cậu cũng vây quanh một đám học sinh nữ háo sắc, cho nên cô nhìn thêm vài lần.

Nhưng mà trong nhà có một người ba còn đẹp trai hơn ngôi sao, cậu nam sinh này đẹp trai thật, nhưng căn bản không thể nào so với Lê Sâm.

Nam Tầm khéo léo từ chối: "Cậu rất tốt, nhưng mình cảm thấy bây giờ chuyện học quan trọng hơn nhiều, hơn nữa mình vẫn còn nhỏ, cho nên..."

Quý Thiếu Thanh lập tức nở nụ cười: "Tiểu Nam, mình biết ngay cậu không giống với nữ sinh khác. Cậu nói đúng, bây giờ nên đặt chuyện học hành lên hàng đầu, thành tích học tập của cậu luôn rất tốt, mình cũng không kém hơn cậu, cho nên năm sau chúng ta thi vào cùng một trường đại học có được hay không?"

Nam Tầm cố nghĩ để tiếp tục từ chối: "Cho dù là lên đại học, mình cũng không tính yêu đương. Đại học càng có thêm nhiều thứ có thể học, mình không muốn sống phí thời gian."

Quý Thiếu Thanh gỡ gỡ đầu: "Mình có thể đợi cậu. Lê Tiểu Nam, mình thật sự rất thích cậu, từ nhỏ đến lớn có không ít nữ sinh thổ lộ với mình, nhưng hôm nay là lần đầu tiên mình thổ lộ với nữ sinh."

Nói xong, cũng không chờ Nam Tầm từ chối, cậu nhanh chóng ôm cô một cái, vui mừng chạy đi, chạy xa rồi còn vẫy tay với cô: "Lê Tiểu Nam, nhất định phải nhớ rõ ước hẹn giữa bọn mình nha!"

Nam Tầm thật cạn lời, rõ ràng cậu bé này không cho cô quyền từ chối mà. Chỉ là học sinh nam bây giờ đều là tuổi trẻ bông bột, phòng chừng qua một đoạn thời gian ngắn nữa thì sẽ quên thôi.

Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng, đi xe điện về nhà, vừa mới tới cửa thì Tiểu Bát bỗng nhiên rống lên: "Giá trị hắc hóa của ba Lê Sâm người đột nhiên tăng thêm 10 điểm!"

Lòng Nam Tầm hồi hộp nhảy dựng lên, cô đã sớm biết Lê Sâm phái người âm thầm "bảo vệ" cô, cho nên chắc chắn Lê Sâm đã biết chuyện hôm nay được tỏ tình trong rừng cây nhỏ.

Sau khi anh biết... Rất tức giận?

Nam Tầm đứng ở cửa một lúc lâu, cửa bỗng được mở ra từ bên trong, bác Vương cười với cô: "Cô chủ nhỏ, mau vào đi, cậu chủ chờ cháu rất lâu rồi đó."

Dừng một chút, ông thấp giọng nhắc nhở một câu: "Hình như tâm trạng cậu Lê không được tốt, cô chủ nhỏ chú ý chút."

Về mặt Nam Tầm thay đổi, khom người bước khễ vào cửa, sau đó lại bước khễ về phía tầng hai.

"Cục cưng, ba ở đây." Trong phòng khách chợt vang lên giọng nói trầm thấp có phần lạnh lẽo của người đàn ông.

Nam Tầm làm bộ như mới nhìn thấy anh, a một tiếng: "Ba, con còn tưởng ba ở trên nhà đó."

Nói xong, cô chạy vội về phía người đàn ông trên sofa, nhảy thẳng lên trên người anh, vô cùng thân thiết ôm cổ anh: "Ba, hôm nay con rất nhớ ba đó, đi học cũng không tập trung nghe giảng."

Lê Sâm tách đùi cô ra, ôm người sát vào cơ thể mình, về mặt lại hơi tối đen: "Ồ? Cục cưng nhớ ba, nếu như nhớ vậy sao hôm nay về trễ thế hả?"

Lòng Nam Tầm run lên, cmn quả nhiên là vì chuyện này.

Nam Tầm suy nghĩ một lát, quyết đoán khai thành thật, bĩu môi nói: "Ba, đây đều do một bạn nam ở lớp bên cạnh, sau khi tan học lại nói có chuyện quan trọng tìm con. Con thật sự cho rằng có chuyện quan trọng nên đi gặp cậu ấy, không ngờ cậu ấy đến tỏ tình với con."

Tay Lê Sâm ôm eo cô bỗng siết chặt lại, thân nhiên hỏi: "Vậy à, vậy cục cưng cảm thấy bạn học nam kia thế nào? Thực ra yêu sớm cũng không sao, nếu như cục cưng thích thì ba không phản đối."

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: Giả bộ này, anh cứ cố sức giả bộ đi. Nếu không phải Tiểu Bát nói suy nghĩ gì kia của anh cho tôi, tôi cmn thật sự cho rằng anh là người ba tốt luôn suy nghĩ cho tôi!

Nam Tầm lắc lắc cổ Lê Sâm, mở miệng oán trách: "Sao ba có thể nói loại lời nói này, con mới không thích những cậu học sinh nam đó đâu, con thích ba nhất, con muốn ở bên ba mãi mãi."

Ánh mắt Lê Sâm sâu thêm, nhìn chăm chăm thẳng vào cô: "Cục cưng, lời con nói đều là thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, trong lòng con ba luôn luôn đứng thứ nhất, bất kỳ ai cũng thua ba, ông nội cũng phải đứng sau đó." Nam Tầm kéo cổ anh, vô cùng thân thiết mà cọ mặt anh.

Nam Tầm tiếp tục nhét đường vào miệng anh: "Ba, ngay cả sau này đăng ký vào đại học nào con cũng nghĩ xong rồi, ở ngay đại học B của thành phố này, cách nhà gần nhất, ngày nào con cũng có thể quay về gặp ba."

Bàn tay to của Lê Sâm nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, ánh mắt trầm lắng sâu hun hút, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Ba, ba, ba nghĩ gì vậy? Con đang nói chuyện với ba mà." Nam Tầm quơ quơ trước người anh.

Lê Sâm đột nhiên kêu lên, đánh một cái vào mông cô: "Ba nghe thấy rồi, con ngồi yên đi đừng lộn xộn."

Nam Tầm...

"Chết tiệt Tiểu Bát này, cảm thú này lại có thể động dục!" Nam Tầm hơi hoảng sợ, cô thật sự không dám động đây chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đồ Lưu manh, còn muốn ôm ba cơ đấy

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hư Không Thử: "Ày da, chuyện này không phải rất bình thường à. Ba Lê Sâm người cũng chưa từng chạm vào phụ nữ nhiều năm như vậy, vậy giờ chỉ động cái tình, người còn không cho người ta động? Người muốn ba người ghen chết sao? Hơn nữa, không phải tự người nhảy lên người hấn à?"

Nam Tầm: "Nhưng ta còn nhỏ như vậy, ta thật sự không ngờ được anh ta có thể nổi hứng với vóc người khô quắt như ta."

Hư Không Thử ôi chao một tiếng: "Đừng coi nhẹ bản thân, người được ba người nuôi rất khá, tuy tuổi nhỏ cũng đã trước lời sau vênh, là người đẹp nhỏ non tươi đấy."

Nam Tầm: "Tiểu Bát, ta thật sự muốn đập người thành bánh."

Hư Không Thử không sợ hãi, còn hát lên: "Hãy đến đây, những tạo tác ~" *

*Một câu trong bài <>

Video vietsub của Dạ Yết

Nam Tầm: "... Sao người không lên trời, sánh vai cùng mặt trời luôn đi?"

Hư Không Thử lập tức phản đòn: "Sao người không xuống nước, miệng đối miệng với rùa đen đi?"

Nam Tầm núp trong ngực Lê Sâm giả chết, qua rất lâu mới buồn buồn kéo tay áo anh: "Ba, chân con tê quá, ba ôm con lên tầng đi."

Lê Sâm khẽ cười, tiếng cười xuyên qua khoang ngực truyền tới trong tai Nam Tầm đang ghé sát ngực anh, lỗ tai cũng run theo nhẹ nhẹ.

"Đi thôi cục cưng, ba ôm con lên." Lê Sâm bế cô bé trong ngực, bước chân có vẻ rất nhẹ nhàng.

Nam Tầm liền vội nói: "Ba thật là lợi hại, ôm con lên tầng mà cũng không thở dốc."

Lê Sâm cười nói: "Cục cưng quá nhẹ, có ba cục cưng ba cũng ôm được."

Nam Tầm khinh bỉ trong lòng, thầm nói cái đồ lưu manh, một chưa đủ, còn muốn ôm ba cơ đấy.

Có điều, chuyện được cậu học sinh nam kia tỏ tình, chắc là cho qua rồi nhỉ?

Đến buổi tối, Nam Tầm mới phát hiện mình đã đánh giá quá cao độ hào phóng của lão lưu manh này. Trước khi ngủ, đồ lưu manh còn cho cô một nụ hôn ngủ ngon, không phải hôn mặt, mà là hôn môi, hôn xong còn muốn đáp lại.

"Cục cưng, ba đã hôn chúc ngủ ngon con rồi, con không nên hôn trả ba sao?" Lão lưu manh nói.

Nam Tầm nghe xong muốn hôn trả anh, nhưng không ngờ lão lưu manh chỉ thẳng miệng mình nói: "Cục cưng, hôn chỗ này, ngày hôm nay ba dùng kem đánh răng vị dâu của con, rất thơm đấy."

Nam Tầm kéo cổ áo anh run run một hồi, suýt chút nữa bóp chết lão lưu manh này.

"Ba, đây là không đúng. Con xem trên TV, chỉ có người yêu mới có thể hôn môi." Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to vô tội kia, rất muốn lột lớp nguy trang của lão lưu manh xuống.

Lê Sâm tròn mắt nói dối: "Cục cưng, chúng ta cũng có thể. Con thấy ghét lúc ba hôn con sao?"

Nam Tầm lắc đầu: "Không ghét, con thích ba hôn con."

Hừ, cao hứng đi lão lưu manh.

Quả nhiên Lê Sâm rất vui vẻ, bọc cái miệng nhỏ của Nam Tầm mút mấy lần.

Nam Tầm cũng qua loa chụt chụt ngoài miệng anh, cũng không cần biết anh phản ứng thế nào, tự mình nhắm mắt lại ngủ.

Lê Sâm ghé sát bên cô, hơi thở nóng rực phả vào tai cô, giọng nói trầm thấp tê dại: "Cục cưng, tuy ba là ông bố rất văn minh, nhưng vẫn cảm thấy yêu sớm là không được. Vì vậy cục cưng phải nghe lời, đừng yêu đương lúc còn đi học."

Nam Tầm thầm tròn mắt, mơ mơ màng màng ừ một tiếng, nói lơ mơ: "Không yêu ai, con chỉ yêu ba. Nhưng mà ba, ba đừng phải vệ sĩ bảo vệ con trong tối nữa. Ba bảo bọn họ rút hết đi, bây giờ chỉ cần con vừa nghĩ tới có người âm thầm nhìn chăm chăm mình, cho dù con biết ba vì bảo vệ con, con vẫn cảm thấy không được tự nhiên."

Một bàn tay Lê Sâm dịu dàng vuốt ve đầu cô, nghe vậy trăm mặc hồi lâu: "Được, ba đồng ý với con, nhưng con phải nghe lời."

Nam Tầm cao hứng cộ cổ anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn ba."

"Ngủ đi, cục cưng của ba."

Tiếng nói trầm thấp tràn đầy dịu dàng của Lê Sâm tựa như có tác dụng thôi miên, con buồn ngủ của Nam Tầm đã kéo tới ngay lập tức.

Lúc Nam Tầm sắp chìm vào giấc ngủ, Tiểu Bát vui mừng nói: "Vừa nãy giá trị ác niệm giảm 5 điểm rồi."

Trong giấc mơ của Nam Tầm, khỏe miệng cô vẫn luôn cong lên. Cô đếm đếm, giá trị ác niệm chỉ còn 30 điểm.

Ngày hôm sau, Nam Tầm có tâm trạng thật tốt nên ăn thêm hai cái bánh bao nhỏ, đeo cặp sách vui vẻ leo lên xe của ba Lê Sâm. Chờ hai người mỗi người đi một ngã, còn tặng kèm một nụ hôn.

"Cục cưng, đi đường cẩn thận nha." Lê Sâm hạ cửa sổ xe, dặn dò.

Nam Tầm vẫy tay: "Ba yên tâm đi, con sẽ không lạc đâu."

Nói đến chuyện này, Nam Tầm thấy rất mất mặt. Có một lần cô tự ngồi xe buýt đi học, kết quả không cẩn thận ngồi nhầm xe. Cô xin thẻ cô chỉ nhìn nhầm một con số, cũng không phải ngớ ngẩn đến nỗi không biết nên ngồi chuyến nào.

Nhưng ba Lê Sâm của cô luôn thích lôi chuyện này ra nói, chỉ sợ chẳng may cô... không... cẩn thận lại ngồi nhầm xe rồi.

Khi đến phòng học, các bạn cùng lớp đã đến gần đủ, đều đang học thuộc từ hoặc bài văn hoặc là công thức.

Nam Tầm trực tiếp lấy một quyển sách ra che trước mặt, sau đó hai mắt thần thò, bắt đầu tán dóc với Tiểu Bát.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm chỉ còn 30. Người nói xem nếu giờ ta ném tiết tháo đi lẫn lộn cùng ba Lê Sâm, giá trị ác niệm của ba Lê Sâm có thể vụt một cái xuống 0 không?"

Tiểu Bát nghe được lời này có vẻ cực kì kích động, vội vã trả lời: "Ta cảm thấy rất có khả năng! Nếu không đêm nay người về rồi thử xem?"

Nam Tầm ha ha một tiếng: "Cung à, người ném tiết tháo không phải người, người kích động làm cái gì?"

Hư Không Thú hơi chột dạ: "Chẳng qua người ta thấy kế sách này rất hay, sớm tiêu trừ giá trị ác niệm là có thể đi sớm mà."

Nam Tầm: "Vừa rồi ta chỉ đùa với người, không ngờ người nghĩ vậy thật. Sinh nhật mười sáu tuổi của ta còn chưa đến đấy, người còn gấp gáp cho ta đi hiến thân. Tiểu Bát, người giỏi lắm, không ngờ người là con thú thú không tiết tháo như vậy."

Hư Không Thú hừ hừ: "Tiết tháo là gì? Ăn được không? Trong mắt ta chỉ có giá trị công đức, giá trị ác niệm của boss lớn tiêu tan hết rồi thì ta mới có thể nhận được giá trị công đức. Còn nữa, mười sáu tuổi mà nhỏ á? Nhỏ á? Đặt ở cổ đại là đã lấy chồng sinh con từ lâu rồi!"

Nam Tầm cũng học nó hừ hừ: "Ta nói cho người biết, muốn ta hiến thân trước lúc trưởng thành, không có cửa đâu."

Đúng lúc một người một thú đang cò kè mặc cả thì hai học sinh nữ bàn trên bỗng nhiên cãi cọ ồn ào, trông thật kịch liệt.

Nam Tầm ngồi ở đằng sau hai người, hai người đó cãi nhau đến nỗi nước miếng còn bắn tung tóe đến trên mặt cô.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm đứng lên, định đi hòa giải.

Cô vừa mới kéo tay của cả hai học sinh nữ, còn chưa kịp làm gì thì đã bị hai người cùng đẩy ra.

Móng tay cô bé kia dài thật, nếu không phải Nam Tầm tránh đi đúng lúc, con mẹ nó mắt của cô đã bị chọc mù rồi. Tuy nhiên miệng Nam Tầm vẫn không tránh được bất hạnh, bị rách một đường.

Nam Tầm hít một hơi.

Môi lập tức đỏ máu, đỏ đỏ rợn người, trông thật đáng sợ.

Nam Tầm dùng tay quệt môi, thấy mu bàn tay đầy máu.

Nhìn máu trên mu bàn tay, trong đầu Nam Tầm chỉ còn sót lại một ý nghĩ: Xong rồi xong rồi, Lê Sâm phát hiện sẽ nổi bão.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Ba, ba làm con đau rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Hai bạn học nữ đều ngẩn ra, không cãi nhau cũng không đánh nhau nữa.

Toàn bộ xảy ra quá nhanh, người xung quanh cũng nhìn đến ngây ngẩn cả người.

"Lệ Tiểu Nam, cậu, cậu không sao chứ?" Hai bạn học nữ sắp khóc đến nơi rồi. Bọn họ nghe nói trong nhà Lệ Tiểu Nam có chút bối cảnh, nếu như trong nhà đối phương truy cứu trách nhiệm, vậy thì bọn họ sẽ gặp phiền toái.

"Không, không sao." Nam Tầm vừa nói câu này, máu trên môi lại chảy ra ngoài, còn đau đến tê dại.

Hai bạn học nữ vội vàng dìu Nam Tầm đến phòng y tế, kết quả nửa đường lại gặp Quý Thiếu Thanh, cũng là tiểu soái ca hôm qua tỏ tình.

Quý Thiếu Thanh còn sốt ruột hơn hai người, cậu vội vàng nhận lấy người, cõng Nam Tầm lên chạy thẳng.

"Thả, thả mình xuống đi..." Nam Tầm vỗ vỗ vai cậu. Cô chỉ bị thương ở miệng thôi cũng không phải bị thương ở chân mà, tiểu soái ca họ Quý này đang làm trò cười sao?

Quý Thiếu Thanh lập tức an ủi: "Lệ Tiểu Nam cậu đừng sợ, bọn mình sắp đến phòng y tế rồi."

Nam Tầm quả thực hết chỗ nói, nhưng miệng cô đau đến mức thật sự không muốn nói nhiều thêm câu nào.

Cô thấy may mắn bây giờ là giờ tự học buổi sáng nên trên đường không có ai, bằng không bị bạn học khác nhìn thấy, còn không biết sẽ truyền ra tin đồn gì.

Quý Thiếu Thanh cõng Nam Tầm một mạch đến phòng y tế của trường. Bác gái ở phòng y tế thấy Nam Tầm chảy máu miệng, lại liếc nhìn thẳng nhóc đẹp trai bên cạnh, thầm nghĩ đôi tình nhân nhỏ này cũng quá to gan đấy, nếu như bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện ra thì thế nào cũng sẽ bị đình chỉ học hai tuần.

Bác gái ở phòng y tế cẩn thận xem xét miệng bị rách của Nam Tầm, phát hiện hóa ra không phải bị cắn, vì vậy thái độ tốt lên đôi chút, nói: "Không sao đâu, qua hai ba ngày nữa thì sẽ tự lành thôi."

Nói xong, bác lấy bông thấm ít nước thuốc lau miệng cho Nam Tầm.

"Được rồi được rồi, nhanh đi về lên lớp đi." Bác gái thúc giục, còn nói lời thăm thía với tiểu soái ca họ Quý: "Bây giờ các em còn nhỏ tuổi, quan trọng vẫn là việc học tập."

Bác vừa nhìn liền biết hai người này là một đôi tình nhân nhỏ, tuy nhiên bác đã thấy rất nhiều trường hợp, vì vậy coi như không thấy nữa. Nhưng cũng bởi vì hai người này là trai tài gái sắc, cho nên bác mới nói một câu cảnh tỉnh.

Về mặt Quý Thiếu Thanh lập tức trở nên đỏ rục một phen, vội vàng giải thích: "Bác à bác hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu."

Dáng vẻ bác gái như không muốn nghe giải thích, trực tiếp để cho hai người cút đi.

Nam Tầm nói tiếng cảm ơn với Quý Thiếu Thanh, sợ cậu còn muốn cõng mình, tự mình chạy đi trước.

Quý Thiếu Thanh đuổi theo cô ở sau lưng, khóc miệng gần như ngoác đến mang tai.

Miệng Nam Tầm hơi sưng lên, dọc đường đi về nhà đều thấy lòng chột dạ. Dựa vào trình độ cung chiêu vô hạn của Lệ Sâm với cô, cô không dám cho Lệ Sâm biết.

Nhưng mà, con mẹ nó chắc chắn hai người âm thầm nhìn chằm chằm cô đã nói chuyện này cho Lệ Sâm rồi.

Cô vừa mới dừng trước cửa, chuẩn bị ấn dấu vân tay mở cửa, nào ngờ cửa chính đã được mở ra từ bên trong trước cô một bước.

"Cục cưng, vào đi." Không phải bác Vương, cũng không phải thím Lý, người mở cửa chính là Lệ Sâm.

Anh đứng ở cửa, về mặt u u ám ám.

Nam Tầm cúi đầu, tay che nửa miệng, nói không rõ ràng: "Hôm nay ba quay về thật sớm nha."

Lệ Sâm nghe cô nói chuyện như nuốt lưỡi vào trong như vậy, vẻ mặt càng đen thêm. Anh kéo Nam Tầm vào trong lòng, ôm vào nhà.

Nam Tầm vừa thấy điệu bộ này, vội vàng giải thích: "Ba, ba đừng nóng giận nha. Bạn học của con cũng chỉ không cẩn thận thôi, ba đừng buộc người ta nghỉ học chuyển trường gì đó lại càng đừng làm cho nhà người ta phá sản đó."

"Cục cưng, bỏ tay xuống, để ba nhìn xem." Giọng nói Lệ Sâm chưa hề lên xuống biểu lộ cảm xúc gì, nhưng đã ngầm chứa nguy cơ.

Nam Tầm biết lúc ba Lệ Sâm của cô dùng loại giọng điệu này nói chuyện, bất luận kẻ nào cũng đừng có ý đồ cãi lại mệnh lệnh của anh.

Vì vậy, Nam Tầm cực kỳ cam chịu mà buông lỏng móng vuốt ra, để cho anh nhìn xem miệng lập xương của mình.

Lúc Lệ Sâm thấy đôi môi sưng đỏ kia, đôi mắt bỗng dưng trầm xuống, hơi lạnh từ từ thoát ra ngoài.

Nam Tầm vội vàng nói: "Ba, chuyện này thật sự không liên quan đến bạn học, ba đừng nổi giận mà."

Điều Lệ Sâm chú ý dường như khác với Nam Tầm, anh đột nhiên nâng cằm cô lên, cẩn thận xem xét môi cô hồi lâu, sau đó đưa ngón trỏ ra, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ sưng đỏ, vào giây phút nào đó sức lực trên tay lại không chịu khống chế mà tăng thêm: "Cục cưng, nghe nói hôm nay có một bạn nam công con đến phòng y tế, là bạn nam tỏ tình với con lần trước kia, hả?"

Nam Tầm đau đến rít thành tiếng, tủi thân nói: "Ba, ba làm con đau rồi."

Lệ Sâm lập tức giảm nhẹ lực, nhưng ánh mắt vẫn u ám nhìn cô.

Nam Tầm khóc lóc giải thích nói: "Con cũng không muốn cậu ấy công con đâu. Bờ vai cậu ấy không rắn chắc chút nào, con bị cậu ấy công mà cảm thấy có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng mà ba ơi, lúc đó không phải miệng con đau sao, chưa kịp từ chối, sau khi bôi thuốc xong con sợ cậu ấy lại công con nữa, con liền chạy trước."

"Ba, lần trước con đồng ý với ba không yêu đương là thật. Con không thích Quý Thiếu Thanh, con cũng không thích bất kỳ ai khác, con chỉ thích ba." Nam Tầm vội vàng nhấn mạnh.

"Cục cưng, tạm thời ba tin lời con nói, cho nên, ngày mai cắt đứt quan hệ với đối phương đi, biết không, hả?"

Nam Tầm cmn muốn khóc rồi.

Này tính là tin cái lông, từ đầu anh đã không tin rồi!

Nam Tầm biết cho dù mình giải thích thế nào, Lệ Sâm đã cho rằng cô lén phét với Quý Thiếu Thanh thì cô cũng chỉ có thể nuốt nước mắt mà gật đầu: "Dạ, ngày mai con sẽ đi nói rõ với người ta."

"Cục cưng phải nghe lời ba, ba yêu con còn không kịp, sao có thể hại con được?" Lệ Sâm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói lời thăm thía.

Nam Tầm: Lão lưu manh, lão biến thái.

Lúc cơm nước xong, Nam Tầm rầu rĩ không vui, vì chỗ miệng bị xước ăn gì cũng đau, cuối cùng chỉ nuốt được vài ngụm cháo.

Lệ Sâm cho rằng cô bối vì đồng ý với mình cho nên không vui, nhưng chuyện gì anh cũng có thể dung túng cô, chỉ có chuyện này là không được. Có trời mới biết lúc anh thấy ảnh chụp học sinh nam kia công Lệ Tiểu Nam, trong lòng nóng nảy rất muốn giết người.

Anh thật sự rất muốn một phát súng bắn vào đối phương.

Cục cưng của anh là của anh, toàn thân trên dưới, bất kỳ chỗ nào cũng thuộc về anh, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách động chạm!

Ông Lệ cũng nhìn ra được không khí không thích hợp giữa hai cha con, trong lòng không hiểu sao mà vui mừng, còn muốn hát vài điệu nhạc.

"Nam Nam à, phim truyền hình sắp đến giờ chiếu rồi, xem với ông nội nha?"

Nam Tầm thiếu hào hứng nói: "Ông nội tự ông xem đi, hôm nay con không xem, ngày mai ông nội nói cho con biết nội dung nhé."

Nói xong, Nam Tầm không liếc mắt nhìn Lệ Sâm cái nào, mang cặp sách của mình lộc cộc đi lên tầng.

Lệ Sâm hơi nhú mày.

Ông Lệ vui vẻ nói: "Ồi chao, lại cãi nhau với Nam Nam rồi hả? Lệ Sâm à, tuổi này của Nam Nam, chắc đang tuổi phản nghịch, con đừng quản thúc con bé, coi chừng phản tác dụng."

Lệ Sâm tiếp tục ăn cơm, nhưng động tác chậm lại.

Ông Lê quét mắt nhìn anh một cái, hiếm có nha, vậy mà con trai nghe lọt lời ông nói?

Lệ Sâm ăn com xong, lên tầng đồ trẻ nhỏ, nhưng mà khi anh mở cửa phòng ngủ, phát hiện giường vốn nên lồi lên hình dáng tằm cung lại bằng phẳng, phòng tắm cũng không có ai.

Nhìn kỹ thì thấy thiếu một con gấu bông trên giường.

Về mặt Lệ Sâm thoáng cái đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người ba tốt, ninja rùa

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ôm gối của mình về phòng công chúa mà nhiều năm qua cô chưa từng ở. Tuy rằng cô vẫn luôn không ngủ ở đây, nhưng thím Lý vẫn tự giác quét tước sạch sẽ mỗi ngày.

Cô vừa ôm chăn lăn lộn trên giường, cảm thán một hồi độ thoải mái của giường, đúng lúc này, cửa bị gõ vang.

"Cục cung, mở cửa."

Cái miệng nhỏ của Nam Tầm cong lên, ai bảo anh cướp đoạt quyền lợi của tôi, hôm nay anh tự ngủ một mình đi.

Nam Tầm nghe tiếng gõ cửa cốp cốp càng lúc càng nặng nề, đã tưởng tượng đến dáng vẻ Lệ Sâm mím môi mòng thành đường thẳng, mặt không hề có cảm xúc nào, trong lòng cô càng lúc càng đặc ý. Có điều cô suy nghĩ một lát, vẫn đi ra mở cửa.

Nhìn Lệ Sâm đen mặt đứng ở cửa, Nam Tầm cười híp mắt nói: "Ba à, con đã lớn rồi, từ hôm nay trở đi con muốn một mình ngủ một phòng."

Lệ Sâm nhìn chân mày cô nhướn cao vì đặc ý, không nhìn được xoa trán. Xem ra ông già nói không sai, cục cung của anh đến thời kì phản nghịch rồi. Thôi, cứ để cô chơi hai ngày, để cô bớt giận trước đã.

Vậy là Lệ Sâm thỏa hiệp: "Được rồi, trước hết cho con tự mình ngủ mấy ngày."

Anh nói chính là mấy ngày.

Nhưng Nam Tầm không chú ý, cô vui vẻ nhào lên giường, sau đó co vào trong chăn, bày dáng ngủ thật ngay ngắn, rồi nhếch miệng cười với Lệ Sâm: "Ba, đã muộn rồi, ba cũng đi ngủ đi. Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa cho con nha."

Lệ Sâm khe khẽ thở dài, đi tới kéo kín góc chăn giúp cô, cúi đầu hôn nhẹ lên miệng nhỏ của cô: "Cục cung, ngủ ngon."

"Ba ngủ ngon." Nam Tầm vui vẻ cũng hơi ngửa đầu, chịt vài cái trên môi anh.

Nụ hôn này khiến hai người đều sững sờ.

Lệ Sâm kim lòng không được mà cong khóe miệng, dịu dàng nói: "Mơ đẹp, cục cung của ba."

Lệ Sâm cho rằng Lệ Tiểu Nam chỉ tức giận chốc lát, nên rất nhanh cô sẽ tự động trở về, dù sao bọn họ đã sớm quen thuộc lẫn nhau.

Mấy ngày nay, không có cô bé để ôm ấp khiến giấc ngủ của Lệ Sâm rất bất ổn, vảnh mắt anh cũng bắt đầu biến đen. Tuy nhiên Lệ Tiểu Nam lại hoàn toàn ngược lại, ngày nào thần thái cũng sáng láng, khuôn mặt bé nhỏ hồng hào.

Đối với chuyện này, người cao hứng nhất không ai khác ngoài ông Lê.

Ông Lê ngâm vài khúc hát, tâm tình tốt tự mình đi ra vườn chăm sóc cây cỏ, cuối cùng hái được hai đóa bách hợp cắm vào bình hoa, đặt trên bàn trà trong phòng khách.

Trên bàn com mấy bữa com tối nay, ông Lê còn ăn nhiều thêm một bát.

Lệ Sâm nhìn lướt qua ông Lê, giọng điệu lạnh lạnh: "Tâm trạng của ba tốt thật đấy nhỉ?"

Hồi còn trẻ ông Lê cũng là kẻ tàn nhẫn, mới không sợ áp thấp quanh người con trai đầu, ông vui vẻ nói: "Sáng mai ba hẹn người bạn già đi câu cá, Nam Nam giao cho con, chăm sóc cho cẩn thận."

Nam Tầm nghe được lời này, vội vã chen vào một câu: "Ông nội, con muốn ăn cá diếc, ông nhớ câu nhiều nhiều nha~"

"Được, Nam Nam chờ ha. Sáng ông nội về sẽ mang một sọt cá diếc tươi cho con."

Lê Sâm nhìn hai ông cháu nói chuyện mà thân nhiên quên mất mình, tâm trạng hơi âm u.

"Ba, ba ăn nhiều một chút, để con gấp rau cho ba." Nam Tầm thấy Lê Sâm không ăn bao nhiêu, vội gấp món rau cô ghét nhất vào bát anh.

Lê Sâm nhìn bát mình tràn đầy đồ ăn, không khỏi nhướng mày.

Cục cưng chủ động nói chuyện với anh, lo anh ăn không đủ còn gấp rau cho anh, vậy rõ ràng đã hết tức giận.

"Ba, con không ăn hết, ba giúp con ăn mấy thứ còn lại đi. Lãng phí đáng xấu hổ, con không muốn làm người đáng xấu hổ." Nam Tầm nói, đẩy nửa bát cơm bị mình chọc nát bét đến trước mặt Lê Sâm.

Lê Sâm ừ một tiếng, mặt không đổi sắc ăn hết nửa bát cơm Nam Tầm đổ vào bát mình.

Hai người cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao Nam Tầm và Lê Sâm thường dùng chung một bát cơm, cùng ăn một quả lê, một miếng bánh ngọt, thậm chí một miếng chocolate cũng có thể ba một miếng con một miếng, đã gián tiếp ăn nước miếng của nhau vô số lần.

Hai người không cảm thấy gì, nhưng ông Lê bị chua đến rồi. Cái loại chua răng ghê gớm kia, lập tức ăn không vào nữa.

"Nam Nam à, con chỉ ăn mỗi tí như thế, đến buổi tối đói thì sao?" Ông Lê quan tâm nói.

Nam Tầm lập tức trả lời: "Không sao ạ, ba biết nấu cơm. Con mà đói bụng sẽ bảo ba nấu bữa khuya cho con ăn."

Lê Sâm nghe xong lời này càng khoan khoái, quả nhiên cục cưng đã bớt giận, xem ra buổi tối hôm nay cô có thể tự động trở về.

"Ba, ông nội, con đi lấy hoa quả cho hai người ăn!"

Nam Tầm vui vẻ chạy vào phòng bếp, cắt các loại trái cây thành miếng nhỏ, rồi xếp thành một bông hoa trong đĩa, sau đó cầm một hộp tắm quay lại.

"Ba, ông nội mau nếm thử hoa quả con cắt." Nam Tầm bung đĩa lên bàn, chia cho hai người mỗi người một cây tăm.

Ông Lê thấy khá buồn cười, chẳng lẽ vị hoa quả con cắt không giống vị hoa quả bình thường sao?

Ông Lê vừa mới nghĩ như thế, liền nghe con trai ông ngồi bên cạnh khen ngợi: "Hoa quả cục cưng cắt không tệ, mùi vị ngon hơn lúc đầu đấy."

Ông Lê:...

Ông Lê cảm thấy răng càng ê hơn nên đi ra ngoài tản bộ, miễn cho hàm răng chua đến rụng hết xuống.

Bác Vương đi theo, thím Lý dọn dẹp nhà bếp xong cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn sót lại Lê Sâm và Nam Tầm.

Một mình Nam Tầm ngồi trên ghế sofa xem ti vi, xem rất hăng say.

Lê Sâm đi tới, bây giờ đã không có những người khác chướng mắt, anh có thể một mình nói chuyện tâm tình với cục cưng.

"Cục cưng, không giận ba nữa rồi hả?" Ngửi khí rất mềm mại.

Nam Tầm ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Không giận ạ, tại sao phải giận ba?"

Lê Sâm thấy vẻ mặt cô thành khẩn, không giống nói cho có, anh càng thêm khẳng định cô đã bớt giận, liền xoa đầu nhỏ của cô: "Đi thôi cục cưng, đi tắm rồi ngủ."

Nam Tầm đã hiểu được là lạ, lập tức nói: "Chờ chút ba, có phải ba đã hiểu làm gì không? Tuy con không tức giận, nhưng con vẫn muốn ngủ một mình."

Lê Sâm nhất thời híp mắt lại.

"Ba, con sắp mười sáu tuổi rồi, mấy tháng nữa sẽ phải thi đại học, đã là người lớn, sao có thể vẫn ngủ cùng ba được?"

Lúc Nam Tầm vẫn là đứa bé con, cô sợ Lê Sâm sinh cho cô một ỏ anh chị em, sau đó dời sự chú ý khỏi người cô, rồi đến lúc nào đó lời cô nói sẽ không có trọng lượng, dùng tình thân tiêu trừ giá trị ác niệm gì đó sẽ là chuyện viễn vông. Vì vậy khi Lê Sâm muốn ngủ cùng cô, cô thật vui vẻ, còn đặc biệt dính Lê Sâm.

Nhưng sau đó cô hơi lớn chút, khoảng chín, mười tuổi, cô cảm giác mình đã kinh doanh tình cảm cha con này rất khá, dù Lê Sâm có sinh em trai em gái cho cô thì vị trí của cô trong lòng Lê Sâm cũng tuyệt đối là đứng thứ nhất. Vậy mà lúc Nam Tầm nói muốn ngủ riêng, Lê Sâm ngược lại không vui.

Nam Tầm hỏi anh tại sao, Lê Sâm nói một lý do rất đơn giản: Thói quen.

Sau đó thói quen này vẫn luôn giữ tới bây giờ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Mấy ngày nay không có Nam Tầm, chất lượng giấc ngủ của Lê Sâm tụt dốc không phanh, ban ngày còn phải làm việc với cường độ cao, Nam Tầm nhìn cũng cảm thấy lo lắng không yên.

Lê Sâm vì cô, gần như đã biến thành ninja rùa, đúng là một "người ba" tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lão lưu manh, tuyệt đối là cố ý

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tuy Lê Sâm là "ba" tốt, nhưng mà Nam Tầm sợ.

Nghĩ mà xem, một người đàn ông ghen hơn mười mấy năm, tới nào cũng có người khiến anh đã sớm động tà tâm nằm bên cạnh, thật khó đảm bảo không có một ngày anh đột nhiên hóa thân cầm thú, rồi lẫn lộn cô.

Cho dù nhất định rớt tiết tháo, vậy ít nhất cũng phải chờ cô trưởng thành chứ?

Lê Sâm không nói gì, trầm mặc mà ôm Nam Tầm về phòng ngủ của mình, kiên định chứng thực ý nghĩ của anh.

Nam Tầm phản kháng không có hiệu quả, đành phải cam chịu.

Thôi, nếu như Lê Sâm nhìn được không chạm vào cô, ngủ cùng nhau thì ngủ cùng nhau đi.

Thật giống như trước mặt Lê Sâm, cô không hề có quyền con người, ngấm lại cũng thấy xót xa trong lòng. Lần trước rất không dễ dàng gì mới nắn ni anh buông bỏ ý nghĩ, chuẩn bị trừ bỏ hai "vê sĩ" kia, nhưng mà còn chưa thực hiện được thì lại xảy ra chuyện Quý Thiếu Thanh công cô kia, khỏi cần phải nghĩ, chắc chắn kế hoạch bị ngấm nước nóng rồi.

Chỉ có điều, Lê Sâm đối với cô thật quá tốt, làm cho Nam Tầm cảm thấy, cho dù đối phương có quá đáng hơn nữa, cô đều có thể nhẫn nhịn được.

Hai người lại ngủ chung, vừa mới bắt đầu thì ông Lê còn hét than lại thở, cuối cùng dứt khoát buông tay, không quản gì hết nữa.

Đến cấp ba, người bình thường đều trở nên rất bận bịu, nhưng Nam Tầm lại là ngoại lệ. Bản thân cô chính là một học bá, sau đó lại còn học lại trung học cơ sở trung học phổ thông một lần ở thế giới thứ hai, bây giờ lại thêm một lần, đã thành chuyên gia thi cử rồi.

Nam Tầm ngồi trong phòng khách, một tay ôm một con gấu bông, một tay cầm một trái táo lớn, cắn kêu lên tiếng vang răng rắc.

"Ông nội, Tiết quý nhân này mù sao, Lý mỹ nhân kia hư như thế, rõ ràng là muốn dùng cô ấy như ván cầu, vậy mà cô ấy lại không nhìn ra được?"

Ông Lê bên cạnh cầm trái chuối tiêu cắn, nghe vậy thì vui vẻ: "Nam Nam, con lại nói quá đơn giản rồi. Thủ đoạn của Lý mỹ nhân này thật sự lợi hại, lại giả vờ giả vịt giỏi như vậy trước mặt mọi người, cộng thêm Tiết quý nhân cùng lớn lên từ thuở nhỏ với Lý mỹ nhân này, Tiết quý nhân không nhìn ra cô ta hư như vậy cũng là điều bình thường. Nếu như con đến hậu cung này, sợ là ngốc không được vài ngày thì đã bị đẩy vào lãnh cung rồi."

Nam Tầm cười hai tiếng ha ha: "Ông nội, ông cũng quá coi thường con đấy. Nếu con ở trong hậu cung này, cuối cùng sẽ thuận lợi ngồi trên bảo tọa hoàng hậu, sau đó nữa là thái hậu. Ha ha, đến lúc đó lại nuôi mấy gã trai lơ, cho tiền hoàng đội nón xanh, ai bảo hậu cung của hắn một ỏ phụ nữ, Nhện Tinh hay Bạch Cốt Tinh đều đầy đủ, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ bị nuốt đến không còn mảnh vụn nào."

"Phụt, thái hậu? Trai lơ? Khụ, khụ khụ khụ..." Ông ăn chuối tiêu đến nổi bị sặc rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp ông thuận hơi, oán trách: "Ông nội, ông đang xem thường con sao, nhìn con có ngốc như vậy không?"

Ông Lê còn chưa trả lời, Tiểu Bát đột nhiên chen vào một câu: "Thân ái à, người thật sự cảm thấy người đến hậu cung có thể sống qua ba ngày sao?"

Nam Tầm mất hứng, cho rằng Tiểu Bát đang xem thường chỉ số thông minh của cô: "Đâu chỉ ba ngày, chắc chắn thuận lợi ngồi vào vị trí thái hậu."

Tiểu Bát không hề rảnh, có vẻ đam chiêu.

Đúng lúc bộ phim cung đấu diễn đến đoạn cao trào, hai ông cháu ngồi trên ghế sofa xem không rời mắt, kết quả phim truyền hình chiếu tới đoạn Tiết quý nhân bị Lý mỹ nhân đẩy xuống sông thì hết.

Nam Tầm tức giận đến giậm chân: "Ông nội, đây đang chiếu đến đoạn cao trào thì hết, không phải muốn làm người ta bứt rứt sao?"

Ông Lê cực kỳ bình tĩnh: "Ông nội đã đoán được đoạn tiếp theo rồi, một là Tiết quý nhân bị chết đuối, hậu cung không có chuyện gì, hai là cô ta không chết, cuối cùng một mạch xé rách mặt nạ với Lý mỹ nhân. Nhưng mà con xem rõ ràng Tiết quý nhân này là vai chính, cho nên cô ta tuyệt đối không chết."

Hai ông cháu thảo luận thật sự rất hăng, đột nhiên nghe thấy có tiếng người xuống tầng. Ông Lê nhìn lướt qua người đi xuống tầng kia, vỗ vỗ bả vai Nam Tầm: "Trời không còn sớm, Nam Nam đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi thi đại học đó."

Nam Tầm dạ một tiếng, nhanh chóng chạy vội qua người đang xuống tầng, vui mừng vờn hai tay ra: "Ba, tê chân quá, ba ôm con lên lầu đi."

Lệ Sâm nhìn trả ông Lê một cái, một tay khiêng Nam Tầm lên, trở về tổ nhỏ của hai người.

"Vừa rồi cục cưng nói, muốn nuôi một đám trai lơ? Hừm?" Lệ Sâm đột nhiên hỏi một câu, âm cuối nâng lên này thật sự là dọa Nam Tầm phát khóc.

Cm cô nói một đồng lời nói như vậy, thì ra Lệ Sâm cũng chỉ nghe một câu vậy thôi sao?

Nam Tầm lập tức lên án: "Ba nghe lén người ta nói chuyện là không đúng, hơn nữa câu kia là nói đùa, không thể xem là thật được."

Lệ Sâm cười ha ha: "Trai lơ? Vậy mà con còn biết cái này, cục cưng thật thông minh đó."

Nam Tầm: "... Ba, thật sự là con chỉ nói đùa thôi."

"Ba, ba làm xong việc rồi hả?" Nam Tầm cực kỳ thông minh đổi đề tài.

Lệ Sâm ừ một tiếng: "Ngày mai con thi xong, ba đi đón con."

Nam Tầm ngẩn người: "Ba, thật sao?"

Lệ Sâm xoa xoa đầu cô, cười nói: "Yên tâm, không lái xe."

Nam Tầm cho rằng anh nói không lái xe chỉ là không lái chiếc xe sang trọng phiên bản mở rộng kia, đổi một chiếc xe có vẻ bình thường hơn đến đón cô, cho nên ngày hôm sau lúc cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trên xe đạp ở cổng trường, thoáng cái liền ngây dại.

Lệ Sâm mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần thường màu lá cọ đậm và một đôi giày đá bóng trắng. Một chân anh đặt trên bàn đạp xe đạp, chân kia dẫm trên mặt đất, chân duỗi thẳng có vẻ vô cùng thon dài.

Lúc này mọi người vừa mới thi xong một môn cuối cùng, trước cổng đều là phụ huynh đến đón đưa, mà cổng trường còn có thí sinh tuôn ra ngoài như ong vỡ tổ. Đáng vẻ Lệ Sâm quá bắt mắt, cho dù già trẻ gái trai đi ngang qua cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Nam Tầm nghe thấy hai nữ sinh bên cạnh nói thầm, nói đây là anh trai nhà ai, bộ dáng quá đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả ngôi sao vô cùng nổi gần đây xxx.

Nam Tầm cũng cảm thấy tự hào, lúc đi đường sống lưng đều trở nên thẳng tắp.

Lệ Sâm cũng nhìn thấy Nam Tầm, sau đó vẫy tay với cô: "Cục cưng, ở đây."

Pằng ——

Khuôn mặt Nam Tầm lập tức trở nên đỏ như mông khi.

Lão lưu manh này đang có ý sao?

Anh cố ý!

Anh tuyệt đối là cố ý!

Cm một tiếng rống này của anh, còn cười với cô đến rục rờ như vậy, hút tất cả ánh mắt mọi người về phía anh, sau đó lại theo tầm mắt anh nhìn thấy bản thân, Nam Tầm đã cảm nhận được vài ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người cô.

"Hóa ra Lệ Tiểu Nam đã có một anh bạn trai đẹp trai như vậy, thảo nào ngay cả Quý Thiếu Thanh tỏ tình cũng từ chối."

"Wow, thật sự rất tuần tú đó, khí chất cũng rất tốt, đẹp trai hơn Quý Thiếu Thanh, đây có thể là đàn anh đại học của chúng ta hay không?"

Những người có quen biết với Lệ Tiểu Nam bắt đầu thăm thi to nhỏ.

Nam Tầm nhanh chóng chạy đến, ngồi vào phía sau xe đạp, hai tay ôm lấy eo Lệ Sâm, cả đầu chôn vào trong, thúc giục: "Ba, ba đi mau đi!"

Lệ Sâm nhướn nhướn mày, không vội đi mà hỏi trước: "Cục cưng, thi thế nào rồi?"

Nam Tầm hừ rồi lại hừ, đặc biệt tự tin ưỡn bộ ngực nhỏ: "Thi được đại học B chỉ như một bữa ăn sáng."

Lệ Sâm nhìn đáng vẻ cô khẽ hất cằm kiêu ngạo, không nhịn được khẽ cười một tiếng: "Cục cưng ngồi yên, chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Miệng sưng thành lập sườn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người vòng qua con đường dòng người chen chúc, từ từ đạp xe về một hướng ít người đi. Nam Tầm ngồi đằng sau cười khanh khách: "Ba, con tưởng ba chỉ có thể lái xe hơi đây, không ngờ ba cũng đạp xe giỏi như vậy."

"Ba còn có thể làm rất nhiều thứ, cục cưng không biết nhiều lắm." Lệ Sâm nói.

Nam Tầm đang muốn nói đồ tự luyện, lại phát hiện ba Lệ Sâm của cô đạp xe đi một vòng lớn, vòng tới đằng sau trường học.

"Ba, ba con mình không về nhà à?"

"Ba muốn đi xem trường học của con, cục cưng không muốn nhìn lại một chút à?"

Nam Tầm ngăn người, cô có rất nhiều cơ hội xem nha. Bây giờ mới chỉ thi xong, các cô còn có dạ hội tốt nghiệp, chụp ảnh tốt nghiệp nữa.

Giờ vừa thi xong đại học nên trong trường học không có mấy người, Lệ Sâm đạp xe đeo Nam Tầm đi chậm rãi trên lối nhỏ trong trường. Hai bên đường trồng cây ngô đồng cao to, xanh um tươi tốt đến che hết cả mặt trời trên đỉnh đầu, rất mát mẻ.

Nam Tầm ôm eo Lệ Sâm, nhìn tia nắng mặt trời lọt qua khe lá sum suê, hắt loang lổ xuống mặt đất. Xe đạp đi ngang qua chỗ đó, làm những tia sáng lấp lòe chiếu trên áo sơ mi trắng của Lệ Sâm, như tô thêm màu nắng ấm áp cho áo anh.

Nam Tầm khẽ chớp mũi lại gần, dường như gần sát trên lưng người đàn ông, hít một hơi thật sâu.

A, mùi sữa tắm cỏ xanh, còn có... mùi của ánh mặt trời.

"Ba."

"Hả? Cục cưng làm sao vậy?"

"Ba, con rất thích ba." Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Nam Tầm đã nhét đầy đường vào miệng anh.

Động tác dầm bàn đạp của Lệ Sâm thoáng ngừng, giọng nói lúc này trở nên rất êm ái: "Ba cũng rất thích con, con cũng không biết ba yêu con nhiều đến bao nhiêu."

Nam Tầm ngượng ngùng: Ấy da, ngại quá đi. Đây có phải Lệ Sâm đang ngầm tỏ tình với tôi hay không?

Tiểu Bát sát phong cảnh lập tức chui ra: "Không phải người nói ba Lệ Sâm người là biến thái à, hừ, bây giờ biết mừng thâm rồi sao?"

Nam Tầm hơi ngượng ngùng: "Tiểu Bát ta trách oan người rồi, ta chợt phát hiện ba Lệ Sâm thật tốt, ta sắp yêu anh ấy mất rồi."

Tiểu Bát sợ hết hồn: "Người đừng nghĩ quẩn, những thứ này đều là giả là giả hết, người không thể yêu bất luận ai ở bất kỳ thế giới nào!"

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: "Tiểu Bát, nhìn bộ dạng tưng quẩn của người kìa. Ta chỉ nói giỡn thôi, ta trên có già dưới có trẻ đây."

Tiểu Bát:...

Nam Tầm than: "Thật nhớ Đản Đản nhà ta a."

Tiểu Bát: "Vì vậy người phải kiên định quả cảm tiến về phía trước, 'đi qua ngàn bụi hoa không dính một cuống lá'. Mục tiêu của chúng ta chính là giá trị ác niệm, vì giá trị ác niệm có nếm tiết tháo, nát tam quan cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể có tình cảm!"

Nam Tầm bĩu môi: "Được rồi Tiểu Bát, không cần tẩy não ta, ta luôn hiểu rõ trong lòng."

"Cục cưng, tại sao không nói chuyện?" Lệ Sâm bỗng hỏi.

Nam Tầm vội vã ôm chặt anh, thấp giọng hờn dỗi: "Ba, người ta thẹn thùng mà."

Lệ Sâm không trả lời, tuy nhiên ở góc khuất cô không nhìn thấy, khóe miệng anh khẽ cong lên, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ý cười thấp thoáng.

"Ba xem rừng cây nhỏ kia kìa. Không phải trường học cấm học sinh yêu đương sao, vì vậy những cặp đôi liên lén lút tới rừng cây nhỏ hẹn hò."

Lệ Sâm đột nhiên phanh xe kít lại, anh ừ một tiếng, nói đầy ẩn ý: "Ba biết rồi, học sinh nam kia từng tỏ tình với con ở đây."

Nam Tầm lập tức ghen hờn. Cô thực sự là lười hay không nói, toàn nói cái dở, kết quả khiến Lệ Sâm nghĩ tới chuyện này.

Lệ Sâm đỗ xe ở một bên, ôm Nam Tầm trên yên sau xuống.

"Ba, ba muốn vào rừng cây nhỏ à?"

"Ừ, đi xem xem nơi những cặp đôi hẹn hò con nói trông ra sao." Ngữ khí bình thản.

Lệ Sâm kéo cô đi sâu vào rừng. Lúc này không có ai, trong rừng yên tĩnh, trên cỏ xanh lác đặc vài bông hoa dại đỏ đỏ vàng vàng, nhiều loại hương thơm đan xen nhau, thấm ruột thấm gan.

"Ba, đi sâu nữa sẽ hết đường đó." Nam Tầm khẽ nhéo bàn tay nắm chặt tay cô, nhắc nhở.

Bước chân Lệ Sâm dừng lại, rồi đột ngột ngay đầu nhìn cô.

Nam Tầm bị dọa sợ giật cả mình, ánh mắt người đàn ông trước mặt cô thâm trầm đến đáng sợ, thật giống hai vòng xoáy màu đen, hút hết tất cả sự chú ý của cô, rồi kéo cô vào trong, cuối cùng trời buộc, biến cô trở thành tù binh của anh.

"Cục cưng, ba muốn ôm con." Lệ Sâm nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô nóng rực đến có thể đẩy lên hai ngọn lửa hùng hục.

Nam Tầm hơi sững sốt, giang hai tay về phía anh: "Vậy ba ôm đi."

Lệ Sâm nhìn cô, đôi tay buông thõng bỗng nắm chặt rồi lại buông ra, ngay sau đó đột nhiên bế cô lên, tách bấp dùi cô quán quanh hông anh, sau đó để cô tựa lưng trên một cây đại thụ.

Bất chợt bị nâng lên cao, Nam Tầm sợ hết hồn, vội ôm lấy cổ anh: "Ba, sao ba lại nâng con cao như vậy, con cũng không còn bé nữa mà?"

Lệ Sâm bỗng nhiên lại nói: "Cục cưng, ba còn muốn hôn nhẹ con."

Nam Tầm: Má nó, cái lão lưu manh.

"Con cũng muốn hôn nhẹ ba." Nam Tầm nói ngọt ngào, đến gần mặt anh chụt chụt một hồi.

"Cục cưng, không phải hôn kiểu này." Lệ Sâm nói.

Không đợi Nam Tầm lại mở miệng, anh đột nhiên ngậm lấy môi Nam Tầm, sau đó chính là nụ hôn dài nồng nhiệt chứa đầy cảm xúc mãnh liệt.

Nam Tầm tròn to mắt.

Đờ mờ biến thái chết tiệt, anh còn chưa có chọc phá thân phận của tôi đâu mà đã đối xử với tôi như vậy, nếu chọc thủng rồi, không phải tôi sẽ bị anh giết chết sao!

Nửa giờ sau.

Nam Tầm thở hồng hộc, tim sắp nhảy ra ngoài.

"Cục cưng, cảm giác thế nào?" Lệ Sâm hỏi, giọng hơi khàn khàn.

Nam Tầm trả lời thành thật: "Ba, thở không nổi à, hơi mệt chút."

Lệ Sâm ôm cô như ôm gấu Koala không buông tay, hôn môi cũng do anh chủ đạo:...

"Ba, hình như miệng của con sưng lên rồi, da ba dày thật, vậy mà không sưng."

Lệ Sâm "... Cục cưng, ghé qua đây chút, để ba nhìn xem."

Nam Tầm đưa miệng đến gần, còn chu ra: "Ày, miệng đều sưng thành lập sùn rồi."

Lệ Sâm nhẹ nhàng mút hôn trên đó hai lần: "Ngoan, chờ lát nữa là đỡ."

Tâm trạng Lệ Sâm có chút phức tạp. Tuy rằng anh đang làm chuyện mà một người đàn ông mới có thể làm với người phụ nữ mình yêu, nhưng cục cưng của anh có vẻ chưa nhận ra được điều đó. Có phải cô vì mệnh lệnh của anh mới không cãi lời, lại có biết chuyện này có ý nghĩa gì hay không?

Tâm trạng Nam Tầm rất tốt, còn khẽ hát trong lòng.

Cái đồ biến thái chết tiệt, tự mình xoắn xuýt đi thôi.

Nam Tầm tuột xuống từ trên người Lệ Sâm, ngáp một cái: "Ba, con buồn ngủ quá."

Lệ Sâm ngồi xuống trên cỏ, vỗ vỗ chân mình: "Đến đây, cục cưng nằm đây nghỉ một lúc."

Nam Tầm gối đầu trên đùi anh, đôi mắt hí hí sau đó đã ngủ thật rồi.

Trong mơ mơ màng màng, bên cạnh gò má cô bỗng có thêm thứ gì cứng cứng, thiếu chút nữa chọc vào miệng cô. Nam Tầm sờ sờ, cảm thấy thật cộm tay, liền ghét bỏ vỗ vỗ vật kia, xoay người ngủ tiếp. Cô nghe loáng thoáng hình như nghe được tiếng ba Lệ Sâm cô rên khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đợi chờ, sỏi sỏi đá tan rã buột

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm bị Lệ Sâm hôn tỉnh. Khuấy đảo dữ dội, không tỉnh mới là lạ.

Lệ Sâm thấy cô tỉnh lại, buông lỏng môi cô ra, nở nụ cười trầm thấp: "Cục cưng, không còn sớm nữa, nên về nhà thôi."

Nam Tầm dụi dụi mắt, suýt nữa quên mất mình đang ở đâu. Cô được người đàn ông bế lên, ôm thẳng ra rừng cây nhỏ, sau đó đặt ở ghế sau xe.

Lệ Sâm đạp lên bàn đạp, chậm rì rì đưa cô bé nhà mình ra khỏi trường, đi một mạch về phía thôn trang nhà họ Lệ.

Bởi vì đường đi rất xa, đạp rồi lại đạp, chẳng mấy chốc trời đã tối.

"Ba, sao xuất hiện rồi, thật sáng nha." Nam Tầm nhìn bầu trời đêm, chỉ vào ngôi sao đang từ từ hiện mình, cực kỳ sáng chói.

"Cục cưng, đừng lộn xộn, nếu như con muốn ngắm sao thì sau khi về nhà chúng ta lên tầng thượng ngắm."

Nam Tầm dạ một tiếng, ngoan ngoan ngồi yên không động đậy, bắt đầu ngâm nga giai điệu: "Fa fi fa, fa fi fa..." *

*Dedication - Vitas (không lời)

Nói muốn ngắm sao, nhưng mà sau khi trở về Nam Tầm lại quên mất, com nước xong liền xem phim cùng đầu với ông Lệ ở phòng khách.

"Ông nội, vậy mà bị ông đoán trúng rồi. Tiết quý nhân kia không chết, sau đó bắt đầu đấu đá với Lý mỹ nhân, vàng sáng nữ chính bắt đầu có tác dụng rồi!" Nam Tầm xem mà hơi kích động.

Ông Lệ vui vẻ nói: "Hãy chờ xem, đây mới là vừa bắt đầu, mấy chục tập sau còn có các loại âm mưu quỷ kế luân phiên trình diễn."

Lệ Sâm đen mặt nhìn hai ông cháu này thảo luận nội dung phim đến vô cùng hăng say, anh đột nhiên có loại xúc động muốn đập nát màn hình TV.

Sau đó chờ Nam Tầm tự đi ngủ trước, ông Lệ gọi Lệ Sâm lại nói chuyện.

Vừa mới đóng cửa lại, ông Lệ đã lập tức ném nghiên mực trên bàn qua.

Lệ Sâm nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được, lông mày không khỏi nhíu lại: "Ba làm gì vậy?"

Ông Lệ bị anh làm tức chết rồi: "Ba bảo con bớt bớt lại chút, con xem lời ông đây nói thành gió thoảng bên tai đúng không? Con xem miệng nhỏ của Nam Nam đều sắp sưng thành lập xường rồi, con sợ người khác không biết con bé có một người ba biến thái có phải hay không hả?"

Lệ Sâm không hề bưng, thản nhiên nói: "Ba nên vui mừng mình sinh ra một đứa con trai tự chủ siêu mạnh, nếu không thì Nam Nam không phải chỉ sưng miệng đơn giản vậy rồi."

Ông Lệ nghe xong lời này thì lòng đầy tức giận. Càng khiến người cảm tức chính là bây giờ căn bản ông không làm gì được Lệ Sâm nữa.

Toàn bộ tài sản và thế lực dù ngoài sáng hay trong tối của nhà họ Lệ cơ bản đều đã bị Lệ Sâm nắm chặt trong tay. Trước kia ông mừng rỡ vì được nhân rồi, bây giờ ông đặc biệt muốn thu hồi lại quyền lợi, sau đó chính đồn thẳng nhóc này một trận.

Tiếc là, bây giờ ông có muốn cũng không lấy lại được.

Mọi người trong tập đoàn Lệ thì đều biết bọn họ có một chủ tịch vô cùng trẻ tuổi, bộ dạng còn đẹp trai hơn ngôi sao, năng lực làm việc siêu mạnh, nhưng mà ngày nào chủ tịch cũng tan làm đúng giờ, mấy ngày trước lại bắt đầu về sớm, gần đây dứt khoát không thấy bóng dáng đâu nữa, nghe nói là xin một kỳ nghỉ phép dài hạn.

Lệ Sâm quả thật xin một kỳ nghỉ phép dài hạn. Cục cưng của anh thi đại học xong rồi nghỉ hè, điền nguyện vọng là điền đại học B ở gần nhà nhất. Vì vậy xem như khen thưởng, đương nhiên anh phải rút thời gian đi du lịch tốt nghiệp thật vui với cục cưng của anh.

Nhớ lúc đó, biết Nam Tầm muốn đăng ký đại học B, mấy vị giáo viên của cô vừa gấp vừa giận. Dựa vào thành tích của cô hoàn toàn có thể đăng ký đại học đứng đầu cả nước, cho dù ở lại thành phố này, cũng có đại học A xếp thứ hai. Nhưng lần gặp nào Nam Tầm vẫn kiên trì, mấy vị giáo viên còn đặc biệt vì chuyện này mà mời phụ huynh đến trường.

Khi thấy Lệ Sâm trẻ tuổi, các vị giáo viên còn tưởng rằng chỉ là anh trai, Lệ Sâm cũng không phủ nhận, trực tiếp nói ra một câu: "Tôi tôn trọng bất kỳ quyết định nào của Nam Nam, người trong nhà cũng có ý như vậy."

Mấy vị giáo viên khuyên bảo không có kết quả, tiếc hận không thôi.

Kỳ nghỉ hè này, Nam Tầm và Lệ Sâm chơi vô cùng điên. Tính Lệ Sâm vốn lạnh, nhưng gần như toàn bộ sự dịu dàng của anh đời này đều dành cho Lệ Tiểu Nam, Lệ Tiểu Nam chơi đến điên cuồng, anh cũng có thể điên theo cô.

Hai người du lịch trở về, Nam Tầm nhào thẳng lên giường, phản kích lẫn lộn.

Hư Không Thú đã lâu không thấy động tĩnh đột nhiên thốt lên: "Thân ái à, chơi vui không?"

Nam Tầm vội vàng nói vui lắm.

"Giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm chỉ còn 20 điểm, người thật sự không cần nhắc lập tức quăng tiết tháo sao? Nói không chừng tiết tháo này vừa quăng thì giá trị ác niệm lập tức rút hết về 0. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thế giới sau người có thể đưa ra hai yêu cầu nha ~"

Nam Tầm không mắc bẫy mật ngọt chết ruồi, cực kỳ kiên quyết nói: "Tuy con gái cô đại mười lăm tuổi đã cập kê, được xem là trưởng thành rồi, nhưng sao có thể giống với thế giới hiện đại? Ta nhất định phải đợi sau khi trưởng thành mới quăng tiết tháo."

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Bảo thủ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Người không bảo thủ, vậy người đi lẫn lẫn lộn lộn với Lệ Sâm đi."

Hư Không Thú...

Cuộc sống đại học của Nam Tầm nhanh chóng bắt đầu, nhưng dường như cũng không khác mấy so với trung học. Bởi vì cách không xa, ngày nào cô cũng có thể về nhà, sau đó đến buổi tối thì nằm nói chuyện phiếm trong một tấm chăn với Lệ Sâm, trước khi đi ngủ còn hôn chúc ngủ ngon môi đối môi.

Mỗi sáng thức dậy, Nam Tầm đều có thể nhìn thấy Lệ Sâm đi toilet gần ngor một lúc lâu. Có một ngày cô thấy không thích hợp, liền đi gõ gõ cánh cửa, kết quả nghe thấy Lệ Sâm dùng giọng nói hết sức trầm thấp khàn khàn mị hoặc trả lời một câu: "... Cục cưng, ba không sao."

Nam Tầm nghe thấy giọng như thế thì sợ tới mức không dám gõ cửa nữa.

Hư Không Thú nở nụ cười khó hiểu: "Thân ái à, bỗng nhiên ta thật chờ mong nha."

Nam Tầm hơi mờ mịt: "Tiểu Bát, người chờ mong cái gì?"

Hư Không Thú đỏ mặt thô bạo mà trả lời: "Ta chờ mong ngày nào đó sói đói phá tan ràng buộc, đói khát cắn xé con mồi. Ôi chao, ngắm lại thì thấy hình ảnh kia tàn bạo quá đi, nhưng mà người yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự động che chắn năm giác quan, đặc biệt là đôi mắt và tai."

Nam Tầm càng lúc càng muốn đánh Tiểu Bát thành bánh thịt.

Bởi vì cuộc sống của Nam Tầm cơ bản xoay quanh Lệ Sâm, cho nên mặc dù đại học phân ký tức xá, cô cũng không ngủ lại, ngày nào cũng về nhà đúng giờ. Về điểm này, dù sao mấy bạn cùng phòng lúc nào cũng giễu cợt cô, nói cô là đứa bé không lớn.

Có điều Lệ Tiểu Nam từng nhảy hai lớp, thật sự nhỏ hơn họ hai tuổi, tất cả mọi người rất quan tâm cô.

Lúc giữa trưa, Nam Tầm nghỉ ngơi ở ký túc xá một lúc, lúc này tất cả mọi người đều không ngủ mà bắt đầu nhỏ giọng tán gẫu chuyện mấy ngày qua.

Không biết sao tán gẫu một hồi lại nhắc đến Lệ Tiểu Nam.

"Nam Nam à, em thật sự không cân nhắc thử đại học khoa sinh họ Quý khoa bên cạnh sao?" Một người đột nhiên hỏi.

Nam Tầm ngó ra một lúc: "Chị đang nói đến Quý Thiếu Thanh à?"

Người còn lại cười hi hi nói: "Nghe nói Quý Thiếu Thanh là bạn học cấp 3 của em, theo đuổi em từ cấp 3 rồi hả?"

Thực ra Nam Tầm không ngờ Quý Thiếu Thanh cũng sẽ đăng ký đại học này. Lúc trước bởi vì "gia giáo" của Lệ Sâm quá nghiêm, sau đó cô lại một mình đi tìm Quý Thiếu Thanh, từ chối cậu rõ ràng.

Cô tin bất kỳ cậu bé nào có lòng tự trọng nghe thấy lời cô nói đều sẽ không đơn phương tình nguyện nữa.

Quý Thiếu Thanh vẫn cho là cô sẽ đăng ký đại học A, cho nên sau đó nhìn thấy cô ở đại học B, cậu cũng rất giật mình.

Lúc đó cậu còn nói một câu: "Nam Nam, trong lòng cậu có mình đúng không, nếu không thì sao cậu có thể đăng ký đại học này?"

Thật emn đủ tự luyện.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Mẹ nó, ta sợ quá

Editor: PaduC

Beta-er: Norah

Lúc đó, Nam Tầm liền vội vã giải thích: "Mình chỉ cảm thấy đại học này gần nhà thôi."

Ban đầu Quý Thiếu Thanh còn không tin cô, dù sao lý do này nghe quá buồn cười.

Nam Tầm thật không muốn đính đáng đến cậu, bởi ngay cả cô còn phát sợ với ham muốn chiếm hữu của Lệ Sâm, cho nên cô lại lần nữa khẳng định mình không muốn yêu đương.

Mặc dù Quý Thiếu Thanh có hơi đau lòng, nhưng bị từ chối liên tiếp, sau này cũng tự giác bớt liên lạc với cô.

"Chuyện đó thì... Các chị cả nghĩ rồi, quan hệ của bọn em chỉ là bạn học bình thường thôi." Nam Tầm làm rõ cho mấy bạn cùng phòng.

Mấy bạn cùng phòng vốn muốn hóng chuyện lập tức ừ ừ.

Sau đó Nam Tầm lại bổ sung một câu: "Trong lúc học đại học chắc em sẽ không hẹn hò đâu, ba em không cho em yêu đương."

Đầu tiên mấy người sững sờ, ngay sau đó liền cười ha ha thành tiếng.

Một người cười đến nước mắt đều chảy ra: "Nam Nam à, ba em nói rất đúng, em còn nhỏ lắm, đừng tùy tiện mà yêu đương nha."

Nam Tầm cảm thấy rất có khả năng cô ấy đang nói mát.

Nói chung, Nam Tầm cứ như vậy thành tiểu bạch thỏ trong mắt mọi người, là cái loại đặc biệt đơn thuần cực kì ngoan ngoãn kia.

Tiểu bạch thỏ lớn lên từng ngày, cách lúc thành niên càng lúc càng gần.

Nam Tầm khẽ rung mình: "Tiểu Bát à, sao gần đây tìm ta cứ đập nhanh hơn bình thường nhỉ, lúc nào cũng hỏi hạp. Ta sẽ không bỗng nhiên đột tử chứ?"

Hư Không Thú an ủi: "Không có chuyện gì không có chuyện gì đâu. Người chỉ khẩn trương quá thôi, đây là phản ứng bình thường, thả lỏng, thả lỏng nào. Chỉ là ném tiết tháo, cũng không mất miếng thịt nào đâu."

Nam Tầm nghe được lời này, nhịp tim càng đập thình thịch dữ dội hơn.

Cô không nên hỏi Tiểu Bát, thật sự.

Những ngày gần đây, Nam Tầm ôm Lê Sâm ngủ luôn cảm nhận được da thịt anh nóng bỏng, thật dọa người.

Má nó, cô thực sự rất sợ hãi.

Hư Không Thú thấy cô cũng có lúc túng như vậy, tâm tình tốt chuyển đề tài: "Thân ái à, đừng quên hôm nay là sinh nhật ba Lê Sâm nha ~"

Nam Tầm hít sâu: "Dù ta có quên sinh nhật mình, cũng không dám quên sinh nhật của anh ta. Người đã thấy năm nào ta quên sinh nhật anh ta chưa?"

Sinh nhật Nam Tầm và Lê Sâm cách nhau rất gần, chỉ chênh nhau năm ngày. Vì vậy qua sinh nhật Lê Sâm, cô sẽ lập tức nghênh đón sinh nhật mười tám tuổi, đây thực sự là một chuyện làm người đau đớn.

Buổi chiều chỉ lên lớp có một tiết, Nam Tầm học xong liền leo lên xe đạp của mình chạy tới một cửa hàng làm gốm sứ mỹ nghệ nổi tiếng gần đó.

Cửa hàng gốm sứ mỹ nghệ này cho phép khách hàng tự mình làm đồ mỹ nghệ. Mấy ngày trước Nam Tầm dành rảnh rỗi hết một buổi chiều để làm hai cốc sứ dưới sự chỉ đạo của nghệ nhân làm gốm.

Cốc có khắc tên cô và Lê Sâm. Sau khi nung kỹ cốc, cô còn vẽ trên đó hai con mèo hoạt hình đáng yêu, mỗi cốc một con. Chúng còn quay vào nhau hôn gió, dễ thương cực kỳ.

Chủ cửa hàng lấy ra cốc được đóng gói kỹ, Nam Tầm ôm trong ngực như ôm bảo bối, cảm thán nói: "Ta chưa từng để tâm tới ai nhiều như thế, nếu lần này giá trị ác niệm của Lê Sâm mà không giảm nhiều một chút, ta sẽ theo họ anh ta."

Hư Không Thú: "... Thế giới này người tên Lê Tiểu Nam, vốn cùng họ với hần rồi."

Nam Tầm cảm đồ chạy về nhà, muốn trở về sớm một chút cho Lê Sâm một niềm vui bất ngờ, nhưng đúng lúc này cô lại nhận được điện thoại. Nghe máy rồi, sắc mặt cô thay đổi 180 độ.

"Đừng cuống đừng nóng, hình như em có thể khách VIP ở đó, các chị chờ em!"

Nam Tầm bỏ lại xe đạp giữa đường, chặn một chiếc taxi, vội vã nói với tài xế: "Bác tài, đến Mộ Sắc ở trung tâm thương mại."

Về mặt bác tài xế kia vì điệu liếc cô một lát.

Không phải người nào cũng có thể đi vào Mộ Sắc, những người có thể vào đều là người có thân phận cao, nhưng chưa từng đi vào không có nghĩa người ngoài không biết. Trên thực tế, rất nhiều người biết tới Mộ Sắc, nhưng phần lớn bọn họ chỉ đi ngang qua nhìn cái cửa lớn trạm trở xa hoa kia, bởi vì bọn họ không có một tấm thẻ VIP để ra vào tự do.

Nam Tầm biết tài xế hiểu lầm, vội giải thích: "Bác tài, một bạn học nữ của cháu bị người lừa đi Mộ Sắc, cháu nhất định phải chạy tới cứu người!"

Bác tài xế vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Cháu gái, một mình cháu đi như vậy cũng vô dụng, chuyện này phải báo cảnh sát."

"Nếu làm lớn chuyện này sẽ ảnh hưởng xấu đến bạn cháu. Bác yên tâm, cháu sẽ gọi điện cho ba cháu, có ba cháu ở đây, không ai dám bắt nạt cháu."

Bác tài xế thấy cô có vẻ có kế hoạch, cũng không nhiều lời nữa, lập tức lái xe hướng về phía trung tâm thương mại.

Lúc Nam Tầm đến, mấy bạn cùng phòng ở trước cửa đã sốt ruột đến độ sắp khóc.

"Nam Nam, em có thể VIP ở đây thật sao?"

Nam Tầm không nói nhiều lời, lúc này lấy điện thoại di động bấm số: "Chú Triệu, con là Nam Nam. Con muốn vào Mộ Sắc nhà chú, chú mau bảo người chặn đường cho con vào."

Ở đầu bên kia điện thoại, thuốc lá Triệu Minh Hạo đang ngậm trong miệng rơi phạch xuống đất.

Anh nhìn thoáng qua Lê Sâm ngồi đối diện, lại liếc nhìn mấy anh em khác, cuối cùng còn nhìn lướt qua người đẹp Dư Mạn San ngồi bên cạnh Lê Sâm, tự nhiên cảm thấy cái di động này có chút phong tay.

Hôm nay là sinh nhật Lê Sâm, bởi người trong vòng đều biết Lê Sâm chưa bao giờ về muộn, vì vậy anh liền kéo toàn bộ đám bạn thân, chọn một buổi chiều, nghĩ nên náo nhiệt như vậy.

Sau khi vị đại tiểu thư nhà họ Dư này biết thì không mồi mà tự đến, còn dẫn theo vài cô em, mọi người đều chơi rất sáng khoái, còn có mấy người còn nhìn vừa ý nữa.

Dĩ nhiên nơi anh lựa chọn chính là địa bàn của anh - Mộ Sắc, còn chọn một căn phòng bao xa hoa nhất.

Mọi người thấy về mặt anh sau khi nhận cú điện thoại hơi kỳ lạ nên dừng trò chơi domino trong tay lại, một người hỏi: "Anh Triệu, đây là tình nhân nhỏ của anh gọi đến kiểm tra sao hả?"

Lời này vừa dứt, mọi người đều bật cười thành tiếng.

Lệ Sâm cũng hơi giương mắt nhìn qua phía Triệu Minh Hạo.

Tay Triệu Minh Hạo bỗng run lên, không cẩn thận ấn vào... loa ngoài.

Sau đó, bên trong truyền ra giọng nói mềm mại êm tai lại chứa vẻ nôn nóng: "Chú Triệu, chú có đang nghe không đấy? Con muốn đi vào Mộ Sắc, ngay lập tức! Chú mà không để người bên ngoài cho con vào trong, coi chừng lúc về con nói cho ba con biết lần trước chú trêu chọc con, hừ!"

Triệu Minh Hạo thấy thế thì toàn thân phát run, anh quay mặt sang, người đàn ông vốn không có chút biểu cảm nào trên mặt ngồi trên sofa chợt đứng lên, về mặt đen như đáy nồi.

"Alô alô? Chú Triệu? Chú thật sự mặc kệ con sao? Lúc về con sẽ nói luôn chuyện chú lén lút chuốc con uống rượu cho ba biết!"

Triệu Minh Hạo thật sự muốn quỳ với tiểu tổ tông này, vì phòng tiểu tổ tông này lại nói thêm gì nữa, anh vội vã nói: "Nam Nam à, con đợi chú một chút ha, chú đang ở Mộ Sắc, lập tức đi ra ngoài đón con!"

Triệu Minh Hạo bỏ mặc đám người phía sau mà chạy ra ngoài, Lệ Sâm đã nhanh hơn anh, nhìn về mặt u ám kia khiến Triệu Minh Hạo vừa hoảng sợ lại vừa chột dạ.

Anh và Dư Mạn San họp lại chính Lệ Sâm một phen, không chỉ lên chuyển đi động anh thành chế độ im lặng, mà vừa rồi còn thêm một ít thứ trợ hứng vào trong rượu. Lệ Sâm không thể rời đi nơi này, một khi rời khỏi, hậu quả không thể tượng tượng nổi.

Đã để các bạn đợi lâu rồi, thành thật xin lỗi mọi người ٩ (̄ _ ̄) ۶

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Nổi giận, Lệ Sâm đánh ngư

Editor: Norah

Dư Mạn San túm chặt lấy tay Lệ Sâm từ phía sau, giọng nói gấp gáp: "Lệ Sâm anh không thể đi, để Triệu Minh Hạo đưa Nam Nam về là được rồi, hôm nay là sinh nhật anh, anh đi rồi thì chẳng phải sẽ làm mọi người mất hứng sao?"

Lệ Sâm gạt tay cô ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Minh Hạo, mang theo áo khoác của mình đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo vội vàng theo sau, quay đầu nhìn lướt qua Dư Mạn San đang hồn bay phách lạc.

Cô vì Lệ Sâm đã vứt bỏ quá nhiều thứ, cô chỉ nhỏ hơn Lệ Sâm một tuổi, cô ba mươi tuổi còn chưa lấy chồng, vẫn luôn chờ anh nhiều năm như vậy, cô còn chưa làm đủ sao? Cô cũng không ghét bỏ Lệ Sâm có một đứa con gái, cô cam tâm tình nguyện làm mẹ kế, tại sao anh lại không dung được cô?

Hôm nay cô đã không biết xấu hổ không đếm xỉa đến thứ khác, nghĩ ra loại thủ đoạn hạ lưu này, nhưng kết quả, ngay cả người cũng không giữ lại được, không biết cuối cùng sẽ để người phụ nữ nào được hời...

Lúc Nam Tầm gọi điện thoại cũng mở loa ngoài, cô chặn đường hai người áo đen vóc dáng cao lớn mà lắc lắc điện thoại, tức giận nói: "Lần này đã rõ quan hệ giữa tôi và ông chủ nhỏ của mấy người chưa? Ngay cả anh ta gặp tôi còn phải gọi một tiếng bà cô, mấy người dám chặn đường tôi sao?"

Người áo đen chặn đường vội vàng nhường đường, Nam Tầm đưa vài người bạn cùng phòng hùng hổ xông vào.

Trang hoàng bên trong Mộ Sắc thật sự xa hoa, nhưng mấy người đã không có tâm tư cảm khái thưởng thức.

"Lúc Tiểu Hòa thấy đầu choáng váng bất thường, gửi tin nhắn cho chị, ngay ở phòng bao tên là Thủy Thiên Nhất Sắc."

Nam Tầm tìm thấy Thủy Thiên Nhất Sắc, cô nhấc thẳng chân, đạp một cước lên cánh cửa phòng bao.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mấy người bạn cùng phòng thiếu kiên nhẫn đã hét chói tai lên.

Nam Tầm không nói hai lời, trực tiếp bước hai bước lớn về phía trước, một cước đá văng người đàn ông đang hành hung kia.

May mà lúc mấy người tới còn kịp, Tiểu Hòa còn không bị tổn thương thực chất, nhưng nhìn dấu vết bị chó gặm trên cổ của Tiểu Hòa tinh thần còn đang mơ hồ, lòng Nam Tầm bốc lên lửa giận, trực tiếp tay nắm chân đá với người đàn ông kia.

Người đàn ông kia muốn đánh trả nhưng lại phát hiện ông không đánh lại cô bé trước mặt này, chỉ chốc lát sau đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Mấy người bạn cùng phòng ở phía sau bị Nam Tầm ngoan độc như vậy dọa ngây người.

...

Lệ Sâm bước nhanh về phía trước, Triệu Minh Hạo chạy chậm ở phía sau, vội vàng gọi quản lý lại hỏi: "Có nhìn thấy một cô bé xinh đẹp đi vào phòng bao gì không?"

Quản lý kia nghe thấy từ "một" thì liền nghĩ một lát rồi chỉ về phía một căn phòng: "Vừa rồi quả thực có một cô gái trẻ mặc váy trắng đi vào Thiên Lý Thiên Quyên."

Lệ Sâm vừa nghe thấy mấy chữ mặc váy trắng thì đôi mắt càng trở nên âm u, vọt đến như cuồng phong về phía phòng bao tên là Thiên Lý Thiên Quyên.

Cửa phòng bao lại không khóa, sau khi cánh cửa bị Lệ Sâm đá văng ra thì cảnh tượng cực kỳ khó coi bên trong làm cho khốn mắt Lệ Sâm muốn nứt ra.

Anh không hề nhìn rõ được dáng dấp người phụ nữ bị người đàn ông kia đè dưới thân như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy phần váy trắng lộ ra của cô, vào giây phút đó anh đã mất đi năng lực phán đoán.

Sắc mặt Lệ Sâm thoáng cái liền trở nên tái mét, trong đầu bùm một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng, anh nhanh chóng đi về phía đôi nam nữ đang trầm mê trong dục vọng đến nỗi bây giờ vẫn chưa phát hiện ra anh đã đi vào, duỗi cánh tay ra, bàn tay to trực tiếp bóp chặt cổ người đàn ông kia rồi xé rách anh ta lên, sau đó quăng mạnh xuống đất, đầm một quyền thật nặng xuống.

Khuôn mặt người nọ lập tức chảy máu, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra tiếng nào thì đã ngất đi.

Triệu Minh Hạo cả kinh, nói lớn tiếng: "Lệ Sâm! Anh nhìn cho rõ, cô gái kia không phải là Lệ Tiểu Nam!"

Lệ Sâm nghe xong lời này mới từ từ quay đầu nhìn về phía khuôn mặt người phụ nữ mà anh vẫn không dám nhìn, lúc phát hiện khuôn mặt xa lạ bởi vì sợ hãi mà vận vẹo kia, anh thoáng ngớ ra.

Bàn tay dính máu của anh còn đang run nhè nhẹ.

"Không phải là cục cưng..." Anh thì thào một câu, từ từ đứng lên.

Tầm mắt Lệ Sâm chuyển về phía người quản lý dẫn đường, âm âm u u, trán vị quản lý kia chảy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Trong khoảng thời gian mà cậu Lệ nói, ngoại trừ cô gái này thì chính là một nhóm cô gái trẻ, trong đó cũng có một người mặc váy trắng, họ đi thẳng đến Thủy Thiên Nhất Sắc, hình như đi tìm người."

Lúc mấy người vừa đến cửa phòng bao Thủy Thiên Nhất Sắc, lại nghe thấy tiếng chửi bậy tinh thần phấn chấn của Lệ Tiểu Nam.

Triệu Minh Hạo thở phào nhẹ nhõm, muốn vỗ vỗ bả vai Lệ Sâm nhưng nào ngờ lại rơi vào khoảng không, người nọ đã đẩy cửa đi vào rồi.

Sau đó Triệu Minh Hạo đi theo vào, một chân vừa mới bước nửa bước vào thì cũng ngã ra ngay tại chỗ giống Lệ Sâm.

Đôi mắt Triệu Minh Hạo tròn thật lớn, chết tiệt cô bé giống như con báo con đang giương nanh múa vuốt hung ác đánh người trước mắt này thật sự là bé Lệ Tiểu Nam ngoan ngoãn trong ấn tượng của anh sao?

Lúc trước anh gặp Lệ Tiểu Nam, cảm thấy vô cùng kỳ diệu, bởi vì Lệ Tiểu Nam quá ngoan quá dễ thương, sao người như Lệ Sâm lại có thể sinh ra một cô con gái khéo léo đến không tưởng nổi thế chứ?

Lúc đó anh từng nghĩ ngờ Lệ Tiểu Nam không phải là người nhà họ Lệ.

Nhưng bây giờ thì, chắc chắn, nhìn xem cô bé đang đánh người ngoan độc hung hăng này, nói cô không phải là người nhà họ Lệ thì anh cũng không tin.

"Nam Nam, Nam Nam mau dừng tay! Có người đến đây!" Mấy người bạn cùng phòng bị dọa ngốc kia nhìn thấy Lệ Sâm và Triệu Minh Hạo, chợt hoàn hồn, vội vàng nhắc nhở Nam Tầm đang đánh người đến quên mất bản thân.

Nam Tầm "Hả?", sau đó lại vung một quyền xuống, sau khi xác định tên đàn ông cặn bã biến thành đầu heo rồi mới thu tay.

Cô chợt ngừng đầu, tóc mái dính mồ hôi vung lên theo động tác ngừng đầu của cô, một đôi mắt to long lanh chứa vẻ ngoan độc hung hăng chưa từng có

cứ như vậy nhìn thẳng về phía cửa.

Đến lúc nhìn thấy khuôn mặt ba Lê Sâm của cô thì Nam Tầm xoạt cái nhảy dựng lên, vội vàng sửa sang lại váy của mình, vuốt vuốt mái tóc rối của mình, hai tay chắp sau lưng, chân nhỏ vẽ vòng tròn trên mặt đất, sau đó ngọt ngào kêu: "Ba, sao ba lại đến nhanh như vậy?"

Nếu Lê Sâm đã phái người âm thầm bảo vệ cô, vậy chắc chắn người theo đuôi kia sẽ báo tin cô đến Mộ Sắc cho Lê Sâm biết, chỉ là Nam Tầm không ngờ đối phương làm nhanh như vậy.

Điều này ngược lại Nam Tầm lại nghĩ sai, quả thực Lê Sâm có phái người lúc nào cũng nhìn chăm chăm động tĩnh của cô, nhưng vừa rồi anh luôn ở phòng bao khách quý tầng hai, mà điện thoại bị người khác động tay chân vào, căn bản là yên tĩnh không nghe được tin tức nào.

Lê Sâm lẳng lặng nhìn chăm chăm Nam Tầm, vẻ mặt hơi kỳ quái, dường như trong mắt có cảm xúc gì đó đang lên men, ánh mắt kia lại từng chút từng chút trở nên nóng rực.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Nam Tầm không nhìn rõ vẻ mặt anh, cô hơi hoảng hốt.

"Tiểu Bát, ta đột nhiên có loại dự cảm không lành, người nói xem Lê Sâm nhìn thấy mặt dũng mãnh thế này của ta, có thể bị dọa sợ hay không, sau đó giá trị ác niệm vụt cái bắn ngược lên 100 không?"

Chuyện giá trị ác niệm bắn ngược cũng không phải chưa từng xảy ra, Tiểu Bát khóc rống ngay tại chỗ: "Hu hu hu, xin người đừng nói nữa, ta sợ quá."

"Cục cưng, nào, đến chỗ ba này." Lê Sâm đột nhiên mở miệng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hi hi, chắc chắn là trúng thuốc rồi

Editor: Norah

Nam Tầm căng da đầu đi qua, không dám ngẩng đầu lên, rất nhanh đã nhận sai: "Ba, con sai rồi, con không nên tùy tiện đánh người."

Lê Sâm không đáp lời, bàn tay to trực tiếp nắm tay nhỏ của cô, kéo cô đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo thấy thế, chợt nghĩ đến gì đó, muốn mở miệng nhắc nhở một câu, không ngờ lại thấy Lê Sâm bỗng quay đầu lại nhìn anh một cái.

Cái nhìn kia, ý tứ sâu xa.

Trong lòng Triệu Minh Hạo giật thót.

Không phải giống như anh nghĩ đấy chứ?

Lê Sâm biết Dư Mạn San bỏ thuốc vào trong rượu anh rồi sao?

Biết rượu kia có vấn đề mà anh còn uống?

Triệu Minh Hạo hốt hoảng mà sắp xếp người, bảo đảm an toàn cho mấy người bạn bị đưa đi của Lê Tiểu Nam, sau đó dọc đường đi đều suy nghĩ vấn đề này.

Nam Tầm bị Lê Sâm kéo một mạch ra ngoài, tựa như gió đánh sóng cuốn, suýt nữa làm cô ngã sấp xuống.

"Ba, ba, con thật sự sai rồi, xin ba đừng nóng giận nữa..." Nam Tầm liên tiếp nhận sai, tính cứu vãn hình tượng cô bé thực nữ dễ thương của mình.

Nhưng Lê Sâm giống như không nghe thấy lời cô nói, từ đầu là kéo cô đi, sau đó dứt khoát bế cô lên, vô cùng nóng vội mà chạy ra ngoài.

Mặc dù lúc này ít người, nhưng khó bảo đảm sẽ không có ai nhìn thấy, Nam Tầm giãy dụa trong lòng Lê Sâm: "Ba, ba vẫn nên thả con xuống đi, bị người khác nhìn thấy thì không hay."

Lê Sâm đột nhiên ghét sát vào bên tai cô, hô hấp còn nóng hơn nhiều so với trái tim đang nhảy lên của anh, giọng nói trầm thấp mà tràn ngập sự mê hoặc: "Quan tâm người khác làm gì, người ba quan tâm chỉ có mình con mà thôi."

Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm một hơi: "Ba, ba không tức giận nữa sao?"

Lệ Sâm bỗng nở nụ cười, giọng nói càng trầm thấp khàn khàn: "Tại sao ba phải tức giận? Vừa rồi cục cưng thật sự quá mê người, ba rất thích."

Nam Tầm nghe xong lời này thì toàn thân phát run.

"Tiểu Bát Tiểu Bát, người cảm thấy bây giờ Lệ Sâm có bình thường không?"

Giọng nói Hư Không Thú có vẻ hơi kích động, lập tức nói: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của gia, ba Lệ Sâm của người bị trúng thuốc rồi!"

Nam Tầm đang ngây ngốc thì Lệ Sâm đã ôm cô ra khỏi Mộ Sắc, nhân viên niềm nở mở cửa xe thay hai người.

Lệ Sâm vội vàng nhét Nam Tầm vào trong xe, sau đó đóng cửa xe rầm một tiếng, chính mình xoay người đến ghế điều khiển, vừa giẫm chân ga thì xe liền phóng vút đi.

Nam Tầm lập tức nắm chặt vòng treo bên trong xe, nói với vẻ mặt hoảng sợ: "Ba lái xe chậm một chút, có phải ba đã uống rượu hay không? Uống rượu rồi thì không thể lái xe, chúng ta sẽ xảy ra chuyện đó! Bác Triệu đâu, sao bác ấy không lái xe cho ba?"

Sắc mặt Lệ Sâm không thay đổi, tiếp tục nhấn ga: "Cục cưng yên tâm, ba chỉ uống một ly nhỏ, không đáng ngại."

Từ lượng của anh rất tốt, không ai có thể chuốc anh say, trên thực tế anh cũng sẽ không để mình say, không ai có thể tính kế anh ngay dưới mí mắt anh.

Sở dĩ Dư Mạn San có thể thành công, đó là vì anh cho phép.

Vốn dĩ anh thật sự chưa từng nghĩ như vậy, nhưng sau khi phát hiện Dư Mạn San cho thuốc ở trong rượu, anh liền thuận nước đẩy thuyền, anh đủ tự chủ để không mất đi ý thức bởi thuốc, điều anh muốn cũng chỉ là một cái cớ để ăn Lệ Tiểu Nam.

Nhìn xem, cục cưng, không phải toàn bộ là lỗi của ba, cũng do ba bị người khác tính kế.

Anh không đợi được nữa, đã lâu lắm rồi.

Hôm nay là sinh nhật anh, vì có gì mà anh không thể tặng cho mình một bữa tiệc lớn chứ, nếu như anh đạt được toàn vẹn thứ mình hằng mong ước trong ngày này, vậy thật sự là không uổng đời này.

Máu trong người Lệ Sâm đang sôi trào, anh có lực tự chủ mạnh mẽ, không e ngại thuốc gì đó, nhưng vừa nghĩ đến người anh mơ tưởng đang ở sau lưng mình, anh liền cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể, nhảy thẳng vào bụng dưới của anh.

Có nhiều lần, suýt nữa thì Lệ Sâm lái xe va vào tường, Nam Tầm nhìn mà phát sợ.

"Tiểu Bát, chắc không phải ta chưa hoàn thành nhiệm vụ mà đã chết, còn là chết do tai nạn giao thông đấy chứ?"

Hư Không Thú an ủi cô: "Suy nghĩ nhiều rồi, kỹ thuật lái xe của ba Lệ Sâm người là hạng nhất, đi biểu diễn đua xe quốc tế cũng không thành vấn đề."

Xe chạy một mạch đến biệt trang nhà họ Lệ, Lệ Sâm vội vã mở cửa xe, một tay khiêng Nam Tầm trên vai đi vào nhà.

Dáng vẻ này của Lệ Sâm khiến Nam Tầm cực kỳ sợ hãi, dù rằng đã sớm tính đến ngày này, nhưng trạng thái bây giờ của Lệ Sâm có phần cuồng bạo, cô sợ anh không cẩn thận lỡ tay bẻ hoa.

Lúc vừa rồi bị Lệ Sâm tóm đi, cô cảm nhận rõ nhiệt độ lòng bàn tay anh nóng thế nào, cô có thể cảm nhận được dục hỏa bùng cháy hùng hực của anh thông qua lòng bàn tay nóng hầm hập kia, còn có ánh mắt của Lệ Sâm, tựa như có thể ngón sạch cô bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đang vô cùng lo lắng lại phát hiện động tác của Lệ Sâm chợt trở nên bình tĩnh lại, anh khiêng Nam Tầm lên tầng, đặt cô ngồi ổn trên giường, ánh mắt hơi đỏ nhìn cô chăm chú, hỏi với giọng điệu cực kỳ dịu dàng: "Cục cưng, con từng lên uống rượu, hả?"

Nam Tầm vội vàng giải thích: "Ba, là lần trước chú Triệu phạt con uống, con không muốn uống, hơn nữa con cũng chỉ uống một hớp nhỏ, thật sự đó! Còn có còn có chuyện lần này, con đến Mộ Sắc là vì một người bạn cùng phòng bị một tên đàn ông cận bã lừa đi vào trong đó, tên đàn ông cận bã đó còn có ý đồ bất chính, cho nên con mới..."

Lệ Sâm hơi nhướng mày, dường như cũng không quan tâm tại sao cô lại đến Mộ Sắc, anh xoay người đi lấy chai rượu vang đỏ bên trong tủ kính âm tường, còn lấy thêm hai cái ly để cao ra.

Nam Tầm nhìn chăm chăm vào Lệ Sâm, nhìn anh mở nắp chai, rót chai rượu đỏ đất tiền đầy hai ly rượu.

"Không phải cục cưng muốn uống rượu sao? Sắp trưởng thành rồi, ba cho phép con uống." Lệ Sâm nói không nhanh không chậm, đưa cho cô một ly.

Anh cũng không thúc giục, cứ nhìn Nam Tầm như vậy.

"Ba, ba thật sự cho con uống sao?" Nam Tầm hỏi, thực ra cô rất thích uống rượu vang đỏ với rượu trái cây, nhưng mà Lệ Sâm quản lý rất chặt chẽ, trước đây cô cũng chỉ lên theo chú hờ Triệu Minh Hạo kia uống một chút.

Nam Tầm thấy không phải Lê Sâm nói đùa liền cầm ly rượu, đưa đến gần nhấp một ngụm nhỏ.

Có hơi mạnh, bắt đầu từ khuôn mặt, thoáng chốc liền nóng lên.

Nam Tầm vội vàng đẩy rượu sang bên Lê Sâm: "Ba, rượu này quá mạnh, con không uống đâu."

Lê Sâm tiếp nhận ly rượu, lại uống thêm vài ngụm ngay mép ly chỗ Nam Tầm vừa nhấp.

Nam Tầm nhìn đường cong môi tuyệt đẹp của anh ngâm vào chỗ mình từng nhấp vào, bị rượu đỏ nhuộm thành đỏ hồng mịn màng, bỗng cảm thấy lửa nóng trên người càng cháy dữ dội hơn.

"Tiểu Bát à, Lê Sâm thật sự trúng thuốc sao? Ta cảm thấy không giống mà." Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú bật cười hắc hắc: "Ngươi cảm thấy bộ dáng gấp gấp gấp gấp lúc trên đường vừa nãy giống không?"

Nam Tầm: "... Vừa rồi giống, bây giờ lại không giống, có khi nào tác dụng của thuốc đã biến mất rồi hay không?"

Hư Không Thú lại cười hắc hắc: "Công phu nhãn nhin của ba Lê Sâm ngươi là hạng nhất, ngoài mặt bình tĩnh như vậy thôi, thực ra bên trong đã sắp bùng nổ rồi, có điều nếu ngươi bằng lòng lừa mình dối người, vậy ngươi cứ tiếp tục như vậy đi ha ~"

Âm cuối kéo dài, tâm trạng tung bay.

Lê Sâm vừa uống rượu vừa nhìn cô bé trước mặt, cục cưng của anh đã trưởng thành rồi, đáng vẻ tươi đẹp như vậy, trong giây phút nào đó, trong lòng anh hiện lên rất nhiều hình ảnh sẽ xảy ra, còn chưa phát sinh gì cả mà anh đã cảm thấy hít thở không thông.

Bởi vì quá hưng phấn, hưng phấn đến gần như không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Không tệ, rất thoải mái

Editor: Norah

Lê Sâm nhìn chằm chằm Nam Tầm, tầm mắt di chuyển từ trán cô, lông mày, đôi mắt, rồi thẳng đến miệng, đến cằm cổ trắng nõn xinh đẹp thanh tú, đến chỗ càng sâu bên trong vạt áo. Anh bỗng uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, một tay tóm lấy eo Nam Tầm, ôm cô đến trên chân mình.

"Đội đã, ba chờ một chút, con còn có quà tặng cho ba đấy." Nam Tầm hơi ngọ nguậy cơ thể.

Lê Sâm nghe vậy, thờ gấp một hơi thật sâu, thả cô xuống.

Nam Tầm liền bóc giấy gói quà của vật trên bàn, lấy hai cái ly bằng gốm từ bên trong ra.

Nam Tầm đặc ý làm cho hai cái ly chạm nhẹ vào nhau, hai con mèo chu môi trên cốc liền hôn môi nhau: "Xem này, đây là do con tự làm, bên dưới cốc còn có tên của chúng ta đó, ba thích không?"

Lê Sâm nhìn cô bé trước mặt cười đến mức đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết, lại nhìn xem hai con mèo con hoạt hình chu môi hôn nhau.

Đột nhiên, anh nuốt nước bọt ừng ực một tiếng.

"Cục cưng, ba rất thích món quà này, nhưng mà ba có thể đòi món quà khác hay không?" Lê Sâm hỏi.

Nam Tầm nói: "Chỉ cần con có, cho dù ba muốn gì, con cũng có thể cho ba."

Lê Sâm nghe xong lời này thì cả người không che giấu chút nào mà bắt đầu phóng thích hơi thở nóng bỏng mà bá đạo, một tay anh bỗng dè chặt gáy Nam Tầm, hung hăng ấn cô về phía mình.

Ngay sau đó, nụ hôn nồng nhiệt che trời lấp đất không kiêng nể gì mà phóng thích ra.

Mãnh thú bị giam nhiều năm đã sống chuồng, gào thét một tiếng, rung trời động đất.

Rất nhanh thì Nam Tầm đã bị lột sạch như một quả trứng gà không vỏ.

"Nam Nam, ngoan, ba sẽ vô cùng thương con." Lệ Sâm vừa hôn môi vừa nói.

Sau đó, Nam Tầm liền thấy được sao trời nghìn dặm, thấy được Hằng Nga và Thổ Ngọc, điều khiển phi thuyền vũ trụ bay lên trên đỉnh mây, khó chịu đến khó thở, may mà có Lệ Sâm thường xuyên chuyển không khí qua, mới không bị chết ngạt.

Xong việc, Lệ Sâm ôm cô vào lòng, hôn lên da thịt cô, ngay cả mũi chân cũng không buông tha.

Nam Tầm thăm mắng một tiếng lão lưu manh, sau đó ngủ như chết.

Lệ Sâm liếm vành tai trắng nõn trong suốt của cô, nói gần như mê say bên tai cô: "Nam Nam, tôi yêu em..."

Ngày hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy lão lưu manh ở bên cạnh đâu, trên người cô rất thoải mái, hẳn là hôm qua Lệ Sâm đã tắm rửa cơ thể thay cô.

Nam Tầm nằm liệt ở trên giường như cá chết, toàn thân giống như bị xe tải lớn nghiền qua một lần, xương cốt đều như sắp rời ra thành từng khúc.

"Bát Nhi à, ta nói cho ngươi, nếu như giá trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm xuống, ta muốn đi chết luôn cho rồi."

Nam Tầm chủ động gọi nó, Hư Không Thú lập tức cảm ứng được, giải phóng các giác quan, hơi ngượng ngùng mà nói: "Thân ái à, ta thật xin lỗi ngươi."

Nam Tầm giật mình: "Lẽ nào giá trị ác niệm không giảm chút nào sao?"

Hư Không Thú vội vàng nói: "Không phải không phải, giá trị ác niệm giảm vào xuống còn 2 điểm."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm: "Hừ chết bé rồi, vậy tại sao vừa rồi ngươi lại xin lỗi ta?"

Hư Không Thú nhỏ giọng nói: "Hôm qua giá trị ác niệm giảm nhiều như vậy, không phải là ta cao hứng sao, đặc biệt muốn chia sẻ tin tức này với ngươi, sau đó... Ta quên che chắn giác quan tiếp, kết quả liền thấy được hình ảnh các ngươi dây dưa với nhau, ấy da xấu hổ quá đi, đáng người ba Lệ Sâm thật là tốt nha, hơn nữa còn rất mãnh liệt nha ~"

Nam Tầm: "... Ta cmn muốn băm ngươi thành thịt vụn!"

Hư Không Thú rất tủi thân: "Không phải người ta cố ý mà, dù sao ngươi cũng ở dưới, ba Lệ Sâm che kỹ ngươi rồi, ta không thấy cái gì không nên xem cả mà."

Nam Tầm mệt mỏi, trực tiếp dùng chăn che kín đầu mình lại.

Làm mình chết ngạt luôn đi.

Bây giờ cô vừa nhắm mắt lại là có thể nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cô có thể cảm nhận được Lệ Sâm có phần quá hưng phấn, bây giờ cô còn yên lành mà nằm ở trên giường, đây quả thực chính là một kỳ tích.

Nam Tầm bỗng nghe thấy tiếng bước chân, không khỏi bao bọc mình chặt hơn, đầu óc cũng vô cùng mơ hồ.

Một bàn tay kéo góc chăn xuống dưới, lộ đầu của cô ra.

Lệ Sâm cúi người, hôn trên miên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói: "Ba đã xin nghỉ bệnh cho con rồi, hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt ở trong nhà. Đã mười giờ, con muốn ăn gì, ba tự mình xuống bếp nấu cho con."

Nam Tầm vất vả lắm mới làm cho đôi mắt mình đỏ lên: "Ba... Con... Tối hôm qua chúng ta, chúng ta..." Nói như sắp khóc.

Tiểu Bát thảm vô tay: "Ồi chào, kỹ thuật diễn càng ngày càng tốt rồi đấy."

Nam Tầm...

Lệ Sâm ôm cả người cả chân vào trong ngực mình, hôn lên chóp mũi Nam Tầm, thương yêu nói: "Nam Nam, con nói cho ba biết trước, con có chán ghét những chuyện hôm qua ba làm với con hay không?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, lắc đầu, trả lời đúng sự thật: "Không tệ, lúc sau rất thoải mái."

Một câu nói làm cho cơ thể Lệ Sâm nhói máu ngay tức khắc.

"Con thật là... Sớm muộn gì ba cũng sẽ bị con hành hạ đến chết." Lệ Sâm hít một hơi thật sâu.

Mặt Nam Tầm vô tội hỏi Tiểu Bát: "Ta nói gì sai sao? Ta chỉ là miêu tả cảm nhận của mình theo đúng sự thật thôi mà."

Tiểu Bát: "Không có, là ba Lệ Sâm quá đen tối nên suy nghĩ nhiều."

Lệ Sâm ôm cô, đắn đo giây lát rồi mới giải thích: "Nam Nam, ba không có quan hệ máu mủ với con, sau này ba muốn làm người yêu của con, không muốn làm ba của con nữa."

Nam Tầm không có vẻ gì là quá giật mình, cô nhìn nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn nhìn mấy quả kim quất đang lăn xuống.

"Con, thực ra thì con đã sớm biết, nhưng mà con rất sợ ba sẽ đột nhiên không cần con nữa, cho nên vẫn luôn làm bộ như không biết."

Nam Tầm hít hít mũi, nói với âm mũi nặng nề: "Rất lâu về trước, lúc ba nói chuyện với ông nội thì con nghe trộm được, ba, ba có thể vì vậy mà không cần con nữa không?"

Lệ Sâm cực kỳ bất ngờ, anh là một người vô cùng cảnh giác, lúc trước khi anh nói chuyện với ông cụ, anh xác định Lệ Tiểu Nam không có ở gần đó mới nói, mà bây giờ cục cưng của anh lại nói cô đã sớm biết?

Nhưng bây giờ Lệ Sâm không rảnh nghĩ mấy vấn đề này, anh cảm nhận được nỗi sợ sệt bất an của cục cưng.

"Đứa nhỏ ngốc, ba yêu con như vậy, yêu con còn không kịp, sao có thể bỏ mặc không cần con được? Mặc dù không làm cha con, nhưng con sẽ là người phụ nữ mà Lệ Sâm ba yêu thương nhất." Lệ Sâm mút hôn miệng nhỏ của cô, nói lời nói mà anh tự cho là lời âu yếm cả đời cũng không thể nói ra, dùng lời này để an ủi trái tim bất an của cô.

Nam Tầm vô cùng hài lòng, hai cánh tay trắng nõn thò ra từ trong chăn, quấn lấy cổ anh, vô cùng thân thiết mà dùng chóp mũi cọ xát: "Ba, nhớ kỹ lời ba nói nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phần nộ, không thấy Lệ Tiểu Nam đâu

Editor: Norah

"Cục cưng, gọi Lệ Sâm" Lệ Sâm bỗng nói.

Nam Tầm ậm ừ hồi lâu, khẽ kêu một tiếng: "Lệ... Sâm." Gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Cả người Nam Tầm mềm oặt để mặc cho Lệ Sâm mặc quần áo tử tế giúp cô, sau đó Lệ Sâm ôm cô đang giống như một bãi bùn đi xuống lầu, đặt cô ngồi ổn trên ghế ăn cơm, bản thân anh đến phòng bếp nấu ăn.

Lệ Sâm nhanh chóng bung một nồi canh xương rong biển qua, chăm sóc cẩn thận mà múc một bát cho cô, thậm chí còn bung bát đút cô.

Tiểu Bát: "Loại phục vụ trọn gói này rõ là... Chắc chắn."

Nam Tầm: "Không cần ghen tị ta, có bản lĩnh thì người cũng đến rút tiết tháo đi."

Tiểu Bát:...

Ngày hôm sau, ông Lệ đi ra ngoài du lịch với bạn già đã trở lại, vừa nhìn đã thấy biến hóa nho nhỏ giữa hai người, trong lòng rất phức tạp.

Ông đã sớm đoán sẽ có một ngày như vậy, nhưng lại không ngờ Lệ Sâm sẽ cảm thú như vậy, còn vài ngày nữa mới đến sinh nhật mười tám tuổi của Nam Nam, thế mà đã ăn người ta rồi.

Mà điều càng khiến ông xoắn xuýt chính là, cảm thú này là con ruột của ông.

Hôm nay là sinh nhật của Nam Tầm, Lệ Sâm chủ động hỏi cô có muốn mời bạn học đến nhà chơi hay không, Nam Tầm vội vàng lắc đầu, nói con chỉ muốn ở chung với ba thôi.

Tiểu Bát mờ mịt, vội vàng hỏi: "Không phải người thích cười thích âm ỉ sao, từ chối dứt khoát đến như vậy có phần không giống người nha."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Đã sống chung với nhau lâu như vậy mà người còn không biết tính tình của Lệ Sâm à? Anh ta đang đào hố cho ta, nếu như ta mà vui mừng đồng ý thì cho dù mặt ngoài anh ta gạt đầu, chắc chắn trong lòng cũng khó chịu, không phải người có thể cảm nhận được vui buồn của người khác sao, có phải bây giờ Lệ Sâm đang mừng thầm hay không?"

Tiểu Bát: "... Đúng."

Lệ Sâm chuẩn bị cho Nam Tầm một cái bánh ngọt lớn nhiều tầng siêu xa hoa, còn có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, Nam Tầm ăn đủ, bụng đã căng

phình lên.

"Ba, con ăn no rồi." Nam Tầm nói.

Lệ Sâm nhìn cô, ánh mắt như sói: "Nhưng mà cục cưng à, ba còn chưa ăn no."

Nam Tầm vội vàng đẩy bánh kem trước người bị găm đến không ra hình dáng gì đến trước mặt anh: "Cho ba ăn hết mấy thứ này luôn."

Lệ Sâm không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cô: "Cục cưng à, ba không muốn ăn cái này."

Nam Tầm: Cảm thú này!

Sau đó, cảm thú nào đó khiến Nam Tầm lên tầng, đêm này ăn người sạch sành sanh, từ ngoài đến trong, từ trên xuống dưới, từ mặt trước đến mặt sau.

Thời gian không biết xấu hổ như vậy giăng co hơn hai tháng, Nam Tầm ngồi ngăn người trong thư viện trường.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm của Lệ Sâm trong hai tháng này không giảm chút nào sao?" Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú hơi nôn nóng mà nói: "Đúng, mẹ nó ngay cả 0.1 cũng không giảm xuống! Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với ba Lệ Sâm của ngươi? Rõ ràng bây giờ cục kỳ hạnh phúc cực kỳ thỏa mãn, tại sao giá trị ác niệm lại không giảm cơ chứ?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Ngươi nói xem, có thể bởi vì anh ta có được ta quá dễ dàng cho nên mới như vậy hay không?"

Hư Không Thú nghĩ nghĩ: "Rất có thể có khả năng này."

Nam Tầm vỗ tay phát ra tiếng: "Có rồi, chúng ta bỏ trốn một trận đi."

Không thấy Lệ Tiểu Nam đâu.

Hôm nay, Lệ Tiểu Nam luôn luôn về biệt trang của nhà họ Lệ đúng giờ không trở về, lúc đầu Lệ Sâm cho rằng cục cưng có chuyện gì đó nên về trễ, đến lúc người âm thầm bảo vệ Lệ Tiểu Nam nói không thấy tiểu thư đâu.

Hai vệ sĩ mặc đồ đen run lấy bảy quỳ trên mặt đất.

"Ngài Lệ, chúng tôi vẫn luôn giám thị mỗi một hành động của tiểu thư theo lời căn dặn của ngài, trên đường trở về thì tiểu thư đi nhà vệ sinh công cộng, chúng tôi chờ ở bên ngoài, nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy tiểu thư đi ra, lúc này chúng tôi mới xông vào, kết quả liên phát hiện không thấy tiểu thư đâu."

Lệ Sâm xoay xoay nhãn trên ngón cái, ánh mắt rét lạnh, sắc mặt âm u.

Ai cũng không biết bên ngoài nhìn anh bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng đã dấy lên cơn giận ngút trời.

Anh biết thủ đoạn gần đây của anh hơi cấp tiến, không hề nể mặt mà rút vài lão sâu răng trong tập đoàn ra, có lẽ điều này đã động chạm đến lợi ích của người nào đó, đặc biệt là những ông già từng làm việc với ông Lệ, nhưng mà có chuyện gì thì nhắm vào anh là được, nếu như động vào cục thịt trong tim anh, anh sẽ khiến cả đám người này, chết, không, yên!"

Lệ Sâm dùng lý trí còn sót lại để sắp xếp việc tìm kiếm, hơn phân nửa nhân lực dùng để theo dõi mấy lão già có xung đột lợi ích với anh, một phần còn lại trông coi chỗ Lệ Tiểu Nam hay lui tới.

Giăng co với cường độ cao suốt một tháng.

Trong phòng khách không bật đèn, Lệ Sâm ngồi ở một góc sofa, trong miệng phun ra nuốt vào khói mù, mặt đất hiện lên một bóng đen, nhìn có vẻ lẻ loi trợ trợ.

Ông Lệ bật đèn vang lên một tiếng cạch, thấy rõ dáng vẻ của Lệ Sâm, ban ngày thì anh xử lý mọi việc giống như không sao cả, nhưng vừa đến buổi tối, anh liền trở nên mất tinh thần.

Trong phòng khách tràn ngập mùi khói sắc mùi, Lệ Sâm ngồi trên ghế sofa, hơi nheo mắt lại, tựa như đang tự hỏi vấn đề gì đó, trong gạt tàn trước mặt chứa đầy tàn thuốc, ngón tay anh còn kẹp một điếu thuốc, khói thuốc bay lên lượn lờ.

"Lệ Sâm à, còn chưa tìm được Nam Nam sao?"

Lệ Sâm không nói gì.

Ông Lệ chán chừ một lát rồi lại nói: "Hắn là con đã nhìn ra rồi, không phải Nam Nam bị kẻ thù của con bắt đi, mà là... tự nó đi."

Lệ Sâm nghe xong lời này, cuối cùng cơ thể khẽ động, anh quay đầu nhìn về phía ông Lệ, ánh mắt sắc bén như đuốc, trầm giọng nói: "Nam Nam sẽ không rời khỏi con, con yêu Nam Nam như vậy, tại sao Nam Nam lại rời khỏi con?"

Ông Lê nói: "Tại sao hai con lại ở cùng với nhau, hẳn là con hiểu rõ hơn ai hết, rốt cuộc là Nam Nam thật sự yêu con hay là nhằm tình thương với cha thành tình yêu? Có lẽ con bé nghe ai đó nói linh tinh, cuối cùng phát hiện giữa con và con bé không bình thường, trong khoảng thời gian ngắn không chịu nổi đã kích, cho nên bỏ nhà đi. Cho Nam Nam chút thời gian đi, chờ con bé nghĩ thông thì có lẽ sẽ trở về thôi."

Ông Lê nói xong lời này liền vỗ vỗ bả vai anh rồi rời đi.

Lệ Sâm ngẩng đầu, nhìn đèn thủy tinh hơi chói mắt trên trần nhà, đôi mắt đỏ ngầu dường như bị ánh đèn chiếu lóe lên ánh sáng màu đỏ như máu.

Thật sự là như vậy sao?

Lệ Tiểu Nam dễ dàng tiếp nhận anh như vậy, chỉ đơn giản là vì xem những thứ này thành mệnh lệnh của ba? Cô nghe theo anh như thói quen, hoặc là muốn anh vui lòng theo thói quen, trong đây lòng cô, cô càng khát vọng trở lại quan hệ cha con sao?

Nhưng mà, chuyện này không thể nào.

Lệ Sâm anh sống đến bây giờ, chưa bao giờ chủ động theo đuổi cô gái nào, Lệ Tiểu Nam là cô gái thứ nhất cũng là cô gái cuối cùng.

Không phải là người anh muốn, cho dù có phải để bản thân khó chịu, anh cũng sẽ không ăn, giống như người tự xưng là mẹ của Lệ Tiểu Nam kia, lúc trước cô bỏ thuốc, anh thà rằng chịu đựng đau đớn do dục hòa đốt người, để cho bác sĩ riêng của anh đến giải thuốc cho anh, cũng sẽ không cho người phụ nữ tính kế anh lên giường.

Anh đưa người phụ nữ kia cho vệ sĩ bên mình, buồn cười thay người phụ nữ này còn tưởng rằng đã đạt được ước muốn, muốn dựa vào một đứa bé để làm bà chủ của nhà họ Lê.

Anh nghĩ, trời sinh anh đã có một loại duyên phận không tránh khỏi với Lệ Tiểu Nam, từ nhỏ cô đã thuộc về anh!"

Lệ Sâm trầm mặc một lúc, đột nhiên thâm trầm cười nhẹ thành tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh băng.

"Cục cưng à, con muốn quay lại quan hệ cha con lần nữa sao? Ba nói cho con biết, đây là chuyện tuyệt đối không thể. Lần này con thật là không ngoan, chờ ba tìm được con, nhất định phải trừng phạt con thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chậm một chút, con sợ

Editor: Norah

"Chết tiệt! Không xong rồi không xong rồi, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm người nhảy vút cái lên 100 rồi!" Hư Không Thú bỗng kêu gào lên.

Nam Tầm đang ăn bát mì lớn ở ven đường bị nó kêu gào làm sợ tới mức nuốt nửa phun mì trong miệng ra.

"Chuyện bé xé ra to, cũng không phải là giá trị ác niệm bắn ngược lên 100, hắc hóa thì cứ hắc hóa đi, ta chỉ quan tâm đến giá trị ác niệm." Nam Tầm không nhanh không chậm mà rút một tờ khăn giấy, động tác lau miệng tao nhã.

Hư Không Thú chuyện bé xé to:...

Hư Không Thú lại bị nội tâm mạnh mẽ của Nam Tầm chinh phục một lần nữa.

Nó cảm thấy có lẽ Nam Tầm không quá hiểu ý của hai chữ "Hắc hóa", dù sao đến lúc đó người chịu tội là Nam Tầm không phải nó, Nam Tầm không thêm đề ý thì nó còn đề ý cái lông gì?

Trước kia Hư Không Thú cảm thấy Nam Tầm vô cùng ngốc, nhưng mà nếu nói cô ngốc thì lúc cô chạy trốn còn chuẩn bị vài thứ lật vật, cô không dám lấy thẻ vàng mà Lệ Sâm cho nên chỉ giấu một trăm đồng rồi chạy lấy người.

Đầu tiên Nam Tầm bỏ cái đuôi lên theo sau, sau đó đi tìm Lý Dung Dung có duyên gặp mặt một lần, bây giờ cô gái này vượt trội rồi, đã là diễn viên xuất sắc, Lý Dung Dung chuẩn bị giấy tờ chứng minh thân phận giả cho Nam Tầm, còn cung cấp một số tiền nhỏ.

Nếu như Nam Tầm không ăn chơi gì thì có thể dùng số tiền này được ít nhất mười năm, nhưng mà Nam Tầm vì tránh Lệ Sâm, chuyên ăn ở mấy quán ven đường, sợ là có chết Lệ Sâm cũng không ngờ cục cưng bảo bối anh nuôi chiều từ nhỏ, bày của ngon vật lạ cũng không ăn lại đi ăn những món này.

Không chỉ vậy, Nam Tầm còn đổi kiểu tóc, một đầu tóc dài biến thành tóc ngắn ngang vai như học sinh, mặc váy đã cũ, đeo cặp kính đen, nhìn rất là chất phác.

Ai cũng không thể ngờ người lúc này là Lê Tiểu Nam của một tháng trước.

Nam Tầm ăn uống no đủ thì trực tiếp xách túi đi đến đích đến, tỉnh S nổi tiếng với danh lam thắng cảnh.

Hur Không Thú nói: "Tên phá của nhà ngươi, toàn bộ tiền đều bị ngươi dùng để đi du lịch rồi."

Nam Tầm hừ hừ: "Ngươi cho rằng Lê Sâm ngồi không chắc? Kế hoạch của ta có hoàn mỹ thế nào đi nữa thì không quá ba tháng. Lê Sâm sẽ tìm được ta, dù sao cuối cùng kết quả cũng giống nhau, sao ta phải làm mình khó chịu chứ? Hơn nữa ngươi ngấm lại đi, một người chạy trốn có thể có tâm trạng đi ngấm phong cảnh non nước sao? Ta đây là làm trái lại lỗi đi này, chắc chắn Lê Sâm không đoán được bây giờ ta đang đi chơi khắp nơi."

Vậy mà Hur Không Thú lại không phản bác được.

"Đừng quên việc chính là được." Hur Không Thú chán nản nói một câu.

Nam Tầm tự mình cất cánh lại chơi thêm một tháng.

Ngày này, thời tiết quang đãng, nghìn dặm không mây, Nam Tầm nằm ở trên thảo nguyên rộng lớn, đầu gối lên cánh tay, nhìn trời xanh mênh mông bát ngát, đôi mắt thoải mái mà khép hờ.

Xung quanh rất yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng gió thổi, làn gió ấm áp phất qua từ trên mặt đất, có hơi ngửa.

Lúc yên tĩnh, người ta luôn dễ dàng nhớ đến một chút chuyện mình giấu dưới đáy lòng.

Cô nghĩ đến Huyết Minh, nam nhân công cô, đi ở trên sườn núi đồi loại hoa cần Linh Ma. Đó là một loại hoa ma vô cùng đẹp, giữa cánh hoa màu đen điểm tuyết một ít màu máu, Tiểu Linh Trùng bay lượn trong trời đêm với phần đuôi phát sáng, chiếu sáng chấm đỏ trên hoa ma, chấm đỏ chớp lóe theo Linh Trùng trong màn đêm, như là vô số ngôi sao đỏ.

Bóng đêm thật đẹp, bả vai của nam nhân cũng cực kỳ vững chắc.

Cô còn nhớ đến quý cô chấp Phó Vũ, mỗi buổi tối, anh đều ôm chặt cô vào lòng, giống như ôm bảo bối trân quý nhất trên đời này.

Sau đó, cô nghĩ đến Lê Sâm.

Cô nghĩ, cô nghĩ đến những thứ này đều là tại cảm giác quen thuộc kia —— một loại cảm giác run rẩy đến từ sâu tận linh hồn lúc áp chảo bánh nướng.

Có một số việc cô không muốn nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ thì sẽ càng ràng buộc hơn.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Hình như Nam Tầm nghe thấy tiếng ngựa chạy băng băng, cô ngồi dậy, nhìn về phía xa xa, liền nhanh chóng thấy được một chấm nhỏ màu nâu.

Có người cưỡi ngựa tới đây.

Hur Không Thú chợt xen vào một câu: "Chúc ngươi may mắn."

Sau đó Nam Tầm liền thấy rõ người cưỡi ngựa kia.

Cô không ngờ Lê Sâm sẽ tìm đến đây nhanh như vậy.

Người đàn ông cưỡi ngựa cũng không thay trang phục dùng để cưỡi ngựa, mà mặc bộ đồ Tây như thường đến đây.

Ngựa dừng lại chỗ cách hơn hai mươi mét, người đàn ông sải chân dài, nhảy xuống từ trên ngựa, đến gần phía cô.

Người đàn ông đưa lưng về phía mặt trời, không thấy được khuôn mặt chìm trong bóng râm của anh, nhưng Nam Tầm thấy được bắp tay cuộn tròn, bắp thịt kéo căng của đôi chân dài duỗi thẳng, anh bước đi về phía bên này, bước đi càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng nhanh.

Ứng ực một tiếng.

Nam Tầm nuốt một ngụm nước bọt.

Sau khi đôi mắt đảo quanh một vòng, Nam Tầm kéo khóe miệng lên, lập tức thay bằng khuôn mặt tươi tắn, sau đó chạy vội về phía người đi đến, từ xa đã bắt đầu bày tỏ tình cảm nhớ nhung của mình: "Ba, con rất nhớ ba ——"

Suýt nữa là Hur Không Thú bị sặc nước bọt chết.

Thật sự là một người phụ nữ hay thay đổi. À không đúng, phải nói là năng lực tùy cơ ứng biến của Nam Tầm quá mạnh mẽ rồi. Nhìn xem khuôn mặt tươi cười này, chân thành biết bao.

Nam Tầm chạy lộc cộc lộc cộc về phía Lệ Sâm, lúc sắp nện vào người anh thì hai chân khẽ đạp, thoáng cái nhảy lên người anh, hai chân vòng eo anh, hai tay kéo cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên sườn mặt anh: "Ba, ba con nhớ ba, hai tháng con rồi đi này, ngày nào cũng nhớ ba."

Lúc nói chuyện, Nam Tầm len lén liếc nhìn, sau khi thấy Lệ Sâm hơi nhếch miệng lên, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên thịnh thích.

Thôi xong, khi nào mà ba Lệ Sâm của cô cười như vậy tức là có người gặp xui rồi!

Bây giờ chỉ có hai người ở đây, người xui xẻo ngoài cô ra thì còn có ai chứ?

Nam Tầm ôm chặt Lệ Sâm hơn nữa: "Ba, sao ba lại đến đây vậy? Người ta đang chuẩn bị đi về đó."

Lệ Sâm không nói gì, cũng không có ôm lại cô, qua một lúc lâu, lúc Nam Tầm định trượt xuống người anh thì anh mới đưa tay kéo móng nhỏ của cô lại.

Sau đó, anh liền một tay nâng cô như vậy, trầm mặc mà đi về.

Nam Tầm bị anh ôm lên ngựa, sau đó nghe thấy Lệ Sâm giục ngựa đi, ngựa dưới thân liền tách chân mà chạy, chạy băng băng trong thảo nguyên rộng lớn như biển cả.

Tốc độ có hơi nhanh, vô cùng xóc nảy.

Nam Tầm ôm chặt Lệ Sâm: "Ba cho ngựa chạy chậm một chút đi, con sợ."

Lệ Sâm hơi rũ mắt xuống liếc nhìn cô, cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên: "Cục cưng à, con rất không nghe lời, cho nên bây giờ ba phải trừng phạt con."

Nói xong, anh ôm Nam Tầm lên trên người mình, vén váy cô lên...

Có một con ngựa chạy trên thảo nguyên rộng lớn, chạy vô cùng nhanh, lập tức làm một đóa hoa nở, có người khóc.

Nam Tầm bị Lệ Sâm ôm lên xe, giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cô không biết, thật sự không biết gì hết.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát trên đường có phát sinh chuyện gì hay không, Tiểu Bát a một tiếng rồi nói không biết, nó không nhìn thấy nghe không được gì suốt cả hành trình, trên một đường này ba Lệ Sâm đều áp chảo bánh nướng, mà áp chảo bánh nướng không đơn giản chỉ là áp chảo bánh nướng mà còn là lực độ nê góc độ và tư thế nê.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Nam Nam, giết gã báo thù

Edit: PaduC/ Beta: Norah

"Cục cưng, dậy rồi hả?" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói mang theo chút khăn khăn quen thuộc.

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng ngực anh, liền vội vã ngồi bật dậy, cười khan hai tiếng, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác: "Ôi chào, ba, sao ba lại đổi xe ạ, xe nhỏ như vậy thì vệ sĩ ngồi chỗ nào?"

Vốn là một chiếc xe ô tô dài hơn, đằng sau luôn có bốn vệ sĩ áo đen không dờn người ngồi ở đó. Hết cách rồi, leo lên vị trí như Lệ Sâm, tổ tiên còn dính vào xã hội đen, không mang theo vài vệ sĩ thì không yên lòng.

Nhưng lần này Lệ Sâm vì tìm người, mà ngay cả vệ sĩ cận thân cũng không dẫn theo.

"Bọn họ chuyển đến chỗ tối rồi." Lệ Sâm hồ hững đáp một câu.

Nam Tầm nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của anh, biết rõ anh còn đang tức giận. Tuy vừa nãy có cưỡi ngựa chạy vài vòng, nhưng cơn giận của anh vẫn chưa tiêu hết được.

Nam Tầm ngoan ngoãn không nói, định ngã ra ngủ tiếp. Nhưng ngay lúc cô vừa nhắm mắt lại thì Lệ Sâm chợt biến sắc mặt, lập tức đẩy cô ngã xuống ghế ngồi.

Ngay lập tức, Nam Tầm nghe thấy tiếng súng, đôi mắt cô tròn trũng kinh ngạc.

"Lệ Sâm!" Nam Tầm hét to một tiếng.

Lệ Sâm sờ đầu cô: "Cục cung đừng sợ, ngoan ngoãn nằm ở đây, tuyệt đối không được đứng dậy." Mặc dù có vào lúc này, giọng điệu của anh vẫn không nhanh không chậm.

"Lão Triệu, lái xe tiếp đi." Lệ Sâm trầm giọng nói.

Lão Triệu tài xế hiển nhiên đã trải việc đời, tay đánh vô lăng, xe liền rẽ vào con đường khuất, để những người theo phía sau không cách nào nhắm trúng mục tiêu.

Lệ Sâm móc súng lục cách âm màu đen từ góc khuất, vói ra cửa sổ, sau đó bắn liên tục mấy phát vào một điểm.

Nam Tầm nghe được tiếng thắng xe chói tai phát ra từ phía sau, hình như người lái xe đã bị Lệ Sâm bắn chết, bánh xe cũng nổ theo.

Lúc này, những vệ sĩ ngằm theo sau Lệ Sâm bắt đầu bắn nhau cùng những người trên xe kia, tiếng súng xả ầm ầm một lúc lâu.

Đội tiếng súng rốt cuộc cũng biến mất, Lệ Sâm bỗng nói: "Lão Triệu, quay đầu lại."

Lão Triệu thấp giọng chửi thề: "Lệ gia, nhất định có người tiết lộ hành tung của ngài."

Ánh mắt Lệ Sâm trở nên lạnh lẽo đến cực điểm, nhưng đối mặt với cô bé vẫn ngơ ngác này, liền khẽ kim nén sát ý trong mắt.

Anh ôm Nam Tầm vào ngực, vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cung không sợ, Nam Nam không sợ. Người xấu bị bắt rồi, ba dẫn con đi kết liễu bọn họ."

Hiện trường rất hỗn loạn, một chiếc xe tải nhỏ nổ tung, bảy tám người đàn ông mặc thường phục đã tắt thở, ngực bị đạn bắn thành tổ ong. Người còn sống duy nhất bị vệ sĩ áo đen đá quỳ trên mặt đất.

"Lệ gia, ngài xem, có cần dẫn người còn sống duy nhất này đi tra hỏi hay không?"

Lệ Sâm bỗng cong khỏe môi, ôm chặt Nam Tầm vào sát người mình, sau đó dùng giọng nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô: "Nam Nam, vừa nãy chính là kẻ này muốn giết ba. Con nói xem gã có đáng chết hay không?"

Đầu lưỡi Nam Tầm như lú lại: "Đúng vậy, đáng chết."

Giọng nói như ma quỷ của Lệ Sâm lại vang lên bên tai cô, mang vẻ dụ dỗ đầu độc: "Vậy Nam Nam đến kết liễu gã, coi như báo thù cho ba, có được hay không, hử?"

Mặt Nam Tầm cứng lại, vội vàng nói: "Ba, hay là chúng ta đưa người xấu đến cục cảnh sát đi."

Lệ Sâm nghe xong lời này thì bật cười ha ha, véo khuôn mặt trắng nõn của cô: "Nam Nam thật quá đáng yêu. Tuy nhiên người như chúng ta phải làm theo quy củ cũ, cảnh sát sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục này."

Nói xong, anh nhét súng vào tay Nam Tầm, ôm eo cô từ phía sau: "Nào, Nam Nam, giết gã, giết gã báo thù cho ba."

Tay Nam Tầm run lên, thiếu chút nữa không cầm được súng.

Người kia nhìn khẩu súng nhắm ngay đầu mình, sợ đến kêu thất thanh: "Lệ gia, ngài không thể giết tôi, ngài giết tôi rồi sẽ không biết người trong bóng tối muốn giết ngài là ai!"

Lệ Sâm cũng không để ý đến gã, chỉ kiên trì giáo dục cô gái của mình.

"Mau ra tay đi Nam Nam, biểu hiện tốt ba sẽ thưởng cho con." Lệ Sâm dụ dỗ từng bước.

Nam Tầm mẹ nó sắp khóc.

Lệ Sâm bắt đầu hít sâu: "Nam Nam thật không ngoan, chút chuyện này cũng không làm được. Nào, để ba giúp con một tay." Vừa dứt lời, bàn tay anh đột nhiên nắm lấy tay Nam Tầm, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bóp cò.

Tiếp theo chính là ba tiếng păng păng păng, mỗi phát súng đều trúng ngay giữa trán.

Nam Tầm trở mắt nhìn một người sống sờ sờ cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt mình, co giật mấy hồi trên đất, sau đó tắt thở. Hô hấp của cô trở nên dồn dập, tim nhảy lên thình thịch.

"Xử lý nơi này đi." Lệ Sâm lạnh lùng ra lệnh một câu.

Đến khi Nam Tầm được Lệ Sâm ôm lên xe, trong đầu cô vẫn trống rỗng.

"Hu hu, Tiểu Bát, ta vừa giết người. Làm sao bây giờ, hu hu...."

Hur Không Thú vội an ủi cô: "Không phải nguoi giết, là ba Lệ Sâm của nguoi giết, là do hấn bóp cò. Đừng nghĩ nhiều, hơn nữa vừa nãy tay người kia cũng dính máu của không ít người, giết hấn cũng coi như vì dân trừ hại."

Nam Tầm vẫn run lên hồi lâu, thêm căng thẳng cao độ vừa nãy làm cả người cô mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết xe xóc nảy bao lâu, cuối cùng yên tĩnh lại. Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm cảm thấy trên chân mát lạnh, còn nghe được tiếng vang leng keng.

Nam Tầm lăm bằm trong miệng, trở mình, ngủ tiếp.

Chờ Nam Tầm tỉnh lại, nhìn thấy trên cổ chân mình có một cái xích vàng thật dài, cả người cô đờ ra.

"Tiểu Bát, vừa nãy lúc ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?"

Không biết tại sao, giọng của Hur Không Thú nghe có vẻ rất hưng phấn: "Gia tận mắt chứng kiến trò chơi phòng tối trong truyền thuyết! Nguoi tự mình nhìn xem, dây xích chân này được chế tạo khéo léo cỡ nào, ta đoán ba Lệ Sâm của nguoi đã sai người làm từ một tháng trước. À đúng rồi, hấn có việc đi ra ngoài, sợ nguoi lại chạy, nên buộc một cái xích ở chân nguoi, hi hi."

Nam Tầm giờ dây xích trên chân lên xem xét, sau đó dùng răng nanh cắn thử, bỗng wow một tiếng: "Tiểu Bát, hình như đây là vàng ròng!"

Tiểu Bát...

Đờ mờ, sự chú ý của cô gái này có vấn đề phải không?

"Một cái dây xích dài như vậy, mà toàn vàng, thật nhiều tiền nha. Hơn nữa Tiểu Bát nguoi xem này, cái xích chân này đánh bóng thật tinh tế, nếu như lúc đến thế giới sau có thể mang đi thì tốt rồi."

Tiểu Bát...

Cả đời này chuyện khiến nó "vui mừng" nhất chính là gặp một người thân kinh thô như Nam Tầm.

Độ dài sợi dây xích này cực kỳ thích hợp, mắt thấy còn thiếu hai, ba bước là đến cửa phòng ngủ, nhưng khi Nam Tầm đi tới, còn có gấp người 90 độ, vẫn không thể với tới nắm cửa.

Nam Tầm rất mừng vì dây xích này đủ để cô vào phòng tắm.

Bốn phía yên tĩnh, Nam Tầm gào vài tiếng cũng không ai đáp lại.

Trong biệt thự to lớn không bóng người, ông Lệ cũng không ở đây, thật giống như tất cả mọi người đều bị Lệ Sâm đẩy ra rồi.

Cả căn biệt thự chỉ còn lại một mình cô, à không, còn có... Một con dã thú.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Giỏi, một chiêu này quá giỏi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm sờ sờ cái bụng đói meo của mình, nói với Tiểu Bát: "Nếu như Lệ Sâm còn chưa về nữa thì có lẽ ta sẽ chết đói mất."

Tiểu Bát nói: "Chỗ ta có Tích Cốc đan, nhưng nguoi ăn rồi thì rất có khả năng không ăn nổi cơm nữa."

Nam Tầm: "Vậy nguoi cho ta ăn một viên đi."

Tiểu Bát trả lời ngay lập tức: "Không được, nguoi ăn xong rồi mà lộ tẩy thì làm sao đây?"

Nam Tầm: "Chắc chắn không đâu, bụng ta lớn lắm, có ăn hai thùng mì cũng không thành vấn đề. Tiểu Bát tốt bụng ới, nguoi cho ta ăn một viên đi ~"

Tiểu Bát: "... Được rồi."

Phụ nữ làm nũng thật sự khiến thú không thể nào từ chối.

Nam Tầm ăn xong Tích Cốc đan nhằm chán lẩn lộn trên giường.

Tiểu Bát hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

Nam Tầm nói: "Ta sợ thế giới sau không được ngủ trên giường lớn mềm mại thoải mái như vậy nữa."

Tiểu Bát ồ một tiếng: "Vậy thì nên ngủ nhiều một chút."

Nam Tầm hoảng hốt: "Tiểu Bát, sao ta nghe câu này mà thấy lòng hoảng hoảng."

"Đừng hoảng hốt nha, ta đã nghĩ kỹ thế giới sau rồi, người sẽ sinh trong hoàn cảnh quá tốt không thể tốt hơn đâu." Tiểu Bát nói xong liền ngâm nga hát.

Nam Tầm có dự cảm không lành nhưng Tiểu Bát sống chết không chịu tiết lộ thế giới sau là gì.

Cũng không biết đã qua bao lâu, màn đêm buông xuống, cuối cùng Lệ Sâm cũng trở về.

Nam Tầm trông mong nhìn cửa, đợi cửa mở phát ra một tiếng kéo kẹt, có tiếng người đi đến lộc cộc lộc cộc, thật muốn bổ nhào vào lòng anh.

Kết quả cô quên mất trên cổ chân còn buộc dây xích, vừa nhào đến đã suýt ngã trên mặt đất, may mà Lệ Sâm nhanh chóng tiến lên hai bước lớn đón cô vào lòng nên cô mới không bị ngã như chó gặm đồ ăn.

Nam Tầm ôm anh, mặt lộ vẻ cực kỳ tủi thân: "Ba, ba đi đâu vậy, con không gặp ba nguyên một ngày rồi."

Trên mặt Lệ Sâm có vài phần mệt mỏi, Nam Tầm suy đoán, có lẽ đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian mình không có ở đây.

Lệ Sâm không nói lời nào, trực tiếp ôm cô lên giường, sau đó áp chảo bánh nướng một cách điên cuồng.

Bánh bị nướng đến nổi liên tục thét chói tai.

Mẹ nó sắp chết người rồi.

Cuối cùng, Nam Tầm khóc như cầu, ru rú trong lòng anh mà nói: "Ba ơi con sai rồi, sau này con không chạy đi nữa đâu."

Lệ Sâm ôm cô, hôn lên vành tai cô, trầm giọng nói: "Nam Nam, nếu đã làm sai thì phải chịu phạt, trừng phạt lần này vẫn chưa kết thúc."

Nam Tầm hối hận rồi, hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng cũng chẳng làm được gì, trên đời không có thuốc hối hận.

"Ba ơi, ba có thể tháo xích chân ra trước được hay không, con đau." Hai mắt Nam Tầm đầm lệ nhìn người đàn ông.

Lệ Sâm nâng chân cô lên nhìn xem, quả thực thấy được một vết đỏ chói mắt. Anh hơi nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, "lạch cạch" vòng chân được mở khóa.

Giờ phút này, Nam Tầm cảm động biết bao nên lập tức ôm lấy Lệ Sâm, "moa moa" anh: "Cảm ơn ba!"

Lệ Sâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, ánh mắt hết sức dịu dàng, nói: "Lúc ba ở gần con thì có thể gỡ ra nhưng khi ba đi vắng thì Nam Nam vẫn phải ngoan ngoãn đeo vào."

Mẹ nó Nam Tầm còn có thể nói gì đây.

Cô lại gần cọ cọ lên mặt Lệ Sâm, vô cùng biết điều: "... Dạ, chỉ cần ba vui là được."

Sau đó, Lệ Sâm ôm Nam Tầm đến phòng ăn, tự anh xuống bếp nấu hai bát mì trộn, hai cha con mỗi người bung một bát mà ăn. Tuy hai người đều không nói gì nhưng bầu không khí lại có vẻ rất ấm áp.

Chỉ mới ăn nửa bát mà Nam Tầm đã ăn không nổi, quả nhiên sau khi ăn xong Tích Cốc đan kia thì không đói bụng nữa.

Lệ Sâm nhìn cô với ánh mắt sâu xa: "Không hợp khẩu vị của cục cưng sao?"

Nam Tầm nhìn ánh mắt âm trầm kia, vội vàng lắc đầu, tiếp tục ăn từng ngụm từng ngụm một, trong lòng đã rơi lệ đầy mặt.

Tiểu Bát nhỏ giọng hừ hừ: "Đáng đời."

Nam Tầm...

Ăn xong mì, Lê Sâm đang dọn dẹp bát đĩa thì Nam Tầm bỗng ôm eo anh từ phía sau.

Lê Sâm thoáng dừng động tác lại.

"Ba ơi, có phải ba còn tức giận chuyện con ra đi mà không từ biệt hay không ạ?"

Chóp mũi Nam Tầm cọ cọ lên áo sơ mi trắng của anh, giọng nói rầu rĩ: "Ba, con có thể giải thích. Con cực kỳ thích ba, không, con yêu ba, nhưng mà con không xác định rõ được loại tình cảm này có bình thường hay không. Con càng lo sợ không phải ba thật sự yêu con, nếu như không thể yêu cả đời, vậy thì con thà rằng làm người thân, ba sẽ không bao giờ vứt bỏ con.

Ba, ba có hiểu hay không? Con chỉ đang lo được lo mất, con quá yêu ba. Ba quá tốt, mà con thì lại chẳng có gì, con sợ có một ngày ba bỗng nhiên không thích con nữa..."

Nói xong câu cuối cùng, Nam Tầm khẽ nức nở.

Dường như Lê Sâm tốn một lúc mới tiêu hóa được những câu nói này, bởi vì anh vẫn duy trì tư thế lúc trước không hề nhúc nhích hồi lâu.

Bỗng vào một giây, anh đột ngột quay người lại, nhìn về phía cô gái với miệng nhỏ ngọt đến không tưởng nổi ở trước mặt này.

Bùm, trái tim nhảy lên một cái thật mạnh.

Nam Tầm bị đôi mắt màu đỏ tươi của anh dọa cho giật nảy mình!

Đợi đến khi nhìn kỹ, đôi mắt kia không phải là màu đỏ, chỉ là tia máu tương đối nhiều mà thôi, cho nên nhìn đỏ rực lên, không hiểu sao mà cô lại thờ phào nhẹ nhõm một hồi.

Lê Sâm duỗi cánh tay ra, ôm chặt cô vào lòng, có lẽ sức lực kia mà nặng thêm một chút thì sẽ bẻ gãy eo nhỏ của Nam Tầm.

"Giá trị ác niệm giảm xuống còn 1 điểm, cũng chỉ còn 1 điểm cuối cùng!" Giọng nói hưng phấn khác thường của Tiểu Bát bỗng chen vào đúng lúc này.

"Mau mau, mau tiếp tục đi, nói đủ loại lời âu yếm đi! Đừng có ngừng, đừng có ngừng!" Tiểu Bát kích động đến mức hận không thể tiếp quản miệng của Nam Tầm, nói tất cả lời tâm tình một lần thay cô.

Nam Tầm nghe thấy giá trị ác niệm giảm bớt, bỗng cảm thấy người mình nhẹ đi, còn có thể đại chiến ba trăm hiệp.

Vì thế, cô không nghe theo Tiểu Bát mà trực tiếp ôm chặt người đàn ông trước mặt, nói có phần ngượng ngùng: "Lê Sâm, con muốn ba."

Tiểu Bát....!

Chết tiệt! Chết con mẹ nó tiệt!

Giỏi, chiều này quá giỏi! Còn mở miệng cái gì nữa, trực tiếp cho yêu tinh đánh nhau luôn nha!

Quả nhiên câu này của Nam Tầm có tác dụng cực kỳ rõ ràng, Lê Sâm hưng hăng thở hồn hển, vội vã bế cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Yêu tinh đánh nhau được một nửa thì Tiểu Bát lại không nhìn được mà tru lên: "Thân ái, giá trị ác niệm về không rồi! Chúng ta thành công rồi!"

Nói xong lời này thì Tiểu Bát lại tiếp tục che chắn ngũ giác, vừa rồi nó chỉ báo một tin, không hề mở thính giác và thị giác, cho nên nó không nghe thấy gì mà cũng không nhìn được gì.

Nhưng cho dù vậy, Tiểu Bát kinh nghiệm phong phú đã đoán được tình hình chiến đấu của hai người đã đến giai đoạn nào, chắc là đang đánh đến lúc kịch liệt nhất lửa nóng nhất khó mà chia lìa, mặt đất rung rung, mây lành đang trôi, chim chóc hót vang liên tiếp.

Biết được giá trị ác niệm của Lê Sâm đã được tiêu trừ, Nam Tầm hơi bất ngờ, vào giây phút đó, cô ôm chặt cánh tay Lê Sâm.

Cảm ơn anh, Lê Sâm.

Tối đó, Nam Tầm ôm Lê Sâm hắc hóa bên cạnh mà ngủ vô cùng ngon.

Lê Sâm không ngủ, anh vẫn luôn nhìn cô gái trong lòng, ánh mắt khi thì dịu dàng như nước, khi thì u ám nặng nề, nhưng không ngoại lệ chính là đều nhiệt tình như lửa.

Hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy Lê Sâm đâu.

Nam Tầm giật giật chân, đinh đinh đang đang, dây xích vàng kia lại buộc trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chấn sủng đau chết

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ngáp một cái, cầm lấy sữa nóng và bánh mì bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi Tiểu Bát: "Gần đây Lệ Sâm đang bận gì vậy, sao chẳng thấy bóng dáng đâu?"

Tâm trạng Tiểu Bát đang tốt nên biết gì nói nấy không nửa lời gian dối: "Đợt trước ba Lệ Sâm của người không phải tốn rất nhiều công sức tìm người sao, nên không để ý mấy tới thể lực trong bóng tối kia, kết quả bị vài người có ý đồ xấu cấu kết lại chui vào chỗ trống. Có điều người cứ yên tâm, ba Lệ Sâm của người lợi hại lắm, nhiều nhất không quá năm ngày là có thể khiến những người kia không nổi lên sóng gió gì nữa."

Dừng một chút, Tiểu Bát thử hỏi một câu thăm dò: "Vậy bây giờ chúng ta cùng rời thế giới này?"

Động tác của Nam Tầm hơi ngừng, nhỏ giọng nói: "Cho ta thêm hai ngày đi."

Tiểu Bát trầm mặc chốc lát, rồi trả lời một tiếng được.

Tối hôm đó, lúc Lệ Sâm về nhà mang theo bánh ngọt Nam Tầm thích ăn nhất. Còn có thể nhìn ra được vẻ mệt mỏi giữa hai hàng lông mày của anh, nhưng ở khoảnh khắc nhìn thấy Nam Tầm, đã biến mất hầu như không còn.

"Nam Nam, ba đã xử lý xong mọi chuyện, từ mai là có thể ở bên con cả ngày." Lệ Sâm ôm Nam Tầm vào ngực, giọng nói thật dịu dàng triền miên.

Nam Tầm ngoan ngoãn tựa trong ngực anh, bỗng nói: "Lệ Sâm, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi đi."

Lệ Sâm cười nói được, hỏi: "Cục cưng muốn đi chơi ở đâu?"

Nam Tầm nói: "Nơi nào cũng được, chỉ cần ba ở bên con là được."

Vậy là ngay hôm sau, Lệ Sâm lại đưa cô tới trường bắn họ thường đi.

Nam Tầm thuần thục lên đạn, nhắm ngay hồng tâm mà bắn mấy phát liên tục.

Ngay chính giữa hồng tâm.

Lệ Sâm ôm cô từ phía sau, bàn tay vuốt ve eo cô, môi mỏng hôn lấy vành tai cô, khẽ cười nói: "Không hổ là cục cưng do chính tay anh dạy dỗ, kỹ thuật bắn sắp đuổi kịp anh rồi."

Nam Tầm nghi ngờ, nếu nơi này không phải trường bắn ngoài trời, Lệ Sâm rất có thể sẽ nảy sinh ý nghĩ xấu xa nào đó.

Chơi đủ rồi, hai người nắm tay nhau đi dạo.

Đúng lúc này, giọng Tiểu Bát bất chợt vang lên: "Đờ mờ không xong rồi! Trong đám người của ba Lệ Sâm người xuất hiện kẻ phản bội, có một tay súng bắn tia đang mai phục trong tối! Hắn đang nổ súng!"

Về mặt Nam Tầm đại biến, vào thời khắc ấy, thân thể của cô phản ứng trước khi kịp suy nghĩ, đột nhiên nhào về phía Lệ Sâm, vững vàng chắn trước người anh.

Một giây sau, cô nghe được tiếng trái tim mình nổ tung.

Cơ thể cô ngã về đằng sau, trong mắt phản chiếu về mặt sừng sò của Lệ Sâm. Tuy nhiên ngay tức khắc, cặp đồng tử trong mắt người kia co lại, kinh hoàng kéo cô vào lòng, kêu to thảm thiết: "Nam Nam! Lệ Tiểu Nam!"

Máu không ngừng tràn ra từ miệng Nam Tầm, hai tay cô nắm chặt áo sơ mi trắng của Lệ Sâm: "Lệ... Sâm..."

Cô vốn muốn nói một câu, "Anh phải cố gắng sống sót", kết quả chỉ kịp nói ra hai chữ đã tắt thở.

Mẹ nó những thứ trên TV đều là lừa đảo, tại sao cô còn chưa nói hết một câu đã tắt thở rồi, trước khi người trên TV chết đều có thể nói rất nhiều lời trần trụi cơ mà!

Linh hồn Nam Tầm lìa khỏi xác, cô nhìn thấy người đàn ông đang ôm xác Lệ Tiểu Nam kia, nhìn thấy rõ ánh sáng trong mắt anh vụt tắt, trở nên trống rỗng.

Lệ Sâm mất đi Lệ Tiểu Nam, thật giống như mất đi... Cả thế giới.

Tiểu Bát ở một bên khóc rú rít: "Xin lỗi nhé thân ái, vừa nãy ta quên chấn cảm giác đau cho ngươi, có phải rất đau không?"

Nam Tầm lẳng lặng nhìn Lệ Sâm, ừ một tiếng: "... Rất đau."

Hoi ngừng, ánh mắt cô bỗng dừng rồi khỏi người Lệ Sâm, nói lạnh nhạt: "Vì vậy, thế giới sau ngươi phải bồi thường ta."

Tiểu Bát: "Ngươi yên tâm, từ nhỏ com ngon áo đẹp, không lo ăn mặc. Khụ Khụ, ta biết ngươi chắc chắn không muốn bị áp chảo bánh nướng, vì vậy thế giới sau rất phù hợp điều kiện của ngươi."

Nam Tầm gật đầu: "Vậy chúng ta đi."

Tầm mắt Nam Tầm tối sầm lại, linh hồn vận vẹo. Lần này, một người một thú dường như đi trong bóng tối thời gian khá lâu. Cuối cùng, mọi thứ sáng lên, nàng cùng Tiểu Bát đã đến thế giới tiếp theo.

Chỉ là Nam Tầm còn không biết được mình xuyên qua thế giới thế nào, nàng liền nghe được tiếng chất lạnh lạnh lạ thường.

Sau đó đầu nàng bị tát lệch qua một bên, trên má vừa rất vừa đau, trong miệng lập tức có mùi máu tanh thoang thoang.

Nam Tầm nổi bão trong lòng, nàng vốn không phải là người chịu thiệt thòi. Nhìn được rõ nữ nhân trước mặt vừa tát nàng một cái, nàng liền lật tay tát chạn chát hai cái liên tục, tát đến nỗi nữ nhân kia ngã ngửa trên mặt đất, mắt nổ đom đóm.

"Lớn mật! Tiện nhân ngươi lại dám làm tổn thương ái phi của trẫm!" Một tiếng quát chói tai bỗng vang lên.

Ngay lập tức, Nam Tầm bị một đạo kinh phong đánh bay rất cao, sau đó đập oanh xuống đất, một ngụm máu cứ như vậy phun ra ngoài.

Tiểu Bát vội vàng giúp nàng che chắn cảm giác đau, thế nhưng dù có che chắn cảm giác, thương tích đã tạo thành thật rồi.

Nam Tầm không dám tùy tiện nhúc nhích cơ thể. Đoán rằng xương chỗ nào đó có thể đã gãy, nàng liền giữ nguyên tư thế nằm trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn một nam một nữ trước mặt.

Nữ nhân kia áo quần hoa lệ, đầu cài trâm vàng và châu hoa, tai đeo ngọc lưu ly xanh, trên mặt dù có thêm hai dấu bàn tay sưng vù, nhưng không khó nhìn ra gương mặt đó rất tinh tế. Nàng ta trốn trong ngực nam nhân mà khóc rưng rức, có vẻ oan ức lắm.

Mà nam nhân kia, lúc Nam Tầm nhìn đến gương mặt hắn, thoáng ngẩn ra.

Người đàn ông này vẻ ngoài cũng thật đẹp, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, mặc trên người một thân ngũ bào màu đỏ, có vẻ khí khái anh hùng hùng hực. Chỉ là trong đôi mắt bề ngoài kia khi nhìn nàng chứa đầy vẻ căm ghét nồng đậm. Nhìn lâu, Nam Tầm hoảng hốt có thể thấy tia sát ý và thù hận lẫn lộn trong đó.

Nam nhân lạnh lùng liếc nàng, lạnh nhạt vô tình nói: "Tần Quý phi thất đức trước vua, tính từ hôm nay, giáng thành Mỹ nhân, đẩy vào lãnh cung đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Không có mệnh lệnh của trẫm, bất luận người nào cũng không được đến thăm!"

Sau đó, Nam Tầm vẫn một mặt mờ mịt bị hai tên thái giám nhấc lên thô lỗ kéo tới lãnh cung. Trong lãnh cung, trừ nàng và một tiểu nha đầu thiếp thân kêu Thủy Hoàn, không có người nào khác.

Tiểu Bát không chút lưu tình mà cười nhạo ha ha: "Không phải đã nói sẽ không xong đời trong vòng ba ngày cơ mà? Lúc này liền kích động cho Lý Thực phi hai cái tát, rồi bị đẩy vào lãnh cung?"

Nam Tầm trực tiếp nểng thối: "Tiểu Bát chết tiệt. Ngươi cho ta vừa xuyên tới đã bị cho ăn lòng bàn tay, ta còn chưa tìm được ngươi tính sổ đấy! Ngươi biết rõ dựa theo tính tình của ta nhất định sẽ tát chạn chát trở về, ngươi lại cho ta xuyên đúng lúc này?"

Còn có, đã nói trước có com ngon áo đẹp đâu? Đã nói trước thân phận cao quý đâu? Vừa đến đã thành phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung, còn có com ngon áo đẹp cái lông gì?"

Nam Tầm càng nói, Tiểu Bát lại càng chột dạ.

"Trong đây... Ngươi đúng là ngậm thìa vàng lớn lên mà, là cháu gái trưởng của Tần lão tướng quân đấy. Biết ông nội ngươi Tần lão tướng quân trâu bò tới mức nào không? Toàn bộ thiên hạ này do ông ta và Tiên hoàng cùng đánh tới!"

Lão gia tử trong triều đức cao trọng vọng, không người không kính nể ba phần, Tiên hoàng cũng vậy!"

Nam Tầm lập tức nghe ra vấn đề: "Người cũng biết người đang nói Tiên hoàng đây nhì, Đương kim Hoàng đế và Tiên hoàng là một người à? Thật hả? Ta hỏi người, bạo quân này có phải cảm thấy Tàn lão già từ công cao trên đầu chủ, nên muốn diệt trừ ông ấy không hả?"

"Ai ya, người bỗng nhiên thông minh như vậy, ta thật là không quen nha."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ngoại truyện Lệ Sâm, không bằng chết đi

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lệ Tiểu Nam đã chết tròn năm ngày. Người đàn ông kia cứ ôm xác của cô rờn rã năm ngày như vậy, không ăn không uống. Nếu không phải thỉnh thoảng lòng mị của anh còn chớp lên, có lẽ không ai cho rằng anh còn sống.

Ánh mắt anh đơ ra mà trống rỗng, nhưng vẫn luôn chăm chú vào thi thể trong lòng ngực không hề rời đi -- một thi thể đã sớm không còn nhiệt độ.

Nhìn lâu, sẽ thấy trong đôi mắt trống rỗng của anh thỉnh thoảng xẹt qua vẻ dịu dàng, đây có thể là... về sống động duy nhất của anh suốt cả ngày.

Ngoài xác chết lạnh lẽo trong lòng, anh dường như đã quên hết tất cả. Đây là hết thảy của anh, bảo bối của anh, anh không cho bất kỳ người nào đụng vào.

"Lệ Sâm." Ông Lệ kêu một tiếng trầm trầm.

Nhưng người kia không hề trả lời.

Trải qua chuyện này, ông lão trông như đã già hơn rất nhiều tuổi. Ông nhìn Lệ Sâm như xác chết đi động trước mặt, thờ dài.

Lệ Tiểu Nam do ông thương từ nhỏ đến lớn. Trong mắt ông, đây chính là cháu gái ruột của mình, tuy rằng so với Lệ Sâm, một chút yêu thương nhất thời của ông có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Lệ Sâm coi Lệ Tiểu Nam như tim gan mà thương yêu, dù cho cô muốn những vì sao và ông trăng trên trời, có lẽ anh cũng nghĩ biện pháp hái xuống cho cô.

Anh yêu cô vượt qua yêu sinh mạng của chính mình.

Vậy mà giờ đây người quan trọng hơn cả sinh mạng của Lệ Sâm đã chết, hơn nữa còn vì chấn sủng cho anh mà chết. Anh tận mắt nhìn cô liêu linh nhào về phía mình, chẳng có chút do dự nào, cứ như vậy chặn viên đạn vốn nên bắn thủng lòng ngực anh lại.

Trong miệng cô bé kia tràn ra máu tươi chói mắt, không ngừng học ra ngoài, chỉ kịp gọi tên anh một tiếng cuối cùng, rồi tắt thở như thế, tắt thở ngay trước mặt Lệ Sâm.

Người bình thường sẽ thấy khiếp sợ áy náy mang ơn, nhưng đối với Lệ Sâm mà nói, tận mắt nhìn thấy cảnh này chỉ có thể khiến anh tan vỡ.

Lệ Tiểu Nam xác thật đã cứu Lệ Sâm một mạng, nhưng đối với Lệ Sâm mà nói, đây không phải cứu vớt, mà là trừng phạt.

Anh tình nguyện chính mình chết, cũng không muốn để Lệ Tiểu Nam chết, hoặc là, anh muốn cùng chết với Lệ Tiểu Nam.

Năm ngày năm đêm không ăn không uống, chẳng mấy chốc anh cũng sẽ đi cùng cô rồi.

Trước mặt ông Lệ, Lệ Sâm đã trở thành đáng về tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn mất hết sức sống ngày xưa.

Anh là loại người vui giận không hiện trên mặt, không có thứ gì có thể làm anh lộ vẻ mặt kinh hoàng. Anh là thợ săn, bị ăn một thì sẽ không biến sắc mặt mà chậm rãi giăng lưới, đợi dụ được con mồi vào trong lồng, sẽ tàn nhẫn xé xác con mồi.

Chỉ có Lệ Tiểu Nam khiến anh trực tiếp phát điên.

Ông Lệ nhẹ nhàng vỗ vai anh, ông không dám dùng sức, sợ không cẩn thận sẽ đập ngất người mất.

"Lệ Sâm, nếu Nam Nam nhìn thấy đáng về này của con, nó sẽ đau lòng. Con nhẫn tâm làm con bé đau lòng khổ sở sao?"

Lệ Sâm cũng không thêm chớp mí.

Ông Lệ tức giận nói: "Con muốn để Nam Nam hy sinh vô ích thay con à? Lệ Sâm, con còn không ăn không uống như vậy, con sẽ chết, con thật sự sẽ chết! Con nhìn lại bộ dạng của con bây giờ đi. Nam Nam luôn nói ba nó còn đẹp trai hơn ngôi sao màn bạc, còn khí chất hơn người mẫu. Nhưng giờ con biến thành cái bộ dạng tũn quần thể nào rồi!"

Lệ Sâm vẫn chỉ thờ ơ, ánh mắt lảng lạng rơi vào xác chết trong ngực, phảng phất chìm đắm trong thế giới của mình, không nghe được tiếng động bên ngoài nữa.

Ông Lệ ra sức thở hổn hển: "Được, ba nói hai câu cuối cùng, con muốn lãng phí bản thân cùng chết với Nam Nam cũng được, ông đây coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này! Nhưng dù con muốn chết, chẳng lẽ không nên báo thù cho Nam Nam rồi hăng chết? Ba đã tóm được kẻ phản bội tiết lộ hành tung của con, con muốn giết muốn chém gì cũng được!"

Lời này có vẻ lọt tai Lệ Sâm, sống mất tịch mịch của anh cuối cùng khẽ dao động.

"Ồ đâu?" Anh hỏi. Bởi mấy ngày chưa uống giọt nước nào, cổ họng đã trở nên khô khan đến khản cả giọng, tiếng nói có hơi khó nghe.

Ông Lệ hơi thở phào nhẹ nhõm, vội trả lời: "Kẻ phản bội đang bị nhốt trong tầng hầm tại biệt trang."

Lệ Sâm giật giật cánh tay, thả thi thể cô bé vẫn ôm trong ngực xuống giường, còn cẩn thận thay cô đắp chăn.

Anh vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô bé, sau đó cúi người đặt nụ hôn giữa trán cô, nói dịu dàng bên tai cô: "Cục cưng, con ngủ trước nhé. Ba có việc bận, nhưng không mất nhiều thời gian đâu, ba sẽ về rất nhanh thôi. Con ở một mình phải ngoan, đừng có chạy loạn nữa đấy."

Ông Lệ nhìn Lệ Sâm dịu dàng như vậy, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác sờn tóc gáy.

Dường như đây là lần đầu tiên ông biết được mặt này của Lệ Sâm. Thật giống như trước đây trong lòng Lệ Sâm vẫn có một con quỷ, ở khoảnh khắc Lệ Tiểu Nam chết đi đó, con quỷ này mới được Lệ Sâm thả ra. Hay phải nói, linh hồn Lệ Sâm đã sớm bị ma quỷ cắn nuốt, chỉ là ma quỷ này đang ngủ say, bây giờ cuối cùng cũng thức tỉnh...

Ông Lệ nói mấy câu rồi cuộc khiến Lệ Sâm tỉnh lại. Anh không có mất lý trí mà yêu cầu đi gặp kẻ phản bội ngay, mà ung dung thông thả bắt đầu ăn uống, còn sửa sang bản thân sạch sẽ một phen. Ngoài việc mặt mũi anh vẫn có chút gầy gò, anh lại biến về Lệ gia sát phạt quyết đoán trước kia.

Sau đó anh đi tầng hầm.

Ông Lệ không đi cùng, nhưng ông có thể nghe thấy loáng thoáng bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước. Sau đó vệ sĩ đi cùng Lệ Sâm lại ra ngoài, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mang vẻ sợ hãi cực độ.

Tiếng kêu thảm thiết giăng co bầy ngày, ngoài mấy người vệ sĩ kia, không ai biết đến cùng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Mãi đến tận ngày thứ tám, hai vệ sĩ sắc mặt trắng bệch mang theo một bao tải phình to đi ra, rồi cuộc nhin không được, trực tiếp nôn mửa đầy đất.

Cái bao tải này không biết bị vệ sĩ ném đi chỗ nào. Từ ngày hôm sau, trong tầng hầm đã không còn tiếng kêu thảm thiết.

Mà sau lần đó, Lệ Sâm khôi phục bình thường. Anh không ôm xác chết Lệ Tiểu Nam không buông nữa, mà cùng ông Lệ nhìn cô được hỏa táng, rồi táng vào hộp tro.

Ông Lệ rất vui mừng, đây mới là con trai của ông. Mặc cho gặp phải sóng to gió lớn gì, anh cũng có thể vượt qua.

Nhưng ngay sau hôm Lệ Tiểu Nam được chôn cất, ông Lệ chợt phát hiện điều gì đó là lạ, người chưa bao giờ ngủ nướng như Lệ Sâm lại vẫn chưa rời giường.

Ông Lệ gọi quản gia già họ Vương cùng lên gõ cửa phòng Lệ Sâm, đây cũng từng là phòng sinh hoạt chung của Lệ Sâm và Lệ Tiểu Nam.

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu, bên trong vẫn không có ai đáp lại.

Cơ thể ông Lệ lao đảo một hồi, thiếu chút nữa không đứng vững.

Quản gia Vương vội đỡ lấy ông, run rẩy vận nắm cửa.

Trong phòng tối tăm, rèm cửa sổ bị kéo kín mít, căn phòng này đã lâu rồi chưa u ám như vậy. Trước đây Lệ Sâm thích bóng tối, nhưng từ lúc Lệ Tiểu Nam xông vào cuộc đời anh, căn phòng liền rơi vào trạng thái phơi nắng quanh năm. Cứ sáng sớm, việc đầu tiên cô nhóc Lệ Tiểu Nam làm chính là vén rèm cửa, để ánh mặt trời chiếu vào trong nhà. Mà Lệ Sâm dưới ảnh hưởng của cô cũng đã dưỡng thành thói quen này.

Ông Lệ nhìn người đàn ông nằm lẳng lẳng trên giường, khẽ gọi một tiếng: "Lệ Sâm?"

Người trên giường không trả lời, vẻ mặt anh rất thanh thản. Rõ ràng mang dáng dấp như ngủ say, nhưng lúc quản gia Vương đưa ngón tay trước mũi anh, đã không cảm giác được hơi thở của anh nữa.

Lệ Sâm chết rồi.

Trên người anh không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có dấu vết dùng thuốc quá liều.

Không ai biết anh chết như thế nào, thật giống như linh hồn anh đột nhiên kéo ra từ cơ thể, mà thân thể này đã biến thành một xác không hồn.

Ông Lệ nghĩ rằng mình sẽ đau khổ đến độ ngất đi, nhưng thật sự đến lúc này, ông lại phát hiện mình tỉnh táo hơn tưởng tượng rất nhiều.

Có thể là ông đã sớm liệu trước ngày này, nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Ông không nhìn được nghĩ lại, cả đời này của Lệ Sâm, rốt cuộc ông có cho anh tình thương của cha hay không. Từ lúc Lệ Sâm sinh ra, đã bị ông coi như người nối nghiệp để bồi dưỡng, đứa trẻ này không có tuổi thơ, không có tình thương của mẹ, ngay cả chính ông làm một người cha cũng không xứng chức.

Vì vậy, khi Lệ Tiểu Nam xuất hiện, cô không chỉ cho Lệ Sâm tình thân, còn cho anh tình yêu đơn giản thuần túy nhất, đương nhiên xông được vào nơi mềm mại nhất trong lòng Lệ Sâm.

Lệ Tiểu Nam, chính là toàn bộ thế giới của Lệ Sâm.

Khi thế giới của anh đều sụp đổ, có sống sót cũng chỉ là cái xác biết đi.

Không bằng, cứ chết đi như vậy.

Hint: Ma quỷ trong lòng Lệ Sâm

Vậy là thế giới này đã kết thúc, chuẩn bị cho một thế giới cầu huyết và ngược nhau đến học máu nào. Mình nói học máu là nghĩa đen, chắc chắn có ai đó sẽ học máu!")

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thế giới 4, bạo quân lãnh cung khí phi*

*Phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung của bạo quân

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ở lãnh cung tên là cung Trì Mộ, trì mộ tuổi xế chiều, vừa nghe đã biết không phải tên gì hay.

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn vừa dọn dẹp các thứ, vừa khóc chít chít: "Nương nương, sao Hoàng thượng có thể đối xử với người như vậy. Người vừa mới vào cung chưa tới ba tháng, Hoàng thượng chưa bao giờ làm hạnh người thì thôi, hôm nay còn vì nữ nhân hư Lý Thục phi mà đẩy người vào lãnh cung! Hoàng thượng đây là đang làm lạnh lòng Tần gia a."

Nam Tầm lén lút ăn viên đan cường thân kiện thể Tiểu Bát tằng, xương đã nổi liền rồi. Nàng từ từ nhích đến nằm xuống trên giường nhỏ, khẽ nói: "Chỉ sợ Hoàng thượng đã sớm muốn ra tay với Tần gia."

Tiểu nha đầu cả kinh: "Cái gì? Hoàng thượng có thể vong ân phụ nghĩa vậy ư? Nếu lúc trước không có lão thái gia, sao bây giờ có nước Đại Yên?"

Nam Tầm liếc tiểu nha đầu này, thầm nghĩ nhà mẹ đẻ của nàng làm sao lại kín đáo đưa cho nàng một nha đầu ngu xuẩn như thế. Câu nói thế này có thể tùy tiện nói lung tung sao?

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã biết vì sao. Tiểu nha đầu Thúy Hoàn này nhìn vô cùng không đáng chú ý, nhưng nàng ấy lại là cao thủ thâm tàng bất lộ! Đặc biệt một thân khinh công kia, chà chà, có thể vượt nóc nhà tường trong hoàng cung, muốn đi đâu chỗ nào là có thể đi, trâu bò đến một cánh giới!

Thúy Hoàn quét dọn xong toàn bộ lãnh cung liền đi tìm thuốc cho Nam Tầm, trong lúc đó đương nhiên bị làm khó dễ không ít, vì lúc trở lại đôi mắt của tiểu nha đầu đã đỏ ửng, nhưng trên tay nàng lại cầm chặt hai túi thuốc.

"Thúy Hoàn, về sau chúng ta không đi cầu xin người khác, ta che chở muội." Nam Tầm xoa đầu tiểu nha đầu, cảm thấy tiểu nha đầu này rất làm người thương.

Thủy Hoàn khóc lóc nói vâng, sau đó đi phòng bếp sắc thuốc.

Nam Tầm chống cằm bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề: "Tiểu Bát à, ta cảm thấy có cái gì không đúng. Vì sao ánh mắt Hoàng đế nhìn ta lại có cảm ghét nồng nặc đến vậy, lẽ nào trước đây Tần Bộ Diêu đã làm chuyện gì khiến hấn căm thù đến tận xương tủy?"

Tiểu Bát khụ khụ: "Nhắc đến chuyện này, ta đang định nói với ngươi đây."

Vừa nghe giọng điệu này của Tiểu Bát, Nam Tầm lập tức có dự cảm không ổn.

"Tên Hoàng đế này chính là nhân vật phản diện đại boss giá trị ác niệm 100, mục tiêu độ hóa lần này của ngươi." Tiểu Bát nói.

Nam Tầm không ngạc nhiên chút nào từ một tiếng: "Cái này ta đoán được rồi."

Tiểu Bát cả kinh: "Ta còn chưa nói, sao ngươi đoán được."

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: "Bởi vì Hoàng đế mặt đẹp chân dài, không giống một con chim tốt."

Tiểu Bát háng giọng, đầu tiên nói một câu "Ngươi thật thông minh", sau đó bắt đầu áp úng nói tiếp: "Là thế này, bây giờ tên Hoàng đế này... Trùng sinh."

Nam Tầm vừa nhấp ngụm nước trà rỏ tiền vào miệng đã phun ra ngoài.

"Tiểu Bát, ngươi vừa nói cái gì cơ?" Hai mắt Nam Tầm tròn tròn cả lên.

Tiểu Bát giải thích: "Có vài thế giới thỉnh thoảng sẽ có một hai người đập số chó ngáp phải ruồi, nhân vật phản diện cũng không ngoại lệ, hấn có được cơ duyên sống lại, về tới thời điểm hấn vừa đăng cơ làm vua."

Nam Tầm mặt chết nói: "Tiểu Bát, đừng vòng vo, ngươi nói thẳng đòi trước Tần Bộ Diêu làm chuyện gì khiến hấn căm thù như thế đi."

"À, thực ra cũng không có gì. Đòi trước, không phải Hoàng thượng thi hành chính sách tàn bạo sao. Quân thần bất mãn, đệ đệ của Hoàng thượng - Hiến vương trực tiếp liên hợp với Tần lão tướng quân soạn vị. Sau khi Hiến vương đăng cơ liền lập ngươi làm hoàng hậu, ngày đại điển sắc phong vừa lúc cùng ngày Hoàng thượng uống thuốc độc chết trong lao."

Nam Tầm...

"Cung à, đây là cái mà ngươi nói không có gì?"

Tiểu Bát ho hai tiếng, không nói.

Nam Tầm hừ nhẹ: "Nói đi, còn có gì nữa, nói rõ một lần cho ta."

Tiểu Bát thấy nàng chẳng tức giận mấy, lúc này mới tiếp tục nói: "Ngươi và Hiến vương thuở nhỏ thanh mai trúc mã, có điều đòi trước Hoàng thượng vì lung lạc thế lực Tần gia, viết một đạo thánh chỉ bắt ngươi vào cung. Đúng rồi, không phải ngươi hỏi tại sao Hoàng thượng hận ngươi thế hả, là bởi vì đòi trước lúc hấn còn chưa chết, ngươi đã cùng Hiến vương lẫn lộn với nhau rồi, còn bị hấn nhìn thấy tận mắt hai người điên loạn đảo phượng*, hơn nữa không chỉ một lần ơ. Nếu không phải Hoàng thượng kiêng kỵ thế lực Tần gia quân, sợ là phải cho đôi gian phu dâm phụ các ngươi máu chảy tại chỗ đầu ~"

*điên loạn đảo phượng: lấn giường

Nam Tầm một mặt mờ mịt.

"Tiểu Bát à." Nam Tầm dịu dàng kêu một tiếng.

"Ồi, sao rồi?" Tiểu Bát hỏi.

"Ngươi cho ta xuyên thành Tần Bộ Diêu, đòi trước Tần Bộ Diêu này lại đội một cái nón xanh mượt* lên đầu Hoàng đế, còn bị Hoàng đế bắt gặp nhiều lần. Ngươi con mẹ nó không phải đang trên ta à? Dùng thân phận như thế bắt ta đi độ hóa đại boss giá trị ác niệm 100, ngươi nghĩ linh hồn ta tự mang thánh quang có thể chiếu khắp thiên hạ?"

*Đội nón xanh: ngoại tình

Tiểu Bát nói: "Ta đây cũng không có cách nào mà. Thực ra Lý Thục phi kia là thích hợp nhất, nhưng đòi trước không phải nàng ta bị Tần Bộ Diêu đánh chết à. Tuy Hoàng đế sống lại, nhưng khó đảm bảo bị kịch không tái diễn, hơn nữa cơ thể của nàng ta không quá phù hợp với linh hồn ngươi. Tóm lại, ta liền chọn Tần Bộ Diêu."

Khóe miệng Nam Tầm co gập: "Ngươi đang nói, đòi trước Lý Thục phi này bị Tần Bộ Diêu giết chết?"

Tiểu Bát ừ một tiếng, hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì sao?"

Nam Tầm trực tiếp nhìn trời: "Ngươi có thể thấy thái độ Hoàng thượng đối xử với Lý Thục phi chứ?"

Tiểu Bát nói: "Nhìn thấy. Bởi vì dòi trước khi Hoàng thượng sắp rơi đài, tất cả đám oanh oanh yến yến trong hậu cung đều bắt đầu không an phận, mà chỉ có Lý Thục phi bị người đánh chết trước rồi, nên Hoàng đế vẫn cho rằng nàng ta tốt. Sau khi sống lại tự nhiên đối với nàng ta khác một chút so với tất cả mọi người."

Nam Tầm lạnh lùng chế giễu: "Ngươi để nàng ta sống đến lúc Hoàng đế rút đài, xem nàng ta còn tốt hay không, không biết chừng lại là kẻ nhảy nhót lợi hại nhất đấy."

Tiểu Bát: "Nhưng không phải Hoàng đế không có cơ hội nhìn thấy sao? Trong ấn tượng của hần, Lý Thục phi rất đơn thuần."

Nam Tầm lập tức nói: "Có phải ánh mắt hần bị thứ gì dán lại rồi không?"

Tiểu Bát ai ya một tiếng: "Nói hàm súc như thế làm gì, ngươi nói thẳng ánh mắt hần bị shit dán là được rồi."

Nam Tầm thực rụt rè: "Ta là Quý phi đoan trang tao nhã, há có thể nói lời ô uế như vậy?"

Tiểu Bát:...

Nhập diễn thật nhanh.

Nam Tầm một mặt tiếc hận nói: "Chỉ tiếc vừa đến đã bị đẩy vào lãnh cung, nếu không còn có thể bung cái giả của Quý phi chơi mấy ngày."

Tiểu Bát: "Ồ, vậy thật khiến người tiếc nuối nha ~"

Nam Tầm sờ sờ cằm: "Ngươi nói xem, sao bạo quân kia lại không trực tiếp giết chết ta, mà còn nhốt ta vào lãnh cung. Hần đang tính toán cái gì vậy?"

Tiểu Bát xi một tiếng: "Bây giờ tâm lý bạo quân đã trở nên vụn vỡ, vào lúc này thấy ai cũng muốn đánh chết, đặc biệt là đám oa đang phụ như ngươi. Ngươi cảm thấy đối với người ngươi muốn giết chết nhất, cứ một đao kết liễu là có thể giải mối hận trong lòng hần sao?"

"Chẳng lẽ đẩy ta vào lãnh cung là có thể giải mối hận trong lòng rồi hả?"

Tiểu Bát nói trịnh trọng: "Vì lẽ đó nên ta nghĩ về sau hần có thể muốn thả đại chiêu gì đó."

Nam Tầm lười biếng ngáp: "Bình tới tướng đồ, nước đến đất ngăn, cứ việc phóng đại chiêu đi, ta còn sợ hần không tới đấy."

Lúc Nam Tầm sắp ngủ, bỗng nhiên nhớ lại việc Tiểu Bát đáp ứng nàng, liền vội vã hỏi: "Tiểu Bát, ngươi nói thế giới này ta không cần áp chảo bánh nướng, có thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thanh thời, múa kiếm uống trà phơi nắng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tiểu Bát nghe ra nghi ngờ của Nam Tầm, giọng điệu khẳng định, chỉ thiếu vỗ ngực đảm bảo: "Có khi nào mà gia không thực hiện chuyện gia đã đồng ý hay không hả?"

Nam Tầm ha ha một tiếng, trực tiếp khép mắt lại nghỉ ngơi.

Tiểu Bát cảm thấy tiếng cười ha ha này của Nam Tầm cực kỳ châm biếm và khinh thường.

"Là thật đó, lần này không lừa ngươi, ta biết một bí mật lớn động trời của bạo quân này!" Tiểu Bát vội vàng nói.

Nó là con thú thú cực kỳ đáng tin cậy, tiếng cười ha ha châm biếm này của Nam Tầm quả thực đang làm nhục thú cách của thú thú như nó.

Nam Tầm lười biếng mà nhấc mí mắt lên, nói với vẻ lơ đãng: "Ồ? Không biết là bí mật lớn động trời gì đây?"

Tiểu Bát nhỏ giọng nói: "Ta nói với ngươi nha, bạo quân này, ngươi đừng nhìn đáng vẻ hần cao lớn anh tuấn như vậy, thực ra hần... Hì hì, không thể giao hợp."

Nam Tầm chợt mở to mắt, ánh mắt phát sáng, một loại cảm xúc hưng phấn không rõ nguyên do xông thẳng lên trong thân thể nàng, chỉ thiếu chút hóa thành đôi cánh đưa nàng bay lên.

"Tiểu Bát, ngươi không lừa ta chứ?"

"Không có đâu, đời trước bạo quân này có thể giao hợp đó, nhưng có lẽ do trong lòng có bóng ma nên đời này không được."

Thế nhưng, mấy ngày kế tiếp, Tiểu Bát liên tục vào mặt mình.

Thúy Hoàn đến bẩm báo tin tức như thường, mấy ngày hôm trước Hoàng thượng sủng hạnh vị Tiệp dư nào đó, hôm kia sủng hạnh vị Chiêu dung nào đó, hôm qua lại sủng hạnh vị Lý Thực phi kia.

Tiểu Bát vội vàng nói ta có thể giải thích nhưng Nam Tầm không còn muốn nghe nữa.

Thúy Hoàn vừa dâng trà đã thấy nương nương nhà nàng thoải mái nhàn nhã mà phẩm loại trà rẻ mạt này, tức giận bất bình mà nói: "Nương nương, sao người lại không nóng nảy chút xú nào vậy? Nếu cứ tiếp tục như vậy, nương nương thật sự sẽ ngốc cả đời ở lãnh cung. Hay là, để nô tỳ lên xuất cung mật báo cho lão thái gia và lão gia?"

Nam Tầm dùng tay chọc chọc trán của tiểu nha đầu: "Thúy Hoàn ngươi ngốc à, ngươi cho rằng Hoàng thượng chỉ đẩy ta vào lãnh cung đơn giản vậy thôi sao? Chắc chắn hẳn còn phải người âm thầm giám thị chúng ta. Nếu như một người sống sờ sờ như ngươi biến mất, chẳng lẽ hẳn lại không biết à?"

Thúy Hoàn càng bức mình hơn: "Vậy chúng ta chỉ có thể bó tay chịu chết sao?"

Nhưng Nam Tầm lại cười cười: "Đây không phải gọi là bó tay chịu chết, đây gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức. Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù Hoàng thượng có ý muốn chặn tin tức thì không quá hai ba ngày, cơ sở ngầm trong cung vẫn có thể truyền việc này cho gia gia và phụ thân họ."

Thúy Hoàn bị nàng làm công tác tư tưởng một phen, cuối cùng cũng buông tha ý nghĩ trèo tường xuất cung đi mách lẻo, nhưng ra ngoài trộm một ít hạt giống hoa gì đó thì nàng ấy vẫn làm vô cùng vui vẻ.

"Nương nương, nô tỳ đã trộm được hạt giống hoa và hạt giống rau mà người bảo nô tỳ trộm."

Nam Tầm nhéo mũi nàng, khen ngợi: "Đứa bé ngoan, làm không tệ."

Tiểu Bát không nhịn được mà nói thảm một câu: "Ngươi như vậy rất giống bộ dạng ba Lệ Sâm cung chiêu ngươi."

Động tác của Nam Tầm cứng đờ lại.

Tiểu Bát lập tức không nói gì. Hình như vừa rồi nó đã nói gì đó không nên nói.

Nam Tầm và Thúy Hoàn cùng đào đất trong viện, Thúy Hoàn đào hố, Nam Tầm rắc hạt giống rau vào bên trong, hết hạt giống rau lại bắt đầu trồng hoa.

Tại sao lại là rau, đó là bởi vì ngày nào Nam Tầm cũng ăn canh cận thị thừa, ăn đến nổi muốn ói ra, còn trồng hoa là bởi vì nàng muốn làm chút trà lai để uống, thật sự không nuốt trôi được loại trà rẻ mạt kia.

Tuy cung Tri Mộ này là lãnh cung nhưng cái gì nên có đều có, ví như trong sân có một cái giếng nước, nghe nói trước kia có n cung phi bị nhốt vào nơi này chết đuối ở đây, lại ví như trong sân có một gốc cây hòe cứng cáp, cực kỳ thuận tiện cho người ta thắt cổ tự tử.

Nam Tầm lại không sợ nơi đây từng có quá nhiều người chết như vậy, ngay cả lệ quý mà nàng cũng đã gặp, còn sợ mấy con tiểu quý này à? Nàng chỉ hơi quan ngại, nước giếng có nhiều người chết này còn có thể uống được sao?

Sau khi Tiểu Bát biết điều nàng lo lắng thì lập tức tặng nàng một viên Tịnh Thủy Hoàn, ném một viên thuốc nhỏ xuống liền đảm bảo nước này trở nên sạch sẽ, còn có thể hội tụ linh khí.

Vấn đề nước uống đã được giải quyết, vấn đề đồ ăn cũng đã được giải quyết, còn lại chính là tiêu khiển.

Nam Tầm không yêu thích thứ gì, múa kiếm đánh quyền là đủ. Có điều nàng vẫn làm một bàn đu dây dưới gốc cây hòe lớn, còn lót một miếng đệm mềm trên chỗ ngồi.

Bên cạnh bàn đặt thêm một cái xích đu, một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ lại bày thêm một ít quả hạch và hoa quả, còn có một ấm trà đang bốc hơi nghi ngút.

Nam Tầm lười biếng mà ngã trên ghế dựa, lác lác theo xích đu, hơn nữa còn phơi dưới ánh nắng ấm áp, thoải mái đến muốn ngủ.

Tiểu Bát trực tiếp nổi giận: "Có phải người đã quên mình tới đây làm gì hay không? Mẹ nó vậy mà ngươi lại bắt đầu hưởng phúc ở lãnh cung!"

Ở trong lãnh cung cũng có thể ở ra cảm giác như khách sạn năm sao, có lẽ khắp thiên hạ này chỉ có mình Nam Tầm.

Nam Tầm ngáp một cái, trấn an: "Không phải ta vì dẫn bạo quân kia qua đây sao, hần muốn ta sống thê thảm bi ai, nhưng hiện tại ta lại sống tiêu dao tự tại như thế này, không như ý nguyện của hần, cho nên người cứ nhìn xem, hần sẽ nhanh chóng có hành động."

Tiểu Bát tạm thời bị nằng vỗ về thành công, nhưng tận đáy lòng nó vẫn cảm thấy Nam Tầm kiếm có để mình lười biếng, thế mà cái có này lại vô cùng có sức thuyết phục.

Vừa đợi liền đợi đến ba tháng, rau trong sân đã lớn, hoa đang nở rộ đỏ đỏ tím tím xinh đẹp, trên bàn đu dây dưới gốc cây hòe đầy cánh hoa hòe rơi là tả, hương thơm xộc vào mũi.

Nam Tầm đang múa kiếm trong sân.

Nàng vốn đã biết một ít kiếm pháp đơn giản, cộng thêm Tân Bộ Điều này lại là nữ tử tướng môn, học được không ít chân truyền từ Tân lão gia tử, nên múa được kiếm pháp tuyệt đẹp.

Nam Tầm mặc một thân váy trắng đơn giản mộc mạc, tóc vấn cao, đuôi tóc thả ra sau lưng.

Dáng người nữ tử áo trắng múa kiếm nhẹ nhàng phóng khoáng, quả thật bay nhanh như rồng bay lượn, uốn lượn như nhận bị kinh động.

Kiếm hoa đẹp để chém thẳng giữa màn hoa hòe rơi là tả, mỹ nhân bạch y múa đến người toàn cánh hoa, cũng nhiễm hương thơm khắp cả người.

Thúy Hoàn đứng cạnh nhìn với vẻ mặt si mê, trong tay bưng ấm trà, lúc nào cũng có thể chuẩn bị dâng trà.

Thấy cuối cùng mỹ nhân cũng múa xong một bộ kiếm pháp, sau đó thu kiếm đi về phía mình, Thúy Hoàn vội vàng chạy chậm qua, vừa lau mồ hôi cho nàng vừa châm trà.

"Nương nương, đây là trà hoa hòe hôm qua nô tỳ mới ủ, người mau nếm thử đi." Thúy Hoàn vội vàng thúc giục.

Nam Tầm cười cười mà sờ sờ đầu nàng ấy, nhận trà rồi uống một hơi cạn sạch, chắc chắn hai tiếng: "Trà do Thúy Hoàn nhà chúng ta pha có khác, cực kỳ ngon."

Thúy Hoàn bị nàng khen ngợi đến nỗi khuôn mặt trứng ngỗng đỏ bừng lên: "Bữa khác nô tỳ đổi trà lại cho nương nương, nô tỳ làm rất nhiều loại trà, sau này mỗi ngày đổi một loại cho nương nương."

Nam Tầm cười nói được, sau đó lười biếng nằm trên xích đu.

Thúy Hoàn vội vàng tung tăng dâng một cuốn thoại bản* lên: "Nương nương, hôm qua nô tỳ vừa mới tìm được thoại bản, ít nhất nương nương có thể xem được bảy tám ngày."

*Thoại bản: sách truyện, tiểu thuyết

"Thúy Hoàn nhà ta thật sự quá tri kỷ, cảm ơn bảo bối Thúy Hoàn." Nam Tầm cười tủm tỉm mà ngoéo cằm tiểu nha đầu một cái.

Thúy Hoàn đẩy móng vuốt của Nam Tầm ra, trả lời thẹn thùng: "Nương nương nói cảm ơn gì chứ, thật sự làm nô tỳ ngại chết, những thứ này đều là chuyện nô tỳ phải làm."

Tiểu Bát...

Mẹ nó, fan nào tàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: A a a, nhiều rắn độc quá!

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Có ăn có uống có ngủ, còn có một fan nhỏ hầu hạ chu đáo, Tiểu Bát cảm thấy ngày tháng của Nam Tầm trôi qua thật sự quá dễ chịu.

Thực ra vừa rồi nó định nhắc Nam Tầm, đại boss phản diện vừa tới.

Nói chính xác là, mấy ngày nay, ngày nào đại boss cũng tới, âm thầm nhìn chằm chằm Nam Tầm một lúc lâu, sau đó cười nhạo một tiếng rồi xoay người

rời đi.

Có điều hôm nay, thời gian đại boss bạo quân nhìn coi hơi dài hơn bình thường một chút, vẻ mặt càng u ám hơn, không cười nhạo nữa.

Nó cảm nhận được cảm xúc của đại boss bạo quân hơi dao động, cho dù giá trị ác niệm không hề giảm chút nào, nhưng đây là chuyện tốt nha, a hi hi...

Thế nhưng, tâm trạng tốt này lại không duy trì được lâu. Vào tối hôm đó, Tiểu Bát bị tiếng thét chói tai của Nam Tầm dọa tỉnh.

Tiểu Bát ngáp một cái: "Đây là chuyện gì -- Đờ mờ! A a a sao lại có nhiều rắn độc như vậy!"

Trong phòng Nam Tầm có đầy rắn độc đang bò, cả trên giường và trên mặt đất, một con rắn đốm xanh còn leo lên cột giường trên đỉnh đầu nàng, thè lưỡi rắn "xì xì xì" về phía nàng.

Nam Tầm và nó mắt to trừng mắt nhỏ, trừng mắt nhìn rất lâu, con rắn đốm xanh kia nghiêng nghiêng đầu về phía nàng, nhưng lại không tiến lên phía trước, mà trực tiếp bắn từ trên cột giường qua, vũng vàng rơi vào trong tay Nam Tầm, sau đó thè lưỡi liếm liếm mu bàn tay nàng.

Mấy con rắn độc khác cũng như vậy, lượn vòng xung quanh nàng rất lâu, còn sinh ra ý tứ thân thiết.

Nam Tầm...

Tiểu Bát...

"Chẳng lẽ bởi vì ta đã từng nhiễm hơi thở của Huyết Minh nên mấy con rắn độc này sợ ta sao? Nhưng mà không đúng, hơi thở của Huyết Minh lưu nhiều nhất trên người Tùy Ly Huyền, hẳn sẽ không nhiễm hơi thở của hắn lên cả linh hồn của ta nhỉ?" Nam Tầm hơi mờ mịt.

Tiểu Bát cũng hơi mờ mịt: "Có thể nào là bởi vì người từng sinh một... quả trứng rắn hay không?"

Cho dù bởi vì sao, cuối cùng Nam Tầm cũng tránh được một kiếp. Một người một thú đều không ngờ đại boss bạo quân mất trí điên cuồng đến tình trạng thế này, mẹ nó vậy mà trực tiếp thả nhiều rắn độc như vậy đến cắn Nam Tầm.

Chôn thân trong bụng một đám rắn độc, kiểu chết này rõ là...

Mới đầu Nam Tầm vừa nhìn thấy một đám rắn độc bò qua bò lại thì sợ tới mức hồn sắp lìa khỏi xác, nhưng lúc này nhìn thấy có mấy con rắn nhỏ còn làm nũng với nàng, không biết sao tình yêu lại tràn ra.

Có phải sau này Đản Đản của nàng phá xác cũng là một con rắn nhỏ nhỏ có mắt to không?

Đúng, Đản Đản còn có một đôi cánh nhỏ và móng vuốt nhỏ, màu vảy rắn giống như Hồng Bảo Thạch, màu mắt cũng vậy.

Ngắm lại đáng yêu thật nha.

Nam Tầm sờ sờ đầu một con rắn nhỏ, ánh mắt sùng nịnh: "Bé ngoan, khuya thế này đừng ra ngoài dọa người, trở về hết đi, nên làm gì thì làm cái đó."

Không bao lâu, bầy rắn độc liền nối đuôi nhau rời đi, trước khi đi còn không nỡ mà thè thè lưỡi với nàng.

Bên ngoài cung Trì Mộ, nam nhân mặc một thân trường bào đen thêu rồng bạc đang đứng khoanh tay.

Về mặt nam nhân chìm trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng vô tình trong bóng đêm vắng vẻ tĩnh lặng.

Sau khi nghe thấy tiếng thét hoảng sợ của nữ nhân, ánh mắt hắn hơi lóe lên, ngay sau đó, khóe miệng cong thành nụ cười khẩy vô cùng lạnh bạc.

Đợi không bao lâu, một hắc y nhân bay ra từ sân lãnh cung, quỳ gối trước mặt hắn.

"Hải cốt của Tần Bộ Diệu đâu, trẫm muốn tận mắt thấy bộ dáng thê thảm của dâm phụ này trước khi chết. Bị bầy rắn cắn nuốt, cảm giác này nhất định không tồi." Khóe miệng nam nhân cong lên, nhưng trong mắt lại tràn ngập hận ý tận xương.

Những nữ nhân này, khi hắn cao cao tại thượng, một đám miệng nhỏ giống như bôi mật, thật ngọt. Chỉ khi nào xảy ra chuyện thì tất cả đều là tai vạ đến nơi mạnh ai nấy bay.

Đám nữ nhân dối trá dơ bẩn này!

Khiến hắn ghê tởm chính là Tần Bộ Diệu, dâm oa đang phụ dâm cấu kết với đệ đệ tốt của hắn ngay dưới mí mắt hắn!

Hắn không ngờ Tần Bộ Diệu đời này lại diễn kịch như vậy, nàng đoán được hắn sẽ giám thị nàng, cho nên mấy ngày nay mới bày ra một mặt mê người nhất của bản thân sao?

Không sai, thoát nhìn nàng múa kiếm, nàng uống trà, nàng đọc sách, nàng cười đều rất mê người. Nếu hắn không trùng sinh sống lại, sao có thể biết được dưới túi da tuyết nữ này lại cất giấu một trái tim xấu xí ác độc không biết liêm sỉ!

Hắn không chờ được, không chờ được mà muốn xé rách ngực trái của tiện nhân này, hiện tại hắn muốn nàng chết ngay lập tức.

Hắn muốn tiện nhân này không chết từ tế được!

Yến Mạch Hàn nhìn cung Trì Mộ kia mà cười khẩy, qua lâu vẫn không nghe thấy ảnh vệ đang quỳ trả lời, hắn không khỏi nhíu mày: "Chẳng lẽ người không nghe thấy lời trẫm nói? Đi nâng hài cốt của dâm phụ Tần Bộ Diêu kia ra đây."

Toàn bóng dáng vệ kia đều màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng dùng miếng vải đen che lại, chỉ lộ ra đôi mắt. Nghe vậy, hắn vội vàng cúi đầu, trong mắt còn có một ít vẻ kinh ngạc chưa tan: "Khởi bẩm chủ tử, xuất hiện chút ngoài ý muốn. Tần Mỹ nhân không bị rắn độc cắn chết, vừa rồi thuộc hạ thấy Tần Mỹ nhân kia đang, đang treu đùa mấy con rắn độc... Hình như nàng ta không sợ rắn độc, mấy con rắn độc này cũng không cắn nàng ta."

Ánh mắt Yến Mạch Hàn tối lại: "Người nói gì?"

Ảnh vệ lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa.

Ánh mắt Yến Mạch Hàn trở nên u ám tối tăm, hắn siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm gắt gao vào cung Trì Mộ trong bóng đêm.

Lát sau, quả nhiên hắn thấy một đám rắn độc bò ra liên tiếp từ bên trong, mà hắn không hề nghĩ thấy mùi máu tươi gì trên thân mấy con rắn độc.

Chúng nó không có khai trai.

"Ảnh Nhị, xử lý đám rắn độc này đi." Yến Mạch Hàn lạnh lùng thốt.

Hắc y nhân nửa quỳ đáp lại một tiếng, nhanh chóng bay qua.

Cuối cùng Yến Mạch Hàn nhìn thoáng qua cung Trì Mộ quanh quệ kia, xoay người rời đi.

Một đêm này, Nam Tầm tiến bước rắn độc nhanh chóng đi vào giấc ngủ, còn ngủ vô cùng ngon. Nhưng trong cung Long Minh, đại boss bạo quân trong miệng Nam Tầm lại lăn lộn khó ngủ.

Yến Mạch Hàn vẫn mở mắt đến bình minh, ý lạnh và sát ý trong mắt càng lúc càng đậm, đến mức muốn hủy thiên diệt địa.

Nam Tầm lại trôi qua vài ngày tự tại.

Cảm giác vừa chơi đu dây vừa ngây người thật tốt.

"Thúy Hoàn, gần đây Hoàng thượng có động thái gì với Tần gia hay không?" Nam Tầm ngồi trên bàn đu dây đu qua đu lại hỏi.

Thúy Hoàn đáp: "Hoàng thượng đang từ từ tách rời thế lực Tần gia, nhưng Tần gia quân vững như bàn thạch, há có thể để Hoàng thượng muốn dời là dời chứ?"

Ngữ khí tự hào này của Thúy Hoàn khiến khóe miệng Nam Tầm gật gật, chỉ một tiểu nha đầu mà đã có thái độ như vậy, có thể nào người Tần gia khác đều lỗ mũi hướng lên trời?

Cũng khó trách đại boss bạo quân vừa lên đài đã muốn làm tan rã thế lực của Tần gia.

Nhưng Nam Tầm cảm thấy mặc dù người của Tần gia hơi kiêu ngạo, nhưng lại chưa bao giờ ý thức đến loại công cao chấn chủ này. Nghe nói trước khi gia nàng theo Tiên hoàng đoạt thiên hạ chỉ là một mềnh phụ son đã.

Vũ phu không có văn hóa, có thể trông cậy ông suy xét nhiều thứ cong cong queo queo vậy sao?

Đời trước sở dĩ Tần lão gia tử trợ giúp Hiền vương tạo phản, phỏng chừng bởi vì đại boss bạo quân thi hành chính sách tàn bạo, khiến cho dân chúng lầm than, tự hắn tạo nghiệp.

Vừa nghĩ đến đại boss là trùng sinh, đời trước còn bị ngược chết, mà mình lại xuyên thành một "dâm oa đẳng phụ" phản bội hắn, Nam Tầm liền không nhịn được mà phát run.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Vũ nhục, cắt gốc rễ của người

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn đảm vai cho Nam Tầm, báo cáo tất cả tin tức mấy ngày nay nghe ngóng được không sót gì cho Nam Tầm.

Nam Tầm lắng lắng nghe, thỉnh thoảng ừ một tiếng.

Có vẻ Thúy Hoàn không biết chuyện bị bạo quân kia thả rắn độc mấy ngày trước, Nam Tầm cũng không nói cho nàng ấy biết, sợ dọa tiểu nha đầu, nhưng nàng dặn Thúy Hoàn phải tăng cường cảnh giác.

Võ công của Thúy Hoàn tuyệt đối ở cấp cao thủ, nhưng đại boss bạo quân có thể sai người thả nhiều rắn độc như vậy vào cung Trì Mộ đến thần không biết quỷ không hay, hiển nhiên võ công của đối phương cao hơn Thúy Hoàn, hơn nữa rất có khả năng trước khi hành sự đã đánh ngất Thúy Hoàn.

Nếu không phải có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, sợ rằng mấy ngày nay Nam Tầm sẽ không yên lòng rồi không ngủ được, ai biết bạo quân này sẽ nghĩ ra chiêu cay độc gì đến hại nàng.

Tiểu Bát cực kỳ uất ức, ngược lại Nam Tầm ngủ ngon giống như heo, chỉ tội nó đêm nào cũng phải cảnh giác bốn phía.

Một người một thú cho rằng như vậy đã tạm thời an toàn, nhưng bọn họ lại xem thường mức độ mất trí điên cuồng của đại boss.

Ngay lúc Nam Tầm ngồi trên bàn đu dây cắn hạt dưa, Thúy Hoàn pha trà lại cho nàng, Tiểu Bát bỗng rống lên: "Không xong rồi không xong rồi!"

Nam Tầm nói tiếp câu theo bản năng: "Cháy rồi hả?"

"Cháy cái mông! Bên ngoài có bốn người đến đây, tất cả đều là cao thủ! Khí thế hùng hực, sợ là đến theo lời đại boss bạo quân, đến đây lấy mạng chó của ngươi!"

Khóe miệng Nam Tầm giật giật.

... Mạng chó.

Được thôi, hiện tại mạng nhỏ này trong mắt đại boss đại nhân có thể thật sự không sánh bằng một con cún.

Lúc này, Thúy Hoàn cũng đã nhận ra động tĩnh, đôi mắt xuất hiện sát khí, khẽ hô một câu: "Nương nương, người về phòng trước đi!"

Nam Tầm nghe xong lời nàng ấy nói, quả quyết về phòng.

Nhưng nàng lại lập tức đi ra ngoài, trong tay có thêm thanh kiếm nàng thường dùng.

Thúy Hoàn sững sốt, nói to: "Nương nương, thân thể người quý giá, không cần góp vui với nô tỳ!"

Nam Tầm làm động tác chó có lên tiếng với nàng ấy, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài tường.

Không bao lâu sau, bốn bóng đen liên tiếp bay vào từ ngoài tường, tất cả bọn họ đều che mặt, trong tay cầm một thanh đại đao.

Bốn hắc y nhân không nói nhiều, bay thẳng vây Nam Tầm lại.

Thúy Hoàn che chở Nam Tầm, nghênh tiếp trước một bước.

Rõ ràng đối phương đến có chuẩn bị, hai hắc y nhân trong đó vây chặt Thúy Hoàn ở một bên, mà hai người còn lại nhắm ngay Nam Tầm.

Nam Tầm cũng không sợ hãi, rút kiếm đâm về phía hắc y nhân dẫn đầu.

Một hắc y nhân sợ hãi, cuối cùng suýt trúng một kiếm.

Kiểm pháp của nữ tử nhanh chuẩn tàn nhẫn khiến hai hắc y nhân sinh lòng kinh ngạc, hai người trao đổi một ánh mắt, lập tức thay đổi chiến thuật.

Kiểm thuật của Nam Tầm lợi hại nhưng nội lực không đủ, chỉ chốc lát sau liền rơi vào thế bất lợi.

Một tiếng "xoạt" vang lên, thế mà một hắc y nhân lại dùng đao chém qua váy của Nam Tầm.

Lại thêm một tiếng "xoạt", một tay áo cũng bị chém rách rơi xuống hết, lộ ra cánh tay trắng nõn của nàng.

Sau đó trước ngực cũng bị chém một đao, y sam nửa người trên bị chém rơi xuống đất, lộ ra mông lớn yếm đỏ bên trong.

"Nương nương! Đám súc sinh các ngươi!" Thúy Hoàn hoảng sợ, liều mạng phá vòng vây nhưng chỉ uổng công.

Nàng trơ mắt nhìn hai tên hắc y nhân kia biến đổi phương pháp vũ nhục nương nương nhà nàng, khóe mắt muốn nứt ra, hận không thể thiên đao vạn quả toái thi vạn đoạn*!

(*) Lóc từng miếng thịt, băm thây thành vạn khúc

Nam Tầm đã đoán được ý đồ của đại boss bạo quân.

Đây là đặc biệt tìm người đến vũ nhục nàng sao?

Nam Tầm nhìn hai hắc y nhân trước mặt, bĩu môi: "Yến Mạch Hàn kêu các người tới? Rùa đen rút đầu! Có bản lĩnh thì giáp mặt nhìn ta bị vũ nhục."

Hắc y nhân nghe vậy, về mặt biến đổi.

Nữ nhân này dám gọi thẳng tên húy của Hoàng thượng, còn nói loại lời nói này ra, quả thực không muốn sống nữa!

Điều Nam Tầm chờ chính là một giây hai người phân tâm, nàng bỗng phát óng tay áo, tung ra một nắm thuốc mê.

Hai hắc y nhân trước mặt choáng váng đầu óc, cơ thể lắc lư, cứ vậy mà... Ngã xuống.

Cái yếm nửa người trên của Nam Tầm bị lộ ra, nàng cũng chẳng thèm che, trực tiếp nâng kiếm, tay nâng kiếm hạ xuống, đâm vào giữa hai chân một tên gần nhất.

"A --" Hắc y nhân còn chưa hoàn toàn ngất đi kêu một tiếng thảm thiết.

Ngay lúc Nam Tầm muốn đâm vào một hắc y nhân khác, hai hắc y nhân quần lấy Thúy Hoàn đã vội vàng bay tới, mỗi người khiêng một người rồi xoay người rời đi.

Nam Tầm hơi híp mắt, mắt thấy mấy người này sắp bay ra tường, nàng giờ bảo kiếm trong tay lên, ném vút ra ngoài.

Một hắc y nhân khiêng đồng bọn theo bị đâm trúng bắp đùi, không khỏi kêu rên đau đớn, đập lên tường, rơi xuống bên ngoài viện.

Lúc Nam Tầm và Thúy Hoàn đuổi qua, chỉ còn một bãi máu ở chân tường, mấy hắc y nhân đã biến mất không thấy đâu.

Thúy Hoàn ôm Nam Tầm mà khóc lớn, khóc đến nấc nghẹn: "Nếu không phải hôm nay nương nương cơ trí, nương nương sẽ bị hai tên súc sinh kia vũ nhục rồi!"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Thúy Hoàn vội vàng lấy áo choàng trùm Nam Tầm lại, che chở nàng về phòng, đôi mắt sưng thành quả hạch đào.

Nam Tầm cảm thấy không việc gì, dù sao chỉ lộ một cánh tay và bả vai, yếm mặc trên người cũng không được xem là lộ. Có điều cổ nhân mà, phỏng chừng hơi bảo thủ sẽ đi tìm cái chết, ngược lại Thúy Hoàn, vừa rồi quá liều lĩnh, bị chém vài vết thương trên người.

Sau khi vào phòng, Nam Tầm lấy thuốc cầm máu, tự mình rắc thuốc cho Thúy Hoàn, làm tiểu nha đầu cảm động đến rối tinh rối mù.

Lúc sau Yến Mạch Hàn không chờ được tin tức Tần Bộ Diêu bị vũ nhục mà xấu hổ giận dữ muốn chết, ngược lại thấy mấy ảnh vệ đặc lực nhất của hấn bay về với dáng vẻ thất tha thất thểu.

Nói chính xác là Ảnh Nhị và Ảnh Tam khiêng Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ trốn về một cách chật vật, trên đùi Ảnh Tam còn cắm một thanh bảo kiếm, máu tươi đang chảy ào ạt theo mũi kiếm ra ngoài.

Hấn nhận ra, là kiếm của tiện nhân kia.

Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ đã hôn mê, mà hạ thân Ảnh Ngũ chảy máu không ngừng, vừa nhìn liền biết bị người khác cắt mất gốc rễ.

Yến Mạch Hàn hơi khiếp sợ.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hấn, rốt cuộc tiện nhân kia đã làm gì!

Ảnh Nhị báo cáo toàn bộ đầu đuôi sự việc cho người trước mặt, sau đó Ảnh Tam lại bổ sung thêm một câu to gan lớn mật của Nam Tầm.

Ảnh mắt Yến Mạch Hàn bỗng tối sầm, đôi mắt cũng từ từ nheo lại.

"Tiện nhân này đoán được là trảm phái các người đi vũ nhục nàng ta? Còn nói trảm là rùa đen rút đầu?"

Đột nhiên hấn có phản hoài nghi rốt cuộc Tần Bộ Diêu này có phải Tần Bộ Diêu mà hấn biết hay không.

Ảnh Nhị và Ảnh Tam quỳ trên mặt đất, đầu luôn cúi thấp xuống, hiếm khi bọn hấn nhận nhiệm vụ mà thất bại, nhưng lần này lại thất thủ. Quả thực có liên quan đến yêu cầu chỉ làm nhục không làm hại tính mạng của Hoàng thượng, nhưng chiêu thức của nữ nhân này sắc bén, kiếm pháp cực kỳ lợi hại, so mỗi chiêu thức thì bọn hấn không chiếm được thế thượng phong gì.

Đột nhiên Yến Mạch Hàn phát ổng tay áo, nội lực thâm hậu cuốn theo sức gió mạnh mẽ, tát bóp lên mặt Ảnh Nhị và Ảnh Tam.

Hai người bị một cái tát làm cho ngã trên đất, miệng phun máu tươi, nhưng bọn hắn không dám phản bác câu nào.

"Phé vật, ngay cả nữ nhân cũng không chinh đốn được!" Yến Mạch Hàn phẫn nộ quát.

Bỗng nghĩ đến gì đó, nam nhân không khỏi dùng ánh mắt tối tăm lạnh lẽo đánh giá ảnh vệ của mình, phỏng đoán: "Hay là nói, các người thấy tiện nhân kia mỹ mạo như hoa, nên cố ý buông tha cho nàng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Về sau, trầm tự mình động thủ

Edit: Tiểu Meow/ Beta: PaduC

(Editor mới)

Ảnh Nhị và Ảnh Tam vừa nghe lời nói âm trầm này của Hoàng thượng, sợ tới mức vội vàng dập đầu.

Ảnh Tam nói: "Chủ tử, cho dù thuộc hạ gan lớn bằng trời, cũng không dám mơ ước người của chủ tử! Xin chủ tử minh xét!"

Ảnh Nhị hơi trấn định một chút, liền giải thích: "Chủ tử bớt giận! Vừa rồi là vì thấy Tần Mỹ nhân cắt mệnh căn của Ảnh Ngũ, Ảnh Tứ thiếu chút nữa bị hạ độc thủ, cho nên dưới tình thế cấp bách, trước tiên cứu ra hai người này. Chủ tử chờ một lát, hai người thuộc hạ lại đi một chuyến, nhất định khiến Tần Mỹ nhân phải khuất nhục!"

Ảnh Nhị nói xong, định lời kéo Ảnh Tam hành động. Không ngờ người trước mắt đột nhiên quát lạnh một tiếng: "Không cần! Không phải tiện nhân này nói trầm là rùa đen rụt cổ hay sao, về sau trầm sẽ... Tự, mình, động, thủ."

Ảnh Nhị và Ảnh Tam hai mặt nhìn nhau, có chút không thể hiểu được "tự mình động thủ" trong miệng Hoàng thượng.

Vũ nhục Tần Mỹ nhân sao? Chỉ sợ trong hậu cung này, bị Hoàng thượng "vũ nhục" là chuyện người đàn bà nào cũng ước gì được như thế. Hoàng thượng tự mình đi vũ nhục, há chẳng phải là tiện nghi cho nữ nhân này?

Thật ra, bọn họ càng khó hiểu hơn là, Tần Mỹ nhân này rốt cuộc đã chọc giận Hoàng thượng thế nào, chẳng lẽ vì có quan hệ với Tần gia?

Không giống lắm.

Mấy ngày nay Hoàng thượng ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày đều nhớ tới Tần Mỹ nhân. Đương nhiên, không phải kiểu "nhớ kia", mà là nghĩ làm thế nào khiến Tần Mỹ nhân sống không bằng chết.

Ở sâu trong nội tâm Ảnh Nhị đã sinh lòng trắc ẩn, hôm nay giờ kiểm chạm tới ánh mắt trong suốt của nữ nhân, thái độ quả cảm, chỗ nào giống "dâm oa đáng phụ" trong miệng Hoàng thượng?

Chờ mấy ảnh vệ lui ra, Yến Mạch Hàn khoanh tay đi qua đi lại vài bước, sau đó đi đến cung Trì Mộ.

Lòng bàn chân hắn phảng phất có gió, có loại cảm giác vội vàng không nói nên lời.

Không thích hợp, Tần Bộ Diêu như vậy thật không thích hợp. Kiếp trước tính cách nàng ta cũng có vài phần cương liệt, cương liệt đến sinh ra tính kiêu căng, mặc dù lớn lên kiêu diễm như đào lý cũng khiến người ta không có hảo cảm. Nhưng một đời này, nàng phảng phất thu liễm vài phần kiêu ngạo, chút cương liệt kia lại có vẻ phá lệ động lòng người.

Yến Mạch Hàn rất nhanh đã đi đến bên ngoài cửa cung Trì Mộ.

Bên ngoài cửa cung lạnh lẽo, treo một cái đèn lồng cũ nát xiêu xiêu vẹo vẹo. Tuy rằng trong bóng đêm thấy không rõ lắm, nhưng kẻ đã vụng trộm tới vô số lần như hắn biết rõ, đèn lồng rách nát này được phủi sạch tro bụi, cực kì sạch sẽ.

Vốn là sân viện cũ kĩ, nay đã được dọn dẹp thật ngăn nắp chỉnh tề. Cỏ dại trong viện không thấy nữa, thay vào đó là rau xanh xanh mướt và các loại hoa cỏ tản ra hương thơm, tranh nhau khoe sắc tươi tốt.

Ánh mắt Yến Mạch Hàn trong một chớp mắt hiện lên vẻ mờ mịt, nhưng rất nhanh, thay thế đó là một nỗi hận thấu xương dâng trào. Hắn vĩnh viễn sẽ không quên đời trước, vào thời điểm hắn bị buộc uống độc dược xuyên tràng trong lao, tiếng pháo trúc với tiếng trống bên ngoài vang dội đến cỡ nào.

Ha hả, thật là khắp chốn mừng vui, có ai còn nhớ rõ hấn trong tù?

Hắn hận Hiền vương Yến Mạch Ngọc, hận càng hận Tần Bộ Diêu, là nàng ta và Yến Mạch Ngọc nội ứng ngoại hợp. Nếu không phải như vậy, hấn cũng sẽ không bị thua thế thảm đến thế.

Thật là một đôi câu nam nữ. Nếu hấn đã bỏ về từ địa ngục, một đời này hấn tuyệt đối sẽ không cho bọn họ sống tốt!

Chợt nghĩ đến gì đó, khước miệng hấn hơi cong lên.

Yến Mạch Hàn không tiếp tục nhìn cung Trì Mộ nữa. Hắn chuyển bước chân, trực tiếp đến cung Thần Hi của Lý Thục phi.

Bởi vì đến bất ngờ, nên Lý Thục phi cũng không biết Hoàng thượng giá lâm tới cung điện nàng ta.

Trong điện, nữ tử mặc váy lụa Yên La màu hồng nhạt đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế, nha đầu bên cạnh thật cẩn thận mà quạt cho nàng.

“Nương nương, hình như hôm qua Hoàng thượng đi Vương Sung viện.” Một nha đầu thiếp thân khác bưng đến một ly trà, sau đó tức giận bất bình nói: “Vương Sung viện kia là thứ gì, thế nhưng cũng dám tranh sủng với nương nương.”

Mắt hạnh xinh đẹp của Lý Thục phi hơi hơi khép hờ, cười nhạt một tiếng: “Chẳng qua là con gái một quan ngũ phẩm nho nhỏ, cũng vọng tưởng tranh với bản cung? Hoàng thượng cũng chỉ mới mê nhất thời thôi. Ai cũng nói người xinh đẹp nhất trong hậu cung này chính là Tần Bộ Diêu, nàng ta còn là con gái tướng môn. Nhưng vậy thì sao, vào cung mới ba tháng đã bị Hoàng thượng ghét bỏ, ha ha ha...”

Nha đầu bên cạnh cũng cười theo: “Cả cái hậu cung này, ai có thể so với nương nương. Bây giờ chính nhất phẩm tứ đại cung phi, vị trí Hiền phi và Quý phi còn đang bỏ trống, mà Đức phi không đáng khiến chúng ta phải sợ hãi. Nương nương đã là một đại cung phi, chỉ cần Hoàng thượng vẫn ân sủng, nương nương có thể trường thịnh không suy.”

Lý Thục phi nổi hứng thú, cầm kéo cắt tia hoa mẫu đơn một phen. Nghe xong lời này của nha đầu, đột nhiên đường kéo cắt lia cành một đóa hoa đang nở rộ.

Trong nháy mắt ánh mắt nàng ta trở nên âm trầm: “Hoa đẹp rồi cũng tàn, tuổi trẻ qua mau, người thật sự cho rằng Hoàng thượng có thể sủng bản cung cả đời? Hiện tại bản cung tuổi trẻ mỹ mạo, nhưng sớm muộn gì sẽ có ngày tuổi già sắc suy. Lúc này bản cung cần chính là một hài tử, một vị hoàng tử có thể ngồi lên ngôi vị Thái tử!”

Lời này nói xong, nha hoàn vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Nương nương, người nói cẩn thận, chú ý tai vách mạch rừng.”

Lý Thục phi không để bụng: “Cả cái cung Thần Hi này, nha hoàn, thái giám, tất cả đều là người của bản cung, sợ cái gì? Nếu dám phản bội bản cung, Minh Nguyệt bị đánh chết lần trước chính là kết cục của các người!”

Nha hoàn, thái giám liên can ở đây đều vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ/ nô tài thật không dám!”

Nhưng tâm tình Lý Thục phi vẫn không tốt, không chỉ không tốt, còn phi thường không xong.

Ở trong mắt mọi người, Hoàng thượng đều luôn sủng nàng thế này thế kia. Nhưng chỉ có chính nàng biết, Hoàng thượng chưa từng chân chính sủng hạnh nàng!

Nếu nàng nói với người khác, mấy đêm Hoàng thượng sủng hạnh kia, chỉ là đơn thuần cùng nàng đắp chăn nói chuyện phiếm, đoán rằng sẽ chẳng có một ai tin tưởng.

Nhưng mà Lý Thục phi rất rõ ràng, không thể vẫn luôn như vậy, nàng nhất định phải có một hoàng tử.

Yến Mạch Hàn đứng ở ngoài điện nghe góc tường thật lâu. Ánh mắt hấn dần trầm xuống, đáy mắt nồng đậm sự chán ghét.

*Nghe góc tường: nghe trộm

Hắn vừa mới trùng sinh, nhìn lại cả đời trước của mình, cũng chỉ phát hiện một nữ nhân không bỏ đá xuống giếng, đó chính là Lý Thục phi.

Tuy rằng sau đó khi hấn trở nên nghèo túng, Lý Thục phi đã bị Tần Bộ Diêu giết chết, nhưng ở trong trí nhớ, lúc nữ nhân này còn sống đã lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hấn.

Cho nên ngay từ đầu hấn sủng nàng, thậm chí không nỡ nhẫn tâm “sủng hạnh” nàng.

Nhưng đã trải qua lòng người âm lạnh, hấn rất giỏi xem mặt đoán ý. Thời gian dài, hấn phát hiện ra Lý Thục phi sớm đã không còn là Lý Thục Phi đơn thuần trong trí nhớ. Vốn dĩ đời trước cảm thấy nàng đơn thuần, đại khái lúc ấy hấn còn quá non nớt, không nhìn ra nữ nhân này đeo mặt nạ.

Có điều hấn cho rằng, chẳng qua Lý Thục phi chỉ có chút thông minh, không ngờ được nàng ta là một nữ nhân có dã tâm đến vậy.

Vì sao không thể giả bộ lâu hơn chút? Vì sao không thể giống Tần Bộ Diêu, chẳng sợ hấn âm thầm quan sát mấy tháng, cũng không lộ ra chút dấu vết

nào?

Tiền nhân kia che giấu tốt quá, tốt đến mức thiếu chút nữa hẳn cho rằng những sự việc đòi trước chỉ là một con ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bí mật động trời, không thể làm chuyện đó

Edit: Tiểu Meow/ Beta: PaduC

Yến Mạch Hàn thu liễm sự chán ghét trong mắt, tăng mạnh tiếng bước chân đi về phía cung Thần Hi.

Thái giám gác đêm ở cửa cung vừa thấy Hoàng thượng tới, vội vàng quỳ lạy trên mặt đất, giọng oang oang kêu lớn: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Khi Yến Mạch Hàn bước vào cung Thần Hi, Lý Thục phi đã thay đổi thành tư thái nàng ta tự cho là mê người nhất tới đón tiếp.

"Thần thiếp kiến quá* Hoàng Thượng."

*gặp qua

Lý Thục phi hơi hơi hành lễ, đầu cúi xuống lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, y phục bằng vải sa mỏng nhẹ mon tron phác hoạ ra thân hình đẹp đẽ quyến rũ.

Yến Mạch Hàn phát tay liền ngồi vào một bên: "Ái phi đứng dậy đi."

Lý Thục phi hơi ngần ra. Bình thường vào lúc này, khẳng định Hoàng thượng sẽ tự mình đỡ nàng đứng dậy, hôm nay sao không có?

Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng được không tốt lắm?

"Hoàng thượng, sao người không phái người báo trước một tiếng để thần thiếp chuẩn bị cho tốt. Nếu lỡ thần thiếp ngự tiền thất nghi* thì phải làm sao?" Lý Thục phi oán trách mà nhìn hân.

*Ngự tiền thất nghi: Thất lễ trước vua

Nếu như không nghe được lời nói vừa rồi của Lý Thục phi, Yến Mạch Hàn sẽ vui vẻ mà diễn cùng nàng ta. Nhưng hiện tại hân cũng lười phải ứng phó.

"Thế nào, ái phi không chào đón trẫm?" Yến Mạch Hàn mắt lạnh nhìn nàng ta.

Lý Thục phi vội vàng nói: "Sao lại thế được, Hoàng thượng tới cung Thần Hi, thần thiếp cao hứng còn không kịp nữa là."

Nói xong, Lý Thục lại dâng trà rồi đắp vai cho hân.

Chỉ là đôi tay kia nhéo nhéo một chút liền sờ vào vật áo nam hân.

Đôi mắt Yến Mạch Hàn hơi hơi nheo lại, trong mắt chợt có hàn quang xẹt qua.

Yến Mạch Hàn cầm cổ tay nàng ta, nắm chặt đến nỗi Lý Thục phi nhú mảy.

"Hoàng thượng, người nắm đau thần thiếp." Lý Thục phi oán trách nói.

Yến Mạch Hàn nghe được nhưng lực tay vẫn chưa giảm bớt. Trên bờ môi mỏng thoáng qua vẻ cười nhạt: "Ái phi, có phải nàng vẫn luôn muốn trẫm thương nàng phải không?"

Lý Thục phi mặt đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng mà gọi một tiếng: "Hoàng thượng ~"

"Trước kia sợ làm đau ái phi. Nếu ái phi thích, đêm nay trẫm sẽ thành toàn cho nàng." Nói xong lời này, tay áo Yến Mạch Hàn vung lên, đèn ở nội điện vụt tắt trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Lý Thục phi bị ôm trong lồng ngực một nam nhân cường tráng.

Nam nhân không nói hai lời liền bắt đầu cỡi xiêm y nàng ta, sau đó đè lên giường, sủng hạnh nàng.

Lý Thục phi bị đau kêu một tiếng. Qua một thời gian sau, tiếng kêu thảm thiết liền thay đổi ý vị.

Nửa canh giờ sau, Lý Thục phi hôn mê ngất đi, mà hắc y nhân đang đè trên người nàng ta vội đứng dậy, bay nhanh ra ngoài cửa sổ.

Hắc ảnh nửa quỳ trên mặt đất, chò người trước mắt phân phó.

Mà người đứng trước hắc, không phải người khác, lại chính là người vốn nên ở trong điện diên loan đảo phượng cùng Lý Thục phi - Yến Mạch Hàn.

“Ảnh Đại, sự việc này chỉ có ngươi biết, trẫm biết, trời biết, đất biết. Nếu như có người thứ ba biết được, ngươi hẳn là biết thủ đoạn của trẫm.” Yến Mạch Hàn mặt vô cảm nói.

Hắc y nhân vội vàng đập đầu nói: “Thuộc hạ không dám!”

Yến Mạch Hàn cười lạnh nói tiếp: “Ta đoán ngươi cũng không có cái gan này. Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe trẫm an bài, việc tốt đẹp này ngươi vẫn có thể tiếp tục làm. Nếu...”

Hắc y nhân cúi càng thấp xuống, trả lời: “Tính mạng của thuộc hạ sớm đã thuộc về chủ tử. Cho dù Hoàng thượng sai thuộc hạ làm gì, thuộc hạ đều cam tâm tình nguyện đi làm, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu.”

Trên thực tế, so với việc được phân đi làm cái gọi là việc tốt đẹp này, hẳn càng tình nguyện cùng Ảnh Nhị và Ảnh Tam đi làm việc mũi dao dính máu.

Từ khi nhận được việc bí mật này, hẳn không có một ngày ngon giấc. Hiện tại nữ nhân hẳn ngủ đều là của Hoàng thượng, đây chính là tội lớn đáng bị chém đầu. Càng đáng sợ hơn nữa, hẳn đã biết một bí mật kinh thiên động địa của Hoàng thượng.

Đó chính là, Hoàng thượng... Không thể giao hợp!

Mỗi ngày Ảnh Đại đều vượt qua trong tâm trạng kinh hãi, run sợ. Nghe nói khi Ảnh Ngũ đi làm nhiệm vụ, mệnh căn* đã bị Tàn Mỹ nhân cắt. Mà hiện tại, hẳn tình nguyện người bị cắt mệnh căn là hẳn.

*Mệnh căn: chân thứ ba của đàn ông.

“Ảnh Đại, trẫm lại cảnh cáo ngươi, tuy rằng trẫm cho phép ngươi phát sinh quan hệ với nữ nhân trong hậu cung. Nhưng ngươi phải rõ ràng, chung quy các nàng vẫn là nữ nhân của trẫm, cho nên——”

Yến Mạch Hàn dừng một chút, giọng âm lãnh: “Ngươi đừng bao giờ động lòng với bất kì ai. Nếu bị trẫm phát hiện, trẫm lập tức giết ngươi.... Thôi, từ trước đến nay ngươi làm việc hợp tâm ý trẫm, trẫm không thể vì một lần sai lầm liền lấy tính mạng ngươi. Đến lúc đó, trực tiếp sẽ phế mệnh căn của ngươi.”

Ảnh Đại run lên một cái, cực kì muốn nói với Hoàng thượng: Những nữ nhân rắn rết đó trong hậu cung, thuộc hạ tiêu thụ không nổi. Không bằng hiện tại người thật sự phế mệnh căn của thuộc hạ luôn đi.

Nhưng hẳn không có gan nói như vậy, cũng chỉ có thể không ngừng biểu đạt lòng trung thành.

Yến Mạch Hàn sâu kín mà liếc mắt nhìn hẳn một cái, rồi chấp tay sau lưng rời đi.

Nói đến thật buồn cười, đời này hẳn không thể giao hợp, chính mình tự đội nón xanh cho mình nhưng hẳn không hề cảm thấy ghen khuất. Chỉ cần có thể từng bước từng bước giết chết những kẻ đã từng bỏ đá xuống giếng, nhìn tình trạng thể thâm của bọn chúng trước khi chết, hẳn lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hôm nay, tâm trạng Yến Mạch Hàn rất tốt. Sau khi hẳn đi thăm không dưới hai mươi tấm cung của các phi tần, rốt cuộc hẳn đã có được đáp án mà mình hài lòng.

Nữ nhân hậu cung này có nhiều nhất là tâm địa gian xảo*, mà hiểu rõ nữ nhân nhất vẫn là nữ nhân. Cho nên hẳn hỏi mấy nữ nhân đó cùng một vấn đề: Làm thế nào mới có thể khiến một nữ nhân sống không bằng chết.

*gian xảo: gian xảo,狡 hoạt

Lúc mới bắt đầu, những nữ nhân đó vì muốn cho hẳn thấy tâm tư đơn thuần không rành thế sự của mình, nói thật khiêm tốn. Cái gì mà một ly rượu độc xuống bụng, cái gì mà ban ba trượng lụa trắng, cái gì mà lẳng trì xử tử.

Sau đó có một phi tần ngoan độc nói hủy đi sự trong sạch, được Yến Mạch Hàn thưởng rất nhiều đồ trang sức. Lúc này các phi tần mới bắt đầu sôi nổi hiển kế.

Có người nói, hủy dung, khiến ả ta trở thành quái vật xấu xí.

Có người nói, cho tên ăn mầy xấu nhất nước Đại Yến làm nhục ả.

Có người nói, hạ độc được phát tác định kỳ, khiến ả ta đau đớn muốn chết.

Còn có người nói, không gì thống khổ hơn là nữ nhân không được làm mẹ. Trực tiếp ban cho ả một chén canh tuyết tử, cả đời không thể làm mẹ được.

Biện pháp của các nữ nhân này cái sau càng độc hơn cái trước. Mà Yến Mạch Hàn vừa lòng nhất lại là đáp án của Lý Thục phi.

Khi Lý Thục phi nói, giọng điệu rất ôn nhu: “Cách khiến một nữ nhân đau đớn nhất đến nỗi muốn chết là để nàng ta đào tìm đào phổi mà yêu một người nam nhân. Vào lúc nàng yêu đến nỗi nguyện ý chết vì nam nhân này, hãy dứt khoát mà vứt bỏ, tận tình mà châm chọc, nhục nhã nàng ta.”

Vì muốn thương cho Lý Thục phi vì đã dâng lên một biện pháp tốt, đêm đó Yến Mạch Hàn nghỉ ở trong cung nàng ta, để Ảnh Đại hung hăng mà yêu thương.

Nghe nữ nhân kia phóng đảng, rên rỉ ngọt ngào, trong mắt Yến Mạch Hàn tất cả đều là châm chọc cùng chán ghét. Nhưng mà rất nhanh, hai bên khoe miệng của hắn nhoen lên.

Đột nhiên tâm tình thật tốt.

Khó có được tâm tình tốt như vậy nên lúc lâm triều, Yến Mạch Hàn không có làm khó dễ văn võ bá quan.

Văn võ bá quan cảm thấy hôm nay mặt trời có thể mọc ra từ đằng tây, bởi vì Hoàng thượng thể mà không kiểm chuyện.

Đúng là không thích hợp!

Mấy tháng gần đây, tiểu hoàng đế làm việc càng thêm tàn nhẫn lão luyện. Mọi người đều nhìn ra được, Hoàng thượng đang lặng lẽ thay máu. Trên triều đình, vài lão quan viên bị hắn tìm đủ mọi loại nhược điểm thay thế, đổi thành người của chính mình. Đặc biệt là thế lực Tần gia, hắn đang nhổ từng chút, từng chút một.

Hoàng thượng đây là muốn Tần gia suy vong.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Thích khách, đúng vào lúc nguyệt hắc phong cao*

*"Nguyệt hắc phong cao" bắt nguồn từ "Nguyệt hắc sát nhân dạ, Phong cao phóng hỏa thiên", có nghĩa là Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa. Khi nói tới Nguyệt hắc phong cao, có ý chỉ thời điểm thích hợp làm việc xấu.

Editor: PaduC

Kết thúc lâm triều, Tần lão tướng quân, cũng chính là Tần thái gia và con trai cũng làm quan trong triều của mình Tần tướng quân cùng đi với nhau, thấp giọng nói chuyện.

"Cha, xem ra Hoàng đế quyết tâm phải đối phó Tần gia ta." Tần tướng quân trầm mặt nói.

Tần lão tướng quân vượt vượt chồm râu quai nón của mình, lớn tiếng hô: "Tức chết ông rồi, tiểu hoàng đế có phải đã quên, thiên hạ này do chính ông đây và Tiên hoàng cùng nhau đánh tới! Hắn mới đăng cơ được bao lâu đã nghĩ qua cầu rút ván rồi hả?"

Tần tướng quân làm động khác phải im lặng với ông, thật bất đắc dĩ nói: "Cha, cha già của con ơi, ngài có thể nói bé bé lại chút được không. Nếu bị Hoàng thượng nghe thấy lại tránh không được tội danh phạm thượng."

Tần lão tướng quân tức giận nói: "Ông đây chính là giọng thô thể đấy. Năm đó cha mi chỉ cần dùng cổ họng này rống lên, đảm bảo dọa quân địch sợ đến tè ra quần."

Tần tướng quân đỡ trán: "Ngài cũng biết đó là chuyện bao nhiêu năm trước. Hiện tại thiên hạ thái bình, không có quân địch cho ngài rống."

Nói xong, Tần tướng quân nhỏ giọng: "Cha, cứ để như vậy không phải chuyện tốt. Hoàng thượng đối phó mấy tên đàn ông như chúng ta còn chưa tính, nhưng là Tần Bộ Diệu con bé... Ai, là kẻ làm cha như con vô năng, chỉ có thể trông nhìn khuê nữ bị khổ trong cung."

Nếu Hoàng thượng quang minh chính đại thả ra tin tức Tần Bộ Diệu bị đẩy vào lãnh cung, bọn họ còn có thể đối mặt Hoàng thượng đòi một lời giải thích. Nhưng bây giờ Hoàng thượng phong tỏa tin tức, nếu bọn họ chủ động tìm tới cửa, chẳng phải đang nói cho Hoàng thượng là Tần gia bọn họ có cơ sở ngầm trong cung?

Tần tướng quân càng ngày càng hoài nghi, Hoàng thượng chính ý vào điểm này mới bắt nạt con gái của hắn không kiêng nể gì.

Chuyện này hai người cũng không dám để phu nhân và lão phu nhân trong nhà biết, nếu không hai người họ chắc chắn bị chỉ vào mũi mắng cho uất ức.

Nữ nhân Tàn gia bọn họ còn dũng mãnh hơn nam nhân.

Tàn lão tướng quân nghe lời con trai, không khỏi rơi vào trầm tư. Cháu gái cũng được ông nâng niu trong lòng bàn tay bị Hoàng thượng chà đạp như vậy, ông thật muốn dùng thương đâm chết Hoàng thượng, nhưng ông không thể. Bây giờ Tàn gia có nhiều nhân khẩu từ trên xuống dưới, ông không thể để Hoàng đế nắm chặt nhược điểm chỉ vì xúc động nhất thời.

Cũng may tin tức ông nghe được nói, tuy cháu gái cũng bị đẩy vào lãnh cung nhưng cuộc sống rất thoải mái. Hơn nữa có nha đầu Thúy Hoàn ở bên cạnh, ông mới thoáng yên tâm chút.

Tàn tướng quân bỗng nhiên nhỏ giọng: "Cha, tiền hoàng cũng không phải chỉ có một người con trai là Hoàng đế."

"Con trai, con đang nói..."

"Xuyt, cha, chuyện này để chúng ta về nhà lại bàn bạc cẩn thận."

"Nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng đi hậu cung rất nhiều lần?" Nam Tầm nằm nghiêng trên ghế, tay cầm thoi bản, trong miệng nhỏ ngậm quả nho.

Thúy Hoàn đưa cái khay nhỏ tới miệng nàng, tiếp được hạt nho nàng phun ra, hừ hừ nói: "Đúng đấy nương nương. Nghe nói gần đây Hoàng thượng hùng phong đại chấn, mỗi đêm đều phải sùng bái phi tần."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Hoàng thượng cũng không sợ thận hư."

Thúy Hoàn phật cười: "Nương nương, lời này cũng chỉ có người dám nói."

Nói xong, Thúy Hoàn nhìn hạt nho trong khay, hỏi: "Nương nương, hạt nho này có thể mọc ra dây nho thật sao?"

"Có thể chứ, có điều phải chờ tới sang năm mới gieo được. Trước hết người rửa sạch hong khô cất cẩn thận, chờ đầu xuân sang năm ta lại trồng."

"Ai, vâng." Thúy Hoàn tuân lệnh, tung tăng mà đi rửa hạt nho.

Nam Tầm thảnh thơi đưa bàn đu dây, lật tới trang cuối cùng của thoi bản, đọc nhanh như gió đã xong, không khỏi thở dài: "Cái gì đây, sao toàn là chuyện về thư sinh và hồ ly tinh. Càng buồn cười là trong nhà thư sinh này có vợ có con, hẳn còn muốn đi với hồ ly tinh. Mà hồ ly tinh kia cực kì hào phóng tỏ vẻ không để ý những thứ này, sau đó bọn họ liền lẫn lộn với nhau rồi."

Thúy Hoàn ngồi một bên vừa phơi hạt nho, vừa nghe nương nương nhà nàng lái nhái, không khỏi nở nụ cười: "Nương nương, không phải trong sách nói rồi sao. Thư sinh kia có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, lại tài hoa hơn người, khiến nữ nhân thích là bình thường. Huống hồ là con hồ ly tinh."

Nam Tầm ngáp một cái: "Vấn đề không phải thư sinh, mà là hồ ly tinh kia. Trong sách dùng rất nhiều giấy mực miêu tả hồ ly tinh đẹp biết bao nhiêu, câu hồn biết bao nhiêu. Nếu ta mà là con hồ ly tinh này, chắc chắn sẽ tìm đối tượng tốt hơn. Không cần có bộ dạng đẹp mấy, không cần mấy tài hoa, những thứ này dù tốt đều không tác dụng. Quan trọng là hẳn tốt với ta, chiều chuộng một mình ta, chỉ có ta mà thôi."

Nói nói, tiếng của nữ tử càng ngày càng nhỏ, đôi mắt đẹp để cũng dần nhắm lại.

Thúy Hoàn bước đến nhẹ nhàng, khẽ lấy ra thoi bản nàng nắm trong tay, sau đó tìm chỗ mỏng đắp cho nàng.

Nam Tầm ngủ một giấc thẳng đến sập tối, vừa tỉnh lại liền nghe được Tiểu Bát đang căn nhắc: "Ngủ ngủ ngủ, người cứ ngủ như thế sẽ biến thành heo."

Nam Tầm không cho là nhục, ngược lại thấy tự hào: "Cơ thể ta quá gầy nên phải ngủ nhiều dưỡng mỡ. Người có thể tìm thấy người ngủ được như ta không?"

Tiểu Bát:....

Nam Tầm ngủ đủ rồi muốn kiểm chuyện để làm, liền vén tay áo lên tự mình xuống bếp.

Mặc dù là lãnh cung nhưng bên trong cũng có bếp nhỏ. Nam Tầm hái chút hoa hòe, chuẩn bị làm bánh hoa hòe.

Mắt Thúy Hoàn lấp lánh nhìn nàng: "Nương nương, sao nô tỳ không biết người có thể làm mấy thứ này nha?"

Nam Tầm một mặt lòng ta chưa xót nói: "Ta cũng không biết, làm bừa thôi. Gần đây không có đồ ăn ngon, miệng thèm rồi."

Thúy Hoàn lập tức nhỏ hai giọt nước mắt: "Đều tại nô tỳ vô dụng, ngay cả bánh ngọt cũng không biết làm. Ngày nào đó để nô tỳ đi Ngự Thiện Phòng lấy hai miếng bánh ngọt."

Nam Tầm: "... Vì mạng nhỏ của ta mà nghĩ, vẫn tạm gác lại ý tưởng này đi, ngoan ~" Nói xong, xoa đầu của nàng.

Thúy Hoàn ồ lên, buông tha cho ý nghĩ này.

Hai chủ tớ ăn xong, Thúy Hoàn đi nấu nước nóng để chuẩn bị hầu hạ nương nương nhà nàng tắm rửa.

Nước tắm trong thùng gỗ rải đầy cánh hoa hòe, cả phòng tràn đầy hương thơm. Mà ngoài cửa sổ, đúng là lúc nguyệt hắc phong cao.

Nam Tầm kéo hai ba cái cởi ra cung trang, ngồi xuống trong thùng nước tắm. Nước ấm áp chạm tới da thịt, làm nàng thoải mái than thở.

"Nương nương, nô tỳ tắm lưng cho người."

Thúy Hoàn lấy gáo nước và khăn tắm, đi đến sau lưng Nam Tầm tưới nước, lại xoa bóp nhẹ nhàng.

Bầu không khí đang tốt đẹp, nhưng ngay lúc này, tay Thúy Hoàn đang chà lưng bỗng ngừng lại. Nàng đứng bật dậy, quát lớn về phía cửa sổ: "Ai?"

Đôi mắt nửa khép hờ của Nam Tầm chợt mở to, đi ra thật nhanh khỏi thùng nước tắm, túm lấy áo choàng trên giá khoác lên người.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, gần như trong nháy mắt Nam Tầm vừa bọc kín áo choàng, một người áo đen đột nhiên phá cửa sổ mà vào, một thanh trường kiếm đâm thẳng hướng Nam Tầm.

Về mặt Thúy Hoàn đại biến, lập tức nhào tới che trước người Nam Tầm. Nhưng không ngờ một kiếm của người kia chỉ là nguyệt trang, không đợi Thúy Hoàn nhào lên, hần liền gác kiếm lên cổ Thúy Hoàn.

Từ lúc bắt đầu hần đã nhắm vào Thúy Hoàn.

"Đúng là một nha đầu trung thành." Người vừa đến cười nhạt một tiếng.

Nam nhân này mặc trường bào đen bó eo, dáng người thon dài rắn rỏi, trên mặt che một chiếc mặt nạ bạc tinh xảo, đôi mắt hẹp dài sắc bén vùi lấp sau mặt nạ. Mà dưới mặt nạ, sống mũi thẳng tắp lộ một nửa, đôi môi mỏng hơi mím lại. Bởi vừa này phát ra tiếng cười nhạt, khóe môi hơi cong lên, nhìn qua có chút lạnh, cũng có chút khiêu gợi tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Xem thường, dám lộ chân trước mặt đàn ông

Editor: PaduC

Nam Tầm cảnh giác theo dõi hần, lạnh lùng nói: "Thả Thúy Hoàn ra."

Nam nhân thở dài một hơi: "Đừng nói chuyện, ta chỉ mượn chỗ người trốn một lát. Chỉ cần hai chủ tớ người ngoan ngoãn chút, đợi ta tai qua nạn khỏi sẽ thả nha đầu này."

Nam Tầm ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, nàng thăm đánh giá đối phương, phát hiện giữa ngực hần nhiễm một vệt máu lớn. Bởi vì hần mặc áo đen, nên vừa rồi chưa phát hiện, bây giờ máu còn đang chậm rãi lan ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, ngoài cung Trì Mộ truyền đến tiếng của đại nội hộ vệ.

"Người, người, cả người nữa, mấy người các người chia nhau ra dẫn người về ba hướng khác tìm kiếm. Những người còn lại theo ta tìm xung quanh, chớ để tên tặc này chạy trốn!"

Nam Tầm nhìn lướt qua người trước mặt, chờ đại nội hộ vệ lục soát tới cửa, sau đó nàng dễ tìm cơ lừa gạt cho qua.

Nhưng chờ mãi, tiếng động ngoài cung lại càng ngày càng nhỏ, những đại nội hộ vệ đi tìm thích khách kia cũng không định lục soát cung Trì Mộ của nàng.

Nam Tầm ngờ ngác, cứ đi vậy rồi sao? Không phải những đại nội hộ vệ này tới pha trò đấy chứ?

Trùng trùng nhìn nhau, người đàn ông kia bại trận trước. Hần thở hỗn hển, dường như sắp không chịu được nữa rồi.

Nam Tầm nhìn vết máu giữa cổ Thúy Hoàn, không khỏi nhú mày lại, ghét bỏ nói: "Người đi rồi, mau thả Thúy Hoàn nhà ta ra."

Người kia thở hỗn hển mới nói: "Người đi tìm cho ta chút thuốc cầm máu, ta sẽ thả nàng ta."

Nam Tầm xòe tay với hần.

"..." Người đàn ông mang mặt nạ hơi ngẩn ra.

"Cho ta chút bạc. Ngươi không cho ta bạc, lẽ nào mộng tưởng ta bỗng dưng đào cho ngươi một lọ thuốc cầm máu?"

Nam nhân: "Hiện tại ta không mang bạc, sau này sẽ trả ngươi."

Nam Tầm bọc áo choàng trực tiếp áp sát hắn.

Nam nhân kèm hai bên Thúy Hoàn lui về sau: "Đừng tới đây, tới gần nữa ta giết nàng ta!"

Nam Tầm lườm một cái, chạy nhanh vài bước đến gần, trực tiếp vươn tay rút xuống cái trăm ngọc vẫn tóc trên đầu hắn.

"Cái trăm này ta nhận trước, xem ra rất đáng tiền." Nam Tầm nhìn chăm chăm cây trăm mà đánh giá.

Nam nhân...

Hắn rút cuộc vẫn không chống đỡ được, cơ thể không khỏi lao đảo một hồi. Thúy Hoàn nhân cơ hội đánh rơi kiếm trong tay hắn, sau đó hung hăng đạp hắn một phát.

Nam nhân rên rỉ ngã trên đất.

Mất thấy Thúy Hoàn còn muốn tay đâm chân đá, Nam Tầm xoa trán: "Được rồi bảo bối, ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay*, một đạp này của người cũng báo thù, đi lấy thuốc cầm máu cho hắn đi."

* Ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay: ăn của người ta, nói năng cũng phải mềm mỏng hơn.

Nam nhân nghe được lời này liền tức giận: "Ngươi có thuốc cầm máu còn đi vơ vét bạc của ta?"

Nam Tầm lười biếng ngáp, rồi giải thích: "Thuốc cầm máu của ta đắt lắm, muốn chút bạc của ngươi là phải. Hơn nữa ngươi vừa mới dọa ta và Thúy Hoàn, nhờ đâu không cẩn thận dọa ra bệnh cũng cần bạc để khám."

Môi mòng của nam nhân nhếch lên nhưng không nói được gì, hiển nhiên đã bị choáng váng bởi trình độ vô liêm sỉ của Nam Tầm.

Thúy Hoàn hừ một tiếng, đi lấy cái rương nhỏ ở ngoài điện mang vào, lấy từ bên trong một bình sứ đưa cho Nam Tầm.

Nam Tầm mở bình thuốc, trước tiên đổ một chút lên vết máu giữa cổ Thúy Hoàn, còn dư lại mới như ban ân mà ném cho nam nhân trên đất.

Nam nhân bị thương nặng đưa tay tiếp, nhìn nữ nhân này hơi giương cằm với hắn, trong lòng bùng lên lửa giận.

Mạng của hắn lại không sánh được một nha đầu dê tiện, nữ nhân Tàn Bộ Điều này!

"Được rồi, lăn ra ngoài điện bôi thuốc đi. Bồn cung muốn thay y phục đi ngủ rồi." Nam Tầm thò chân trần dưới áo choàng, đạp hai cái trên đùi hắn.

Nhìn bàn chân trắng trẻo non nớt, mỗi ngón đều mượt mà no đủ đang đạp trên chân mình, nam nhân bỗng hơi ngơ ra.

"Một nữ nhân như ngươi lại dám lộ chân với nam nhân?" Đáy mắt nam nhân thoáng qua vẻ khinh bỉ.

Lúc này Nam Tầm mới nhớ tới đây là cổ đại bảo thủ, nữ nhân chưa lấy chồng là không thể tùy tiện lộ da thịt. Nếu như có tiếp xúc da thịt với nam nhân, vậy thì phải gả cho đối phương.

Nam Tầm nở nụ cười hi hi, bỗng dùng chân trần dẫm dẫm lên mu bàn tay hắn: "Này, nam nhân, bây giờ chúng ta đã có quan hệ xác thịt, có phải ngươi sẽ đến cưới ta không?"

Nam nhân há miệng, lập tức thẹn quá hóa giận quát khê: "Ngươi, ngươi, đồ nữ nhân dâm đẳng!"

Nam Tầm bật cười ha ha, dường như cảm thấy đùa người này vui cực kỳ: "Được rồi được rồi, ngươi cút nhanh ra ngoài điện bôi thuốc đi. Ta cũng không muốn ngày mai đi ra nhìn thấy một xác chết đâu."

Nam nhân lao đảo ra nội điện, đi tới ngoại điện. Thúy Hoàn đóng then cửa bang một tiếng, sau đó quay qua hướng Nam Tầm làm động tác cắt cổ: "Nương nương, không bằng..."

Nam Tầm lắc đầu: "Quên đi, có giết cũng không biết nên quăng xác đi nơi nào, không chiếm được lời còn dễ rước lấy một thân tai ương. Cứ chờ hắn bôi thuốc xong sẽ tự mình cút ngay."

Nhưng Thúy Hoàn vẫn hơi lo lắng: "Kẻ này võ công trên ta. Nếu chờ hắn khôi phục, ta không phải đối thủ của hắn."

"Giết chúng ta cũng không có chỗ nào tốt, vì vậy hắn sẽ không làm như thế." Nam Tầm nói xong lại ngáp: "Ta buồn ngủ, đi ngủ trước đây."

Thúy Hoàn liền vội nói: "Nô tỳ ra cửa gác đêm, thuận tiện nhìn chăm chăm người kia."

Nam Tầm thấy nàng phản chấn quá độ, nên để tùy nàng đi.

Chờ mặc áo rồi nằm trên giường, Nam Tầm móm móm lỗ tai, hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, hình như ngươi vừa nói với ta câu gì, ngươi lặp lại lần nữa."

Tiểu Bát có chút hưng phấn nói: "Cái tên đeo mặt nạ đêm nay là đại boss! Là tên bạo quân kia! Thân ái quả nhiên ngươi nói không sai, Hoàng thượng rốt cuộc không nhìn được tự thân xuất mã!"

Nam Tầm một mặt khó hiểu hỏi: "Đêm nay hấn làm cái gì vậy?"

Tiểu Bát cười hắc hắc: "Hoàng thượng dò hỏi cách làm một nữ nhân đau đến không muốn sống, đó chính là khiến nữ nhân này yêu hấn trước, sau đó hấn lại tàn nhẫn bỏ rơi nữ nhân này. Vì vậy hiện tại hấn tự thân xuất mã đến quyến rũ ngươi, mua ha ha ha..."

Nam Tầm...

"Yến Mạch Hàn có đúng là đại boss, mà không phải nào tàn? Sao hấn nghĩ được cái cách ấu trĩ này vậy?"

Nam Tầm bỗng nghĩ đến cái gì, đôi mắt không khỏi cong lên, cười thành hai vầng trăng khuyết, trong hai vầng trăng còn có hai điểm sáng lấp lánh: "Nếu đại boss chủ động đưa tới cửa, còn tự đâm ngực mình một hố máu, diễn có tâm như vậy, ta liền phối hợp một hồi để không cô phụ một phen tâm ý của đại boss."

Tiểu Bát à lên, không hiểu hỏi: "Rõ ràng vừa nãy ngươi nghe được lời của ta, sao ngươi còn đùa giỡn tên bạo quân này? Theo gia biết, bạo quân hấn có thù tất báo, lòng dạ nhỏ nhen cực kỳ, ngươi cẩn thận hấn trả thù ngươi."

Nam Tầm lập tức hỏi ngược một câu: "Chẳng lẽ bây giờ không phải hấn đang trả thù ta? Bạo quân này ở ngôi cao nhiều năm, nếu ta bỗng dưng tẩy trắng cho mình, chẳng lẽ hấn không cảm thấy kì lạ? Nếu trong mắt hấn ta đã là dâm oa đẳng phụ, vậy ta liền dâm đẳng đến cùng. Đùa giỡn cái gì chứ, sau này ta định trực tiếp cười hấn."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.